

БАРИ УУД БЕЛЈАЗАН ДА УБИВА

Превод от англиски: Милена Григорова, 1994

chitanka.info

На Джонатан и Памела, Алексис и Захари

ПРОЛОГ

— По-високо! По-високо!

Пак беше въвн на люлката и искаше да го засилват, а нейният кротък, добър, до глупост отстъпчив син го люлееше. Малкият летеше нагоре-надолу и даже от мястото, където стоеше, тя виждаше възбудата по лицето му.

— По-високо — пискаше той, — по-високо, Майки...

Отдръпна се от прозореца и гласът се изгуби. Къщата беше притихнала и най-последно чиста. Подът лъщеше, мъхът на килима беше бухнал, из стаята се носеше миризма на боров терпентин, а в кухнята — на маслени курабийки.

Върна се там и отново погледна към тавана.

Още не можеше да повярва, че го има. Живееха тук почти от една седмица вече и го виждаше всеки ден, но това беше от ония неща, в съществуването на които все трябва да се убеждаваш, отново и отново, тъй като е прекалено хубаво, за да е истина.

Скрипецът.

Отиде при кафявата хартиена кесия на кухненския плот и извади навитото въже за простирание, което беше купила сутринта в града. Възможно бе да се окаже прекалено дебело за улея на макарата, но щеше да разбере дали е така, едва след като провери.

Извади стълбата от килера, подпря я на стената, а после премести масата да не ѝ пречи, като внимателно вдигна краката ѝ, за да не одраска пода. Постави я под скрипеца и разопакова въжето. Имаше пластмасово покритие и се разви като змия, която се измъква от кълбото си.

Качи се на третото стъпало, праметна го през макарата, дръпна и то влезе идеално в улея. Ролката заяждаше и тя я пораздвижи, докато заработи гладко, после слезе и прегледа какво е нужно: голям нож, ножче за плодове, балонче за клизма и така нататък. Постла чиста кърпа на кухненския плот и подреди лъскавите инструменти в редица върху бялата тъкан.

Само клизмата можеше да я затрудни, ако се наложи да дава обяснения. Ала щеше да каже, че е искала да я измие, тъй като отдавна не е била използвана, а пък всичко... всичко събира прах.

Отново отиде при прозореца на предната стая.

Нейното момче скоро щеше да отиде да се срещне с приятелите си. Не бяха живели тук и седмица, а той вече имаше другари.

— По-високо — извика малкият.

Слънцето се отразяваше в езерото и хвърляше разпокъсани отблясъци по лицето му, когато излиташе нагоре и се изпъваше назад в люлката.

— По-високо...

Беше хубавичък, но и курвите, дето се свиваха из входовете по „Мийд Роу“ у дома също бяха такива. Техният град ѝ липсваше и не можеше да разбере какво го беше прихванало мъжа ѝ, та нае лятна къща в планината. И тя беше хубава — езерото, планините, безкрайните гори, ала красотата е измамна заблуда, която те кара да мислиш, че светът е добър, а той не е.

Майк спря да го засилва и люлката започна да губи инерция. Малкият се опита да го накара да продължи, но синът ѝ поклати отрицателно глава. Хлапето се помъчи само да се люлее, но не успя да набере височина и се смъкна от седалката. Големият тръгна по пътеката през дърветата, а детето остана само на поляната, загледало в отдалечаващия се батко.

Раменете му се тресяха. Плачеше. Тя си помисли: „Сега ще те науча как се циври!“, точно както казваше майка ѝ едно време.

Майк се скри и дребният остана сам. Време беше. Въжето щеше да обхване коленете му, а скрипецът да свърши останалото. Представи си гледката след няколко минути и усети някаква тръпка — никога досега не се бе приближавала толкова до чувството на наслада.

Тя отвори външната врата и го повика.

* * *

Чу ги да си говорят в кухнята. Тя сигурно им казваше, че се е наложило да го лиши от вечеря.

Качи се на горното легло и се опита да заспи, но твърде много го болеше. Пък и смъдеше там, където все още сълзеше по малко кръв.

Искаше му се пак да се измие, ала щяха да го видят, когато се промъква към банята, а и слизането от леглото щеше да засили кървенето.

Стъмни се. Майк влезе в стаята, той затвори очи и се заслуша как брат му се съблича.

— Ей, превземко — повика го тихичко големият.

Не отговори.

— Гладен ли си?

Запази мълчание.

— Божичко, ама тя ти е взела страха, а? Хайде, тук долу има няколко курабийки, ако искаш.

— Добре съм си — обади се той.

— Разбира се. Ти си мъжко момче. Ще оставя курабийките до теб, да не би да ти се прияде.

Не отвърна нищо.

— Тя е дърто мръсно лапацало, братле.

Рамката на леглото се разклати, когато Майк легна на долното.

— Лека нощ, братле — прошепна големият.

— Лека нощ — отвърна му шепнешком той.

Луната изгря през прозореца и изписа странно оформени сенки върху тялото му, които се местеха, когато бризът откъм езерото разлюлееше дърветата. Светлината изглеждаше хладна, но той си представяше, че е топла и изсушава кръвта. Болката не беше вече толкова силна и май наистина му се ядеше. Опипа ръба на леглото и намери нещо, загънато в хартия. Майки беше завил три курабийки в салфетка. Седна внимателно на леглото, да не би да го заболят раните, разтвори я и ги изяде, загледан през горната половина на прозореца в луната над езерото. Събра грижливо трохите в хартията, после я смачка и я натика през отвора на прозореца — там тя няма да я види — и пак си легна.

Не можеше да разправи на никого какво се бе случило днес, пък и нямаше на кого освен на Майки. Само че тя го беше предупредила, че ако му разкаже, ще стане по-лошо. Трудно му бе да си представи какво би било да е по-лошо и нямаше желание да научи.

Петната лунна светлина непрекъснато се движеха и го разсейваха и унасяха. Забравил бе с какво е заслужил това, което му стори тя днес, но провинението му сигурно е било ужасно, едва ли не най-страшното престъпление като убийството.

Ако въобще е направил нещо.

Взря се в луната и я гледа, докато не изби тази мисъл от главата си. Разбира се, че е направил нещо, просто не си спомня какво, а след като може да забрави какво е сторил самият той, значи може да забрави и какво му е причинила тя.

— Ама че работа — би казал Майки.

1.

Ив затвори вратата на дневната, отиде при телефона и набра единственият номер на Сам, който имаше. Когато той си тръгна, се бяха уговорили да го търси само в краен случай. Тя обаче вече два месеца му се обаждаше веднъж седмично и двамата водеха онези забързани, невесели разговори, които се състояха от неговите опити да ги прекрати, а нейните — да го задържи на телефона. След няколко минути Ив се предаваше и казваше:

— Просто исках да чуя гласа ти, Сам. Обичам те.

Той измърморваше, че също я обича, после затваряше, а тя не сваляше слушалката от ухото си, докато не чуеше сигнала за свободно. И днес сигурно всичко щеше да се повтори, само че сутринта отново ѝ беше прилошало и смяташе, че е бременна. Всъщност не се чувстваше точно така, но пък и не беше сигурна какво трябва да усеща.

Нямаше да му каже, докато не се убеди. Отлагаше посещението при доктора, тъй като не ѝ се искаше да чуе, че не е бременна, и същевременно се страхуваше, че може да е.

Пълна бъркотия, помисли си Ив, и като се подсмихна на себе си, взе слушалката и набра номера. Линията прекъсна, после се чу прещракване и един механичен глас ѝ изрецитира телефонната ода на забвението.

— Съжалявам, но набраният от вас номер е изключен. Моля, проверете...

Тръшна слушалката, преди да чуе края. Сигурно е набрала грешно — той ѝ е съпруг, винаги е имал чувство за отговорност, не би изчезнал просто така. Може би не си е платил сметката, но пък тогава казват: „временно изключен“, което всъщност означава: „Обаждате се на един пройохода“.

Ако се е преместил, майка му би трябвало да знае къде. Само че Ив винаги ужасно нервничеше, когато му звънеше, и навярно просто бе сбъркала при набирането.

Посегна към слушалката да опита отново и телефонът иззвъня. Тя я грабна с надеждата, че е Сам, но си знаеше — не е той.

— Ив, обаждат се Мег.

— Познах те по гласа — отвърна сухо тя. Повече от двадесет години се чуваха по телефона почти всеки ден.

— Нуждая се от помощ — каза Мег.

Преди тя ѝ се обаждаше просто да си поприказват или да се уговорят и да излязат заедно по магазините. После майката на Ив умря преди осем месеца, а приятелката ѝ се промени, както и всичко останало. Сега едната използваше другата и използвачката беше Мег.

— Каква? — попита предпазливо Ив.

— Ти знаеш.

— Не мога да го направя.

— Не искаш, не че не можеш — извика Мег.

— Чуй ме, Мег. — Френските прозорци към терасата се отвориха и Франсес, лелята на Ив, плавно влезе през тях. Ив продължи: — Свършено е, няма го, и толкова. Върви при някой, дето си е окачил табела „Предсказания и съвети“, или потърси каравана с цигани.

Франсес стоеше до прозорците и слушаше.

Мег изплака:

— Божичко, как ми трябваш! Аз бих го направила за теб, ако можех.

Което сигурно беше вярно.

— За последен път ще е, кълна ти се — продължи тя.

— Така каза и преди.

Мег беше достатъчно умна да замълчи.

— Добре, Маргарет, ще се видим в заведението на Бърт след четирийсет минути. Но няма смисъл. Наистина е свършено.

Тя затвори, обърна се към леля си и каза:

— Така е, свършено е. Ще пробвам и няма да стане.

— Откъде знаеш?

— Същото е, като да ти падне зъб. Просто усещаш, че го няма.

— Не ти е паднал зъб от осемгодишна възраст — напомни ѝ меко Франсес Тилден.

— По дяволите... все едно. Но наистина е свършено.

— Надявам се, мила — каза леля ѝ и прекоси плавно стаята, сякаш бе облечена в дълга копринена рокля. В действителност носеше

вълнени панталони и червени памучни чорапи — навярно бе оставила обувките си на терасата, за да не нанесе кал в къщата.

Ив я изчака да излезе, а после се качи горе да се преоблече.

Навсякъде беше тихо — не очакваха никого за вечеря. Госпожа Кнап, готвачката, беше отишла да навести дъщеря си в Хартфорд, а Лари навярно човъркаше нещо по колите навън.

Ив се съблече и изми над оформената като раковина мивка от гранит в предишната баня на майка си. Беше се преместила в тази стая след заминаването на Сам, за да докаже нещо на себе си или на леля си. Не беше сигурна какво.

Вдигна глава и се погледна в огледалото със стичаща се по лицето ѝ вода. Под очите имаше кръгове, скулите ѝ бяха изскочили и беше отслабнала, а не напълняла, но беше чела, че загубата на тегло била характерна за първите седмици на бременността.

* * *

Мег ѝ помаха от слабо осветената задна част на крайпътното ресторантче. Ив прекоси помещението зад гърба на няколко редовни следобедни клиенти, забиха поглед в питиетата си или в огромния телевизор, окачен на стената до полиците с чаши, и се намести в сепарето срещу младата жена.

— Благодаря ти — каза смирено Мег.

— Хайде, да свършваме по-бързо.

— Не бъди такава. За мен е много важно — укори я Мег и Ив осъзна, че старата ѝ приятелка е привикнала да се осланя на „онова“ нещо.

Би трябвало да намери по-удачна дума — „дарба“ не подхожда. Дарбата е нещо хубаво, а нейната вероятно ѝ бе струвала загубата на съпруга и бе превърнала най-добрата ѝ приятелка в зависима глупачка.

Леля ѝ го наричаше талант — учтива дума, но пък Франсес би била в състояние да намери такава даже за „изнасилване“. И „талант“ не подхожда, нито пък „сила“, тъй като силата означава власт.

— Донесох ти това. — Мег извади един дълъг плетен шал от кожената си чанта и го остави на масата. Мери Оуен, която бе учила с

тях в гимназията, но не и в „Розмари Хол“ или „Уелсли“, дойде да им вземе поръчката.

Беше с панталон с добре огладен ръб и чиста колосана риза и Ив си помисли, че изглежда по-добре облечена от тях.

— Хубав шал — каза Мери и го докосна. — На пипане е като кашмир.

— Смес с кашмир — отвърна Мег. — Аз го изплетох на Тим. Носи го цялата зима.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и като се изчерви, сервитьорката попита припряно:

— Какво да ви донеса?

— Джин и тоник — изхлипа Мег.

Ив си поръча севънъп. Леля ѝ беше твърдо убедена, че помага при смущения в храносмилането.

— А сега какво? — попита меко тя, когато Мери ги остави.

Мег изтри очите си и Ив прочете болка в тях. Въпросите винаги засягаха някаква болка... а отговорите причиняваха още по-силна.

— Тим си е намерил друга — обяви приятелката ѝ.

— Това е смешно!

— Не, не е. Преди винаги се връщаше най-късно в шест вечерта независимо от времето навън. Сега два-три пъти седмично идва след осем. Дрехите му са омачкани, ризата му изглежда, сякаш я е събличал и обличал, същото се отнася и за вратовръзката му.

Мери им донесе питиетата. Ив отпи от своето и газираната напитка я удари в стомаха, сякаш в него се изсипаха кубчета лед. За момент непоносимо ѝ се пригади. Тя се хвана за ръба на масата, затвори очи и си помисли: „Остави ме на мира... защо просто не ме оставиш на мира... с това е свършено... не мога да ти помогна. И никога не съм можела, защото знанието не помага... като знаеш, става по-лошо... само ме остави на мира“.

— Ив?

Гаденето намаля. Отвори очи.

— Пипни шала — подкани я тихо Мег с почти прелъстителен глас.

— Няма нужда да пипам нищо, за да ти кажа, че Тим те обича, а пък ако не е така, ако има някоя друга, каква полза да го знаеш?

— Би могъл да обере всичко от банковите сметки и да изчезне с нея.

— Глупости на търкалета. Не може и с пръст да пипне фондовете ти под попечителство и ти го знаеш. Колко има в тях, Мег?

— Нямам представа.

— Доколкото те познавам, имаш, и то до последното пени. Колко?

Мег сплете пръсти над масата, покърши ги и каза:

— Седемдесет милиона седемстотин двадесет и две хиляди.

— А в тези страхотни банкови сметки, за които толкова се притесняваш? Двадесет или може би тридесет хиляди?

Приятелката ѝ кимна нещастно с глава.

— Значи не е заради парите.

— Разбира се, че не е заради парите — сопна ѝ се Мег, — просто непрекъснато си го представям с нея и нито мога да се допра до него, нито понасям той да ме докосва. Иде ми да си запуша устата, когато ме целува. Това ни съсипва, Ив. Аз трябва да знам. Спомни си — нали ти ми каза, че малкият Тим нямал лаймската болест, а смарагдите на баба се намират в оня стар сейф, в банката в Милбридж, за който бяхме забравили. И че старият Уитни наистина се кани да направи Тим съдружник и в никакъв случай да не му сервираме пържена съомга, когато дойде на вечеря, тъй като мрази риба.

Ето, толкова кратък бе списъкът на дребните услуги, малките неща, които бяха направили живота на приятелката ѝ по-лек. Нищо велико, тайнствено или болезнено, дело на една смъртна, присвоила си могъществото на Бога. Защо тогава ѝ се виждаше толкова черно и демонично, защо го мразеше така силно?

Вероятно защото ѝ бе струвало загубата на нейния Сам, беше прогонило баща ѝ и беше убило нейната баба.

Но вече беше свършено.

— Не мога да го направя, Мег.

— Но можеш да опиташ, нали? А ако има мъничко останало?

Ив погледна шала и сърцето ѝ се разтупа, тъй като изведнъж се уплаши, че наистина е така. Беше се проверила миналата седмица, когато готвачката им, госпожа Кнап, спомена, че двадесет и пет години не е получавала вест от съпруга си. Даже не знаела жив ли е или мъртъв. „Двадесет и пет години — каза ѝ тя. — Били беше на седем, а

Марджи само на четири. Как би могъл човек да намери някого след двадесет и пет години, за да му каже, че е станал дядо, без да наема частно детективно бюро?“

Точно така каза, „частно бюро“, и това наведе Ив на мисълта за старите филми и някои неприлични представи и тя се усмихна.

— Никак не е смешно, млада госпожо — отрязва я госпожа Кнап. — Въобще не е смешно. Частните бюра вземат на час. И колко часа, мислите, ще им бъдат необходими, за да намерят някого след двадесет и пет годишно отсъствие?

После на Ив ѝ беше хрумнало да се провери и тя бе отишла в апартамента на готвачката в западното крило.

Вратата не беше заключена. Тя се промъкна вътре и се заоглежда из малката дневна за нещо, което би могло да е принадлежало на отдавна отишлия си Джордж Кнап. На полицата на камината имаше снимки в рамка на Били и Марджи на всевъзможни възрасти. Но на една от тях, наполовина скрита зад другите, се виждаше младата госпожа Кнап и симпатичен мъж на почти същата възраст като нея. Той беше по-нисък и много слаб — ръцете му стърчаха като клечки от широките ръкави, а лактите му приличаха на възлите по клоните на дърветата. Гледаше децата си с горда усмивка.

Ив измъкна снимката от рамката и забеляза датата — „юни, 1965“, отпечатана на гърба ѝ. Не може да не я е виждал, сигурно я е докосвал и това беше неговият образ.

Тя прокара пръст по лъскавата повърхност, а после притисна фотографията до гърдите си и зачака онова слабо усещане за свободно падане, което съпровождаше виденията ѝ — сякаш си станал прекалено рязко или си пропуснал стъпало.

Този път обаче не ѝ стана нито горещо, нито студено, кожата ѝ не настръхна и косата ѝ не се изправи. Нищо драстично. Понякога ѝ се запушваха ушите, все едно че в тях е влязла вода или пък започва да се разболява от настинка.

Изчака десет минути в гостната на госпожа Кнап, притиснала образа на Джордж Кнап до себе си, но нищо не се случи. После върна снимката, постави я обратно в рамката и под въздействието на някакъв порив я целуна, а след това изтри размазаното петно, което оставиха устните ѝ по стъклото.

Сега трябваше да се подложи на нова проверка. Ако го беше загубила, нямаше от какво да се страхува — шалчето просто щеше да бъде цветна прежда, изплетена на райе. Тя посегна към него. Сърцето ѝ тупкаше толкова силно, че малко ѝ се виеше свят, и по горната ѝ устна изби пот. Ръката ѝ се поколеба.

— Хайде, Иви — подтикна я Мег със същия прелъстителен глас. — Продължавай. Ако наистина е свършено, това са само кашмир и ангорска вълна. Нищо повече. Давай, Ив.

Тя зарови пръсти в мъхестата купчинка. Шалчето беше малко омазнено — навярно от врата на Тим и зимната доза хартфордска мръсотия. Пръстите ѝ потънаха още по-дълбоко в него, сърцето ѝ лудо биеше, но не изпита усещането за пропадане и ушите ѝ не се запушиха. Глупави, незначителни признаци. Би следвало да са повпечатляващи, очите ѝ да променят цвета си от кафяво на зелено, лицето ѝ да пребледнява и чертите ѝ да се изглаждат. А може би трябва да има гръм и светкавици или пък вятър, който разтърсва прозорците и кара клоните на дърветата да скърцат.

Нищо не се случи.

Тя заби пръсти в шалчето и усети повърхността на масата през преждата. Нищо. Взе го и го уви около врата си, притисна меката вълна до брадичката си и усети как я лъхна на одеколон и някаква хлебна миризма, която вероятно излъчва кожата на Тим. И толкова.

Сърцето ѝ забави ударите си, потта престана да се стича по лицето ѝ. Тя разви шалчето от врата си и го сложи на масата.

— Нищо — обърна се към Мег, като внимаваше гласът ѝ да не прозвучи ликуващо. — Абсолютно нищо.

После се наведе през масата и я целуна по бузата.

— Свършено е, Меги. Няма го.

— На какво, по дяволите, се радваш толкова? — попита горчиво Маргарет Карпентър. — За известно време беше жена, надарена със сила. А сега си просто една безпомощна идиотка като всички нас.

* * *

На излизане Ив спря при нишата до тоалетните на малкото крайпътно ресторантче, за да използва телефона. Завъртя номера с 518

на Сам, да не би да е набрала погрешно предишния път, но попадна на същия запис. После се обади на майка му, Грета, и я попита дали може да се отбие при нея.

* * *

Грета Клайн беше ниска и закръглена, с гладка и розова кожа въпреки седемдесетте си години.

— Влез в кухнята — покани я тя. — Пека курабийки за сбирката на клуба по бридж довечера.

Ив я последва и седна до масата, а Грета продължи работата си. Беше си сложила бяла престилка на яркочервени и жълти цветенца. В кухнята миришеше на масло и препечени ядки. Тя извади от фурната тавичка със светлокафяви курабийки във формата на полумесец, от които като малки шипчета стърчаха ядките, пъхна друга на нейно място, нагласи часовника и наля кафе на младата жена.

— Искаш ли курабийка?

— Не, благодаря. — Ив отпи предпазливо от чашата си, тъй като се опасяваше да не получи нов пристъп на гадене.

— Пий, пий — подкани я Грета и седна срещу нея. — Без кофеин е.

— Нещо не ми е добре напоследък — обясни Ив.

— Така ли? Затова ли си дошла?

— Донякъде. Обадох се на номера, който Сам ми остави. Вече не е негов.

— Знам. Премести се и още няма телефон в новото жилище. Но това е без значение — каза меко Грета. — Той няма да се върне само защото не се чувстваш добре, мила. Не знам какво би могло да го накара. Та аз дори не съм наясно защо преди всичко си тръгна. — Тя погледна закачливо Ив. — Луд е по тебе, да ти кажа. Даже когато си замина, пак беше така, а това вече е съвсем щурава работа, нали?

Ив кимна.

— Луд полудял по теб, сигурно от първата минута, когато те е видял. Ти си хубава, да ти кажа. Не си убийствена красавица, но предполагам, че си го знаеш. Но си хубава и ако човек се позагледа, даже може би нещо повече от хубава. Сигурно има и друго у теб, което

е накарало момчето ми да се увлече. Отначало това ме тревожеше, понеже се страхувах, че ако не може да те има, няма да поиска никоя друга вече. Но не се наложи да се притеснявам, защото и ти се увлече по него, нали?

Ив кимна.

— И все пак, какво стана? — попита внимателно Грета. — Как може да се разделите просто така... — Тя прекъсна, после се поправи: — Как може той да си тръгне от теб и ти да го оставиш да си отиде? Как?

— Случи се една работа.

— Майка ти почина. Да не би да превъртя от това или нещо такова?

— Нещо такова — отвърна много тихо Ив.

— Това не е причина. Никой не напуска жената, която обича, само защото майка ѝ е починала. Знае се, че родителите умират, а децата им стават родители и после също умират. Не те разбирам.

Ив не отвърна нищо. Грета въздъхна дълбоко.

— И сега искаш да го откриеш.

Младата жена кимна.

— Назначиха го в една банка в друг град близо до центъра на щата и той се премести да му е по-удобно. На същата длъжност като тук.

Беше вицепрезидент на попечителското дружество на Бриджтън — така се бяха запознали.

Грета продължи:

— Каза ми, че не иска да го откриеш, освен ако не е отчайващо наложително. И после — типично за мъжете — ме остави сама да решавам кое е отчайващо и кое — не. Ето защо трябва да те попитам, мила: отчайващо наложително ли е?

Ив кимна.

— Трябва да ми разкажеш по-подробно. Мисля, че се държи като небиш^[1]. Да превеждам ли?

— Не.

— Но той ми е син и аз ще зачета желанията му. Така че или бъди по-ясна, или нищо няма да мога да ти кажа.

— Струва ми се, че съм бременна.

Грета издаде някакъв звук — нещо средно между ахване и доволен смях — и я погледна с блеснали очи.

— Гади ли ти се? Не изглеждаш добре — извика тя.

Ив кимна.

— Вземи си една курабийка. Кълна се в Господа, ще ти помогне. Имам и севънъп в хладилника. Няма нищо по-добро при неприятности със стомаха от севънъп.

— И леля ми Франсес така казва.

— Леля ти Франсес винаги ме е карала да се чувствам като пръдня в бална зала, но никога не е била глупава.

Грета побутна чиния с прясно опечени курабийки към Ив и извади една кутия от големия си житенозлатист хладилник. Отвори я, наля шиптящата напитка в чаша на ивици, постави я до чинията и се усмихна широко на младата жена.

— Не мърдай, мила. Ще взема адреса и веднага се връщам.

Преди Ив да си тръгне с новия адрес на Сам в някакво градче, наречено Гарвановото езеро, Грета я хвана за ръката.

— Един съвет, Ив. Изглеждаш така, сякаш те е блъснал камион, а синът ми те обича. Ако те зърне в този вид, ще отстъпи. По телефона се дърпа, но няма да може да ти каже „не“ в очите.

* * *

— Но той вече ти го каза — възрази Франсес. — Тръгна си пред очите ти. — Намираха се в стаята за закуска и ядяха салата от риба тон и макарони със сирене на фурна, оставени им от госпожа Кнап.

— Отивам, Франсес. Приготвила съм си нещата и заминавам.

— Гарвановото езеро е в Адирондакските планини, нали?

— Да.

— Семейството — Тилденови, а не Дод, искам да кажа — имаше летовище на някакво езеро там. Все му забравям името. Ходехме през лятото, зимата и есента, докато мама беше жива. Но никога по това време на годината заради мухите.

Ив поровичка из рибената салата, а после се насили да изяде една хапка от макароните.

— Браво — одобри Франсес. — Нахрани се добре. Чака те дълъг път. Поне три-четири часа шофиране.

— Четири — потвърди Ив. — Но е късно. Някъде по средата ще намеря мотел.

— По това време на годината мотелите не са отворени... има мухи.

Ив остави вилицата си.

— Майната им на мухите, Франсес. Отивам.

Леля и сведе поглед към неизядената храна в собствената си чиния.

— Извинявай — каза тя. — Всъщност не се притеснявам заради мухите — разбираш ме, нали?

— Да, знам.

Франсес вдигна глава. Беше красива жена някъде на около петдесет. Никога не си празнуваше рождения ден — Ив даже не беше сигурна на коя дата е. Сигурна беше само, че леля ѝ е... беше... година-две по-малка от майка ѝ. Често ги беше гледала на снимка, а също и тяхната майка — Оливия Дод Тилден — която, ако използваме определението на Грета, е била убийствена красавица.

Сестрите твърдяха, че баба ѝ е умряла при нещастен случай, но от другите деца и от майката на Мег беше подочула, че красивата Оливия Дод Тилден се е самоубила.

Те отказваха да обсъждат това и Ив отдавна беше престанала да ги разпитва.

Франсес никога не се беше женила, не беше споменавала за погубена любов и въобще не говореше за себе си, ако се изключат няколкото спомена за победите ѝ на плувни състезания през петдесетте. Ив се пресегна през масата и я хвана за ръката, но тя си я издърпа. Доколкото си спомняше, леля ѝ никога не я беше прегръщала или целувала, нито пък майка ѝ. Естествено майка ѝ се беше страхувала, че може да види нещо за дъщеря си, ако я докосне.

— Чуй ме, Франсес — каза меко Ив. — Наистина се опитах да го направя, понеже горката Мег беше толкова нещастна. Носеше шала на Тим и аз си го сложих, държах го, притиснах го до бузата си, само дето не го изядох. И научих толкова за Тим Карпентър, колкото ако бях ровила из вътрешностите на някой козел. Свършено е.

— При майка ти никога не е свършвало.

— Може би на нея ѝ е харесвало, искала е да го задържи. То би могло да бъде... — Ив потърси подходяща дума и се спря на „полезно“.

— Не и за нея — възрази Франсес. — И на нея ѝ струваше загубата на съпруга ѝ. Тя го мразеше...

Леля ѝ замълча, а после промърмори:

— Мисля, че го мразеше.

Свършиха да ядат. Франсес напълни един термос с кафе и го занесе в колата, оставена на алеята отпред, а после настоя да сложи сака ѝ в багажника.

— Пожелай ми късмет, лельо — помоли я Ив.

Франсес затръшна капака на багажника.

— Знаеш, че ти го желая — отвърна тя и като си прочисти гърлото, погледна критично новия червен „Ле Барон“ на Ив. — Не мога да си обясня какво те прихвана да си купиш такава кола. Прилича на желирано бонбонче на колела.

— Има въздушна възглавница. А вече може би сме двама зад кормилото.

— Да...

— Четох, че два лебарона се сблъскали със сто и двайсет, и на шофьорите им нямало нищо благодарение на въздушната възглавница.

Франсес изглеждаше изцяло погълната от чакъла по алеята.

— Аз, разбира се, предпочитам „Таун кар“ — каза тя.

— Естествено, лельо.

— С нея не ти трябва въздушна възглавница — в каквото и да се блъснеш, то ще стане на парчета.

— Да, лельо.

— Дръж вратите заключени, особено на светофарите.

— По магистралата няма светофари.

— И ми се обади.

— Ще се обадя.

— На добър час, Ив — добави Франсес тихо, обърна се и влезе в къщата, като решително затвори вратата зад себе си. Не беше от тия, дето ще останат на терасата, докато Ив се скрие от погледа. На долния етаж бяха запалени няколко лампи, но по-голямата част от огромния, просторен дом на Тилденови беше потънала в мрак. После Ив забеляза, че прозорците на Лари Симс над гаража светят. Ако леля ѝ се

почувства самотна или уплашена в грамадната къща, ще му позвъни и той щеше да отиде при нея.

Тя се качи в малката си нова кола, която наистина приличаше на желирано бонбонче и още миришеше на кожа. Когато стигна до първия завой на алеята, спря и се обърна назад към сградата. Единият ѝ край вече се беше скрил зад дърветата, но все пак се виждаше доста от нея. Когато за пръв път бе довела Сам преди пет години, бяха минали от това място и той бе възкликнал:

— Ти наистина ли живееш тук?

— Разбира се.

— В цялата?

— Не даваме стаи под наем — отвърна кратко Ив.

— Боже господи — изохка той и тя натисна спирачките на един от линкълните по специална поръчка, който Франсес вече не караше.

— Не се дръж така — озъби му се Ив, тъй като се страхуваше, че великолепие то на къщата ще го стресне. — Ти си ни banker и знаеш, че сме богати.

— Аха — каза тихо Сам, загледан в сградата през клоните на дърветата (беше в края на ноември), — но на хартия е едно и съвсем друго — да го видиш направено от камък, тухли, стъкло и каквото там още са използвали, за да построят тази грамада.

* * *

Франсес изплакна чиниите и ги сложи в съдомиялната машина, но не я пусна. Госпожа Кнап щеше да го направи утре след вечеря. Дори и тогава тя щеше да бъде наполовина празна, тъй като Ив щеше да е на Гарвановото езеро. Беше запомнила името от онези лета в планините, но не и самия град. Сигурно прилича на повечето адирондакски градчета — с магазинчета, които продават швейцарски вълнени дрехи и ски, спални чували и изсушена на ниски температури туристическа храна, чаши с петте кръга и надпис „Олимпиада, Лейк Пласид, 1933“, или която там година беше.

Сам работел в банка също като тук според майка му.

Не беше издържал даже толкова, колкото горкия ѝ избягал зет. Не бяха получавали вести от него от 1963 година, ако не се брои една

украсена картичка по случай двадесет и първия рожден ден на Ив, на която бардът от Холмарк бе написал: „Днес вече си пораснало, дете, но винаги ще си останеш моето сърце“, и се бе подписал: „Твой любещ баща“, сякаш предполагаше, че дъщеря му е забравила как се казва. Може да е смятал, че никога не е знаела. Но те не бяха от този тип хора, които биха се опитали да заличат спомена за него или да се преструват, че е бил някакъв случаен парвеню.

Парвеню? С възрастта определено започваше да става консервативна.

Справиха се с проблема Уил Лий, като просто не споменаваха за такъв човек. Ив питаше, те сменяха темата. Тя се опитваше да настоява, но понеже притежаваше гените на Тилден-Дод за избягване на конфликтите, никога не проявяваше излишна настойчивост.

Така беше, но преди да си тръгне Сам, а за него Ив определено щеше да упорства докрай. Франсес не го упрекуваше. Да живееш с някой, който знае какво ще направиш преди теб самия, сигурно е непоносимо. Близост в съвсем нов смисъл, само че не такава, каквато би си пожелал човек или пък за която пишеха в книгите от поредицата „Помогни си сам“ за това, как да се сближиш с партньора си. Ив си мислеше, че си е отишло, и може би е така. Може би е изчезнало внезапно, както е започнало, и тя ще си върне съпруга.

Горкият Сам, горкият Уил, помисли си тя. Бяха се влюбили в жени с дарба, талант, проклетие — зависи как гледаш на него. Вътрешното око, така го наричаше бавачката Темпъл и се кръстеше винаги, когато станеше дума за това.

* * *

Беше се появило у Елън един месец след смъртта на майка им. Тя беше на девет, а Франсес на седем години. Случи се през последния училищен ден, една гореща юнска сутрин в двора по време на междучасието. Децата се бяха развилнели като побеснели кучета и не се спираха дълго на една игра. Захвърляха катерушките заради люлките, люлките заради въртележките, въртележките заради пързалките, а после се връщаха отначало или скачаха на въже.

По-късно Франсес — по това време Франи — реши, че именно тази необузdana атмосфера беше причина за безразсъдството и жестокостта, които накараха Линдзи Мюр да изрече ужасните си думи.

Тя беше висока и слаба, с продълговато, кокалесто лице и тесни очи. Бяха казали на Франсес, че се е превърнала в красива жена, но в онези дни беше недодялана и обикновена и мразеше хубавичката, стегната Елън Тилден с нейното добре оформено тяло и широки, тъмни очи.

Преди това Линдзи оживено си беше шепнала нещо с най-близката си дружка, името на която Франсес бе забравила, после двечките стигнаха до някакво споразумение и си кимнаха лукаво. Тя се смъкна от пейката и се отправи към Елън. Изглежда я отвисоко през цепките на очите си, леко зачервени по краищата от горещината и праха на двора.

Франи усети, че нещо не е наред, и напусна мястото си на опашката при пързалките, за да отиде при сестра си.

Линдзи пристъпи и изпод краката ѝ се вдигнаха златисти облачета прах. Въздухът не потрепваше, а лицата на момичетата лъщяха от пот. В храстите и дърветата на двора стържещият звук от жуженето на насекомите се засили, а после заглъхна и в настъпилата относителна тишина Линдзи Мюр изрече със звънко гласче:

— Моят татко казва, че твоята майка се е самоубила.

Момичетата прекратиха заниманията си и се примъкнаха по-наблизо, за да не изпуснат нещо (момичетата и момчетата играеха отделно в онези дни).

Линдзи повиши глас, за да я чуят всички.

— Моят татко казва, че твоята майка се заключила в гаража, запалила колите и е можело до един да ви издуши.

Франи никога не беше виждала сестра си толкова притихнала. Всъщност Елън Дод Тилден, която обикновено не можеше да си намери място, беше като застинала.

Линдзи извика:

— Моят татко казва, че самоубийството е най-лошият грях на света. По-лош, отколкото да си уличница и да го правиш за пари. Моят татко казва...

— Беше нещастен случай — обади се Елън.

Гласът ѝ звучеше особено и напомни на Франи за човека от панаира, където ги бе завел татко им миналото лято. Той имаше чучело с широка червена усмивка, нарисувана на лицето му, и челюст на панти, която се отваряше и затваряше, докато говори. Тя беше изумена и се питаше дали куклите ѝ ще проговорят, ако им сложи панти на устата, но техният баща им обясни, че не чучелото говори, а мъжът, с преправен глас.

Гласът на Елън също беше един такъв преправен като на чучелото, с някаква мъртвешка безизразност, която я уплаши. Всъщност всичко изведнъж стана особено и страшно. Косата на Франи около главата ѝ сякаш запука, все едно че беше средата на зимата, а тънката ѝ памучна пола залепна намагнетизирана към краката ѝ.

После Линдзи занарежда:

— Самоубийка, самоубийка... майка ти е самоубийка — и Елън я удари.

Не я шамароса, както правят момичетата понякога, а я фрасна с юмрук като боксьор. Линдзи политна към тухлената стена на училището и от носа ѝ рукна кръв. Тя покапа от брадичката ѝ и направи петна по памучната ѝ рокля, нашарена с малки сини цветчета. Франсес и сега можеше да си я представи, да я нарисува, нищо че бяха минали почти петдесет години.

Линдзи изгледа потресено Елън, после нададе вой и се изтри с ръка, като размаза сълзи, кръв и сополи по лицето си.

— Лайнарка такава — изпищя тя. — Ще кажа на татко. Той ще те пребие. Ще разправи на всички за майка ти. Тя била по-лоша от уличница, тъй вика той, щяла да гори в ада.

Ръката на Елън бавно се изнесе по посока на Линдзи и момиченцето изхълца и млъкна. Лицето на сестра ѝ бе гладко и непроницаемо. Когато тя се пресегна към нея, Линдзи не помръдна и не се опита да избяга, тъй като беше очевидно, че Елън не се кани пак да я удря. Ръката ѝ се приближи преднамерено, с разперени пръсти, така както опипват слепците. Тя докосна предницата на роклята, окапана с кръв, сякаш е на точки, хвана плата в шепа и каза с оня странен, „преправен“ глас:

— Твоята майка е уличница, Лини. Майчето ти го прави с господин Оуен, докато татко ти е на работа.

Линдзи изскимтя, по лицето ѝ потекоха сълзи, и се смесиха с кръвта.

— Да — продължи Елън, — в канцеларията на гаража, върху един стар кожен диван със сцепена възглавница. И тя вика много, а той я кара да мълчи, да не би някой клиент да чака отпред за бензин.

— Лъжкиня — пропищя Линдзи, а после безпомощно се разхлипа и Елън я пусна.

Пращенето във въздуха като че ли изчезна и Франи усети как по лицето и гърба ѝ се стичат ручейчета пот, и я гъделичкаят отстрани по ребрата. Носът ѝ, сух като шкурка само преди секунди, се напълни, косата ѝ висеше отпусната и потна и ѝ студенееше на главата. Горката Линдзи се беше свила до стената и плачеше, сякаш беше бебе, а не деветгодишно момиче. Търсеше си го, но както често казваше баща им, като си го търсиш, не значи, че го заслужаваш.

Един ден госпожа Ларкин наистина свари господин Оуен и госпожа Мюр в разхвърляната канцелария на бензиностанцията на „Стандард Ойл“ (говореше се, че той продавал бензин на черно, за който не били нужни купони). И още преди Коледа на същата година мълвата се разнесе из целия град.

Известно време Франи я беше страх от сестра ѝ, понеже Елън знаеше твърде много неща, повече, отколкото е редно. Само че и Линдзи бе добре информирана. Година и нещо по-късно чичо им Албърт Дод се напи на едно семейно събиране и съобщи на момичетата, че майка им, неговата сестра, затъкнала пролуките във вратите на гаража с одеяла, взети от един от килерите, и запалила двигателя на континентала, предвоено производство.

— Темпъл я намери — обясни им той завалено. — Беше още жива, но умря след около час и нещо. И по-добре, тъй като газовете бяха повредили мозъка ѝ и щеше да бъде като пън, ако беше оцеляла.

Той се изкикоти лекомислено и изненадващо, но в очите му имаше сълзи.

— Нещо като патладжан с коса — каза Албърт, взирайки се в утайката в чашата си. — Тия нейни видения, заради тях беше всичко. Знаете за виденията ѝ. — По това време те вече знаеха. — И гласове е имало, предполагам. — Той пресуши остатъка от манхатъна си с все черешка, дръжка и така нататък, без да го видят да ги сдъвче. — Горкичката ми сестра... бедната стара Оли, красавицата на бала в

казиното през 1930, най-хубавото момиче в Бриджтън, вече съвсем беше превъртяла, когато налага онзи маркуч за изгорелите газове, милички мои. Куку и половина...

---

[1] Небиш (иврит) — серсем, тиквеник. — Б.пр. ↑

2.

— Това е най-доброто кръчме за свалки в радиус от сто километра — каза санитарят, докато асансьорът се издигаше нагоре.

Адам Фулър се беше вторачил в таблото с копчетата и слушаше, без да поглежда към останалите двама, които стояха до обшитата с метал стена на кабинката.

— Мацетата са млади — продължи санитарят. Казваше се Том. Адам не му знаеше фамилията. Спътникът му беше Тони — и неговото фамилно име му се губеше.

— Понякога са и хубави — каза Том на Тони. — И налитат. Шансовете да те изчукат и да се сбиеш са еднакви. Доста голяма рядкост в такъв пущинак.

— Аха, само дето вече съм твърде стар и схванат в ставите, та да се чукам на задната седалка — обади се Тони.

— Не е задължително — възрази Том. — Има едно мотелче на езерото Ехо, в съседния град, дават стаи на час. На около двадесет минути път с кола. Естествено в леглото има пясък — само това, ако имаш късмет, но пък и ти няма да отидеш заради чистите чаршафи.

— Адски си прав — съгласи се Тони.

Асансьорът забави движението си. Щяха да слязат, преди да е чул името на бара, а не смееше да ги попита. Но точно когато кабинката спря, Том продължи:

— Казва се „При Франк“, на Гарвановото езеро, веднага след града.

Вратите се отвориха, санитарите излязоха и Том се обърна към него:

— Довиждане, докторе.

Адам им кимна и те отидоха при бюрото на сестрите, за да си вземат списъка със сутрешните дежурства. Вратите на асансьора се затвориха със скърцане и металната кутия се понесе към четвъртия, последен етаж на болницата в Гленвейл.

„При Франк“, Гарвановото езеро. Не беше необходимо да си записва, нямаше да забрави.

Кабинката спря и той излезе във фойето, където госпожа Уорън и двама стажанти, с вид на неспали цяла нощ хора, го чакаха, за да тръгнат на обиколка.

Визитациите започваха в девет и сега беше точно толкова. Госпожа Уорън, старшата на етажа, ги запозна и всички заедно се отправиха към стаята на госпожа Трилинг.

Нейната кръвна захар най-после се беше стабилизирала, дилантинът бе овладял инфарктоподобните реакции от резките колебания в нивото на глюкозата спрямо инсулина. Краката ѝ — хладни при приемането — бяха топли на пипане, пулсът в глезените ѝ — силен. Можеше да си отива вкъщи.

Адам обсъди случая със стажантите, а после се обърна към нея. Беше около петдесетгодишна жена, безлична, с пръстен цвят на кожата и голям месест нос. Дебелите ѝ устни бяха влажни, а черните ѝ очи лъщяха като мокри сливи.

— Всичко като че ли е наред — каза ѝ той. — В понеделник може да си ходите вкъщи. Съжалявам, че ви провалих почивните дни, но който се пази, и Господ го пази, нали.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя избърбори.

— Мислех, че ще умра. Струваше ми се, че никога вече няма да си отида у дома.

Жената сграбчи ръката му. Страхуваше се, че може да я допре до дебелите си влажни устни и после ще се наложи да тича в тоалетната, за да се мие, или да се разхожда из отделението с гадното усещане за слюнката ѝ по кожата си. Но тя само я стисна в своята, слава богу, суха ръка, и го пусна да си върви.

Следваше госпожа Баучър, на която вчера бяха махнали конците. Газовете в стомаха ѝ се чуваха съвсем ясно и тя също беше кандидатка за изписване в понеделник.

— Трябва обаче — каза той строго — да се раздвижвате... — Препоръча ѝ за разходки фойето с прозореца в дъното, от който се откриваше изглед към далечната планина. Первазът му бе покрит с борещи се за живот растения, оставени от пациентите, които сестрите се опитваха да спасят.

— Независимо че ви е трудно, трябва да се движите — повтори той.

Тя не го хвана за ръката и дори не му благодари. Каза:

— Имам ужасни газове — и изпод завивките се разнесе шумен звук.

Жената се изчерви и промърмори:

— Извинявайте.

Стажантите също се изчервиха, но Адам се засмя и попита внимателно:

— По-добре ли ви стана?

— Малко — отвърна тя. — Де да можеше да се направи нещо.

— Ще намалаят след ден-два — успокои я той и сложи кръстче в графата „Газове“ на болничния й лист.

Следващият, Томас Дорчестър, губеше последното си сражение с рак на белите дробове в напреднала фаза. Господин Дорчестър нямаше да си отиде вкъщи нито в понеделник, нито когато и да било.

Адам дръпна чистата памучна покривка на леглото и белия чаршаф от тялото на мъжа. Сестрите особено се бяха постарали тук — всичко беше идеално чисто, долавяше се само съвсем слаб дъх, ала нищо не бе в състояние да надвие миризмата на вътрешно разложение. После навиги болничната нощница на бели и сини шарки и оголи трупа му. Само с тази дума можеше да се опише това, което бе останало от все още донякъде жизнеспособния Томас С. Дорчестър. Кожата му се беше сбръчкала като спихнал балон, а гениталните му органи изглеждаха като смачкана топка хартия.

С периферното си зрение Адам видя как стажантите отклониха очи и изпита леко задоволство. Той никога не бе отвърщал поглед — дори и от най-неприятните гледки. Постави слушалката, без да си дава труд предварително да я стопли с дъха си. Том Дорчестър нямаше да усети студенината.

Тъканта на дробовете му вече бе заприличала на разлагаща се гъба и те надали още дълго щяха да могат да поддържат живота му. Мъжът щеше да умре нощес, най-късно утре, въпреки че понякога се изхитряха и устискаха дни наред, даже седмици. Колко много неща те подвеждат, помисли си той. Прегледът му беше внимателен, спокоен, подробен и безполезен. Той обаче го извърши въпреки всичко, от една страна, за да се учат стажантите, а от друга — понеже това като че ли

беше единственото, което можеше да направи. Докато се занимаваше с него, говореше на тих глас със стажантите, само че причината бе в атмосферата, а не за да не го чуе Дорчестър. Нямаше да го чуе.

— Главният иска да го прати в Олбъни. Имали някакъв супернов вентилатор.

— Тогава защо е тук? — попита едно от момчетата, Чатърджи — кльощав младеж с тъмна кожа и воднисти кафяви очи.

— Семейството не дава да го местят — обясни Адам и вдигна за малко поглед от пациента си. — Искат да умре тук, в родния си град, и да гледа техните лица край себе си, когато му дойде краят.

Той придърпа надолу нощницата, оправи белоснежните завивки и погледна стажантите.

— А най-важното, господа, е, че семейството е право. Нито апаратурата в Олбъни, нито ние тук в Гленвейл можем да направим нещо, за да го спасим. По-добре е да отдадем заслуженото на смъртта — добави Адам тихо — и да го оставим в сетния си час да види близките си, стига отново да отвори очи, което е малко вероятно.

Забеляза как се спогледаха и разбра, че според тях проявява сантименталност и грешни. Все още смятаха, че в медицината не бива да се предаваш. На тяхната възраст и Адам вярваше в това, а после изведнъж и без особена шумотевица преди около три години осъзна, че не е така. И че да се бориш със смъртта при пациенти в положението на Том Дорчестър е безполезно и жестоко. От този момент нататък считаше, че е станал лекар.

Тия двамата обаче все още бяха на етапа на овладяването на болестите и Адам знаеше, че не може да ги разколебае с нищо. Изправи се и погледна госпожа Уорън.

— Обадете се на семейството — поръча ѝ той. — Кажете им, че може би ще е нощес.

— Само че може би — обади се другият стажант Севърсен, който беше бял едва ли не колкото албинос, с почти невидими мигли и вежди и като че ли малко късоглед.

— Разбира се — отвърна Адам. — Може би. Но ми се струва, че е по-добре да се разкарат един-два пъти в повече, отколкото да пропуснат да си вземат сбогом с човека.

И двете момчета — тъмнокожото от Индия или Пакистан, Адам не беше сигурен, коя от двете страни, и светлокосият, който

изглеждаше, сякаш предците му са били избелвани в продължение на десет хиляди години лед без слънце — погледнаха към умирация мъж и той долови онова изражение в очите им. Знаеше какво е то, можеше да го назове така, както знаеше и думата „кварки“, въпреки че никога не ги бе виждал, държал в ръцете си или усещал. И също както кварките не събуждаха нищо у него, не беше изпитвал съжалението, което прочете в очите на двамата младежи, докато гледаха Томас С. Дорчестър.

Адам се изправи, нави слушалката си и я прибра, прегледа сведението за болния и им каза още няколко думи за потискането на болката при рак с летален изход, въпреки че пациентът вече беше недосегаем за страданието. След това излязоха от стаята и продължиха визитацията.

Беше десет часът. Дежурството му свършваше в шест. Довечера щеше да има пълнолуние. Ще се прибере, изкъпе, внимателно ще се обръсне, после ще се преоблече с дрехите, които беше купил на големия пазар в Сойървил, ще нахлупи перуката, взета на евтиния пак там, и ще отиде в бара на Франк, на Гарвановото езеро.

* * *

Заведението се намиреше само на няколко крачки от езерото. Имаше дървени стени, дълги, тесни прозорци и неонова реклама на покрива, която хвърляше червени ивици светлина по тъмните му води.

Паркингът беше почти пълен. Адам спря наблизко до тесния пясъчен бряг, измъкна се от колата и погледна към другата страна на езерото. Изпита смущаващото чувство, че вече е идвал тук. Опита се да си спомни кога, но не успя. Навярно това беше от ония безпочвени усещания, които хората приписват на някакви преживявания от предишен живот или разни такива идиотщини. Само че беше много силно и той остана на мястото си, загледан в спокойната черна вода, пресечена от лунната пътека, мъчейки се да си припомни. Нищо не изплува в съзнанието му, в този момент вратата на заведението се отвори, през нея долетя шумотевица и магията се разпръсна. Една прегърната двойка излезе навън. Те прекосиха паркинга и отидоха до червен пикап, нашарен с оранжеви петна от ръждата, мъжът притисна

жената до вратата и я целуна. Шкембето му пречеше на долните части на телата им да се долепят, но жената нададе престорен стон на възбуда. После той се качи на предната седалка, тя заобиколи, залитайки, предницата на камиончето, качи се от другата страна и потеглиха с вой на гуми, без да спрат и да се огледат дали не идват други коли.

Адам видя как задните им светлини обкрачиха линията по средата на пътя, когато се насочиха към главното шосе. Сигурно отиваха в мотела на езерото Ехо, където имало пясък в леглата (ако ти провърви).

Потрепери. Никога нямаше да заведе жена там, навярно не би могъл да го направи на такова място.

Светлините на пикапа се скриха и той се почуди дали ще успеят да стигнат до мотела или някой полицай ще ги спре за шофиране в нетрезво състояние. По тия места повече хора умираха от каране след употреба на алкохол, отколкото от инфаркт на миокарда. Данните сигурно можеха да си съперничат с тези за Северна Швеция или Сибир, въпреки че зимите в северната част на щата Ню Йорк не бяха чак толкова сурови и слънцето не се скриваше през ноември, за да се появи едва през март. Но все пак си бяха мразовити. Миналия януари падна под тридесет и студът си намираше пролуки по прозорците и вратите на къщата му и проникваше направо през стените. Адам буквално се беше залепил за печката, само дето не си опече краката, ала на останалата част от тялото му беше студено. Но пък беше красиво. Езерата замръзнаха, джипове, коли и камиони с вериги минаваха през тях и във въздуха се носеше някакво нескончаемо пращане. Борове приличаха на изрязани картинки на фона на бялото небе, а кленовете, дъбовете и брезите бяха като силуети на мъртви дървета. Трудно му бе да си представи, че отново ще се разлистят, а пък ето ги — вече са напъпили и снегът, който стигаше до прозорците на първия етаж, се бе стопил с изключение на няколкото синкави купчинки навътре под смърчовите.

Беше пролет, беше топло и щеше да чука. Този път истински, а не като миналия, когато се опита да изпревари времето. Още се изчервяваше, щом си спомнеше. Не можеше да заведе момичето вкъщи, нито да отиде с нея у тях или на мотел. Така че бяха пробвали да го направят в колата, и то в нощ, когато температурата беше

петнадесет градуса, а месечината приличаше на кръгло парче лед. Провалът беше пълен.

Тази вечер нямаше да му трябва печка обаче, сега всичко щеше да мине идеално.

Беше разказал на психиатъра си, Терънс Бънър, за фиаското С последното момиче, понеже знаеше, че той ще го изслуша абсолютно безпристрастно, а Адам усещаше, че в дъното на този неутралитет се таи съпричастност.

Бъни беше на негова страна.

— Беше млада — разказа му Адам. — Даже още имаше тук-там пъпки. На мене ми харесват младичките — изрече със запъване той. — Но нищо не можах да свърша, може би защото се беше надрусала, Бъни. Направо до ушите се беше насвяткала с кокаин, крек или господ знае какво.

— Защо я свали тогава? — попита го той.

Резонен въпрос. Потърси подходящ отговор. Опитваше се да го лъже колкото може по-малко.

— Предполагам, именно понеже беше се надрусала — решил съм, че мога да я накарам да направи... разни неща...

— Какви неща?

— Ти знаеш — каза Адам, — и после ще ми даде да... абе нали разбираш.

— Струва ми се, да.

После Бъни се беше засмял, Господ да го поживи, и беше казал:

— Предполагам, че си искал нещо по-различно от мисионерската поза, а, старче?

Бъни му беше измислил първия прякор в живота и той си го харесваше.

— Абе май че да.

— Знаеш какво ще ти кажа, нали?

Той поклати отрицателно глава и Бъни продължи:

— Така е, старче. Само си помисли малко.

Адам се замисли, а после каза бавно:

— Че все едно съм паднал от коня и трябва отново да се кача.

— Или нещо подобно — беше му се усмихнал психиатърът.

Само че се налагаше да изчака топлото време и луната.

Разбира се, Бъни никога не би му дал стария съвет за падането и ставането, ако знаеше какви ще бъдат последиците от любовните похождения на Адам.

* * *

Отвори вратата на бара и върху него се стовари истинска лавина от безмозъчната, повтаряща се какофония, която хората наричат музика. Не ставаше за слушане, тя и не беше предназначена за това, а да те разгорещи и докара до полуда. Звуците го притиснаха, съсипваха нервната му система и той се запита защо на подобни места никога не пускат Бах и Хендел. „Празнична музика“ беше много по-възбуждаща от тази идиотщина, само че хората често бъркаха секса и дивеенето. И грешаха. Любенето трябваше да бъде бавно, обмислено и безкрайно нежно. А пък дрезгавото стържене, което се носеше от високоговорителите в кръчмата, нямаше нищо общо с това.

Внезапно то престана и през няколкото такта блажена тишина преди следващото варварско парче той съгледа тази, която търсеше.

Изненада се, понеже не беше млада, а той обикновено си падаше по младичките. Наближаваше края на тридесетте или началото на четиридесетте и бръчките край очите и устата ѝ си личаха даже на розовата светлина в заведението. Облечена бе с панталон, пуловер и огладена блуза с копчета под него. В тъмната ѝ коса имаше сиви нишки. Беше мека и гладка, а не накъдрена на жички като на половината жени в барчето, които изглеждаха, сякаш са хванали оголен електрически кабел. Очите ѝ не бяха потънали в мазни сини гадости, устните ѝ си имаха просто цвят на устни, а не бяха виолетови или пък лъскави, все едно че са увити в станиол. Представляваше просто една спретната на вид, почти възрастна жена, с интелигентни (и може би весели) искрици в тъмните очи, която пиеше бира със скоч, а не „Кир“, „Лиле“^[1] или пък някаква друга измишльотина. Тя го усети, че я наблюдава, вдигна очи и му се усмихна. Усмивката ѝ не беше престорено свенлива или по навик прелъстителна, а нормална и открита, като на зрял човек, който среща погледа на друг зрял човек. Беше сама. С разтуптяно от приятно предчувствие сърце той тръгна край пренаселения кръгъл барплот към нея.

Всички бяха прекалено заети със себе си и ритуалите си на чифтосване и дори не го погледнаха. Но даже и да го бяха направили, щяха да забележат якето от изкуствена материя, евтина карирана риза, пуловер на шарки (от найлон) и руса перука (също изкуствена). Ако някой по-наблюдателен обърнеше внимание на лицето му и го запомнеше — и то не беше нищо особено. Навярно имаше двадесетина мъже в заведението, които отговаряха на същото описание.

* * *

Ив подмина пътните каси на Олбъни, сви по отбивката за Северната магистрала и видя първата табелка за Саратога, където възнамеряваше да прекара нощта. Беше едва девет, тя не се чувстваше уморена, а ѝ оставаха само час и половина, два път до Гарвановото езеро... и Сам. Изведнъж ѝ се видя непоносимо да отлага срещата си с него единствено за да се наспи, ето защо реши да продължи. Ала гърбът я болеше, имаше нужда да пийне кафе и да хапне, а на колата ѝ трябваше бензин. По Северната магистрала нямаше места за почивка и зареждане, но на една табела пишеше, че може да намери храна, гориво и телефон при следващата отбивка. Тя сви по нея и слезе по наклонения път до шосе с две ленти, осветено островче от бензиноколонки и заведение за хранене в близост до тях.

Спря до колонките. Франсес беше против саморъчното наливане на бензин, но на Ив то ѝ доставяше удоволствие и когато апаратът щракна, тя го закова точно на петнадесет долара като истински професионалист и отиде до стъклената будка да плати. Зад високото прозорче седеше някакво момче, а пред него имаше списание с голи жени, разтворено точно на снимката на страхотна блондинка в евино облекло. Ив се окашля, хлапето я забеляза, изчерви се силно и бързо затвори страницата.

— Извинете — промърмори то.

Друг път би почервеняла и би запелтечила като него, щеше да му хвърли парите и да избяга. Но той изглеждаше до болка млад и притеснен, а тя се намираше само на два часа път от Сам и се чувстваше по-добре, отколкото от месеци насам.

Ив му се ухили:

— Тия картинки ще те откъснат от истинския живот.

— И аз тъй викам — изстена той и двамата внезапно се изсмяха съучастнически. После тя го попита как е храната в съседното заведение.

— Зверска — отвърна момчето.

Ив го погледна неразбиращо.

— Тоест много добра — поясни меко той.

Благодари му и закара колата през чакъла до ресторантчето. На покрива му беше поставена метална раковина, осветена от прожектори, за да го забелязват хората по Северната магистрала. Не видя нито една муха на светлината им. Или Франсес се беше държала като пророчицата Касандра^[2] по отношение на мухите, или южният вятър, на който се дължеше мекото време, ги пропъждаше.

Влезе вътре. Помещението беше празно, ако не се брои един пътен полицай на другия край на бара. Беше с униформено облекло и колан, носеше оръжие, белезници и радиостанция, а от кръста му висеше палка. На столчето до него лежеше шапката му. Ядеше бъркани яйца, посипани с нещо, което приличаше на прясно накълцан магданоз. Като за денонощно заведение за хранене встрани от магистралата е доста добре, помисли си тя.

Той вдигна глава и я хвана, че го разглежда. Размениха си бегли усмивки и всеки извърна поглед. Просто двама непознати в ресторантче сякаш излязло от четиридесетте години.

Преди месец след едно такова невинно споглеждане тя би могла да докосне плота, на който се беше облегал полицаят, и да „види“ разни неща за него. Например че когато за пореден път са го подминали при повишенията, той се е озлобил, започнал е да пие и да бие жена си и в този момент, докато нагъва по никое време обяда си от бъркани яйца, пресен магданоз и дебело нарязан, като че ли домашен хляб, съпругата настанява децата в колата и го напуска. Ив би съгледала нейното мрачно, изтерзано лице и умърлушените физиономии на децата, на които отдавна им е било време да си легнат. Тя даже би видяла малката къщичка на типично американската уличка в едно от типичните американски градчета наоколо, докато жената изважда на заден ход семейната кола на улицата.

Ив щеше да научи това, което той самият нямаше да знае — че ще се прибере в празна къща и ще намери бележка от съпругата си в

кухнята.

В представите ѝ всичко щеше да бъде ясно очертано. Тя би била в състояние да познае жената и децата, ако ги срещне, или къщата, ако мине край нея. Ала тази вечер не се случи нищо особено, само си размениха бегла усмивка с полицаия.

Почувства въодушевление и изведнъж страшно ѝ се прияде.

Металната врата към кухнята се отвори и една сервитьорка в бежова униформа дойде при нея. Беше около петдесетгодишна, с кръгли розови бузи и искрящи кафяви очи. Ив я хареса, харесваше и полицаия, и хлапето от бензиностанцията. Харесваше ѝ целият свят.

— Две бъркани яйца, ако обичате — поръча тя, — и кафе.

— Без кофеин или обикновено — попита жената.

— По-добре обикновено — отвърна Ив. Оставаха ѝ двеста километра път.

Келнерката наля кафе в една дебела чаша, сложи я пред младата жена и влезе в кухнята да предаде поръчката. Междувременно полицаят си дояде яйцата, обра остатъците от жълтъка и магданоза по чинията си с крайче хляб и си допи кафето. Изправи се, взе си шапката и тръгна край бара към нея.

Изведнъж стомахът ѝ се обърна и тя си помисли, че все пак ще се случи. Ще види картини от живота на този мъж, ще научи най-съкровениите му, мрачни и ужасни тайни. Неща, които даже самият той не осъзнава.

Тя стисна здраво крайчеца на плота, впери поглед в чистата му повърхност и зачака. Почувства само леко раздвижване на въздуха, докато мъжът я отминаваше, нищо повече, и се осмели да вдигне глава.

Полицаят стоеше до касата. Сервитьорката беше излязла от кухнята и му казваше, че тук не му приемат парите и той го знае. Нарече го Бил.

Ив погледна право към тях.

Той си бе сложил шапката. Благодарил на жената и си излезе. Вратата се отвори и затвори, тя го чу как запали колата си и я изкара от паркинга обратно на пътя, който водеше към магистралата.

Нищо повече не се случи.

Ив се отпусна на стола си. Наистина беше свършено, трябваше да свикне с това, а не да стига едва ли не до припадък, щом някой се приближи на пет крачки от нея.

Сервитъорката заобиколи бара и дойде при младата жена.

— Ей, добре ли си? — попита тя.

Ив кимна.

— Изглеждаш ми малко пребледняла.

— Сигурно трябва да хапна — отвърна тя.

— Ей сегичка, мила. Обзалагам се, че знам какво още ти трябва.

— Само да не е севънъп — изрече бързо Ив.

Жената се засмя.

— Не, имах предвид „Алка Зелцер“. Помага, когато не ти е добре. Фърн, готвачката ни, се кълне в нея. Казва, че даже ако някога се подхлъзне и си отреже пръста, от „Алка Зелцер“ сигурно ще й порасте нов. Смята, че може да лекува рак, стига хората да опитат. — В кафявите ѝ очи блеснаха искрици. — Фърн е страхотна готвачка, но малко... — Тя почука с пръст по главата си. — Все пак тая работа си я бива, нищо че не лекува рак. Може пък да върне цвета на бузите ти. Какво ще кажеш? За сметка на заведението е.

* * *

Наричала се Абигейл, Аби, каза тя на Адам. Фамилните имена не са им нужни, съгласиха се и двамата. Лицето ѝ бе хубаво, не точно красиво, но определено не и обикновено. Очите и косата ѝ имаха еднакъв червеникавокафяв оттенък и като се изключат бръчките край очите и устата ѝ, кожата ѝ беше като на младо момиче.

Преподавала в гимназията в Тъпър Лейк, на около петдесетина километра западно от Гарвановото езеро. Не се осмелявала да се покаже в бар за запознанства там, ето защо веднъж месечно идвала с кола до заведението на Франк.

— За да бъда с някого — обясни му тя. — Да пропъдя мрака...

Толкова хубаво го каза: *да пропъдя мрака*. Така не изглеждаше студено и животинско, както понякога го показваха по телевизията и на кино, а най-добрият начин на този етап от живота им да постигнат топлина и близост... и да пропъдят мрака.

Изведнъж почти изпита нещо към нея — жената, която познаваше едва от час, почти пет години по-стара от него (тя не му съобщи възрастта си, а той не я попита). Сети се как стажантите

гледаха умирация мъж сутринта. Ако някой бе в състояние да го накара да изпита чувството, което съзря в очите им, това беше именно тази мила, мъдра и почти красива непозната.

Той я попита дали ще дойде с него и тя отвърна: „Разбира се“, сякаш изненадана, че я пита.

Адам се огледа бързо наоколо. Движението не спираше, точно както бе казал санитарят Том, и всички бяха потънали в разговор. Никой не вдигна даже очи, когато се смъкна от столчето си пред бара и тръгна след нея към изхода.

Излязоха през предната врата от кедрови дъски на паркинга. Все още беше топло и ветровито, духаше от юг.

— С коя от колите — попита тихо тя.

— Моята, ако нямаш нищо против. — Беше си купил един нов ЛТД миналия януари.

Наближиха го и той усети лек пристъп на гордост — все още го изпитваше, когато се возеше в издълженото светлосиньо купе, където хората казваха, че миришело на ново.

Спомни си двойката на идване, притисна я към колата и я целуна, съзнавайки разликата между неговото слабо, добре поддържано тяло и шкембестия работяга с пикапа. Разтвори устните ѝ със своите и посегна към джоба си.

Тя се притисна към него, а пръстите му докоснаха хладната дръжка на скалпела.

Целувката свърши и той се огледа набързо наоколо. Никой не бе излизал, никой не ги бе видял заедно. Заведе я кавалерски до другата страна на колата, помогна ѝ да се качи, а после седна зад волана.

* * *

Сам живеел в този град, на „Крайбрежна“ според Грета. Само че Ив не знаеше къде се намира тя и нямаше кого да попита. Главната улица на Гарвановото езеро беше дълга около една пресечка, с един светофар, няколко тъмни магазинчета и без никакви коли. Даже бензиностанцията бе затворена, а не бе забелязала на идване нито щатско, нито градско управление на полицията. Само една от сградите

не беше тъмна — малка викторианска къща, външната лампа на която осветяваше табелка с надпис: „Градска библиотека, основана в 1937“.

Не знаеше какво да прави.

Намали още повече скоростта, след като вече го бе направила по завоите и хълмовете между Гарвановото езеро и Северната магистрала, и отиде почти до края на улицата, която отново излизаше на главен път 26. Знаеше от картата, че той извива и пресича магистралата на север от изхода, по който бе тръгнала, а после продължаваше до една малка точка на езерото Чамплин, където се взимаше ферибота за Върмонт.

Започна да се оглежда за телефонна кабинка. Щеше да се обади на телефонистката за помощ или да набере 911 и да рискува да си навлече гнева им, когато просто ги помоли да я упътят. Изравни се с едно ниско дълго здание. Над табелката с надпис „Зала за боулинг“ бе запалена лампа, а през металните решетки на прозорците му светеше.

Отвътре заведението изглеждаше по-голямо, отколкото отвън на паркинга. Всички коридори бяха тъмни с изключение на един, на който се упражняваше някакъв човек, а до него над нещо като катедра се бе навел друг с бележник.

Зад малкото барче мъж с ниско остригана рижа коса правеше пирамида от стъклени чаши на столче. Той чу вратата да се отваря и се обърна.

— Какво ще обичате?

— Търся „Крайбрежната улица“.

— „Крайбрежната“ на Гарвановото езеро?

Тя кимна.

— Питам, понеже във всички малки загубени градчета с езеро по тези места, а те са все такива, също има крайбрежна улица. Или пък алея, булевард и така нататък.

Имаше гърбав нос, рижи ресници, светли очи и гъсто осеяна с лунички кожа, с изключение на няколко места, където тя изглеждаше розова и възпалена.

— Ако усетите горчицина в думите ми — продължи той, — то е, защото наистина я има.

— Абе, Мел, я стига си се оплаквал — обади се добронамерено един от играчите.

Той намали глас.

— Вися в този забравен от бога пуцинак от две години. Взех залата от едни точно когато я бяха получили по наследство. Мислех си, че съм направил удар. Повярвах им, като ми викаха, че сезонът продължавал девет месеца. Пълен идиот... — Очите му присветнаха. — Искате ли да си купите зала за боулинг?

— Ами, не, благодаря — отвърна Ив.

— Естествено. Много ясно, на никой не му се кара петдесет километра, за да гледа някой стар филм, пък да те пази господ, ако решиш да заведеш жената на вечеря. Или ще е заведението на Беси, където сервират шунка и яйца на закуска, яйца на обяд и хамбургер по всяко време до два часа през нощта, или ако пък е след това, ще е при мен или при Франк, а ние предлагаме само студени сандвичи. Девет месеца, ами! Мястото е съвсем утрепано, като студейкър на леля ми Фани, от октомври до декември и от март до юли.

Топката полетя по коридора, посипаха се кегли и се разнесе гласът на някаква невидима жена.

— Е, добре, господа, да приключваме.

— Божичко — простена барманът. — Това е върхът. Няма единадесет, петък вечер е, а пък приключват. В Олбъни точно щяхме да се развихряме. Да не би случайно да сте оттам? — попита с копнеж той.

— От Кънектикът съм — осведоми го Ив. — Бриджтън, Кънектикът.

— Май че и то е някакво загубено градче, да ме прощавате.

— Предполагам, да — отвърна тя. — Но е само на стотина километра от Ню Йорк.

— Ню Йорк е противен град — презрително изсумтя мъжът. — Доста път има от Кънектикът дотук.

— Около четири часа.

— Е, почти сте пристигнали — каза внимателно той. — „Крайбрежната“ е на около пет километра оттук.

Пет километра.

Пътуването свършва със срещата на две сърца, помисли си тя. Това беше фраза от някакво училищно стихотворение или от готическите романи, които четеше на млади години. Въобще не се чувстваше във форма за срещата на две сърца — усещаше се мръсна, косата ѝ бе рошава и ѝ се ходеше до тоалетна.

— Мога ли да използвам тоалетната?

— Разбира се. Направо оттук, като стигнете първата врата. Когато се върнете, ще ви обясня как да отидете до „Крайбрежната“.

Тоалетната беше малка, чиста и студена.

Тя я използва, изми се на мъничката мивка и се избърса с грубата кафява салфетка. Косата ѝ се беше оплела от вятъра, който нахлуваше през прозореца на колата. Тя я намокри и я разреса. Сенките под клепачите ѝ бяха станали почти лилави, а очите ѝ се бяха зачервили от блясъка на насрещните светлини. Даже и в този вид изглеждаше по-добре, отколкото от седмици насам — подмладена и почти както предишната Ив.

— Пет километра — прошепна тя на огледалото и се върна на бара. Залата беше тъмна, играчите си бяха облекли якетата и прибираха топките си за боулинг в подплатени торби. През прозореца видя как външните лампи примигнаха и угаснаха.

Мъжете извикаха лека нощ на бармана, кимнаха ѝ и си тръгнаха.

— Искате ли да ви го напиша? — попита той.

— Сложно ли е?

— Не, никак. Значи излизате, завивате наляво, продължавате наляво при разклона на около километър оттук и карате направо, докато стигнете до езерото. Ще ви се стори, че пътят свършва, но не е така. Има формата на Г и върви по цялата дължина на езерото, с изключение на едно блатисто място, където само джип може да мине. Предполагам обаче, че няма да ходите толкова далече.

— Надявам се, не — отвърна тя.

— Добре, стигате до езерото. Отдясно е ресторантчето на Франк. Определено не е готино място. Отляво е „Крайбрежната“. Няма други пътища, нищо освен пощенски кутии, отбивки към къщите и езерото. То е страхотно, госпожо. Казват му Гарвановото, понеже изглежда черно, освен по средата на лятото, когато цветът му става най-удивителното сиво-синьо, дето сте виждали. Даа, почти си струва да живееш на майната си в тоя смотан пущинак заради него — прощавайте за израза. Има щуки и пъстърви, доста големи понякога. Тук не си играем на дребно. Мъжко езеро...

Той обича това място, внезапно осъзна тя, истински го обича, а мърморенето и оплакването са само преструвка. Ив му се усмихна, барманът ѝ отвърна и ѝ пожела късмет.

Беше пълнолуние и фаровете почти не ѝ бяха необходими. Тя сви вляво на разклона и пътят се устреми право към луната, а после се сля с нея в дълга, трепкаща, объркваща пътечка. Намали и съвсем бавно стигна до езерото или нещо, което приличаше на скалисто заливче. Отдясно присвяткаха червени и зелени неонов светлини, на около четиристотин метра разстояние... ресторантчето на Франк. Зави наляво, мина край обрасло с тръстики островче земя, което образуваше нещо като път през заливчето, и черната шир на Гарвановото езеро, пресечена от полюшващата се ивица лунна светлина, се разкри пред нея.

Беше широко около половин километър. През дърветата блещукаха светлинките на къщите, пръснати по отсрещния бряг. По края му беше пълно с тръстики като в заливчето и тя чу квакането на жаби и пляска на риби във водата.

На първата кутия, до която стигна, пишеше „10“ с украсени сребърни букви, а алейката за коли водеше до дървено мостче. С увеличаването на номерата, пощенските кутии се разрешиха. При 210 колата се стовари от асфалта върху черен път, покрит с чакъл, и тя намали до тридесет, да не би изпод гумите да изхвъркнат камъчета и да одраскат боята. След около километър стигна до 300 — номерът, който нейната свекърва ѝ беше написала.

Ръцете ѝ трепереха върху кормилото, а по края на челото ѝ бе избила пот. Ако има капчица разум, трябва да се върне, да намери мотел, да се наспи, добре да закуси и да дойде на сутринта — нахранена, отпочинала и по-спокойна. Но вече беше толкова близо, не би издържала да не го види. Зави и подкара край малка горичка от брези и кленове, примесени със смърчове. Усети миризма на пушек от дърва, а после съзря просека пред себе си и само след няколко секунди излезе на една полянка с малка, спретната, хубава къщичка, зад която беше езерото. Приблужи се и спря малко по диагонал спрямо сградата. Тя имаше каменен комин, веранда и прозорци с кукички. От покрива излизаше пушек, на долния етаж светеше и се чуваше филмова музика. Беше буден, гледаше телевизия. Ив посегна да угаси двигателя и лампата на верандата се запали. Вратата започна да се отваря и сърцето ѝ се разтупка толкова силно, че ѝ се зави свят, тъй като изведнъж се сети, че може да не е сам. Красив мъж, разделен от съпругата си, с нормални желания — нямаше никаква причина да не

си доведе жена. Тя натисна съединителя и сграбчи здраво лоста за скоростите, та чак ръката я заболя. Ако нещо ѝ подсказе, че с него има някой, щеше да даде на заден и бързо да се измъкне, по възможност, без да блъска хубавата си кола в някое дърво. Вратата се разтвори и в правоъгълника светлина се появи неговата фигура. Не виждаше лицето му, но го позна по височината, формата на главата и раменете му. Сигурно беше чул колата и излизаше да провери кой му идва на гости по това време. Не бе виждал лебарона и нямаше да разбере, че е тя.

Никой не застана до него, а прозорците останаха тъмни. Като че ли беше сам. Тя пусна лоста за скоростите, изключи двигателя и отвори вратата. Вътрешната лампичка се запали и той я видя. Втурна се през вратата и извика: „Ив... Иви...“.

Гласът му звучеше радостно, даже ликуващо. Изглежда, му е липсвала и е бил искрен, когато измърморваше, че я обича, по време на онези злощастни телефонни обаждания. Тичаше насреща ѝ, всеки момент щеше да навлезе в обсега на фаровете и тя щеше да види лицето му за пръв път от почти два месеца насам.

Не беше убийствено красив, според определението на Грета, не биха го поканили за реклама на цигари, а висок, едър мъж с тъмна права коса и черни очи, дългите гъсти мигли на майка си, продълговато лице и трапчинки, които му придаваха строг и едновременно с това тъжен вид.

Ив също извика името му, завъртя се и се измъкна от колата. Пристъпи към него по тежката, неравна настилка от камъни и глезенът ѝ се огъна. Започна да пада, пресегна се и се хвана за нещо студено и метално. Беше веригата на някаква люлка, която висеше от един клон в близост до алеята. Тя увисна на нея, задържа се и изпита онова внезапно, смешно, незначително усещане за празнота. Все едно че си прескочил стъпало, носиш се прекалено бързо надолу с асансьор или някоя друга от навярно безбройните метафори, които бе измислила в началото за „онова“ — наследството от майка ѝ.

Квакането престана, викът на някаква нощна птица секна по средата. Вятърът люлееше клоните и съпругът ѝ тичаше по дъсчената веранда в пълна тишина. А после дърветата, къщата, полянката и мъжът ѝ изчезнаха и Ив се озова на края на друга поляна. Тя беше помалка, обградена от стари бели борове, чиито иглички се бяха сипали с десетилетия по земята. Върху тях в разливаща се локва кръв лежеше

жена. На себе си нямаше нищо освен пуловер и памучна блуза с копчета (която щеше да преследва Ив цял живот, тъй като знаеше, че тя я е огладила само преди няколко часа, за да изглежда спретната вечерта), вдигната до подмишниците ѝ. Оттам надолу беше гола и тялото ѝ бе разпорено от гръдната до срамната кост. Плътта се беше разделила на пластове като на схема по анатомия, а под нея пулсираше мембраната, покриваща призрачните очертания на органите и вътрешностите ѝ.

Ив пусна веригата, политна назад, удари се във вратата на колата и падна. Грапавите камъни скъсаха панталона ѝ и я порязаха, но тя не усети нищо. Стисна здраво очи, като се опитваше да прогони видението. Но от това то само стана още по-отчетливо. Кръвта аленееше, пуловерът на жената беше син, блузата — бледорозова, а слойт подкожна тлъстина по дължината на тялото ѝ имаше цвета на прясно опрана вълна. От пулсиращата мембрана се вдигаше пара в нощния въздух — жената беше още топла, жива. Разпорена, с почти изтекла кръв, но жива и в съзнание. Очите ѝ се завъртяха и като че ли погледнаха право в Ив с някакво изражение на върховно недоумение. „Как стана така — сякаш питаха те, — как ми се случи това?“

После пулсирането започна да прескача, загуби ритъм. Очите, които като че ли я виждаха през онази бариера във времето и пространството, която ги разделяше, се оцъклиха, помръкнаха, а после замръзнаха. Челюстта на жената увисна, от устата ѝ рукна кръв и потече по лицето към косата ѝ. Ив изхлипа и заби кокалчетата на пръстите си в очите, мъчейки се да прогони образа. Безполезно бе. Виденията никога не спираха, освен ако не им бе дошъл моментът, а това беше все още ярко, въпреки че започваше да избледнява по краищата и там се оформяше ивица като от рамката на диапозитив. Чифт мъжки мокасини прекрачиха границата на видението, имаха пискюли и бяха залети с кръв. Крачолите над тях също бяха напоени с кръв. Ив виждаше фигурата в гръб. Той се наведе над тялото. Сребриста, облечена в гумена ръкавица ръка, която изглеждаше като прокажена на лунната светлина, се пресегна и склопи очите на жената.

* * *

Ив се сгуши на топка пред камината, зъзнейки като болно куче. Сам уви одеяло около раменете ѝ, но тя не можеше да спре да трепери. Той клекна за малко пред нея, после се изправи и отиде до телефона. Бяха му го сложили следобеда и благодарение на нея първото му обаждане щеше да бъде в полицията.

— Какво да им съобщя, Ив?

— Каквото ти казах. Че съм видяла едно тяло на някаква полянка.

— Видяла си?

— Намерила. Кажи им, че съм я намерила.

— Къде?

— На полянката — изпелтечи тя, — в гората. — Зъбите ѝ тракаха.

— Скъпа — каза внимателно той, — тук е паркът Адирондак. Има милиони акри гори и поляни. Имаше ли нещо друго?

Да, имаше и Ив се опита да си припомни какво, без да се налага отново да си представя мъртвата жена. Ето я полянката, не обръщай внимание на кръвта и трупа. А ето и човека с мокасините. Той си беше тръгнал и заедно с него обсегът на видението ѝ се бе разширил точно когато картината започна да избледнява, също като във финала на някой тъжен филм. Избледнява до черно, май че така му казват. Видя гърба му да се отдалечава сред дърветата, чу го да се движи през храсталациите и забеляза... барака на края на поляната. Беше обшита с дърво, едната ѝ стена се бе съборила, а от покрива ѝ се ронеше зелен асфалт. Би могла да бъде отдавна изоставена детска къщичка, но пък плочките на покрива бяха твърде трудоемка работа, тъй че вероятно беше някаква пристройка или барака за инструменти и машини.

— Имаше някаква барака — произнесе бавно тя и му я описа.

— Нещо друго? — попита Сам. — Каквото и да било?

Ив поклати глава, той вдигна слушалката и набра 911.

* * *

Те пристигнаха малко след един часа през нощта. Единият беше грамаден мъж, много по-висок от Сам, който беше почти метър и осемдесет. Другият беше нисък и слаб, с тъмна коса, сресана назад, и

воднисти кафяви очи. Съпругът ѝ ги въведе в дневната, където Ив продължаваше да се свива пред огъня. Бяха си извадили картите — сигурно са му показали значките си в антрето.

Високият, който не беше дебел, а просто едър и щеше да пръсне ръкавите на сакото с бицепсите си, отиде при нея. Подът не потрепери, но тя имаше усещането, че нещо огромно се движи насреща ѝ.

Той спря, разтвори картата си, за да ѝ покаже значката и ламинираното картонче до нея. Лейтенант-детектив Дейвид Латовски, отдел за тежки престъпления, щатска полиция на Ню Йорк.

— Намерихме я, госпожо Клайн — съобщи ѝ тихо той. — Точно където казахте. На няколко крачки от бараката за машини на стария Карлин. Преди десет години светкавица удари къщата му, всичко стана на пепел освен основите и комина... и бараката. Семейството се отказа и се премести във Флорида. Държавата купи земята — продължи той разговорчиво, придърпа един тежък дъбов стол, все едно че е от балса^[3], и го постави пред нея.

Седна с лице към Ив и коленете им почти се допряха.

Косата му беше гъста, тъмноруса и започваше да изтънява от двете страни на челото. Гласът му звучеше меко, ала тъмносините очи изглеждаха решителни и будни на светлината на огъня. Нямахше да е лесно да го заблуди.

Той затвори картата си и я пъкна във вътрешния джоб на сакото.

— Държавата остави земята, както си беше — продължи лейтенантът. — Каменният комин и основите, осеяни с обгорели останки. Предполагам обаче, че не сте ги забелязали.

Тя поклати глава.

— Ясно. А сега — каза тихо той и облегна грамадните си ръце на краката си, така че главата му се приближи до нейната — защо не ми кажете какво се случи.

„Защото ще решите, че лъжа или съм полудяла“, помисли си Ив, докато гледаше едрите черти на красивото му лице.

— Бях се объркала — каза тя.

— И то доста, госпожо Клайн. Старата къща на Карлин е най-малко на дванадесет километра отук, от другата страна на езерото.

— Доста се бях объркала — съгласи се тя и се насили да го погледне в очите. — Никога досега не съм идвала на Гарвановото езеро, а разполагах само с адреса, без указания как да стигна.

— Ясно. Аз пък си мислех, че господин Клайн живее тук.

Той погледна към Сам, който стоеше до дълга лакирана маса с кръстосани крака — сигурно се хранеше на нея. Не знаеше кои са собствениците, но са му предали къщата в много добро състояние, помисли си Ив. Дъските на пода блестяха и със затоплянето на стаята миризмата на восък се засилваше. Мебелите бяха лъснати, камината почистена. Ако останеше тук с него... ако й позволише да остане... ще я поддържа също толкова добре като тях.

— Точно така — обади се Сам и погледна безпомощно към Ив.
— Аз живея тук.

Латовски отново се обърна към нея и вдигна вежди.

— Ние сме разделени — поясни тихо тя.

— Аха — каза лейтенантът с тон, който говореше: „Това обяснява всичко“. — И никога досега не сте идвали.

— Не.

— А защо дойдохте сега, госпожо Клайн?

— Не знам.

— Надявахте се на помирение?

— Това влиза ли ви в работата? — сопна му се тя.

— Не знам — отвърна Латовски. — Става въпрос за убийство, госпожо Клайн, много неприятно убийство. Още не съм сигурен кое ми влиза в работата и кое не. Тъж... може би искате да присъства адвокат?

— Защо? — възкликна Сам. — Тя не е направила нищо.

— Не. Разбира се, че не е. Няма съмнение, че каспинът е бил мъж.

Стомахът на Ив се преобърна.

— И така, докъде бяхме стигнали? — любезно подхвана едрото ченге. — Казахте, че сте се загубили.

— Хванах по друг път при езерото — обади се дрезгаво Ив.

— Така ли? А как се оправихте дотам?

Тя му разказа за бармана в залата за боулинг, тъй като той би могъл да спомене на някого за нея, а този някой — на някой друг.

— Значи все пак сте разполагали с някакви указания — констатира Латовски.

— Устни пояснения. А пък бях нервна и се заблудих при езерото и, предполагам, съм сбъркала пътя.

— Заблудили сте се — повтори тихо той. — Добре, и после?

— Продължих нататък, като се надявах да стигна до номер 300 или да видя светлините на някоя къща, за да попитам за пътя, нещо такова.

— Само че не сте го направили.

Ив си спомни запалените лампи на къщите от другата страна на езерото. Бяха близо до водата и сигурно не се виждаха от пътя, скрити зад дърветата, като тази.

— Не — рискува тя.

— А пък спряхте при старата къща на Карлин.

Тя кимна.

— Защо? — попита внимателно той.

Във видението имаше пътека, обрасла с растителност, но все пак пътека, която навярно отива към поляната.

— Видях пътека — отговори тя. — Реших, че излиза някъде.

— Ясно. Значи подминахте осветеното крайпътно ресторантче и алейките, които съвсем очевидно водят нанякъде, и си избрахте една обрасла пътека наскрел гората в тъмното.

— Имам фенерче — обади се бързо тя. Франсес държеше Лари да оставя фенерчетата в жабките на колите и да ги проверява веднъж месечно. „За всеки случай“, поясняваше леля й. Никой не я беше питал в случай на какво.

— Фенерче значи.

— Точно така.

— Но никаква друга светлина. Никакви признаци на обитаемост.

— Само пътеката.

— А, да. Пътеката. Доста е обрасла, тази пътека...

— Но я има — упорито настоя Ив.

— И доста големичко разстояние между пътя и поляната, където я намерихме.

— Не е толкова далече — възрази тя.

Той се облегна назад и столът леко изскърца.

— Добре. Оставихте колата си, тръгнахте с фенерче по пътеката през гората, стигнахте до полянката, където едно време пасяха кравите на Стив Карлин, и видяхте жената и бараката. Но не забелязахте основите на къщата или каменния комин...

— Не.

— И какво направихте после, госпожо Клайн?

— Не помня. Бях много разстроена.

— Представям си — каза сухо той. — Сигурно сте изтичали обратно по същата пътека до колата си...

Тя кимна.

— А после сте се втурнали по обратния път. Предполага се, че все още сте били заблудена.

— Да.

— Обаче не се отбихте в крайпътното ресторантче да се обадите в полицията.

— Не — прошепна тя. — Но ви казах, че бях много...

— Разстроена.

— Да.

— Значи се върнахте до Т-образното кръстовище и този път свихте накъдето трябва.

— Да.

— И колко време, мислите, е отнело всичко това, госпожо Клайн?

— Нямам представа.

— Едно полувреме? Петнадесет минути? Половин час?

— Не знам — промърмори Ив. Беше й поставил някакъв капан и тя го усещаше как щраква.

— Е, добре, аз ще ви кажа, госпожо Клайн. Без хеликоптер, тази обиколка на езерото по „Крайбрежната“ — единственият път — отнема поне час, да не говорим, че човек може да счупи някоя полуоска при такова бързане. Значи са ви били необходими от половин час до четиридесет минути да се върнете до началото и още десет минути да пристигнете тук. И по пътя не просто сте подминали ресторантчето, а сте прекосили паркинга му, тъй като шосето минава през него. А заведението на Франк е осветено като токийски публичен дом. Градските власти от години се опитват да го накарат да я кара по-леко — пращаха му призовки, заплашваха го с бойкоти, какво ли не. Нищо не помага — свети си денем и нощем, зиме и лете. Значи е трябвало да го видите и да се сетите, че има телефон, от който да се обадите за помощ. А не сте.

Латовски се наведе напред, така че главата му се приближи само на няколко сантиметра от нейната. Тя се облегна назад, опитвайки се

да остави някакво разстояние помежду им, но беше хваната като в капан на стола. Усети топлата миризма на косата му, някакъв одеколон за след бръснене с лимонов аромат и уханието на колосана риза. Беше почти два часа сутринта и навярно е спял дълбоко, когато са го извикали заради жената на поляната, а все пак си беше сложил сако, чиста риза и вратовръзка.

Той продължи:

— Съпругът ви се е обадил на 911 точно в единадесет и дванадесет минути. Така ли е, Майк?

— Да, лейтенант. — Дребният мъж се ухили като хиена.

— Единадесет и дванадесет — повтори Латовски. — За щастие Майк, тук присъстващият сержант Лучи, е бил дежурен тази вечер и е знаел коя точно барака със зелен покрив има предвид съпругът ви, тъй като е живял като малък на Гарвановото езеро. Вижте, госпожо Клайн, ние може да сме провинциални смотаняци, обаче си имаме хеликоптер и предвид факта, че това като че ли прилича на петото убийство в нашата незначителна поредица...

— Петото? — извика Ив.

— Точно така, госпожо Клайн. Четири миналото лято и есен, а сега едно през пролетта. Мръсникът май предпочита топлото време. И тъй като това е петото, а всички естествено са напушени, сержант Лучи взел хеликоптера и бил на Карлиновото пасище около... колко часа, Майк?... — Не сваляше очи от Ив. — Единадесет и половина?

— Точно в единадесет и тридесет, лейтенант — обади се по-дребният.

— А жената била все още топла, госпожо Клайн — продължи Латовски. — Температурата била паднала до осем-девет градуса. По тези места бързо захладнява, така че в единадесет била паднала от петнадесет на осем-девет градуса. Обаче тя била все още топла, госпожо Клайн. Кръвта ѝ била гореща и изтичала, от вътрешностите ѝ се вдигала пара...

Кожата на Ив настръхна и стана лепкава. Имаше чувството, че всеки момент ще припадне.

— Игличките под боровете жвакали — продължи напевно Латовски.

— Престанете — извика Сам. — За бога, престанете!

Ив прибели очи. Още малко и ще загуби съзнание, ще се свлече като чувал от стола на пода. Нека да е по-скоро... помоли се тя, нека да спре...

Ала не припадна и гласът на едрия полицай продължи да я преследва.

— Дори боровите иглички били подгизнали от кръв, госпожо Клайн, а по краищата на мястото, където лежала, даже не били започнали да изсъхват.

— Чувате ли ме — изръмжа заплашително Сам, — по дяволите, ще...

Очите ѝ рязко се отвориха, срещнаха неговите и прочетоха пълно презрение в тях. Не разбираше. Той знаеше само, че се е оплела по въпроса за часа и не е спряла веднага да ги информира за тялото в гората. Погрешно, глупаво, може би пречка за полицията, но в никакъв случай не и достойно за презрение. Ала лейтенантът я гледаше, сякаш Ив е убила жената или нещо по-лошо. После схвана.

Топла кръв... димящи вътрешности... почти час след предполагаемото време на откриването на тялото. Те смятаха, че жертвата е била жива, когато я е намерила, и си е тръгнала. Жива, сама, с разпорен корем и умираща, а Ив не се е опитала да я спаси, подминала е ресторантчето и телефона и е продължила нататък, понеже е разглежена, невъобразимо загрижена за себе си невротичка. Мръсница с ледено сърце, която не е спряла даже за минута, за да повика помощ.

Ужасна присъда, но ще трябва да го остави да си мисли каквото си иска. Доколкото ѝ беше известно, да бъдеш студен, невротизиран егоист е достойно за презрение, но не е незаконно. Нека да я ругае колкото си иска, да си го изкара и да я остави на мира.

Сигурно го беше казала на глас.

— Какво, какво? — сопна ѝ се той. — Какво казахте?

— Казах да ме оставите на мира.

— Хич не разчитайте, госпожо. Били сте там. Знаете много повече, отколкото ни съобщихте и ако не успея да ви лепна едно престъпно бездействие...

Престъпно бездействие?

— Тогава ще ви пипна за укриване на информация. Така или иначе, няма да ви оставя на мира много дълго.

— Ще се обадя на Дел Кан — намеси се съпругът ѝ, Дел беше семейният адвокат на Тилденови.

— Не, Сам — каза тихо тя. — Всичко е наред.

— Наред? — задави се Латовски. — Смятате, че всичко е наред? Е, добре, ако ви интересува, госпожо, а аз съм сигурен, че не е така, но все едно, ще ви кажа, името ѝ е било Абигейл. Абигейл Рийз. Точно в този момент някой съобщава в Тъпър Лейк на десетгодишния ѝ син, че майка му няма да се прибере вкъщи, а друг човек в Скенектади обяснява същото на майка ѝ. И майката ще трябва да пристигне тази нощ и да вземе момченцето, защото не може да се остави едно десетгодишно хлапе само сред непознати в нощта, когато е разбрало, че майка му е убита. Или пък може?

Ив стисна ръце и се загледа в преплетените си пръсти.

— Може ли? — избумтя гласът на Латовски.

Тя не му отговори.

— Боже мой, госпожо. Изпод кой камък изпълзяхте?

Ив вдигна глава точно колкото бе необходимо, и буквално погледна към носа си, както бе виждала майка си да постъпва със слугите и както навярно са правили Тилденови от триста години насам, а после каза хладно:

— Сигурна съм, че не съм длъжна да слушам подобни обиди.

— Напротив — изръмжа той. — Ще трябва да преглътнете много по-лоши неща, понеже тя не е първата, а петата, и нас ни е страх, направо се ужасяваме от мисълта, че ще последват и други. Може би укриването на сведения за някакъв си провинциален масов убиец не би впечатлило никого в големия град — там си имате повече убийци, насилници и упоени идиоти, отколкото ние дървета, но тук може да си докарате по този начин от три до пет, госпожо. Никак няма да е лесно всяка вечер някоя едра черна негърка да ви чука с бутилка от кока-кола...

Сам кресна нещо и се хвърли към него, Ив извика „Недей“, отметна глава и каза:

— Не бях там.

Всички впериха очи в нея.

— Не съм била там — произнесе отчетливо тя. — Бях тук. Видях всичко, така както вие виждате в мислите си. Само че се намирах тук, на алеята... на колене... когато видях как се случи.

— Божичко, не — изстена Сам и покри лицето си с ръце. — Ив, недей...

Дребният беше престанал да се хили като хиена. Латовски се вторачи в нея и попита:

— За какво говорите?

— Ще ви покажа. Много по-лесно е, отколкото да се опитвам да ви обясня — каза уверено тя и се пресегна към него. Той се дръпна инстинктивно, но нямаше как да избяга, без да скочи от стола си като подплашен заек, ето защо само гледаше как ръката ѝ се приближава, обърната напред с разперени пръсти. Тя докосна предницата на ризата му, мушна се под вратовръзката му и се залепи плътно до гърдите му. Латовски потрепери и вдигна очи към нея. Ив се усмихна. Усмивката ѝ не бе студена или злобна... нито пък топла или щастлива. Беше делова усмивка на човек, който си знае работата и я владее отлично. Някой шантав автомонтьор би се усмихнал по този начин, когато най-последно успее да освободи клапана на буика ви, или пък Ицхак Перелман, докато си взема цигулката. Лицето на майка му имаше това изражение, когато извадеше от фурната самуна яйчен хляб, с който бе известна в околността. Цял списък от хора, които си разбираха от работата и я вършеха със скромна радост, мина му през ума, докато жената притискаше леко длан до гърдите му.

Допирът ѝ не бе студен. Той потрепери, понеже не искаше тя да го докосва, а не защото усети нещо от ръката ѝ през ризата. В действителност нищо особено не се случи, освен че тя го погледна със спокойните си, сериозни и всъщност доста меки тъмни очи, които имаха някакъв мъхестозелен оттенък... хубави очи... може би дори красиви... и му се усмихна с онази лека усмивка, която го бе навела на предишните мисли. После каза:

— Жена ви е на четиридесет и две, вие също, и сте я напуснали — не, развели сте се с нея преди три години. Имате дъщеря, която виждате два пъти месечно през почивните дни. Къщата ви е на езерото, с веранда като тази, и е прекалено голяма за сам човек, пък и трудно се отоплява — отоплението... — Тя се запъна, а после продължи все така приказливо, все едно сравняваха качествата на чайовете „Уайни Кимъм“ и „Формоза Улонг“. — Отоплението ви струва почти двеста долара месечно в най-студените дни и се страхувате, че може да излезе много повече тази зима. Имали сте

куче... смесена порода, с червеникава козина... не виждам името му. Съпругата не ви липсва много. Престанали сте да я обичате много отдавна. В момента не обичате никого освен дъщеря си и майка си и това ви притеснява. И късно нощем... — Тя отново се запъна и усмивката ѝ стана мека. — Само че сигурно не искате и други да го чуят, нали? Обичате работата си, понякога си мислите, че по друго време и на друго място, с малко късмет бихте могли да станете един от най-великите детективи в историята. Добър рибар сте, използвате лека корда като истински спортист и снощи сте хванали трикилограмова пъстърва за вечеря точно до брега на собствената си морава. А в момента долавям лек мирис от пресния хляб, който пече майка ви.

Не чакаше потвърждение. Наистина знаеше всичко това и изведнъж той осъзна, че е така. Подскочи от стола си като подплашен заек точно както не искаше да стане, и се дръпна от нея. Тя го погледна спокойно и поясни:

— Аз не предричам бъдещето, лейтенант, понякога го виждам, а друг път — не. Но когато това стане, никога не го показвам, понеже се опасявам, че хората ще ми повярват и ще направят всичко възможно думите ми да се сбъднат.

* * *

Адам беше предпазлив както винаги. В багажника на колата си държеше внимателно сгънати пластмасови торби. Беше разрязал една от тях с ножа си и бе увил предната седалка, за да не я изцапа, преди да седне с окървавените дрехи.

Сега извади внимателно найлона и го занесе в задния двор. Той беше обграден от дървета и храсти. Адам не виждаше светлините на другите къщи, а хората в тях не виждаха него, въпреки че луната все още беше високо в небето и цареше по-скоро някакъв здрач, отколкото нощен мрак.

Нави торбата и я напъха във втора, която държеше също внимателно сгъната при една купчина други, близо до кофите за боклук на задната веранда. После се съблече. Беше захладняло, той потрепери от допира на студения нощен въздух до кожата му, но го чакаше нещо още по-неприятно. Сложи дрехите, обувките, бельото,

ръкавиците и перуката — всичко с изключение на скалпела — в найлона, внимателно го върза отгоре и го натика в празното пространство под верандата. Пусна градинския маркуч и насочи ледената струя към себе си, като започна от главата и слизаше все по-надолу по тялото си, за да е сигурен, че и най-малката следа от кръв ще бъде отнесена от водата. Потръпна и се разтресе, кожата му настръхна и се сбръчка, но той не се отказваше.

Когато свърши, взе скалпела от тревата и тичешком влезе в къщата. Сложи тенджерата с вода на печката, добави „Хлорокс“ и щом течността завря, изключи котлона, пусна инструмента вътре и го остави на огъня за около половин час. После отново го сложи върху нагревателя и най-накрая си взе един горещ душ, като внимателно се насапуниса и разтри шампоан по косата си, а после остави топлата вода просто да облива тялото му.

Изуши се, сложи си чиста пижама, която миришеше на омекотител за тъкани, загаси лампите и си легна.

Сложи ръце под главата си, загледа се в ивиците светлина, които хвърляше по тавана залязващата луна, и се замисли за прекараната вечер.

Беше направил всичко точно както предишните четири пъти, но днешното разочарование беше най-силно, тъй като беше сигурен, че ще бъде различно. Харесваше я повече от другите, даже гласът ѝ му бе приятен, а повечето женски гласове го караха да скърца със зъби.

Мислеше, че тя ще знае някое хубаво местенце, полянка сред дърветата, с борови иглички и достатъчно лунна светлина, да могат да се виждат. Така и стана. Сигурно е ходила там и преди, по време на някой от месечните си набези в заведението на Франк, когато е търсила близост, за да пропъди мрака. Намираще се на около пет-шест километра от ресторантчето, по една обрасла пътека сред древни борове, със стари основи и дървена колиба на края на моравата, които изглеждаха като омагьосани на лунната светлина. Земята беше покрита с борови иглички, сплескани под тежестта на ланшния сняг, и одеялото, което носеше в багажника на колата при найлоновите торби, не им потръбна. Игличките бяха гладки като коприна и издаваха сладък, остър, ясно доловим аромат. Най-чистата миризма на този свят.

Беше започнало да захладнява и те набързо се поразсъблякоха. Махна си перуката, но тя не го погледна подозрително като другите

жени, а се усмихна и каза:

— И аз си помислих, че е козина. Да не би да те е страх, че ще те познаят?

Той бе кимнал.

— Да няма да се кандидатираш за Конгреса? — попита шеговито Аби.

— Лекар съм. Не искам някой от пациентите ми да ме види... — Той се запъна, тя се засмя и продължи вместо него:

— ... как сваляш мацките на Гарвановото езеро.

Защо и той не може да се засмее така, запита се за хиляден път в живота си. Наистина беше смешно, че носи перука. Да си паднеш от смях. Тогавя защо не може да се засмее леко и шеговито като нея? Докара някаква скована усмивка на лицето си, а след това, за да прикрие отсъствието на настроение и непринуденост, я целуна. Със секса се получи чудесно, после той се дръпна от нея и я остави легнала по гръб, със свити крака и затворени очи. Лунната светлина и любенето бяха изгладили бръчките край устата и очите ѝ и тя изглеждаше млада и почти красива. Този път му бе провървяло. Вече щеше да се получи.

Тя отвори очи, погледна го нежно и видя белезите. Навярно изглеждаха странни и ужасни на лунната светлина. Другите жени също ги бяха забелязали и после бяха отклонили очи, сякаш са нещо срамно. Тя обаче ги разгледа и извика тихо:

— Господи, какво ти се е случило?

После се пресегна и прокара пръсти през неравностите по корема му. Усещането бе върховно и предизвика незабавно ерекцията му и той я люби отново и отново, и двамата трепереха, когато свършиха.

— Застудява — каза му тихо Аби. — По-добре да се покрием.

Чу думите ѝ със съжаление, тъй като трябваше да го извърши, преди тя да се облече.

Той грабна самото си, грижливо сгънато върху останалите дрехи, и бръкна в джоба за ръкавиците и скалпела. Сложи си ги с гръб към нея и скри острието в шепата си, да не би тя да улови блясъка на метал, после отново легна наполовина отгоре ѝ и каза:

— Само още една целувка...

— Ненаситник — гальовно го укори тя и му позволи да я целуне.

Той прокара ръката си със свития в шепата му скалпел (за да не усети студения метал) по тялото ѝ. Аби реши, че иска пак да я люби, и прошепна:

— Ама ти си голяма работа, а?

Намери върха на срамната ѝ кост, който търсеше, отмести се, за да открие тялото ѝ и натисна скалпела.

Беше толкова остър, а той вече така добре го владееше, че отначало жената не разбра какво става. Тялото ѝ подскочи, лицето ѝ придоби изненадано изражение и тя извика:

— Какво беше това? — а после вдигна глава да види.

Той я остави да погледне през рамото му, а после легна върху гръдния ѝ кош, за да не скочи и да хукне из гората, ръсейки кръв и вътрешности след себе си, и да си причини по-голяма болка. Жената се разпищя като другите и бясно се задърпа под него. Само че беше дребна — около петдесет килограма според него — и вече изпадаше в шок, така че не му беше трудно да я задържи и да наблюдава лицето ѝ на лунната светлина.

По него пробяга цялата гама от изражения, както при предишните. Стъписване, болка, страдание и ярост, после ужас, самосъжаление и най-накрая, докато вече наистина умираше, онова недоумение... и въпроса в очите ѝ: „Защо ми стори това?“.

„За да се излекувам“, би отвърнал, ако смяташе, че тя (или която и да е от другите) би разбрала или пък я вълнуваха мотивите му. Ето защо не каза нищо. Гледаше я и чакаше да се случи. Харесваше я, беше я любил и бе изпитал удоволствие, поиска да го направи отново и го беше повторил. А после потрети. Нравеше му се изражението на лицето ѝ, звука на гласа ѝ, дори как го молеше да ѝ помогне, когато съзнанието ѝ се бе замъглило и се бе объркала кой ѝ е сторил това. Харесваше всичко у нея — дрехите ѝ, мириса на косата и тялото и фактът, че глупавата перука ѝ се видя смешна. Ужасно я харесваше и трябваше — просто трябваше — да съжали тази умираща жена така, както онези двама стажанти сутринта бяха пожалили умирацията от рак Томас С. Дорчестър, когото виждаха за пръв път. Абсолютно бе наложително да изпита към нея чувствата, които другите изпитваха към своите приятели и любими... даже към проклетите си кучета, по дяволите.

Трябваше.

Но не се получи. Чака дълго, наблюдавайки лицето ѝ, но беше безсмислено. Най-накрая се дръпна от нея, за да може да издъхне, без да е притисната от тежестта му, и започна да се облича. После наистина долови нещо, но то нямаше нищо общо с жената, която умираше върху килима от борови иглички. Беше някакво боцкащо усещане, от което му се изправи косата и кожата му настръхна по силно, отколкото под ледената струя от маркуча. Усети, че някой го гледа! Обшари с поглед поляната, като се опитваше да проникне през дърветата. Лунната светлина беше доста силна и би очертала силуета на човек или пък сърна, лисица или койот, ако го наблюдават иззад околните дървета. Не видя и не чу нищо, но усещането не си отиваше. Той се спусна към дрехите си, убеди се, че жената наистина е умряла, сложи си ръкавиците и склопи очите ѝ, както е благопристойно (най-малкото, което можеше да стори за нея), а после си плю на петите.

Сега се чудеше какво е породило онази илюзия, че някой го наблюдава, след като там нямаше никой.

Искаше му се да може да попита Бъни, но той навярно би му отвърнал, че е от чувството за вина. А Адам знаеше, че не изпитва вина така, както не изпитва любов или жал.

Преследваше любовта, мъката, съжалението, всички онези тайнствени емоции, които бе съзирал в очите на хората и в езика на телата им, просто ги надушваше... *А цялата награда за усилията му била шапка дъжд.*

Думи от някакъв филм — не помнеше кой знае колко от него, освен тази единствена фраза... *а цялата награда за усилията му...* Очите му се затвориха, започна да заспива. Беше оставил отпечатъци от стъпки върху боровите иглички и други улики. Но те нямаше да им свършат работа, докато не го открият. Нямаше да намерят семенна течност — сложил си бе презерватив... три презерватива, които се намираха в джоба на панталона му. Ала те и обувките му, и всичко друго, което би могло да го свърже с жената в гората, щяха да престанат да съществуват след няколко часа.

Той заспа.

---

[1] Лиле — френски аперитив с бяло вино. — Б.пр. ↑

[2] Касандра — дъщеря на Приам, на чиито лоши предсказания никой не вярвал. — Б.пр. ↑

[3] Балса — тропическо дърво с много лека дървесина. — Б.пр. ↑

3.

— Мел Райт от залата за боулинг може да й е казал за Алисън и Джо — предположи Латовски. — И че майка ми пече хляб на съседите, Бъни. Би могла да се досети за оная работа с великия детектив от щуравото ми и грубо поведение. Но няма как, просто няма откъде да знае или да разбере, че съм уловил трикилограмова пъстърва снощи на два и половина килограмова корда.

— Знаеше каква е кордата? — попита Бънър.

— Спомена леко оборудване. Като истински спортист, така каза.

Седяха в кухнята на доста голямата къща на Терънс Бънър в покрайнините на Гленвейл. Той и Ал Коен бяха единствените двама дипломирани психиатри на петстотин километра оттук и си поделяха пациентите според годините им. Бънър вземаше тези над осемнадесет, Коен — по-младите. Шегуваха се, че са поставили границата на възрастта за гласуване. Бъни имаше списък с чакащи, но никога не връщаше тежките случаи. По тези места в голяма степен се бореха с неперсонифицирани врагове — най-често времето, а „тежки“ случаи попадаха рядко. Не лекуваше пияндета, смяташе, че „Анонимни алкохолици“ се справят по-добре. Обикновено хората ставаха алкохолици, понеже майките и бащите им са такива и са наследили гените или навиките им, и когато скъсаха с навика, надмогнаха предразположенията си или както там решите да ги наречете, с проблема беше свършено. Обикновено.

Той попита:

— И така, тя знаеше, че си ловил с два и половина килограмова корда, и следователно е екстрасенс?

— Звучи идиотско, като го формулираш по този начин — съгласи се Латовски и прокара пръсти през косата си.

— То си е идиотско, Дейв. И нямаше да кажеш или да си помислиш подобно нещо, ако не беше изтощен. Пет часа сутринта е и определено ми се виждаш прежълтял. Искаш ли малко кафе?

Латовски кимна, Бънър стана от масата, пристегна халата от индианско одеяло по-плътно към дългото си слабо тяло и отиде до хладилника — огромен нов уред, последна дума на техниката, със замразител за лед на вратичката. Той го отвори и надникна вътре.

— Имаме и без кофеин, и обикновено.

— Нека да бъде обикновено.

Бънър извади кутията и започна да сипва кафе в кафемашината на кухненския плот. Жена му точно бе приключила с префасонирането на кухнята от топла, уютна и малко разхвърляна стая в стил петдесетте години със зелен линолеум и шкафчета от кедръ, в космически модул с бели плочки на пода, бели секции и плотове от светлосив полиран камък.

— Господи — възкликна той и повдигна първо единия, а после другия си крак, обути в чехли. — Гадният му под е като лед. И дяволският плот. Можеш ли да си представиш какво ще бъде тук, когато навън падне под нулата?

— Студено — ухили се Латовски.

Бяха стари приятели, израснали на съседни преки в работническата част на Гленвейл, чиято дружба започна още в детската градина. Живееха в една стая в общежитието в Олбъни. След това Латовски срещна Алисън в края на последната година от следването си и се пренесе при нея, Бънър отиде да учи медицина.

— Някакви резултати от патолога? — попита приятелят му и наля вода в кафемашината.

— Не. Но не е и необходимо. Лучи пристигнал първи, успял да огледа мястото, преди полицаите да си оставят ръцете навсякъде, и каза, че е абсолютно копие на останалите четири. Тя и убиецът са имали сношение, дали по взаимно съгласие или не — не знаем все още със сигурност, но вероятно да, като при другите. После той я е разпорил и я е оставил да умре...

Изведнъж гласът на Латовски се задави.

Бънър го погледна.

— По-леко, Дейв.

Латовски се засмя, но в очите му блестяха сълзи.

— Четири години в медицинското на Корнел, три години в „Джон Хопкинс“, магистърска и докторска титла... и единственото, което можеш да ми кажеш, е „по-леко, Дейв“?

Бънър се ухили и наля кафето в дебелиите, очукани стари чаши, които бе спасил, преди Мери да ги даде в магазина за бедни заедно с останалите излезли от употреба вещи — порцелан, тенджери и тигани. Започване на чисто, беше го нарекла тя. Той нямаше нищо против, като изключим старите чаши, от които помнеше баща си да пие.

— Правил е любов с нея — каза Латовски. — Любил се е с нея, Бъни. Все трябва да е изпитвал нещо. Как е могъл да го извърши? Как?

— Не знам — отвърна приятелят му и донесе кафето на масата.

— И защо на Гарвановото езеро? А не на езерото Ехо или пък Синьото езеро? Защо не в Платсбърг? — Той извади фотокопие на картата на парка Адирондак и го разгъна на масата. С червени кръстчета бяха отбелязани местата на престъпленията.

— Направих го, защото търсех някаква характерна особеност, но няма такава. Разхвърляни са из целия район, все едно е разгърнал картата, затворил е очи и е забол напосоки карфица, за да определи къде да отиде следващия път. Само две неща съвпадат. Прави го в топли нощи... помниш ли, миналия октомври бяха спрели и си мислехме, че това влечуго се е преместило някъде другаде. — Терънс кимна. — И второ — действа при пълнолуние. Тоя тип е абсолютно откачен.

Бънър не каза нищо.

Латовски обгърна горещата чаша с пръсти, като се опитваше да ги стопли. Откак бе оставил оная Клайн в малката къщичка на Гарвановото езеро, все му беше студено. Този пролетен хлад, дето се просмуква в костите ти... помисли си той. Бъни беше прав за новата си кухня — твърдите лъскави повърхности ще попиват студа и ще го връщат обратно в стаята. Ще им струва поне триста на месец да я отопляват.

— Тя знаеше колко е била сметката ми за нефта миналата зима — тихо каза Латовски.

— Престани, Дейв. Просто престани.

Той отпи от кафето и си изгори небцето и изведнъж му хрумна още по-ужасяваща мисъл от онези, които го измъчваха, откак Лучи му се обади за убитата. Вдигна глава и погледна Бъни с поболян вид.

— Топли нощи, пълнолуние — произнесе бавно. — Може да си имаме по едно всеки месец до следващия октомври.

— Възможно е.

— Защо? — извика Латовски. — Защо му пука каква е температурата?

— Защото иска да е на открито, за да не чуе никой виковете и да не се тревожи, че ще намериш власинки по килимите или мебелите. Трудно е да се открият няколко косъма в една педя борови иглички.

— Добре, а пълнолунието?

— За да може да гледа.

— Какво?

Приятелят му впери очи в празното пространство и каза тихо:

— Може би лицата им.

— Значи ще имаме по една мъртва жена на всяко пълнолуние?

— Не, не смятам — внезапно се обади Бънър. — Ще прескочи май и юни.

— Защо?

— Сезонът на мухите — поясни той и се изправи.

— Господи, ти още малко и ще го изкараш мислещо същество.

— Но той навярно е такъв, Дейвид. Много по-лесно щеше да е, ако беше откачен.

— Искаш да ми кажеш, че кучият му син е нормален?

— Не. Но не е и луд. — Бънър дръпна каната от нагрятата плоча и я върна на масата, за да напълни чашите им. — Много психиатри биха ти казали, че абсолютно всеки, който убива, е ненормален. И всеки, който разрязва пет жени и ги остави да умрат в гората, е напълно превъртял. Но аз не се хващам на тая. И ти не трябва да се хващаш, понеже ще трябва да търсиш някой побъркан, а в случая просто няма такъв. Този тип навярно е съвсем нормален на пръв поглед, може би е симпатичен и няма видими проблеми с жените. Някои от масовите убийци са женени мъже с деца. Други са имали добра работа, били са хора с професия. — Бънър се усмихна. — Би могъл да е психиатър. Отличителният му белег е, че със сигурност не е това, което е.

— Искаш да кажеш, че е като всички останали.

— С една малка засечка.

— И ти наричаш убийството на пет жени „малка засечка“? — възкликна Латовски.

— Да, Дейв, защото то е именно такава. Престани да си представяш някакъв побеснял маниак или никога няма да го хванеш.

Търси обикновен човек, добър съсед. Нито стар, нито много млад. Просто обикновен тип... с малка засечка.

— Някой от твоите пациенти попада ли в тази категория, Бъни?
— внезапно попита Латовски.

— Вече много пъти сме го обсъждали, Дейв. Стига да беше така, щях да ти кажа. Ако поставях лекарската тайна над смъртта на пет жени — или пък даже само на една — аз щях да съм лудият. Въпросът е, че може да се виждам с този мръсник всеки ден и да не знам, че е той.

— Понеже не е откачен.

— Точно така.

— Добре, Бъни. Какъв е тогава? — настоя Латовски.

— Нечестив — отвърна твърдо Бъни и Дейв почувства как косъмчетата на ръцете му настръхнаха.

— Нещо ни избива на космогония, а — каза той, като се опитваше думите му да прозвучат безгрижно.

— Никой не е казал, че истината трябва да бъде земна.

— Добре и след като плюхме на земното — продължи Латовски и усети, че започва да се изчервява, — какво ще кажеш за моята ясновидка?

* * *

Латовски я доведе в кабинета на Бънър в десет часа сутринта. Беше събота, телефонът не звънеше, нямаше влизащи и излизащи пациенти, госпожа Микър не седеше на бюрото си, облечена в розовата си жилетка и някоя от колосаните си блузи, и за пръв път, откак я бе отворил преди осем години, приемната се стори на Терънс Бънър тъжна и неприветлива.

Не беше забелязал, че мокетът и мебелите толкова са овехтели, а завесите имат нужда от изпиране. Мери беше подбрала плата за тях — някакво мръснобяло с нещо като яркозелени лозници, които се спускаха по него. Само че зеленото бе избеляло, а мръснобялото изглеждаше омазнено жълто. Прозорците бяха изцапани и нямаше да е зле да се прелакира бюрото му.

За пръв път видя всичко това, а жената срещу него в никакъв случай не освежаваше атмосферата. Лицето ѝ бе посивяло, под мръснокафявите ѝ, леко кървясали очи имаше сенки. Реши, че сигурно е на около тридесет и пет, но ако му кажеше, че е на петдесет, нямаше да се изненада. Изглеждаше страшно уморена и още нещо, което не би искал да произнесе на глас, понеже не звучеше много научно — имаше вид на жена с разбито сърце.

Ясновидката на Дейв Латовски.

Бънър се беше упражнявал истински да разглежда хората, да забелязва подробностите и да ги запаметява. Той я огледа. Дрехите ѝ бяха хубави, но чантата ѝ беше най-богат източник на информация. Голяма, от черна кожа, с дискретно „Ф“ на малката златна закопчалка — Фенди или Ферагамо, което означаваше, че струва от осемстотин до хиляда. Носеше ниски обувки с гумени подметки, а не спортни от типа на „Ел Ей Гиър“, „Найки“ или някакъв подобен боклук, просто обикновени ниски обувки с гумени подметки. Ежедневни обувки за стари дами и чанта за хиляда долара. А мъничката игла във формата на птиче на пуловера ѝ беше от чисто злато с половинкаратов диамант вместо око.

Богата е. Или пък съпругът ѝ е богат. Сватбеният ѝ пръстен представляваше обикновена златна халка, от тия, дето се купуват в „Тифани“ или „Ван Клийф и Арпелс“. Панталоните ѝ бяха направени от хубав вълнен плат, бяха доста носени, скъсани на едното коляно. Той зърна голямо парче лейкопласт през дупката. Беше паднала и си бе обелила коляното като шестгодишно момиченце.

Латовски ѝ беше представил Бънър, но не и обратното. Психиатърът извади неразпечатана касета от чекмеджето си и написа часа и датата на нея — „8 май, 1992 г.“. После каза:

— Бих желал да запиша срещата ни, ако не възразявате, госпожо...

Зачака да му съобщи името си.

— Не възразявам, стига да не използвате името ми.

Гласът ѝ беше нисък и приятен, единственото хубаво нещо у нея.

— Въобще не искам да го знаете.

Бънър кимна, пъкна касетата и натисна копчето за запис.

— Знам по-голямата част от случилото се. Твърдите, че сте били пред къщата, когато сте „видели“ как на километри от вас умира една

жена. Така ли е?

Тя кимна.

— И не сте се приближавали до мястото?

— Не.

— Това е установено — намеси се Латовски. — Мел Райт казва, че си е тръгнала от заведението му в единайсет без петнайсет. Спомня си часа, понеже се ядосал, че няма достатъчно клиенти и трябва да затваря. Не е могла да измине такова разстояние и да се обади на 911 в единайсет и дванайсет. Не е възможно.

— Ясно — измърмори Бънър. Доста оскъдно доказателство, та Латовски изведнъж да започне да вярва в екстрасенси.

Той подробно я разпита. Разказът ѝ свършваше на алейката пред къщата, където стояла на колене върху чакъла (това обясняваше скъсания панталон и лейкопласта). Видяла жената, видяла кръвта, която се просмуквала в боровите иглички, видяла обувките и маншетите на панталона на мъжа, а после гърба му, когато се втурнал по пътечката към гората.

— Навярно към пътя — каза тя на Бънър.

— Навярно? Не го ли „видяхте“?

— Не.

— Но сте видели всичко останало. Жената, краката на мъжа и гърба му, дърветата, бараката. Въпреки че сте били на километри оттам.

— Точно така.

— Но не и основите на къщата или пътя.

— Тях — не. Бяха извън... рамката.

— Рамката?

— На картината.

— Хммм... — Бънър не мислеше, че тя лъже, за да се отърве от обвинението, че е оставила жената да умре. Кое то обаче не я правеше ясновидка.

— Вие наистина ли видяхте всичко това? — попита той.

— Не само го видях. Чух го, усетих миризмата на боровите иглички и... — Тя се поколеба.

— И какво?

— На кръвта — каза жената и погледна надолу.

— Разбирам.

Бънър повъртя молива из ръцете си, понеже не знаеше какво друго да направи. Лентата леко съскаше в касетофона и записваше мълчанието им.

Той вдигна очи към Латовски.

— Не знам какво искаш да питам.

Тя се обади с прекрасния си глас:

— Той очаква да потвърдите онова, което не може да се застави да повярва или пък да отхвърли. Не мисля, че ще го постигнете с въпроси, докторе. Не съм луда, не се държа и нямам вид на такава. Но като не съм откачена, това не означава, че не съм видяла една жена да умира на километри от мен, нали?

— Така е — отвърна той.

— Тогава защо не престанем да си губим времето. Вие не знаете моето име, лейтенантът ми даде честната си дума, че никога няма да ви го каже, така че... протегнете си ръката.

Нещо започна бясно да тупа в стомаха на Бънър.

Той не се помръдна.

Тя каза:

— Няма да ви причиня зло.

Бънър вдигна ръката си от бюрото и я погледна, сякаш я виждаше за пръв път. Тя почака търпеливо, после му се усмихна и той осъзна, че навярно би била хубава, ако си почине няколко часа. Много хубава, от жените, които изглеждат красиви в някои дни, горе-долу добре друг път и абсолютно обикновени в подобни моменти. Той се вгледа внимателно в уморените ѝ кафяви очи и не видя нищо, което да го уплаши. Усмихна се и си помисли: „Е, добре, господин страхотен учен, магистър, доктор на науките, трети в класа си в Корнел, дай на дамата ръката си“.

Протегна я към нея и тя се пресегна да я хване с бледата си длан и тънки, почти детски пръсти. Беше по-млада, отколкото му се стори, ако можеше да се вярва на търсецата да го хване ръка. Чувстваше се напрегнат, както когато понякога минаваше по килима през зимата, за да светне лампата, и знаеше, че няма начин да не се сепне. Пръстите им се докоснаха — нищо не се случи. Връхчетата им се плъзнаха по неговите, тя взе ръката му в дланите си, после я освободи и се облегна на стола.

Нищо не се случи.

— Съжалявам. Много съм уморена — каза тя и той се отпусна.

Това беше извинение, най-старото от всички на света. Уморена съм, Хари, боли ме главата. Няма да има чукане тази вечер, Хари. Беше получил увъртане вместо откровения извън нормалните граници на времето и пространството и изпитваше огромно облекчение.

После тя продължи:

— Има един, за когото най-много се тревожите. — Очите ѝ се затвориха като на дете, което не може повече да стои будно. — Не долавям името му, но и вие навярно не бихте искали да го зная. Опитал се е да се самоубие миналата пролет. Били сте негов лекар по това време и все още сте, затова се страхувате, че отново ще го направи. Намеренията му са били съвсем сериозни. Разрязал е вътрешната страна на ръцете си от китките до лакътя. Това не е бил вик за помощ, любов, внимание или разбиране — той наистина е искал да умре. Продължава да го иска и с нарастването на дните, промяната на цвета на водата в езерата и появата на зеленина в планините единственото, за което е в състояние да мисли, е смъртта. Ще опита отново. Тази седмица или следващата, към края им. В четвъртък, петък, с приближаването на почивните дни, понеже е пролет и той не може да повярва, че има правото да посрещне още една пролет, да се радва на още една събота и неделя с жена си и момиченцата си. А вие не разбирате какво се крие зад това. От месеци се мъчите да го изкопчите от него. Той знае, естествено, но не го разбира. Почти е забравил, че някога се е случило. Не може да си позволи нова пролет, други почивни дни, понеже е убил майка си.

Бънър чу как накъсаното му дишане премина в ужасено стенание. Жената отвори очи и погледът ѝ мина през тялото му. През стената, помисли си той, над паркинга, и господ знае какво видя — не и него, не и този кабинет — но после тя му каза. Беше видяла майката на Кен Невинс.

— Косата ѝ е руса — струва ми се, че е боядисана. Тя е болна. Отдавна е в това състояние, става от леглото само да се изкъпе и да отиде до тоалетната... и да си боядиса косата. Пуши. Не могат да я оставят сама, но на таткото се е наложило да отиде някъде, не знам къде, и той иска да вземе по-големия му брат, не и малкото обаче. То трябва да стои вкъщи с нея. Да седи при нея в спарената спалня, докато тя пуши, чете или гледа телевизия. Не може да излезе да играе

навън, да слуша радио или да гледа предаванията, които иска. Пролет е като сега. Както когато си разреза вените миналата година. Прозорецът е само открехнат, понеже тя не понася течението. Това не е достатъчно да прочисти въздуха, а само колкото да чува как другите деца играят и се смеят на двора, защото им е страшно хубаво, тъй като времето се затопля и скоро училището ще свърши. Той иска да е навън с тях. Копнее за това. Но трябва да стои с нея, докато тя пуши, чете или гледа в празното пространство. Облечена е в някакъв... тънък пенъор, но той не знае точната дума — нарича го халат. Светлосин, от найлон. — О, божичко — извика тя, — о... боже мой...

Наведе така внезапно глава, че чак вратът ѝ изпука, а после настъпи пълна тишина. Той не знаеше колко бе продължило всичко това, не можеше да помръдне главата си, за да погледне Дейв или часовника. Не беше в състояние да се застави да вдигне молива и да го повърти из пръстите си, за да минава времето или да размърда устните си и да каже нещо. Просто седеше на мястото си и гледаше над главата на жената без име. Косата ѝ беше къса, червеникавокафява, къдрава. Пътят по средата я разделяше като светла линия.

После тя вдигна очи, погледна го и каза:

— Накарайте го да ви покаже ръцете си, докторе, дланите на ръцете си. И той ще ви разправи историята.

— Вие ми я разкажете — извика Бънър. Гласът му звучеше, сякаш е плакал цяла седмица. Прочисти си силно гърлото. — Не зависи от мен. Освен това той трябва да си спомни какво се е случило, а не аз. Не аз искам да умра. Той иска.

* * *

Бънър погледна назад към силуетите в колата — Латовски седеше на предната, а жената — на задната седалка. Дейвид се извърна и праметна ръката си върху облегалката, за да ѝ каже нещо.

Почуди се какво ли е то, какво въобще би могъл да иска да ѝ каже, който и да било, как старият му приятел има куража дори да седи в една и съща кола с нея. А тя имаше и съпруг — те ти образец на смелост — някакъв невероятен нахакан глупак, който даже се беше оженил за нея!

Обърна се и позвъни. Звънецът се обади мелодично отвътре, после чу стъпки, пое въздух, задържа го и вратата се отвори. Не беше Кен, а жена му — Джени.

Няколко пъти бе идвала да го вземе от кабинета в дните, когато бе използвала колата на мъжа си, и Бънър се беше запознал с нея. Върлинеста жена, няколко сантиметра по-висока от Невинс, почти на един ръст с Бънър (и все пак поне с глава по-ниска от Дейв), тя имаше продълговато кокалесто лице с едри неженствени черти. С друга прическа би заприличала на мъж, ако не бяха големите ѝ сиви очи — прекрасни и женствени.

Тя вдигна гъстите си прави вежди, когато го видя, но от изненада, не тревога. Не се страхуваше, че може да носи лоши вести за съпруга ѝ, следователно той си беше вкъщи.

— Доктор Бънър, каква изненада.

— Здравей, Джени. Кен вкъщи ли си е?

— Ами да. Гледа мача. Не ме питайте кой.

Тя се усмихна. Очите ѝ наистина бяха великолепни. Надяваше се двете им момиченца, които никога не бе виждал, да са ги наследили от нея, заедно с хубавите черти на лицето и гладката кожа на Кен.

— Сигурно е важно, щом сте дошли в събота сутринта — каза несигурно жената.

— За мен, да. Нещо не е наред ли?

— Само дето събота сутрин му е свободното време за почивка. Държа децата настрана от него, не го карам да ходи до химическото, да коси моравата или пък някаква такава глупост до следобеда. И той някак си цени тези часове.

Едва ли можеше да каже: „Тук съм, защото една жена, която прилича на безработна бавачка (като изключим бижутата за около тридесет хиляди долара), твърди, че е ясновидка, и ми събщи, че той е на ръба на нов опит за самоубийство и трябва да погледна дланите на ръцете му“.

Не знаеше какво да ѝ отговори, затова замълча.

Тя го погледна и отвори широко вратата. Докато минаваше през малкото антре с масичка със свежи цветя до стената, тя надзърна край него през вратата.

— Тези хора с вас ли са? — попита и кимна към кадилака му до тротоара.

— Да.

— Ще искат ли да влязат?

— Не, струва ми се. Няма много да ги забавя, нито пък Кен.

Беше сигурен, че няма да се задържи дълго, понеже не вярваше на уморената жена, която се смяташе за ясновидка. Гленвейл беше по-голям от градовете в Адирондакския парк, но не чак толкова. Половината хора в него знаеха за опитите за самоубийство на Кен и за нея не беше чак толкова трудно да се досети, че той е негов пациент, тъй като Бънър беше единственият психиатър за възрастни оттук до Малоун.

Дейв твърдеше, че никога досега не е идвала по тези места, но се опираше единствено на честната ѝ дума. Така че можеше да е научила за Кен и с малко късмет и схватливост да е отгатнала за останалото.

— Чакай само да го предупредя — обади се Джени Невинс. — Не искам да го изненадваме.

Тя затвори вратата, въведе го в неголяма дневна с удобни на вид мебели, облечени в кретон, и малка камина, запълнена от лъсната черна печка на дърва.

— Ей сега ще дойда — каза жената и го остави сам.

Върна се бързо и го покани с жест.

— Той е долу. Оправихме мазето преди няколко години — тя го поведе навътре в къщата — и стана добре, но все още има някакъв хлад, независимо от времето. Но на него му харесва там. Навярно защото е тихо и може да бъде сам. — После, изглежда, видя погледа, който посетителят хвърли към вратата, която приближаваха, и понижи глас. — Не го е правил тук, доктор Бънър. Има мокет, нямаше да може да се изчисти. — В очите ѝ блеснаха сълзи. — Направи го в банята, че има плочки. Той е най-грижовният съпруг на тоя свят.

Да си прережеш вените в банята, за да не съсипеш мокета в ремонтираното мазе, беше напълно ново определение за грижовност, помисли си Бънър. Почуди се дали жената, която чакаше отвън в колата с Дейв, е видяла Кен да използва нож. Още един белег на смъртоносни (с ударение на смъртоносни) намерения — изборът на подобен инструмент вместо бръснач.

Но нали не е видяла нищо, напомни си твърдо той. Беше тук, защото е съвестен и последователен, а не понеже вярва, че жената със скъсаните панталони е видяла нещо в кабинета му преди половин час,

с изключение на това, че завесите във весели тонове имат нужда от пране.

Спряха при вратата, Джени Невинс се усмихна по мъжки и малко накриво, и каза:

— Не го дръжте много дълго. Той обича минутите си на усамотение.

После я отвори и попита на по-висок глас:

— Мога ли да ви донеса чай, кафе или нещо безалкохолно?

Бънър поклати глава и отвърна:

— Не, благодаря — и тръгна към ремонтираното мазе на семейството.

По стълбите го посрещна хлад, стъпалата и подът бяха покрити с мокет, върху цимента или някаква друга основа имаше дюшеме и все пак си приличаше на мазе с високо вдигнатите прозорци, през които влизаха тънки лъчи сивкава светлина.

Кен Невинс стоеше пред един стол, тапициран с кариран вълнен плат. По телевизора вървеше бейзболен мач. Звукът му беше намален до последно. До стола имаше охладител, а на масичката — бутилка бира.

— Здравсти, докторе — поздрави той.

Изглеждаше добре — с розови бузи и отпочинал. Съвсем не като миналата година преди опита за самоубийство. Жената, която му доведе Дейв, беше не просто фалшив феномен, а груба имитация на такъв.

— Искаш ли бира? — попита Кен.

Нисичък на ръст, с много правилни черти на лицето, големи кафяви очи и права, гъста, тъмна коса, той беше симпатичен, даже красив, с хубост, която почти граничеше с женственост. Но след едногодишно ровене Бънър се беше убедил, че Кен Невинс не се е опитал да се самоубие, защото е скрит хомосексуалист. Не смяташе, че е такъв, въпреки че беше почти невъзможно да си сигурен. Всичко в работата ми граничи с невъзможното, хрумна му внезапно. Трябваше да послуша съветите на близките си и да стане хирург или самолетен механик. Опасни професии, ужасна отговорност, която не си представяше как би поел, понеже... както веднъж отбеляза Дейв, ако я оплескаш, можеш да убиеш някого. Само че сега е същото, нали? Той я

беше оплескал вече веднъж и Невинс едва не умря. Ако отново сгафи...

Дяволите да я вземат тази жена, ядосано си помисли той.

Бънър отказа бирата и Кен отново седна на карирания стол.

— Покана ли чакаш? — попита любезно домакинът.

Бъни поклати глава и седна на също такъв диван. По телевизията нечия бухалка удари по топката и тълпата ревна без глас.

— Само заради телевизията ли? — попита той Кен.

— И аз си помислих, че си дошъл с някаква цел, а не да гледаш мача.

— Аха... — Поколеба се и се почувства ужасно глупаво, а после го излъга — нещо, което почти никога не правеше с пациентите си.

— Просто реших да намина, Кен.

— Нима?

— Аха. Гледам да навестя пациентите си по домовете им поне няколко пъти. — Още една лъжа.

— За пръв път го чувам? — каза подозрително Кен.

— Имаш ли нещо против?

Кен сви рамене и се загледа в мълчаливия мач, който вървеше на петдесет и четири сантиметровия екран.

— Ами добре, дойде и ме видя. Смятам, че можеш да си вървиш — студено произнесе той. — Освен ако не искаш да разгледаш къщата. Момичетата са на рожден ден и някакво приятелче преспа при тях снощи. Но Джени е добра домакиня и леглата сигурно вече са оправени... и всички други бъркотии са разчистени. — Гласът му ставаше все по-студен с всяка дума, докато накрая „бъркотии“ прозвуча като трошене на лед и Бънър осъзна, че си играе с доверието, което бе изграждал в продължение на една година.

Нямаше да позволи това да се случи, ето защо каза бързо:

— Извинявай, Кен. Току-що ти наприказвах куп глупости. Никога не посещавам пациентите си, освен ако не ме помолят по някаква причина. Не съм от „Социални грижи“.

— И аз така си мислех — тихо се обади Кен. Леденият тон изчезна от гласа му. — Тогава... какво има, Бъни?

— Не мога да ти отговоря. Твърде е щураво. Само че... Кен... може ли да видя дланите на ръцете ти?

Обикновено розовата, почти момичешка кожа на лицето на Невинс побеля, а после стана сива.

— Защо? — задавено попита мъжът.

Бънър се сепна от реакциите му.

— Ами... въ... — запелтечи той, — все същата глупост. Или поне си мислех, че е така. Кен — каза той, като си наложи да говори бавно и отчетливо, — Кен, покажи ми ръцете си.

Невинс инстинктивно стисна дланите си.

— Вече сте виждали белезите, докторе. По дяволите, всеки ги е виждал.

— Дланите, Кен, не ръцете.

— Върви на майната си.

С най-мекия си и уверено заповеден тон, който успя да постигне, Бънър повтори:

— Кен, покажи ми ги — и протегна очаквателно своите към него.

Мъжът се поколеба и лекарят разбра, че е изиграл всичките си козове. Ако Кен не го направеше, не можеше да го помоли пак. Поне не сега. В този момент обаче бавно, почти сантиметър по сантиметър, Невинс вдигна стиснатите си юмруци от облегалката на стола и ги постави в чакащите длани на Бънър.

После ги отвори и Терънс сподави възклицанието, което се надигна като огнен пламък в гърлото му.

Кожата на ръцете му беше раздразнена, разранена, сбръчкана и усукана, а на няколко места — силно опната и лъскава. Изглеждаше все едно е пъхнал ръцете си в месомелачка преди много време и те са зараснали, оставяйки тези мъчителни белези. Само че никой не би се опитал да се самоубие, като си смели ръцете, независимо колко е откачен. Освен това те бяха поне отпреди двадесет години. В този момент Бънър осъзна, че следите са от изгаряне. Когато е бил малък, Кен Невинс жестоко се е изгорил. Сложил е ръцете си с дланите надолу върху гореща печка или пък е обърнал тигана с пържени картофи, оставен без надзор от майка му на котлона — само че майка му никога не е правила пържени картофи. Била е инвалид — каза му го самият той... Оная жена също бе разбрала, господ знае откъде. И господ знае как е научила за тези нещастни обезобразени длани.

И двамата не проговориха дълго време. Дадоха почивка на играчите и с крайчеца на окото си Бънър видя купчина мъже

фотомодели с грубоват вид да се чукат с бирени бутилки. Рекламните агенти, изглежда, смятаха, че само поплювковците използват чаши.

Мина още време, през което Кен му позволи да държи ръцете му с обърнати нагоре безпощадно обгорени длани.

* * *

Бънър каза тихо:

— Трябваше по-рано да ги забележа.

— Ами нямаше как. Много е лесно да си криеш дланите, Бъни. Слагаш ги върху бедрата си... ето така. — Той му показа. — Или стоиш със скръстени ръце и хората си мислят, че изглеждаш малко надут. Или пък нервен, ако ги стискаш в юмруци. Съвсем просто е.

— А в болницата? — Бънър задаваше лесни въпроси и подготвяше почвата за трудния.

— Ти не беше в „Бърза помощ“ онази нощ, Бъни, пък и, повярвай ми, на никой не му беше точно до дланите ми.

А сега най-важния, реши Бънър.

— Как стана това, Кен?

Вдигна поглед и видя, че очите му са пълни със сълзи. Никога не го беше виждал да плаче досега, дори на сутринта след опита за самоубийство, когато ръцете му бяха разрязани почти до костта. А сега плачеше. Мълчаливи сълзи се стичаха по лицето и капеха от брадичката му и той притисна набраздените длани към очите си.

След малко Бънър каза:

— Можеш ли да ми разкажеш какво се е случило?

— Аз убих майка си — отвърна Кен.

* * *

Бънър влезе в колата, без да каже нищо, и запали двигателя. Латовски го погледна въпросително, но той поклати глава и потегли. Жената седеше мълчаливо отзад.

Не знаеше къде да отиде. Да се отбият при Рей, Тони или в някое от градските кафенета, ресторанти, или пък слабо осветени задимени

барчета, където обикновено има огромни телевизори и върви бейзболен мач, и да се опитат да говорят за... това, което имаше да им каже... би било нелепо.

Не можеше да се върнат в студената му кухня, която навярно би се изплатила само от спестените пари за климатична инсталация — но пък тук, в планината, много рядко имаха нужда от такива неща. Просто не искаше тя да припарва до Мери и детето, които вече сигурно са се върнали от училищната среща по футбол, тъй като може да види нещо за тях. От тази мисъл направо му прилоша и той продължи да шофира.

Гленвейл беше голям град, почти малка столица. Имаше си истински административен район — с обичайните каменни сгради със стари фирми на адвокати, зъболекари и така нататък, нарисувани по прозорците. Неговият кабинет беше в едно от малкото нови здания. Повечето от другите специалисти трябваше да се примиряват с мухлясали мокети, напукани гранитни плочи на пода и стени, които се огъваха под мазната на вид боя в убити цветове. Само че те можеха да отворят прозорците си, а не през цялото време да им духа топъл или студен въздух през отдушниците.

Той мина бавно по главната улица, покрай киното, където ходеха с Дейв в събота следобед едно време, когато Одри Хепбърн и Мерилин Монро минаваха за най-красивите жени на света (в зависимост от това, дали предпочиташ слаби или пищни хубавици), а добрите стари момчета като Треиси, Богарт и неговият неизменен любимец Робърт Мичъм все още се снимаха.

Продължи нататък. Беше неделя, приближаваше обед, движението беше натоварено и минаха десет минути, докато прекосят цялата улица. Денят изглеждаше сравнително топъл за началото на май, слънцето нажежаваше покрива на колата, докато засядаха на опашка след опашка от коли, чакащи да се освободи място за паркиране, и той започна да се поти. Забеляза, че лицето на Дейв лъщи, и погледна непознатата в огледалото. Тя седеше с леко наклонена глава и като че ли разглеждаше ръцете си. Не се тревожеше дали не е разбрал, че е мошеничка, защото знаеше какво е станало.

И жената малко се потеше, а лъскавината на кожата ѝ я правеше да изглежда по-хубава, почти красива. После осъзна, че тя всъщност си е красива с някаква приятна, незастрашителна хубост, която не се забелязва веднага. В нея нямаше нищо крещящо, подобно на малкото

златно птиче, забодено на пуловера ѝ, освен ако случайно не си от хората с остро зрение, които могат да различат чистото злато от жълтия фалшификат и истинските диаманти от стъклото.

Редицата от коли се поразкъса и той набра скорост. Бяха излезли от центъра на града, минаха край търговския център, където Мери правеше повечето от покупките си, а Джени Невинс навярно пазаруваше продуктите за семейството си. После навлязоха в жилищен район с малки къщички, недалеч от мястото, където живееха някога неговите и старците на Дейв. Излязоха извън града и той най-после разбра накъде е тръгнал. След десет минута спря при изоставената кариера за чакъл, пълна с бяла вода, край която, подобно на чудовищна фуния, се издигаше старата десет или петнадесететажна трошачка.

Спря на едно място, покрито с кафяви водорасли, издаващи първите признаци на живот в отговор на топлината и слънцето.

Никой не идваше тук освен децата, на които им беше казано, че това е много опасно и под никакъв предлог не бива да се приближават до водата или трошачката и, разбира се, никога да не се катерят по металната рамка с кръстосани прътове, крепяща огромната фуния. Само че тя беше просто направена за катерене, а водата беше само за плуване и с Дейв бяха правили и двете.

Двигателят на кадилака поработи равномерно на място, после той го загаси.

Жената вдигна очи, а Латовски се обърна към него.

— Няма нужда да ви казвам, нали? — обърна се към нея Бънър, като я гледаше в огледалото.

Тя поклати отрицателно глава.

— Но на тебе трябва, нали, Дейв.

Латовски кимна.

— Дланите му бяха целите в белези от изгаряне, трета степен. Сигурно е било много жестоко, невероятно болезнено. Можело е да му ги оправят доста по-добре с присаждане на кожа, но е станало преди почти тридесет години. Наистина е бил в стаята с майка си този ден, десети май, струва ми се, но не е сигурен. Не иска да бъде сигурен и не го виня. Все едно, оставили го сам с нея в онази стая, със съвсем слабо откrehнат прозорец и включен телевизор и вътре било задимено, понеже майка му палела едва ли не цигара от цигара. И била облечена в оня... *пеньоар*. — Само дето не се задави от думата. — От синя

синтетика — продължи и се овладя. — Точно както ни казахте. Може да е бил от найлон, но все едно, по онова време е нямало незапалими тъкани, най-малкото не е имало закон като сега или нещо такова. Не знам. Пък и вече няма значение, нали?

Тя поклати съвсем слабо глава и погледна през прозореца към неподвижната вода в старата кариера. Знаеше какво ще каже, не ѝ беше нужно да го слуша, и той я мразеше.

Бънър си прочисти гърлото.

— Все едно от какво е бил направен. — Той повиши глас и жената отново погледна към тях. — Понеже се е запалил като барут, нали?

— Да — тихо потвърди тя.

— Кен бил заспал на стола до прозореца. Било топло, а той бил просто едно малко дете и гласовете на другите хлапета отвън сигурно са го унесли или пък може би телевизорът. Той заспал, а после и тя, с цигара в ръка. Задрямала над книгата си или нещо такова. Събудил се от пращенето. Така ми каза. Пращенето на огъня го събудило и видял майка си, обвита в пламъци. Така както си лежала, все още съвсем ясно различима под булото на огъня. Ала цялото легло горяло, а тя навярно вече е била в безсъзнание от дима или дори мъртва. Той обаче бил едва седемгодишен, не знаел това, и се опитал да я спаси. Твърде тежка била, за да се помъчи да я измъкне от леглото, нямал толкова сили, нито за какво да се хване, ето защо се опитал да угаси пламъците с голи ръце. Горящият найлон или от какъвто там боклук бил направен пеньоарът, полепнал по дланите му и продължил да тлее, но той не спирал. Най-после изтичал вън от стаята да потърси нещо голямо и да го хвърли върху мама, за да задуши огъня. Бил достатъчно съобразителен и се досетил, че тънките завеси в спалнята няма да му свършат работа. Издърпал пердетата от трапезарията — от зелен брокат, както току-що ми каза. Това ми напомни за тези от „Отнесени от вихъра“, дето Скарлет си прави рокля от тях... само че те бяха от кадифе, нали?

Тя не отвърна нищо.

— Така или иначе, свалил някак си завесите. Дланите му вече сигурно са били овъглени, обгорени до костите и грапавата материя съвсем съдрала месото по ръцете му. Болката трябва да е била разкъсваща, но той все пак го направил и се върнал тичешком с тях да

се опита да потуши пламъците. Един голям човек би бил наясно, че е безсмислено, отдавна би се отказал и, разбира се, би имал благоразумието да се обади на пожарната. Само че той, спомнете си, бил едва седемгодишен. Върнал се в стаята. Леглото продължавало да гори. Огънят не се разраснал. Но то почвало да почернява, а през пламъците видял как същото става и с майка му, и лицето ѝ се разтопило — като свещ, каза той. Естествено, не наистина. Просто в спомена му е така. Би следвало да остане стегнато и да почернее като останалата част от тялото ѝ — и месото в края на краищата не се топи, когато прегори. Овъгля се...

Пое си дълбоко дъх на пресекулки и погледна строго Дейв Латовски — старият му приятел никога не бе изглеждал, сякаш му е толкова лошо. Продължи нататък.

— И така, хвърлил завесите върху нея и те може би помогнали малко, но вече било твърде късно. После чул воя на сирените и разбрал, че пристига помощ. И това е всичко, което си спомня. Даже и него не помнеше, докато не му помогнах малко. С ваша помощ — каза той и я погледна отново в огледалото.

Тя кимна мълчаливо.

„Някога чувства ли се щастлива? — внезапно се запита Бънър. — Може ли да се смее? Какви невероятни ужасии витаят в тази глава?“

— Знае нещичко от останалото не понеже го помни, въпреки че с малко време и усилие, смятам, че ще стане, а защото неговият по-голям брат му разказал. Бил се свил на пода, когато пристигнали пожарникарите. В ембрионална поза, предполагам. Логично е, тъй като по думите на брат му минала повече от седмица, докато си опъне краката и през цялото време той и баща му се редували да го носят до тоалетната.

Пое си пак дълбоко въздух и го изпусна на пресекулки, а после продължи:

— Така че, не ми е известно как се казвате, това е историята и тайната. И сега, като я знам и той също, поне донякъде... вече навярно ще мога да спася живота му. Кен би трябвало да ви е благодарен. Аз също. Но не съм. Навярно понеже просто ми плюхте на самочувствието, направихте за четиридесет и пет секунди повече, отколкото аз успях да постигна след едногодишно ровичкане. Болно ми е. Естествено, не е редно да поставям самочувствието си над доброто

на своя пациент и няма да го сторя. Знам, че трябва да ви благодаря от дъното на сърцето си, и ви благодаря. Само че, госпожо, вие плюете на нещо много по-голямо — на всичко, в което аз и повечето мои познати вярваме и за което бихме заложили живота си дори. А то е, че тези неща не съществуват и никой не може да направи това, което вие правите. Така че разбирате защо бих се радвал повече да не ви срещам. И не само аз, а много други хора.

— О-о — тихо се обади тя и леко се подсмихна, — някои намират, че съм доста... полезна.

Той не ѝ отвърна. Беше се извил с лице към Латовски.

— Тя казва истината, Дейв. Наистина го е видяла, но не е била там. Не укрива сведения, не може да бъде обвинена в престъпно бездействие. Пусни я да си върви.

Обърна се напред, запали колата и ги върна на паркинга пред кабинета си. В един часа по обед в неделя там беше празно, като се изключи тремавият олдсмобилен на Дейв, който той си беше купил преди развода и сега заради издръжката не можеше да си позволи да се охарчи и да си вземе някоя нова, по-икономична кола. До него стоеше яркочервен, нов лебарон, който някак си успяваше да не прилича на гръцки ресторант за разлика от другите по-големи крайслери.

Докато спираше на почти празния паркинг, забеляза колко евтино претенциозна изглежда административната сграда на Гленвейл. Беше поне с осемдесет години по-нова от другите в центъра, ала мазилката беше на петна, прозорците — мръсни, а металните им рамки, лъскаво сиви в началото, стояха някак си жълтеникави, сякаш са покрити с мръсотия или пък се канят да ръждясват. Изведнъж, за пръв път, всичко в живота му — кабинета, сградата и ледената кухня — му се видя евтино и претенциозно.

Спря до колата на Латовски.

Тя попита:

— Свободна ли съм?

Полицаят кимна, жената отвори задната врата и започна да се измъква навън, хващайки се по-здраво в предната седалка. В този момент кокалчетата на пръстите ѝ се опряха в яката на Бънър и тя изведнъж спря неподвижно, наполовина седнала, с един крак във въздуха.

— Докторе — тихо го повика тя.

— Какво има? — рязко попита Бънър.

— Довечера ще ходите на празненство...

„Пролетно веселие“ — вечерята с танци в местния клуб. Почти я беше забравил, ала Мери си беше купила нова рокля и бе дала официалния му костюм на химическо чистене.

Гласът ѝ се бе вдигнал поне с една октава и звучеше почти пубертетски.

— Не отивайте — каза тя.

— Защо да не отивам? — възкликна Бънър със същия унижително писклив глас.

— Не знам — отвърна жената. — Знам само, че имаше празненство и вие отидохте... а не трябва. Е, добре... — Тя се усмихна уморено. — Ако това е всичко...

— Разбира се, че е — обади се с пресъхнало гърло той и забеляза, че Латовски не каза нищо. Сигурно размишляваше как да я използва, за да пипне мръсника, който уби пет жени и се присмива под мустак — би казала Мери (една от любимите ѝ фрази) — на целия свят. Дейв е глупак, помисли си той. Тази жена е зъл гений, трябва да носи червено „П“ на предницата на дрехите си. От думата „парий“^[1].

Страшно научно, помисли си той. На някогашния му професор Артър Гибсън, един от първите, изследвали биохимията на шизофренията, страшно би му допаднало това последното.

Тя излезе от колата и отиде при червения лебарон. Би трябвало да продаде тази кукличка и да си купи порше. Само че сигурно няма да ѝ се наложи. Навярно може да си купи пет поршета, да наброи двеста хиляди на едри банкноти и даже да не усети, че джобът ѝ е олекнал.

Жлъчно. Прекалено жлъчно, съвсем не в неговия стил. Но не можеше да се въздържи. Мразеше я.

Латовски също се накани да излезе.

— Отиваш при нея, нали? — попита го Бънър.

Приятелят му кимна.

— Може да е видяла нещо...

— Не дърпай дявола за опашката — каза нравоучително Бънър. Поне гласът му бе престанал да мутира.

Латовски се облегна на седалката и го погледна.

— Знаеш ли — бавно каза той, — вие, докторите, сте едни самовлюбени, вманиачени на тема власт идиоти и в момента, в който

някой друг се сдобие с малко сила, рухвате на майната си.

— Адски кофти го каза.

— Да. Но е вярно и ти го знаеш. Твърде си почтен и честен по душа, за да не го разбираш. Може би е „видяла“ нещо — успя да сложи думата в кавички само с гласа си, — а може и да не е. Не е сигурна, че е така, иначе вече щеше да ни е казала. Само че щях да съм пълен кретен, ако не я попитам, не мислиш ли?

Бънър кимна навъсено и Латовски продължи:

— Тази вечер наистина има празненство, нали.

Ново кимване.

— И ти ще ходиш.

— Да.

— На твое място не бих го направил, Бъни.

— Обаче не си на мое място — отвърна той, пресегна се през Латовски и отвори вратата на кадилака. Искаше приятелят му да излезе, преди той самият да е казал нещо, което би навредило на дружбата им. Обичаше и вярваше на Дейв повече отколкото на всеки друг. Освен това възникването на неприятности помежду им би било все едно да дадат на онази смачкана вещица, която се качваше в червената кола, още повече власт.

Но въпреки безсмисления, неразумен гняв някак си беше сигурен, че много скоро ще я забрави или ще успее да погледне на случилото се днес отстрани. Може би в края на краищата тя ще събуди интереса му. Ще се настрои доброжелателно към нея или поне доста по-благосклонно, отколкото в момента. Само че чувствата му така и не получиха възможност да се смекчат, тъй като пренебрегна съвета ѝ и вечерта отиде на празненството.

---

[1] Една от най-низшите касти в Индия; човек, отритнат от обществото. — Б.пр. ↑

4.

Червеният лебарон стоеше на алейката до бежовата тойота, която навярно принадлежеше на съпруга ѝ. Латовски паркира до нея, изкачи стъпалата на верандата и позвъни.

Клайн не му се зарадва особено.

— Не е спала цяла нощ също като вас, лейтенант.

— Знам. Няма да ви отнема много време.

Въртеше му се един въпрос, който нямаше да му даде мира, докато не получи отговор, стига да има такъв. Мъжът въздъхна и се отдръпна да го пропусне.

— В кухнята е — каза той, — прави чай. Канехме се да пием чай и да поговорим за живота си, лейтенант. Може би за вас това няма голямо значение, но за нас има.

— Казах, че ще побързам. Къде е кухнята?

Застанала бе до кухненския плот, държеше вдигащ пара чайник в едната си ръка и се взираше в тавана. Две дебели чаши с висящи от тях етикетчета от пакетчета чай стояха пред нея.

Ив погледна бегло към него, като че ли не се изненада, че го вижда, и отново се втренчи в тавана. Той проследи погледа ѝ и забеляза някакво старо приспособление, закачено до фасонката на лампата.

— Какво е това? — попита тя.

Беше минавано с боя толкова пъти, че частите му не личаха, ала той го разпозна.

— Скрипец.

— За какво служи?

— Не сте селско момиче.

— Живеем извън града.

— Но не и във ферма.

— Не. Не във ферма.

— Тази къща, изглежда, е преустроена от плевня като повечето по тези места, а скрипците са били използвани за вдигането на чували

със зърно или фураж. Обикновено са ги завинтвали към някоя греда или под покрива. Тук, ако се съди по височината, имаме първия случай. Все едно, когато са я преправяли, не са искали да отслабят дървото, като развият скрипеца, затова просто са го боядисали и са го оставили.

— Аха. — Тя потрепери.

— Нещо не е наред ли? — попита Латовски.

— Мразя тази стая — каза Ив и той се огледа изненадано. Хубава, старомодна кухня, боядисана предимно в бяло също като тази на майка му.

Тя отвърна очи от скрипеца.

— Искате ли чай?

— Защо не седнете. Аз ще го направя — предложи Дейв.

— Нямам какво повече да ви кажа.

— Само още един въпрос. Дайте ми чайника.

Тя му го подаде, връхчетата на пръстите им се докоснаха и той внезапно се дръпна назад, като едва не го изпусна.

— Не се притеснявайте — каза тихо Ив. — Не видях нищо.

— Не е заради това.

— О, мисля, че е точно по тази причина. В купичката на масата има захар, до нея мед, ако искате. Сам и аз го пием без нищо.

Тя излезе, а той направи чая. Остави го да се запарва една минута повече, тъй като, ако се съди по вида им, семейство Клайн имаха нужда от нещо силно. После намери малък поднос в едно шкафче под плота и занесе чашите.

Седяха на противоположни краища на стаята и не говореха за живота си. Но пък и нямаше как да си кажат каквото трябва в присъствието на външен човек, ето защо той щеше да приключи възможно най-бързо и да изчезне.

Латовски ѝ подаде чашата, като почти се надяваше пръстите им да се докоснат, за да ѝ докаже, че не се страхува, но това не стана. Връчи и на Клайн неговата, а после седна на същия стол като през нощта.

До вчера би казал, че ясновидството е идиотщина, а екстрасенсите са от един дол дренки с хермафродита на панаира и жената с две глави.

Остави ги да отпият от чая си на спокойствие. Тя беше много бледа, кожата под очите ѝ изглеждаше като насинена. Сигурно беше изтощена като него, ала не се беше оплаквала и не беше вдигнала скандал на Бънър заради гадостите, които ѝ наговори. Беше се държала като дама, би отбелязала майка му, и той осъзна, че харесва тази особена, удивителна, почти плашеща жена. И то много, и се надява красивият съпруг, който навярно би изглеждал още по-добре, ако се напеше и се усмихваше поне от време на време, да се върне при нея, ако това е желанието ѝ. И най-доброто за нея.

Почуди се.

— Госпожо Клайн... — Остави чашата на масата до стола и я видя как се стегна, но продължи твърдоглаво: — Миналата нощ узнахте някои неща за мен... когато сложихте ръката си на гърдите ми, днес научихте за Кен, когато докоснахте Бънър. После ръката ви се опря в гърба му, преди да му кажете да не ходи на празненството.

Тя кимна.

— Какво тогава пипнахте снощи, че „видяхте“ всичко онова?

* * *

Слънцето бе залязло, въздухът придоби някакъв зеленикав оттенък, захладна и започваше да вали. Ив стоеше пред люлката, Латовски — до нея, а Сам ги наблюдаваше от разстояние на верандата.

Тя вдигна очи към тежката верига, завинтена за един клон, дебел колкото дънера на някои дървета. Още беше здрава, но дъсчената седалка се беше напукала и олющила с годините. Абигейл Рийз сигурно е пипала тази люлка, може би е играла на нея като дете — или пък убиецът.

— Изгладила си е блузата — тихо каза Ив.

— Какво? — попита Латовски.

— Няма значение. — Тя го погледна. — Виждате ли, не винаги става. Може нищо да не се получи, а може да разбере куп неща за всеки, който някога се е докосвал или е играл на нея.

— Разбирам.

Тя се втрени във веригата, като се молеше да не види отново агонията на жената, посегна и я хвана.

Металът беше студен, влажен от ръмежа и някак мазен на пипане.

Нищо не се случи. Латовски чакаше напрегнато няколко крачки встрани от нея, Сам се приближи до перилото на верандата и дъските изскърцаха под краката му. Тя погледна към небето. Клоните все още бяха голи, но забеляза, че листата им са напъпили. Стори ѝ се, че е обградена отвсякъде... и насреща ѝ се надигна вълна. Спря внезапно, разби се на пяна и Ив реши, че това навярно е езерото или океанът, ала цветът беше светлосин и я заобикаляха покрити с плочки бели стени, изпотени от влагата. Някой плуваше срещу нея в стил бъртерфлай и разплискваше водата около себе си. Плувецът стигна до края на басейна, хвана се за парапета, вдигна се на мускули и дръпна очилата от лицето си. Беше Тим, съпругът на Мег — „онова“ нещо разчистваше несвършената работа и тя виждаше „определеното“ за вчера, когато уви шалчето му около ръката си.

Тим я подмина и Ив го последва, без да иска. Той излезе от залата, миризмата на хлор бе сменена от някакъв ароматизиран дезинфектант и те влязоха в банята, само двамата. Само Тим всъщност.

Той пушна водата, събу плувките си и Ив отчаяно се опита да не гледа, понеже щеше да си го представя в този вид, когато седи срещу него на вечеря или играят бридж, и щеше да ѝ се иска да умре от неудобство. Ала картината се завъртя заедно с нея както винаги — нейният собствен вариант на панорамно изображение — и тя видя съпруга на най-добрата си приятелка гол. Тялото му изглеждаше добре, малко отпуснато в корема, и той идваше тук (където и да бе това), за да свали малко килограми и да си върне формата.

После бяха в съблекалнята, Тим си бе облякъл бельото (слава богу), слагаше си ризата... и едно малко момченце извика: „По-високо, по-високо“.

Тим се бе избърсал внимателно, ала ризата му все пак се овлажни, когато я облече. Костюмът му се бе набръчкал от едночасовия престой в шкафчето, а вратовръзката му беше в ужасно състояние.

— По-високо... по-високо — изпищя момченцето. — Засили ме още по-високо.

Тим наистина се събличаше и после се обличаше в определени дни, само че за да плува, а не да чука някое маце от службата. Нямахше

търпение да каже на Мег.

— По-високо... по-високо — извика момченцето и тя отново се намери на полянката. Беше лято обаче. Зашумени клони и накъсани парчета небе се мярнаха над главата ѝ.

— По-високо — отчаяно. — По-високо... — Момченцето на люлката беше пет или шестгодишно. Друго, около дванадесетгодишно, го люлееше.

— По-високо!

— Още малко и ще паднеш на глупавата си глава — каза по-голямото.

— Няма. Няма да падна. — Малчуганът така стискаше веригите, че чак кокалчетата му бяха побелели. — По-високо — извика той.

— Не. — Големият отстъпи назад и люлката започна да губи височина.

— О, не. Почти бях стигнал — изстена дребосъкът.

Големият се засмя.

— Почти щеше да паднеш и да си счупиш тиквата, само толкова. Виж, трябва да вървя, обещах на момчетата.

— Не! Не ме оставяй! — Гласът му звучеше уплашено. Работата не беше единствено в това, че иска баткото да продължи да играе с него, тук имаше нещо друго.

— Няма как — каза големият. — Обещал съм.

— Вземи ме с теб — примоли се малкият. Беше много бледен и в очите му имаше сълзи.

— Другите момчета не обичат да се мъкнеш с нас. Знаеш го. Хайде, да не вземеш да се тръшкаш сега — каза баткото меко. — Виж какво, ще си дойда по-рано и ще излезем с лодката, става ли?

— Моля ти се, моля ти се. — Детето хлипаше. — Моля ти се...

Ала големият вече беше тръгнал по несъществуващата вече пътечка. Навярно е водела до пътя и е била оставена да обрасне по някое време след тази случка.

Баткото се скри от погледа. Момченцето изтича до пътечката и изплака: „Не ме оставяй...“. Риданието му заглъхна, на полянката за секунда се възцари тишина, а после един глас извика:

— Но той вече те остави, синко.

Момчето замръзна с гръб към къщата.

— Хайде, хайде. — Гласът беше измамно ласкав, почти напевен, с някаква нотка на нездрава възбуда. — Хайде... хайде де... не ме карай да чакам. Трябва да изчистим всичко.

Сълзи и пот се стичаха по лицето му.

— Време е — извика гласът. — Време е... *Веднага!* Ще стане лошо, ако ме накараш да те чакам.

Момченцето се обърна лице в лице с Ив. Беше пребледняло почти колкото ризата си, очите му приличаха на черни дупки и все пак изглеждаше хубаво дете, със светлокафяви очи и гъста, права, светлокестенява коса — като тази на убиеца в гората! Само че това не беше възможно — та то беше просто едно симпатично и малко хлапенце, изплашено и уязвимо, и по-самотно в този момент от всички други деца на света.

„Горкичкото — възкликна вътре в себе си Ив. — Господи, горкичкото мъниче. Какво ли го очаква в онази къща? Какво се кани да му причини притежателката на гласа?“

То пристъпи към дома.

„Недей, помоли го мислено Ив, не влизай там. Бягай надалеч.“

То направи още една крачка, после спря и тихо изхлипа. На Ив й се искаше да го грабне на ръце и да го отнесе някъде или да се изправи очи в очи с тази, която го чакаше.

— Веднага! — изгърмя гласът. Беше дълбок, но женствен, прегракнал от възбуда и Ив разбра, че жената очаква с удоволствие всичко, което ще последва. Кожата й настръхна, косъмчетата по врата и ръцете й се изправиха. Не можеше да позволи това да се случи.

Само че вече се беше случило. Беше приключило много отдавна. Момчето беше станало мъж.

— Побързай — кресна жената. Детето почти беше стигнало до верандата и тя каза тихо, с омраза и копнеж: — Браво! Още две крачки...

Ив извика: „Не!“ и посегна да го хване. Ръката й мина през гърба му, където върху малката бяла риза се разливаше петно от пот, и се удари в Латовски. Дейв възкликна: „Ей, по-леко“, и тя се върна при тях.

Трепереше неудържимо и той я притегли към себе си и я прегърна. Обгърнаха я сакото му и слаба миризма на пот, но Ив знаеше, че малкото момченце е още там, зад едрата фигура на полицаия,

ето защо го отблъсна. Беше все едно да избуташ секвоя, но тялото му поддаде и тя изтича край него. Полянката беше празна, пътеката отново бе обрасла.

* * *

— Две момчета? — повтори Латовски.

— Едното на около дванадесет, а другото на около пет години и много уплашено.

— От какво?

— От жената, предполагам. Не я виждах — беше извън рамката.

— А той?

— Той беше просто хубавичко малко момченце, много слабо и бледо, с големи очи... — Тя спря, защото щеше да извърши предателство спрямо ужасеното детенце.

— Защо видяхте именно това момченце? — попита меко Латовски. — А не някое друго дете, което е играло на люлката?

— Не зная.

— Той ли беше?

Тя не отговори.

— Хайде, Ив. Пет жени са мъртви — ще има и други. Той ли беше?

Тя кимна.

— Преди колко време?

— Не знам. Беше толкова малък, на пет... може би шест години, не повече. Просто едно малко момченце. — Молеше за милост към него.

— Вече не е дете — тихо ѝ напомни Латовски.

Той се обърна към Клайн:

— Под наем ли държите тази къща?

Извади бележника и химикалката си.

Сам кимна.

— Кой е собственикът?

— Госпожа Алън Родни, „Гринър“ 85, в Гленвейл.

Латовски бързо си записа, а после отново се обърна към Ив.

— А къде мога да ви открия, ако ми потрябват отново, госпожо Клайн?

— Няма да ви потрябва отново — рязко се намеси съпругът ѝ.

— Ще ви намеря по регистрационния номер — предупреди Латовски. — Ако ми кажете, ще спестим малко компютърно време.

— Тилден Хаус, „Олд Уорън Роуд“, Бриджтън, Кънектикът — каза му тя.

— Номер?

— Няма.

Сигурно беше някакъв жилищен комплекс, толкова голям, че всички в града знаят къде се намира, реши той.

— Добре. — Затвори бележника и се обърна към седящия на другия край на стаята мъж. — А вие, господин Клайн. Тук ли ще бъдете, ако ми потрябват?

Тя пребледня, той погледна настрани и Латовски осъзна, че токущо е задал най-важния въпрос: ще остане ли Сам Клайн с неромантичното име да живее на Гарвановото езеро, или ще се върне вкъщи при дамата, в чиято глава има нещо в повече? Продължението — следващата седмица, помисли си той.

Клайн си пое дълбоко въздух и погледна към съпругата си.

— И мен ще намерите там. Ще ми трябват няколко дни, да си разчистя работите тук, и после се връщам.

Цветът се върна на лицето ѝ, зеленикавокафявите очи светнаха и Латовски се почуди как въобще е могъл да си помисли, че не е красива.

* * *

— Дом Родни — обади се един женски глас.

— Госпожа Родни? — попита Латовски.

— Кой се обажда, моля?

Той се представи. След кратка пауза жената каза:

— Един момент, ако обичате.

Дейв се намираше в кухнята, другите двама си шепнеха нещо в дневната.

Някаква жена, по-стара от първата, ако се съди по гласа ѝ, се обади.

— Госпожа Алън Родни.

Латовски отново се представи и я попита дали може да я види следобеда.

— Предполагам — да, но не знам с какво всъщност мога да ви.

Дейв я прекъсна.

— Ще ми трябва около час да пристигна, даже малко повече. Междувременно можете да направите нещо за мен, госпожо. Ще спестите времето и на двама ни. — Каза ѝ какво иска, като се надяваше, че няма да спори с него или да настоява за обяснение по телефона. Шептенето в дневната оттатък престана и той се запита дали не се целуват. После госпожа Родни попита:

— Абсолютно всички имена ли?

— Да, госпожо. Знам, че ви създавам трудности, и не бих ви молил, ако не беше важно.

— Добре, лейтенант. Но, ако обичате, елате не по-късно от три и половина и си носете значката или нещо такова.

— Да, госпожо — каза сговорчиво той, затвори и влезе в дневната.

Те го погледнаха, после се спогледаха и той усети, че още в секундата след като излезе, ще се хвърлят в прегръдките си.

Взе си припряно довиждане и си тръгна, като затвори внимателно вратата, въпреки че му идеше да я затръшне. Поколеба се на верандата — вътре беше тихо и те сигурно щяха да скочат в леглото, преди да е стигнал по алейката до пътя.

„Музиката се засилва — помисли си горчиво той, което го изненада. — Тръгват надписите.“

Пътуваше на изток по шосе 128 към Северната магистрала, когато радиостанцията му запиука. Спря на една отбивка с пирографирана табела „Езеро Райт, 9,6 км“. Дъждът се засилваше, небето беше прихлупено и мрачно, никой не беше поел по маршрута към езерото и наоколо беше празно. Опита се да се свърже, но смущенията от планините и дъжда му попречиха. Отказа се и извади батериите от апарата, за да не го безпокои по пътя.

* * *

— Простете, че не ставам — извини се госпожа Родни.

Наистина беше възрастна, както му се бе сторило по гласа, с тънка, сбръчкана кожа и металносива коса, свита в мижаво кокче. Тъмните ѝ очи гледаха будно и умно.

— Бихте ли ми показали значката си, ако обичате?

Беше я вадил заради прислужницата на вратата, направи го пак и тя я разгледа внимателно, като сравни лицето му със снимката в картата. После му я върна и му подаде кокалестата си възлеста ръка, която му се стори като кожена торба, пълна със съчки, когато я разтърси. Тя се усмихна и изведнъж се подмлади с двадесет години.

— Моля, седнете, лейтенант.

Настани се срещу нея в едно кресло, обърнато към мокрите от дъжда френски прозорци, през които се излизаше в градина с азалии и рододендрони, превити под вятъра. Бурята се разразяваше все по-силно и той се радваше, че не е на пътя.

Прислужницата влезе със сребърен поднос, на който имаше тежък украсен сервиз за чай, и го постави на масичката пред госпожа Родни.

— Поръчах горещ чай — обясни тя. — Реших, че подхожда на ден като този. Благодаря ти, Алис.

Момичето се оттегли и Латовски се почуди дали старата жена може да се справи с тежкия чайник с болните си ръце, после видя, че е окачен на стойка. Тя добави захар по негова молба (без мляко) и остави чашата и чинийката на подноса.

— Имате ли нещо против да си ги вземете? — попита госпожа Родни. — Нямам доверие в тези ръце, пък и вече съм имала злополуки.

Той хвана предпазливо елегантната тънка чашка, като почти се боеше, че тя ще се пръсне от само себе си в ръката му.

Изпи я набързо, опарвайки езика си, и я върна на подноса.

— Още? — предложи тя.

— Не, благодаря.

Огънят напичаше лицето му, очите му пареха и едва ги държеше отворени.

— Много сте уморен, нали, лейтенант? — внимателно попита старицата.

— Да, госпожо.

— Миналата нощ навярно е била ужасна. Бедната, бедната женица. Цял следобед само за това говорят по телевизията и радиото. Вашият капитан току-що даде пресконференция.

Затова значи са го търсили — винаги заместваше Миърс пред пресата.

— Не бих казала, че внушава особено доверие — отбеляза старата дама.

Забележката ѝ беше израз на учтивост. Лем Миърс беше умен, мил и абсолютно лоялен към хората си, най-добрият детектив, когото Латовски познаваше, най-добрият началник, който бе имал, и пълен провал пред микрофона. Кривеше се и подскачаше от крак на крак, бъркаше си в ушите, чистеше си с пръсти носа, не можеше да върже две думи накръст и, общо взето, оставяше впечатлението за селски идиот. Това за селото беше вярно. Роден бе в мъничко градче, на северния край на парка, почти на границата му, и веднъж каза на Латовски, че е облякъл купени от магазин дрехи и е гледал за пръв път телевизия чак когато пораснал.

— Той е притеснителен, но способен, госпожо Родни — защити го Дейв.

— О, сигурно е така. Зализаните са много по-опасни, нали?

Те се усмихнаха взаимно.

— Но нещо, което каза, ме озадачи, лейтенант. Съвсем ясно спомена, доколкото въобще нещо стана ясно, че снощното убийство е извършено на източния бряг на езерото, а нашата вила, която според думите ви била свързана с вашето разследване, е на западния.

Главата ѝ се наклони в очакване на отговор.

Внимавай — каза си той. — *Бабето е умно, веднага ще усети някоя глупава лъжа*, а той беше прекалено уморен да хитрува. Опитва с малко истина.

— Попаднахме на информация, госпожо Родни. Източникът, трябва да се признае, е, ъ-ъ, нетрадиционен... от тези, на които обикновено не обръщаме внимание, но при наличието на пет убийства и никакви улики не можем да си позволим...

Умората го затисна, той се изчерпи по средата на изречението и се вторачи в нея с отворена уста.

— Да пренебрегнем каквото и да било — подсказа му тя.

Латовски се стегна.

— Да, независимо колко далечна е връзката. Информацията говори, че един от вашите наематели, може би много отдавнашен, има отношение към убийствата.

— Това е невъзможно. Всичките са били семейства.

— Убийците също имат семейства, госпожо Родни.

Тя го погледна изненадано, а после се усмихна.

— Естествено, лейтенант. Простете ми — като остарява, човек почва да забравя очевидни неща.

Той се почуди на колко ли години е.

— Приготвих списъка, за който ме помолихте по телефона. Ето там, на бюрото е. Бихте ли го взели?

Той отиде при старинното на вид писалище с ролетка, поставено до френския прозорец. На лакираната му повърхност имаше само един сгънат лист дебела, леко нюансирана хартия. В горната част бе отпечатано нейното име и с красив почерк бяха написани поисканите фамилии и адреси. Ако Ив беше права (а той беше тук, защото смяташе, че е), името на убиеца се намираше в този списък. Латовски го прибра в джоба си и се върна на мястото си до огъня.

— Няма да ви задържам още много — каза тя. — Но си мислех, би трябвало да чуете някои неща за къщата, в случай че се окаже важна по някаква причина. Човек никога не знае.

— Така е — потвърди той, като се надяваше, че ще успее да остане буден, докато му разправя каквото си е намислила.

Била ферма за млечни продукти, когато баща ѝ я купил едно време, през четиридесетте.

— Много малка, с къща и плевня. Къщата беше абсолютно порутена, обаче плевнята имаше здрави основи от камък, дебели почти метър, и баща ми накара да я преустроят.

И е оставил скрипеца на тавана, мислено добави той.

Старата дама продължи:

— Използваше я за лов и риболов, ходеше сам или с приятели. Все се опитваше да склони майка ми да живеят там, но тя мразеше майката природа в най-общ смисъл и Адирондакските планини в частност. Горедолу единственото нещо, по което някога сме били на едно мнение. Хората се прехласват по селския живот — за мен това си е просто една вехта, неприятна колиба.

— Аз съм от групата на прехласнатите — обади се Латовски.

— Като повечето мъже. Все едно, когато почина, моят баща ми остави къщата. И добре че стана така, понеже синът ми я обожава, използва я веднага, щом летните ни наематели напуснат, и през цялата зима. Той, представете си, лови риба. — Тя се изсмя. — Казвам го, сякаш става дума за побой на деца, нали?

— Донякъде.

— Вие рибар ли сте?

— Да, госпожо.

— Шуки, пъстърва...

— Треска, костур, каквото се улови.

— Същия като Алън младши сте. Все едно, тя е много повече негова, отколкото моя. Взех разрешението му, преди да я дам на господин Клайн, тъй като съществува възможност той да остане там цялата година и синът ми да изпусне зимния си риболов. Правят си колиба, знаете ли. Върху леда на езерото. Някои са доста сложни, с печка и така нататък. — Тя прекъсна, а после продължи: — Аз си бърборя, а вие сигурно искате да си починете, преди да тръгнете по онази далечна следа. Трябва да ви кажа, лейтенант, че даваме това място под наем от петдесетте години насам. Много от семействата в списъка сигурно са се преместили, а някои може да са измрели.

* * *

Беше станало четири часът, когато Латовски отвори страничната врата на къщата си и мина през антрето на път за кухнята, събличайки палтото и сакото си. Лампичката за съобщения мигаше на телефонния секретар и докато си махаше ризата и вратовръзката и ги оставяше на кухненски стол, той го прослуша. Обикновено страдаше от манията да подрежда и прибираше всичко (нещо, което бившата му съпруга харесваше у него), но не и днес.

Гласът на Лучи се разнесе от апарата.

— Дейв... къде си? Журналистите са ни хванали за гушата, Миърс газ пикае.

Последваха няколко затваряния и ново съобщение от Лучи.

— Само петнадесет минути остават, Дейв. Моля те... моля те... къде си?

Други обаждания нямаше.

Той нагълта портокаловия сок направо от кутията (бившата му мразеше това), нагласи отново магнетофона, изключи звука на телефонния звънец, съблече се, изкъпа се и се замъкна в спалнята. Никога не си лягаше по бельо, намираше това за отвратително (още нещо, по което имаха еднакво мнение с жена му), обаче беше прекалено уморен да си облича пижама, ето защо си легна гол и се зави с юргана.

Сам и Ив Клайн трябва вече да са се уморили да се любят. Запита се дали тя ще си тръгне за Кънектикът тази нощ, или ще остане на Гарвановото езеро. По покрива трополеше дъжд, един от клоните на стария ясен блъскаше по прозореца на кухнята. Неприятна нощ за дълъг път. Отначало се надяваше, че тя ще си остане където е, а после — че няма.

Колко удивително, ужасно и прекрасно е това, което можеше да прави... Ако повярваш в него, а той вярваше. Но ако приеме, че е видяла Абигейл Рийз на другия бряг на езерото и малкото момченце, което я е убило, когато е пораснало, трябва също да повярва, че нещо ще се случи с Бънър на онова празненство.

„Не отивайте“ — беше го предупредила тя. Трябваше да я попита защо.

Наложи си да се изправи и да позвъни на Бънър.

— Здравейте — обади се предварително записаният глас на Мери Бънър. — В момента не можем да отговорим на обаждането ви...

Той изчака сигнала и каза:

— Бъни, аз съм. Обади ми се вкъщи. Непременно — важно е.

Затвори, нагласи часовника за шест часа, като си остави два часа за сън и достатъчно време, да хване приятеля си, преди да е отишъл на танците, после се тръшна пак на възглавницата и заспа.

„По-нагоре... засили ме по-нагоре.“

Момченцето се приближаваше и отдалечаваше на люлката, а по лицето му пробягваха накъсани сенки от листата. Главата му беше непокътната, ала тялото му бе разпорено от гърлото до слабините, кръвта шуртеше зад него, докато се люлееше. Органите му блестяха на слънцето...

Латовски се сепна и се събуди. Лицето му, косата и възглавницата под него бяха плувнали в пот. Лежеше като замръзнал и

го беше страх да си затвори очите и отново да заспи, да не би кошмарът да се върне. После умората го надви и той потъна в дълбок сън без видения, докато часовникът не иззвъня.

* * *

— Ела, синко, ела... — подкани го сърдечно Доналд Фулър.

Влязоха в хола — подлакътниците на майчиния му зелен кадифен диван се бяха износили, а покривалото, което скриваше краката му, беше изтъркано по края от токовете на обувките.

Къщата не беше мръсна. Госпожа Лонгмайър, от съседната пресечка, все още идваше всяка седмица да чисти. И все пак изглеждаше жалка, особено тази стая, любимата на майка му. Тя се грижеше да има свежи цветя всяка седмица, а сребърният поднос на масичката да е излъскан и напълнен със сладки, подредени върху изрязана салфетка. Сега той беше потъмнял и празен и нямаше свежи цветя.

Адам и баща му винаги тръгваха оттук. Той седна на дивана, баща му — на креслото от другата страна на малката камина и се опитваха да завържат някакъв разговор.

Старецът го информира, че брат му Майк е добре, децата — също, а Клер е все така кльощава и нервна и гозбите ѝ стават от лоши по-лоши.

— Боожичко, миналата неделя пиленето беше толкова твърдо, че не се познаваше кое е месо и кое — кокал.

Адам не защитаваше Клер, понеже не я обичаше. Всъщност мислеше си, че ако въобще изпитва нещо към някой от членовете на семейството, то това е омразата към снаха му.

Старият продължи да се оплаква от нея и готвенето ѝ още малко, а после както всеки път попита:

— Имаш ли си приятелка?

— Още не.

Баща му погледна към малкия часовник над камината. Половиният час, който си налагаха да прекарат в тази стая, изтичаше.

— Какво ще кажеш да му ударим няколко в кухнята, преди да са пристигнали? — обади се той. — Оная — имаше предвид Клер —

винаги ме гледа като че ли съм стар просяк, когато пия направо от бутилката. Не е достатъчно изискано за нейно височество, предполагам.

Тръгна след него през тесния коридор към кухнята. Мокетът се бе протъркал.

— Трябва ти нов мокет, тате.

Казваше го всеки месец и старецът му отговаряше все по един и същ начин.

— Майната му.

Той влезе в кухнята, а Адам се поколеба. Винаги му ставаше неприятно там и трябваше да се насили, за да прекрачи прага. Баща му отвори хладилника да извади бирата, Адам си пое дълбоко въздух и влезе. Тя беше също толкова неприветлива, колкото останалата част от къщата, но може би го притесняваше повече, понеже беше сърцето на дома им, докато беше жива майка му, винаги изпълнена с миризма на курабийки или печено месо.

Старият натисна копчето на малкия телевизор „Сони“, който Адам и Майк му бяха купили съвместно, и двамата седнаха да гледат бейзболен мач — между „Ред Сокс“ и някакъв друг отбор, не обърна внимание кой.

Правеха си много по-добра компания с мълчанието си, отколкото с опитите си да разговарят и Адам позадряма, събуди се и отново заспа.

Наближаваше два часът, когато най-после свърши да чисти снощи и си легна, а трябваше да стане и да излезе преди осем, после да пътува три часа до Сойървил заради ежемесечното посещение при баща си.

— Ей, Адам.

Очите му се отвориха.

— Тук са.

По чакъла отвън изскърцаха гуми. Секунда по-късно един детски глас изрече в скоропоговорка нещо, което той не разбра, и на задната врата се почука. Изправи се и разтърка парещите си сухи очи. Трябваше да се държи нащрек независимо от умората заради Клер — тя беше много по-умна и прозорлива, отколкото брат му и баща му въобще можеха да бъдат. Почти колкото него може би. И не го обичаше също толкова, колкото той нея.

Децата се втурнаха в кухнята и се хвърлиха отгоре му. Адам ги глезеше.

— Какво ни носиш, чичо Адам, какво, какво? — извика седемгодишният му племенник и се разскача. Краката му изглеждаха огромни в грубите обуца в сравнение с кльощавите му пищялки.

— Какво ни носиш?

Момиченцето беше на четири години. То увисна на ръкавите на сакото му и го погледна с големите тъмносини очи на Майкъл, които изглеждаха почти черни под светлината на крушката.

— Нещо хубаво.

Една грамадна ръка се вмъкна в полезрението му да се здрависа с него — брат му. Той беше поел малката, не особено доходоносна строителна фирма от стария. Именно Майкъл остана у дома, за да изкарва пари и да плаща издръжката на Адам в Дартмът (беше спечелил стипендия, която напълно покриваше учебните такси). Майкъл никога не беше учил в колеж, напускал беше Сойървил само няколко пъти в живота си — ходил бе до водопада Ниагара на сватбено пътешествие и на още няколко места, предимно да ловува и на излети. Но нито веднъж не прояви ни най-малко завист или недоволство и Адам съзнаваше, че трябва да му бъде благодарен. И щеше да бъде, стига да знаеше как. После върху масата, осветена от прозореца над мивката, падна дългата слаба сянка на снаха му.

Тя беше висока почти колкото Адам, а те с Майк имаха почти еднакъв ръст, и много слаба. Жена като струна, с квадратна челюст и гъста, къдрава, тъмнокафява коса, която изглеждаше прекалено тежка за пилешкия ѝ врат.

— Здравей, Адам — поздрави хладно тя.

— Здравсти. — Опита се да вложи малко топлина в гласа си, но не се получи.

Клер носеше голям пластмасов съд, покрит с фолио.

— Радвам се да те видя — добави той.

Тя кимна, но не му върна лъжата, че се радва на срещата. Започна да бърника по шкафовете за някоя тенджерка, в която да стопли съдържанието на съдинката.

— Донесох малко „Чили“ — обърна се към стареца тя. — Навън застудява, реших, че ще ни сгрее.

Адам хвърли бърз поглед през прозореца. Небето беше някак побеляло, което означаваше, че в Гленвейл ще падне слана, а на Гарвановото езеро — сняг.

Гарвановото езеро. Защо му звучеше толкова познато?

Може би старият ще знае, но нямаше как да го попита, без да си признае, че е бил там.

— Вади подаръците, чичо Адам — изпищя Майк младши. — Хайде!

— Дадено — отвърна той.

Излезе през задната врата, мина по стълбите и заобиколи отпред, където бе паркирал колата си. Госпожа Ван Дам, съседката от другата страна на улицата, го наблюдаваше както винаги през прозореца си.

Извади две пакетчета с панделки — така ги бяха опаковали в магазина. Носеше на племенника си пушка с тапа и той навярно нямаше да спре да стреля с нея, което щеше да подлуди майка му, а на племенницата си — тропическа Барби със саронг^[1].

* * *

Клер сервира чилито. Вкусът му беше като в стария виц, дето трябвало да се изхвърли боба и да се изяде консервната кутия. Майк набиваше с мерак, а Адам и старият само ровичкаха из манджата. Децата се нахраниха, излязоха на двора и Майк младши започна да стреля по Мей с новата пушка. *Пат-пат*, неприятно силно, и тя изпищя.

— По дяволите — извика Клер и хукна навън.

Майк и баща му бяха се увлекли в мача. Адам си погледна часовника. Минаваше четири, а трябваше да се прибере рано в Гленвейл довечера.

Клер се върна с пушката и го стрелна неприязнено с очи.

— Адски загубен подарък за едно седемгодишно момченце.

Тя я пусна на масата. Адам се загледа в нея в пристъп на отегчение. Беше удивително истинска, донякъде приличаше на бащиния му колт.

Пистолетът сигурно си стоеше горе на полицата в шкафа на родителската спалня и изведнъж му се прииска да го вземе. Може би

заради чувството, че някой го наблюдаваше миналата нощ.

— Извинете.

Стана, ала никой не му обърна внимание.

Качи се тихичко по стълбите, мина през миришещото на мухъл антренце до спалнята на родителите си — още една стая в къщата, където не обичаше да влиза. Докато беше жива майка му, бродираната покривка на леглото винаги светеше от белота, идеално изпъната. Сега беше пожълтяла, ресните ѝ — разнищени или изпокъсани.

Спря се на прага.

Подейства му почти толкова зле, колкото кухнята, навярно понеже не беше влизал много отдавна. Ще трябва да разкаже на Бънър:

— Отвратително ми беше да влизам в спалнята на старите, Бъни.

Сигурно има всякаква символика в това.

— А защо всъщност го направи? — ще попита той.

— За да взема пистолета на баща си.

Ето ти още символика, помисли си Адам и се усмихна на себе си. Значи все пак няма да го спомене.

Отвори шкафа. Дрехите на майка му отдавна не висяха там, но все още му се струваше, че усеща аромата на талк и колосано, който свързваше с нея, да витае вътре. Миризмата изпълни ноздрите му въпреки всичките изминали години и той започна да се поти. Бързо посегна към полицата, опипа я и намери старата кутия от обувки, където старецът си държеше колта. Тежеше — следователно оръжието все още се намираще там. Свали я, бързо се дръпна назад, затвори вратичката и вдигна капака.

Пистолетът беше увит в гюдерия, смазан и почистен — единственото измежду притежанията му, за което неговият баща полагаше грижи. Разви го, върна го в кутията и я отнесе долу. Телевизорът гърмеше, никой нямаше да го чуе. Измъкна се през входната врата и отиде при колата. Отвори багажника и забеляза, че пердетата на прозорците на госпожа Ван Дам се размърдаха. Какво пък — ще види само как прибира една кутия за обувки. „Сливи за колт“, помисли си той, ухили се и размаха пръст по посока на завесите. Те помръднаха отново, а после увиснаха неподвижно.

Затвори капака и в същия момент го лъхна на застояла кръв от найлоновата торба за боклук.

* * *

— Трябва да си ходя — обяви Адам.

— Толкова скоро? — попита баща му.

— Аха... имам среща.

Това мигновено привлече вниманието им.

— Каква среща? — поинтересува се старият.

— С жена, тате. Всъщност тя е лекар, завежда педиатрията в болницата.

Клер го погледна през тесните си сиви очи.

— Жените доктори обикновено са над тридесетте — каза неодобрително баща му.

— И аз също, тате. Доста над тридесетте. Пригответе ли си боклука?

При ежемесечните си посещения закарваше натрупалите се през седмицата отпадъци на бунището. Започна да го прави след първата, Айлийн Хейл. Това се превърна, точно както искаше, в установен навик, на който никой не обръщаше внимание.

— Всичкия. Ей там, до вратата на килера — отвърна баща му.

— Къде ще водиш тази докторка? — попита Клер.

Радваше се, че има с какво да я впечатли.

— На пролетното празненство с танци в клуба на Гленвейл. Записах се в него миналия месец.

* * *

Над бунището пицяха чайки почти на петстотин километра от океана. Когато беше дете, се случваше да идват мечки, за да ровят из боклука, но тях много отдавна ги нямаше. Останаха само чайките, плъховете и гадният старчок — пазач със сплъстената коса и едноединствено око, покрито с някаква мътна пелена.

Той проследи с поглед как Адам поставя здраво вързаните торби на движещата се лента, която се губеше в пастта на пещта. Огромните комини — те трябваше да предпазят града от падането на сажди — бълваха черен дим. Той се разнасяше на север и на изток, връщаше се

към планините, падаше във вид на киселинен дъжд и унищожаваше дърветата и езерата. Дрехите му, вкоравени от кръвта на Абигейл Рийз, щяха да вземат участие в този процес.

Погледна вързопите. Старецът го наблюдаваше със здравето си око.

Чайките изпищяха. Адам вдигна глава и ги видя да кръжат, а после пак я наведе. Торбите влязоха в пещта, той кимна на пазача и се заизкачва по хълмчето към колата си. Отвори багажника. Миризмата почваше да се разнася, и една ролка твърд дезодорант за въздух щеше да я премахне до сутринта. Извади кутията за обувки от колата и я сложи на предната седалка до себе си.

---

[1] Саронг — малайзийска дреха, парче плат, което се увива като пола около тялото. — Б.пр. ↑

5.

Лампичката на телефонния секретар отново светеше, когато се събуди. Латовски го пусна с надеждата, че се е обаждал Бънър, ала гласът на Лучи каза унило:

— Миърс я оплеска, Дейв. Срещна се с журналистите и се представи съвсем като бавноразвиващ се. Къде, по дяволите, се намираш? — и обаждането свърши.

Горкият Миърс, ще му позвъни по-късно, да му каже, че съжaliaва.

— Няма нищо — ще отвърне той. — Би трябвало да мога да се изразявам смислено пред онези кретени и без чужда помощ, Дейв. Не се извинявай.

Следващото съобщение бе от Джордж Рул, окръжният патологоанатом, който им правеше аутопсиите.

— Здравсти, Дейв. Пет и половина е и аз все още съм в болницата в Гленвейл. Приключих с Рийз и ще чакам или да ми се обадиш, или да поспре да вали, което стане първо.

Минаваше шест и дъждът продължаваше да се лее. Рул навярно искаше да си отиде у дома в Гленс Фолс и да спаси по възможност останките от съботната си вечер. Случаят „Жена, намерена в гората“ проваляше почивните дни на много хора.

Гадно заглавие, помисли си Латовски. Изненадан бе, че вестниците не успяха да измислят нещо по-запомнящо се до този момент.

Обади се на лабораторията в гленвейлската болница и намери Рул все още там.

— Тъкмо си облякох палтото — каза той. — Надявам се тази гадост да не обърне на лапавица.

— Дано — отвърна Латовски, въпреки че навярно точно така щеше да стане.

— В общи линии ли да ти го изложa, или с пълни подробности?

— В общи линии. Ще прочета останалото в понеделник.

— Такива просто няма — каза мрачно Рул. — Абсолютно копие на другите четири, с едно може би важно, а може би безсмислено изключение.

Латовски зачака.

— Открих повече лубрикант за презервативи, Дейв. — Рул го произнесе многозначително.

— Е, и?

— Ами повече лубрикант означава повече презервативи, повече презервативи — повече сношения. Направили са го поне два пъти, дори три. Жената му е подействала възбуждащо, Дейв. Наистина му е харесала... — Рул се задави, а после продължи: — Как е могъл? Първо я любил, пожелал я толкова силно, че чак го правил три пъти за може би около половин час... човек би решил, че това ще го накара да се поспре, да поиска да я остави жива, за да го вършат и следващия, и на по-следващия ден, и... — Той пак се задави. Гласът му звучеше пониско и спокойно, когато отново проговори: — Същата марка като преди: „Троянс“, която можеш да си купиш само в петдесет милиона аптеки. И същият инструмент. Къс, изключително остър, навярно от превъзходна стомана.

— Скалпел?

— Може би, както вече ти казах. Или пък остър нож за зеленчуци. Би могъл да е доктор, медицинско лице или санитар... или пък някой, който си купува хубави стоманени ножове в „Блумингдейлс“.

— Добре, добре. Нещо друго?

— Била е здрава, нямала е извадени зъби и е родила поне едно дете. Яла е около седем часа снощи вечерта, изпила е няколко десетки грама кисел малц и бира приблизително между седем и девет часа... и после е умряла. По мое мнение около десетина минути преди пристигането на Лучи, ако се съди по заварените от него обстоятелства. Срезът е добър, чист, бърз и прецизен, точно като предишните и в случая са минали... минали са...

Гласът му секна, винаги ставаше така, когато стигнеха до този момент, понеже изглеждало... струвало му се... имало признаци... че разрезите са достатъчно дълбоки да умъртвят жените, и толкова плитки, че те да останат живи възможно най-дълго.

Рул се стегна и продължи:

— В случая са минали може би двадесет минути и тя е умряла от шока и загубата на кръв. Двадесет минути, Дейв, в продължение на двадесет минути е лежала по гръб и е гледала как ѝ изтича кръвта...

„Докато той е наблюдавал лицето ѝ на лунната светлина“, беше предположил Бънър в кухнята си сутринта.

— Двадесет минути, по дяволите!

— Леко, Джордж — обади се Латовски.

— Извинявай. Просто не мога да свикна с тази мисъл. Човек би сметнал, че вече ще съм, след петото... — Гласът му се извиси като пред скъсване.

Дейв каза твърдо:

— Нещо друго, Джордж?

— Друго? Няма. Намерихме полиестерни нишки от някакво евтино синьо яке, от тия, дето ги продават в „Кей Март“. Мичъм започна да проверява, но и двамата знаем, че това е задънена улица. До вторник ще получим токсикологическите изследвания, само че тя не е умряла от отравяне. А-а, не е била и серопозитивна.

— Жалко.

— Аха. Щеше да е хубаво да беше заразила тоя мръсник със СПИН. Това е всичко, Дейв, освен... — Той се поколеба. Латовски отново зачака и Рул продължи: — Трябва да ти го кажа. Не е много в съответствие с медицинската наука или пък патологоанатомията, но съм длъжен да ти го кажа, понеже може да се окаже важно.

— Слушам.

— Тези негови срезове са много чисти, много точни...

— Като на хирург. — Гласът на Латовски подскочи.

— Не. За тях не са необходими специални знания, само особена... невъзмутимост. Не му става, когато реже. Не в това е гъделът, и в убиването не е, тук има друго. Той убива хладнокръвно, безпристрастно и после му става приятно от нещо.

— Секс след смъртта?

— Не знам, но струва ми се — не. И няма изнасилване. По всичко личи, че е било по взаимно съгласие. Няма никакви следи от насилие, удари или пък допълнително кълцане, мъчения или друго освен този единствен, хладнокръвен и прецизен смъртоносен срез. Така че не умъртвява, за да му стане. Тук има нещо друго.

Гласът на Рул беше подчертано многозначителен, ала Латовски знаеше, че винаги има нещо друго. Вътрешните мотиви бяха пълна глупост, освен ако нямаш късмета да попаднеш на някой, който убива заради пари или възмездие, да се освободи от някакво бреме... или да вкара дъщеря си в групата на клакьорките на Тексас. Тоя последният заслужава златния медал.

— Ясно — каза той. Не му се искаше да обезсърчава Рул, но истината бе, че имаше по-голям шанс да открие убиеца на „Жена, намерена в гората“ по списъка на Лидия Родни, съставен в резултат на виденията на една ясновидка, отколкото чрез изследване на потайните кътчета в съзнанието на убиеца, даже и да знаеше кои са те.

— Работата е там — продължи Рул, — че в такъв случай, ако убиването е само средство за постигането на някаква цел, то тогава той няма да се задоволи с толкова и да спре, както съм чел, че правят някои. Ще продължи нататък и нататък, докато не постигне въпросната цел или не му увехне оная работа поради старост.

— Или пък ние го хванем — добави Латовски.

На другия край на жицата настъпи мълчание.

— Ти май не смяташ, че това ще стане, а, Джордж?

— Хладнокръвен е и внимателен, така че имам известни съмнения.

Взеха си довиждане и затвориха. Латовски отново опита да се свърже с Бънър, попадна пак на записа, после си направи нескафе и разтвори дебелия, оцветен в кремаво лист хартия, на чийто горен край бе отпечатано „Госпожа Алън Родни“.

Имената в списъка бяха типично американски — Форбс, Фулър, Райс, Евърет и даже Смит Дж. — навярно Джон.

Започваше от 1955 година със семейство Форбс.

Неколкократни сношения, може би три пъти за половин час, това означава, че убиецът е млад, в началото на тридесетте най-много, си помисли той. Абигейл Рийз беше четиридесетгодишна, учителка. Може би е харесвала млади мъже, но Латовски се съмняваше, че си е падала по пъпчасали хлапаци, и се ограничи с периода между 1960 и 1970 година. След седемдесетте, убиецът е бил прекалено голям да се люлее в люлки. Останаха шест имена, първото — Фулър, през 1960.

Върна се при телефона, сложи списъка на плота и се обади на Рут Ренселър, връзката му в телефонната компания.

Беше събота вечер, но я намери у дома.

— Надявам се, че имаш някаква задача за мен — каза тя. — Бавим внучето. То спи, а мъжът ми гледа финалите.

Каза ѝ какво иска, а после ѝ продиктува имената, датите и адресите от листа.

— Ще стане ли до понеделник? — попита той.

— Сигурно. Имам терминал у дома и мога да извадя тези, които са още на наша територия. Ще трябва да изчакаме понеделник, ако са се преместили в Слънчевия пояс^[1] или са се прехвърлили при онези отцепници и детеубийци, дето гледат да ни вземат здравето.

Рут работеше в АТ & Т и беше предана на компанията до дъното на душата си.

— А теб къде да те намеря, ако ги открия, Дейв?

По прозореца се стичаше дъжд и закриваше езерото, през стъклото се просмукваше хлад. Би могъл да си остане вкъщи сам, на топло и сухо, или да се обади на Джийн Хинкли и да я покани при себе си. Тя почваше да се увлича по него — щеше да повика гледачка за детето и да дойде. Но пък тогава ще трябва да се люби с нея, а имаше ужасното чувство, че във върховния момент ще види лицето на ясновидката зад затворените си клепачи.

— Ще бъда в кабинета си — каза Дейв.

* * *

Билетът за платена пътна такса се подаде от автомата. Ив го взе, пхна го зад сенника и продължи през площадката. Над асфалта се стелеха ситни пръски дъжд на светлината на фаровете, после уличните лампи свършиха и пътят се превърна в лъскаво черно петно с плискащи се локви, които скриваха банкетата.

Тя последва табелите за юг, Олбъни, Ню Йорк, Нова Англия.

Смяташе да се прибере у дома преди десет, но навярно щеше да се върне след полунощ с тази скорост. Франсес няма да е заспала и Ив ще ѝ направи чаша какао, ще ѝ занесе нещо, опечено от госпожа Кнап през деня, и ще ѝ разправи това-онова за случилото се, а после ще съобщи новината, че Сам се връща. Франсес ще каже: „Колко хубаво“ — възможно най-голямото словоизлияние, на което е способна.

Опита се да поддържа сто, независимо от почти нулевата видимост, като гледаше да остави зад себе си Гленвейл и Терънс Бънър. Кокалчетата ѝ само се бяха допрели до гърба му, почти като перце, но внезапно видя зала, танцуваща светлина от свещи, хора и музика, която набираше темпо, и разбра, че ще ходи на някакво празненство... а не бива. И толкова. Доколкото знаеше, не ставаше въпрос за някакво голямо нещастие, просто един тъничък глас в главата ѝ изрече предупреждението и то се отнасяше за него: „Не отивай“.

Каза му, а той я погледна, сякаш е бясно куче, изникнало внезапно на задната седалка. Нямахше да послуша нито това, нито някое друго нейно предсказание, понеже беше излязла права за мъжа с белезите по ръцете и той я мразеше заради това.

— Върви на майната си — промърмори Ив.

Един камион избумтя край нея. Чистачките не можаха да се справят с оплискалата ги вода и пътят изчезна. Прозрачен образ на залата се разля по предното стъкло. Музиката свиреше, светлината от свещите блещукаше по украшенията на жените, кристалните и сребърни прибори на масата и празните сребърни купи на високи столчета, в които бяха сервирали сладоледа.

Бънър седеше сам на масата, във вечерно облекло, загледан мрачно в букет цветя. Беше пиян... а тя можеше да стигне до края на света, без да разбере. Трябваше да спре някъде.

После през прозирната картина и официалната риза на Бънър, фаровете ѝ внезапно осветиха една табела — „МЯСТО ЗА ПОЧИВКА: 1,6 КМ. ХРАНА, ТЕЛЕФОН, БЕНЗИН... СЛЕДВАЩАТА ОТБИВКА ОТ ТАЗИ СТРАНА НА ПЕТДЕСЕТ КМ“.

Включи мигача и Бънър извика: „Ей, бззз, насам“. Имената във виденията ги заглушаваше някакво жужене като мръсните думи по телевизията. Имаше чувството, че ако опита, ще ги долови, но не искаше. Бънър подвикна пак и се появи друга табела: „Отбивка, 800 м“.

Чу се клаксон, една кола я задмина и обля отново предното стъкло, но това не се отрази на качеството на образа на Бънър и залата, а в рамката на картината се появи облечен в черно гръб.

„ОТБИВКА, ОТТУК“ изскочи в дъжда. Ив настъпи здраво спирачките и колата поднесе. Стори ѝ се, че ще я изпусне и ще забие в

тревата на насипа, но колелата зацепиха по асфалта, малкият пъргав автомобил взе завоя и се озова на наклоненото шосе, водещо към мястото за почивка, а в това време гърбът на мъжа изпълни рамката и тя видя една глава с права, гъста, светлокафява коса.

Бънър вдигна бутилката. Размазана табела зад нея насочваше автобусите в една посока, а колите — в другата. Тя пое по съответния път и спря на паркинга, разплисквайки водата в локвите, над които подлъчите на халогенните фарове лъщяха дъги. Приблужи се възможно най-близо до сградата и угаси двигателя точно когато убиецът от гората седна на масата на Бънър.

* * *

Ив изтича през дъжда, блъсна вратата на сградата за почивка и се свлече върху червените плочки, осеяни с кални отпечатъци. Задържа се за перилото за инвалиди в количка на стената, после се съвзе малко и влезе във фойето.

Нямаше никой, с изключение на една жена с гъста, накъдрена червена коса и почти толкова лунички, колкото мъжа в залата за боулинг на Гарвановото езеро.

Стоеше зад щанда на нещо като будка, където се продаваха цигари, карти, игри, чаши с надписи „Олбъни и Адирондак“ тениски със силуета на планините, препарирани животинки и няколко вестника с подгизнал вид.

Ив порови из портмонето си и намери тридесет цента. Извади десетачка и отиде при жената да я развали. Червенокосата ѝ се усмихна, демонстрирайки ситни зъби и изобилие от венци.

— За телефона или за автоматите? — попита тя.

— Телефона.

— Питам, понеже автоматите ни са придирчиви, приемат само петнадесетцентови монети, а пък телефоните работят с всичко, нали?

Ив не беше използвала кой знае колко много обществени телефони, но кимна.

Жената ѝ даде най-различни монети и тя изтича към редицата апарати, поставени между вратите на тоалетните. Едно хлапе излезе от ресторанта и отиде до видеоигрите, изпълнили цялата стена.

С изключение на неясното тракане на чинии и прибори от ресторанта беше тихо. Във въздуха миришеше на мокра вълна и отчасти на пот и някаква смесица от женски парфюми, все едно някоя компания току-що си е тръгнала.

От ресторанта се разнесе аромат на печено месо и устата ѝ се напълни със слюнка. Не беше сигурна кога е яла за последен път. Ще хапне нещо тук, след като говори с Бънър, ако въобще се свърже с него.

Все още се намираше в района, който се набираще с 518. От „Справки“ ѝ дадоха номера му и тя го набра, а после пусна цяла шепа монети, които ѝ се сториха достатъчни за разговор с Москва. Когато чу сигнала за свободно, започна да репетира какво ще му каже. Трябваше да бъде кратко и по същество, иначе ще ѝ затвори.

— Знам, че мразите мен и това, което мога да правя — щеше да подхване Ив. Думите ѝ може би щяха да го накарат да се замисли и тя щеше да продължи: — Но бях права за белезите и в случая също съм права. Не отивайте на онова празненство довечера — не отивайте заради вас самия...

И заради мен.

Мисълта изникна от нищото и за пръв път в живота си тя сложи покровителствено ръка на корема си.

Телефонът продължи да звъни, тя го удари с юмрук и червенокосата зад щанда вдигна поглед към нея. Хлапето при видеоигрите беше изцяло погълнато от екрана.

Най-после една жена се обади в Гленвейл.

— Телефонната служба на доктор Бънър.

Разбира се, че ще попадне на тях по това време, трябваше да го предвиди.

— Доктор Бънър — каза тя с възможно най-снобския си акцент, като произнасяше р-тата така, както би го направила Франсес.

Жената като че ли не се впечатли.

— Доктор Бънър не е тук в момента. Но ако ми оставите името си...

— Налага се да говоря с него.

— И номера — продължи телефонистката, — той ще ви позвъни.

— Случаят е спешен.

Никога досега в живота си не бе използвала тези думи.

Жената се поколеба, а после каза внимателно:

— Доктор Коен е на повикване. Ще го накарам...

— Доктор Бънър ми трябва. Моля ви, много е важно.

— Сигурна съм, че е така, и съм уверена, че веднага ще ви се обади. Ако обичате, кажете ми името си...

— Той не ме познава по име.

По-дълга пауза, а после жената попита:

— Не сте ли му пациентка?

— Не, приятелка на негов приятел. Лейтенант от полицията. — Това би трябвало да пораздвижи нещата. — Вижте, наложително е...

— Тя погледна към стенния часовник над игрите, където на екрана на хлапето пробягваха цветни светлинки и меко сияеха измислени фигури. Беше седем — Бънър сигурно се приготвяше у дома и си обличаше вечерното сако за празненството. — Дайте ми само домашния му номер...

— Това, естествено, е невъзможно — отказа жената.

— Но случаят е спешен. — Ив повиши глас, даже на нея ѝ се струваше, че прилича на ненормална. Продавачката зад щанда слушаше, без да се крие.

— Разбирам — каза примирително телефонистката — и знам, че ще ви се обади... — Гледаше да не я дразни.

— Неее — почти изпищя Ив. Дори хлапето си отклони вниманието. Тя намали глас. — Вижте, не вярвам, че някога ще изпаднете в беда...

— Много мило от ваша страна — измърмори телефонистката.

— Но ако стане, вие ще можете да се обадите на доктор Бънър у дома, нали? Нали така?

Жената не отговори.

— Значи го направете — продължи Ив. — Моля ви... направете го. Съобщете му, че жената от тази сутрин, той знае коя, казва да не ходи. Нещо ужасно ще се случи, ако отиде.

„И на двама ни“ — добави мислено.

Ръката ѝ отново беше на корема. Усети задушаващ пристъп на ярост към „онова“. Предполагаше се, че е ясновидка, знае всичко за миналото и настоящето, надзърта за малко в мъчително примамливото, а в случая, ужасяващото бъдеще. Истинска безжалостна гадателка,

която наблюдава как на километри от нея на една жена ѝ изтича кръвта... а даже не е сигурно, че е бременна.

— Да не отива къде? — попита меко телефонистката все с оня помирителен тон.

— Тъ... на празненството.

— Какво празненство?

— Не знам. Но ще ходи. — Приличаше на абсолютно откачена.
— Моля ви, разбирам как ви изглеждам, но ви умолявам. Просто му се обадете.

— Добре, мила.

— Не ми говорете така — изпищя Ив, а на другия край на помещението хлапето улучи джакпот или нещо подобно и извика: „Мама му стара!“.

— Моля, госпожо? — каза телефонистката и Ив така стисна зъби, че я заболя, за да не избухне в див смях.

* * *

Телефонът извънтя в стаичката-кабинет на Бънър и в спалнята. Мери Бънър посегна да вдигне слушалката.

— Недей — обади се съпругът. — Остави телефонният секретар да го запише.

Тя дръпна ръката си, магнетофонът на долния етаж се включи и звъненето престана.

— Защо? — попита жена му.

— Дейв е, опитва се да ни накара да не ходим довечера, а не ми се спори с него.

— Защо ще му пука къде отиваме? — попита Мери.

Не можеше да ѝ разправи за сеанса сутринта в кабинета с ясновидката, която бе видяла белезите по дланите на Кен и умрялата жена на отсрещния бряг на планинското езеро. И със сигурност не смяташе да ѝ казва за онова абсурдно: „Не отивайте“. Щеше да отиде, да се напие и да танцува до припадък, въобще да се весели до забрава.

После ще се обади на Дейв на другата сутрин и ще му обясни, че оная неговата с екстрасензорните възприятия дрънка врели-некипели. И не е просто мошеничка, а злосторница.

Обаче за белезите на Кен знаеше.

— Бъни, защо на Дейв му пука къде отиваме? — повтори въпроса си Мери.

— Понеже мрази клуба, смята ги за куп нафукани, загубени сноби.

— И не греши, а? — подхвърли весело тя.

На долния етаж телефонният секретар записа съобщението и се изключи.

* * *

Латовски затвори. Бънър продължаваше да държи апарата включен — отбягваше го. Ще трябва да отиде и да се срещне с него на място, в клуба, и да го измъкне оттам.

Приятелят му беше упорит, ала той щеше да прояви още по-голяма неотстъпчивост.

— Бъни, не съм те молил за услуга, откак изтърбуши онази котка вместо мен по биология в гимназията — ще му каже. — Сега го правя. Ела с мен.

И къде ще отидат? Къде ще заведе Бънър и Мери?

В „Галерията“.

— В „Галерията“ — ще им предложи. — Пържолите и мартинито са от мен. — Щеше да е по-добре от традиционните бъркочи, които ще им сервират в клуба.

Часът бе седем. Ще се появи в осем, преди да е започнала вечерята. Върна се към работата си по сведението за федералните. Ще им го изпрати по факса в понеделник веднага щом получи доклада за аутопсията от Рул.

Излезе от кабинета да си вземе едно шоколадче от автомата и кафе. Стаята на дежурните беше почти празна, даже петте убийства — последното преди по-малко от двадесет и четири часа — не бяха в състояние да нарушат плановете на хората за съботната вечер. Дилуърти седеше на телефоните. Изглежда накриво Латовски, сякаш той беше виновен, че му се е паднало съботното дежурство. Винаги обвиняваха него и така трябва да бъде, помисли си Дейв.

Ухили му се и излезе в дългия каменен коридор, из който се носеше слабо къртене даже когато сградата е почти празна.

В автомата беше останал само шоколад „Маундс“, обаче той не го обичаше и се задоволи с един „Ринг Динг“ и кафе. Занесе ги на бюрото си и отново се зае с работа, като отпиваше от врялата течност и отхапваше от прекалено сладкото кексче. От захарта му дойдоха сили и завърши доклада бързо, после оправи купчината документи, измете с ръка трохите от масата и затвори папката, на която с маркер бе написано: „ЖЕНА, НАМЕРЕНА В ГОРАТА“.

Свали влажното си палто от куката на вратичката на шкафа, изгаси лампите и излезе от кабинета.

Дилуърти гледеше в празното пространство. На бележника пред него имаше някакви безсмислени драсканици.

— Ще си бъда у дома след час-два, ако ви потрябвам.

— И междувременно няма да си изключваш радиостанцията, нали?

— Няма.

— Заклеваш ли се? Ами какво ще стане, ако вземат, че светят маслото на президента в Тикъндерога?

Латовски се усмихна широко и вдигна тържествено ръка:

— Заклевам се.

Тръгна към вратата, а телефонът иззвъня. Направи няколко крачки и Дилуърти го повика:

— За теб е, Дейв. Рут Ренселър.

Върна се в кабинета си, извади списъка и химикала си и вдигна слушалката. Започна да се поти в палтото — трябваше предварително да го съблече.

— Рут?

— Взех ги, Дейв. Можеше ли да повярваш! Всичките с изключение на мъж и жена на име Кумс. Но в понеделник и тях ще ги изровя, стига да не са се преместили на Марс. Останалите си живеят там, където и преди. Райс в Скенектади, Фулър — в Сойървил, Евърет — в...

— Добре, добре... карай по-леко.

Ала възбудата ѝ беше заразителна и откри, че ръката му трепери, докато преглежда списъка на Лидия Родни заедно с нея.

В осем часа с ксерокопие на потвърдените адреси у себе си той напусна дежурната и слезе по изтърканите стъпала във фоайето. Даже журналистите вече си бяха отишли, оставяйки калните отпечатъци от обувките им да се превръщат в прах под горещата струя въздух, нахлуваща през отдушниците.

Излезе през страничната врата на паркинга.

Дъждът почти беше престанал, ситните капчици блещукаха на облаци около уличните лампи. Колата му ненавиждаше мокрото време и той се помоли мислено да запали. Щеше да закъснее за клуба — там вече сигурно сервираха вечерята.

Прецапа през локвите и почти беше стигнал до автомобила си, когато пристигна един огромен „Форд“, горе-долу толкова очукан и стар като олдсмобила. Фаровете му го осветиха, чу се скърцане на спирачки и Джим Райли извика:

— Спри, Дейвид. По дяволите, спри на място.

Латовски спря. Райли изскочи от колата си и се затича към него през локвите.

Работеше като щатен журналист в „Олбъни Реджистър“. С Дейвид се познаваха още от началното училище и като възрастни сключиха мълчалива договореност. Райли никога не действаше зад гърба му и не представяше полицаите в лоша светлина, освен ако наистина не я оплескаха, а Латовски никога пък не го лъжеше или пращаше за зелен хайвер.

— Къде беше, твоята верица?

— А къде останаха думичките: „Здравей, как си?“.

— Здравсти, как си? И къде беше, твоята верица?

— Защо?

— Защо? — възкликна Райли. — Защо? Имаме пет убийства и среден пръст вместо информация, а ти питаш защо?

— Беше ви дадена пресконференция — меко му напомни Латовски.

— Това не беше пресконференция, а суперемоционално представление с животни.

Детективът заби поглед в локвите в краката си. Вятърът, идващ от високите върхове на шейсетина километра оттук, набръчка повърхността им. Температурата започваше да пада.

— Предполагам, че е минало доста зле — каза той.

— Зле? Беше ужасно. Вашият началник си бъркаше в ушите, чистеше си носа с пръсти, чешеше си задника, едва не проби с крак катедрата и — слушай внимателно, Дейв — пръдна.

— Пръдна? — Латовски едва се сдържа да не се изкикоти.

— Точно така, пръдна пред господ и всичките местни кореспонденти от Кингстън до Олбъни.

— Пръдна! — Гласът на детектива потрепери.

— Именно. Ако беше седнал, готов съм да се закълна, че щеше да си поизвие задника, за да го направи. Сигурно чак сателитите са уловили кикота... и миризмата.

— Съжالياвам... аз... не успях... да дойда. — Латовски почти не можеше да говори.

— Не, не съжالياваш. Пръдната беше страшно мелодична. — Райли се изкикоти и двамата се отпуснаха и избухнаха в неистов смях. Сълзите се смесиха с капките по лицата им, те се превиха над калниците на форда, хващаха се за гърдите, клатеха се напред и назад, докато не им пресъхнаха гърлата и не ги заболя стомахът. После се поуспокоиха, Латовски се отпусна върху колата и изтри с ръка очите си. Райли продължи още малко да приха, но скоро се взе в ръце.

— Хайде, Дейв. Да грабнем по една бира и да ми кажеш това, дето Миърс се опита.

— Не мога — отвърна Латовски.

— Среца ли имаш?

— Просто не мога. — Трябва да спасявам един приятел от празненство с танци, си помисли той, и изведнъж се почувства нелепо.

— Тогава утре?

— Евентуално — каза уклончиво детективът.

— Дейв, трябва да стане утре. Ако ще се правя на разсеян и няма да ви удрям под кръста, се налага да ми подшушнеш нещичко. Миърс приличаше на откачен, все едно той е убиецът. Утре.

— Евентуално — повтори Латовски и се запъти към олдсмобила.

В клуба сигурно вече раздигат чиниите от първото ястие — салата от плодови консерви, полята с топящ се, неароматизиран червен шербет.

— Ще бъда тук в десет сутринта — уточни Райли. — Ти донеси поничките.

Латовски се качи в колата си, без да отговаря. Завъртя ключа и затаи дъх. Двигателят запали с гръмогласен рев и той отпусна съединителя.

Журналистът извика подире му:

— Ще те чакам, Латовски.

* * *

Метрдотелът на гленвейлския клуб приличаше на бирения шишко от рекламата „Пилсбъри“.

Главата му стигаше до възела на връзката на Латовски, носеше бяла папийонка и фрак и имаше кръгло стегнато шкембенце, което издуваше предницата на бялата му жилетка от пике^[2].

— Бих ви пуснал, ако зависеше от мен, лейтенант — обясни дребният мъж, — кълна се, че е така. Но достъпът е разрешен само за членове — без никакви изключения. А ако направя едно за вас — край няма да има. Да не споменаваме, че ще си изгубя работата — освен ако нямате заповед. — Метрдотелът го погледна с жалостива надежда.

Латовски му показва празните си ръце, с дланите нагоре.

— О, боже — каза нисичкият човек, — боже, боже. — После лицето му малко светна. — Бих могъл да занеса на доктор Бънър бележка, ако смятате, че има смисъл.

Защо не, реши Латовски, и кимна. Мъжът избърза до една преграда, зад която някаква блондинка с тъмни корени на косата и по три обици на ухо дъвчеше дъвка и ги наблюдаваше с интерес. Дейвид се запита дали разрешават на администраторките в клуба „Шинекок“ в Саутхамптън да дъвчат. Метрдотелът се върна с бележник, на който имаше надпис „Клуб Гленвейл“ и кръстосани тенис ракета и стик за голф. Латовски извади химикала си и се подпря на щанда, за да пише. Одеколонтът на жената издаваше тежък и сладникав аромат — само за няколко минути можеше да получи главоболие от него.

Замисли се, а после написа: „Бъни, във фоайето съм, кланяме си се с бирения шишко. Спаси ме. Пържоли в «Галерията» — аз черпя. Ще се обадя на Джейн и тя да дойде. Помощ! Поне излез да поговорим. Важно е“.

Малко хумор, малко молба. Струваше му се, че ще свърши работа.

Сгъна бележката и я подаде на мъжа, който я занесе през двойните врати, тапицирани с изкуствена кожа. Когато те се разтвориха, Латовски зърна една изненадващо красива зала с полилей и свещи, чиято светлина се отразяваше по среброто, кристала, косите на жените и бижутата им.

Крилата се затвориха и той се опита да чака спокойно. Във фойето беше много топло — от палтото му започваше да се вдига пара, а обувките му — да се вкоравяват. Разходи се край стената, на която бяха окачени снимки на членове на клуба по време на партия голф или тенис, или прегърнали златни купи. Един красавец във вечерно облекло се здрависваше с Куомо^[3] и се опитваше да не изглежда прекалено поласкан.

Момичето наблюдаваше всяко негово движение, сякаш се опасяваше, че може да свие някой пепелник. Седна на пейката до стената, после се сети, че може да намокри тапицериата, и пак стана. Беше напрегнат и по челото му се стичаше пот, когато метрдотелът се върна с безнадеждно отчаяно изражение.

— Няма да дойде, лейтенант. Съжалявам, но просто не иска. Каза да ви предам това.

Беше собствената му бележка, сгъната на две. В долния ѝ край Бънър бе надраскал с докторския си почерк: „Дошъл съм на бал, още никой не се е опитал да ми хвърли гарота или да ме накара да си сваля гащите в мъжката тоалетна, така че се разкарай. Ще се видим утре. С обич, Б.“

Латовски вдигна очи към тапицираната врата. Метрдотелът попи устните си с кърпичка и Дейв мислено си представи как се втурва през вратата, измъква Бънър навън сред ядосаните крясъци на Мери, а Бънър му се съпротивлява на всяка крачка. Сцената му се видя почти толкова смешна, колкото разказът на Райли за днешната пресконференция.

— Лейтенант? — лекичко го подкани мъжът.

Латовски го погледна, после отново спря очи на вратата и усети как чувството за неотложност се стопява. Ив направи опит, той също, Бънър нямаше намерение да се поддаде, а все пак е голямо момче.

Усмихна се на метрдотела и каза:

— Благодаря ви за старанието — и излезе от клуба.

* * *

Вътре в залата Бънър видя Адам Фулър да се връща от тоалетната. Не знаеше, че и той членува в клуба. Изправи се, доколкото можа, на стола, вдигна ръка и извика с надебелял глас:

— Ей, Адам. Старче...

Най-после една сродна душа, помисли си той. Човек, с когото можеш да си говориш и за други неща освен голф и борсата.

Бънър беше останал сам — всички танцуваха или минаваха по чуждите маси. Мери беше на дансинга, облечена в новото творение с мъниста, което вероятно струваше петстотин долара. Петстотин долара, за да отидеш на танци в някакъв провинциален клуб в град, потънал в забрава от памтивека. Танцуваше с Бил Аптид, преуспяващ млад кретен от новото поколение, който се правеше на дърт козел. Навярно скрит хомосексуалист, помисли си Бънър. Ръката му беше доста надолу върху гърба на Мери — още няколко сантиметра и ще почне да опипва задника ѝ.

Адам седна.

— Здравсти, Бъни — поздрави той любезно.

„Господи — помисли си Бънър, — толкова приятен млад човек.“
Даже прекалено приятен, прекалено спокоен, прекалено много господар на живота си освен по отношение на жените и дори спрямо тях забежките му са напълно нормални, абсолютно разбираеми у един мъж, прекарал по-голямата част от съзнателния си живот в учене за магистърска диплома в Дартмът. Съвсем естествени, повтори си Бънър. Единственият нормален човек в цялата зала, би следвало да го харесва — всъщност наистина го харесва. Те бяха пациент и терапевт, лекар и лекар, имаха и още нещо общо помежду си: заинтересоваността им от приспособяването на Адам към света, което протичаше идеално, като се вземе предвид всичко.

Или поне изглежда така. Тогава защо Адам го посещава веднъж седмично, а той защо въобще го приема?

Дълбокомислени въпроси, за които си има друго време, реши Бънър. Когато е трезв.

Усмихна се широко на Адам.

— Чакай да ти сипя едно. — Изпразни чашата на Мери във вазата на масата и вдигна бутилката със скок. Наля му няколко пръста, напълни собствената си чаша до ръба и отпи изискано. Докато се държи благоприлично, никой не може да го обвини, че е пиан, макар нещата определено да вървяха натам — точно натам. Започна с картини — винаги лош признак. Изяде някакво много сухо месо, обявено в менюто като филе, полято с лепкав сос и едни такива еластични чужди тела, които може би бяха гъби или сухи пръчки.

Изведнъж вечерята, изконсумирана преди няколко часа, се вдигна към гърлото му.

— Бъни? — обърна се към него загрижено Адам.

Интересно. Тревогата в гласа му беше ясно доловима, обаче не се четеше в погледа му. Никога нищо не смуцаваше неговите големи, кафяви, почти красиви очи. Абсолютно нищо.

— Да, старче?

— Добре ли си? Виждаш ми се малко пребледнял.

— Не, всъщност никак не съм добре. Натряскан съм до козирката — обясни той и погледна чашата с уиски с внезапна ненавист — и ако не подишам малко свеж въздух до десет секунди, ще повърна в скута си... или в твоя.

Фулър се ухили — толкова приятна реакция, идеална в дадените обстоятелства, помисли си Бънър. Леко развеселен, малко притеснен. Устата знаеше какво прави. Ала нищо не проблясваше в тези очи.

Адам хвана под мишница Бъни и го повдигна. Той се изправи послушно.

— Къде отиваме?

Езикът му се преплиташе. Май не е бил толкова наквасен от онази нощ преди двадесет години, когато най-последно получи скъпоценната си диплома и го отпразнуваха с Дейв. Сегашното напиване беше по вина на приятеля му, понеже му доведе жената. А после му изпрати онази глупава бележка. Надяваше се, че се е вразумил и се е прибрал у дома.

— Отиваме навън да глътнеш малко въздух — обясни Фулър. Даже интонацията и височината на гласа му бяха съвършени. Адам Съвършения.

— А твоето маце? — попита Бънър.

— О, нищо няма да ѝ стане.

— Коя е?

— Нейоми Сийгъл, от болницата. Говори ей там с някакви хора. Хич няма да забележи, че ме няма.

Бънър с усилие събра погледа си. Познаваше я, завежда педиатрията. Ниска и пълничка, тя имаше огромна тъмна грива, дебели червени бузи и яркочафяви очи, които почти се скриваха, когато се усмихнеше. Беше облечена във вечерна рокля от синя коприна, силно набрана отпред, в която изглеждаше още по-дебела, мургава и весела.

Потънала бе в разговор с други две жени, обърнати с гръб към Бънър.

— Ще я чукаш ли? — попита той, докато Адам го извеждаше през плъзгащите се стъклени врати, които заемаха една цяла стена.

— Трябва да опитам — приветливо отвърна Фулър.

Адам Приветливия.

Той дръпна крилото и полуизведе, полуиздърпа Бънър на една от каменните тераси на клуба. Беше престанало да вали, въздухът беше чист, хладен и влажен и му подеждаше като изстудено бяло вино. Бъни се олюля, посегна да се хване за рамката на вратата и не улучи. Адам с лекота го подхвана. Сигурно е много силен, помисли си Бънър, пръстите му го стиснаха под мишницата като клещи, а когато се облегна върху него, усети стегнатите му мускули.

— Ето — посочи Адам. — Седни тук, сухо е.

Бънър се стовари на каменната пейка. Наистина беше суха, но много ледена. Хладът проникна през панталоните му до кожата. Направо ще разкаже играта на хемороидите му, но не беше в състояние отново да се изправи на крака. Седеше неподвижно и вдишваше свежия, остър, почти металностуден въздух. Облаците се бяха разнесли, небето бе осеяно със звезди и луната все още изглеждаше цяла.

Нощта на пълнолунието.

Небесното сияние, светлината отвътре и лампите по алеята за коли огряваха игрището за голф и превръщаха идеално поддържаната морава в леко разлюляна, безкрайна, кадифенозелена шир.

Той отново си пое въздух. Главата му почваше да се прояснява.

— По-добре ли ти е? — попита Адам.

— Безкрайно. Няма, струва ми се, да си похабя обяда. Всъщност вечерята. Не че загубата щеше да е голяма. Отвратително меню. Седемдесет и пет долара на човек, а най-доброто, което ти поднасят, е тънко нарязано като хартия месо с неясен произход и форма, и консервиран сос, в който пък има някакви бучки.

— Струва ми се, че бучките бяха гъби.

— Гъби — повтори слабо Бънър. — Да не говорим за това.

Помълчаха. После той каза:

— Благодаря ти.

— За какво?

— Че ми помогна.

— Ти също ми помагаш — изтъкна Адам.

Танто за танто според него — толкова уравновесен млад мъж. Великолепен, обикновен, нормален. Защо тогава е негов пациент? Какво би могъл да стори за него?

Да накара тези красиви очи да изразят нещо, мислено си отговори той.

— А помагам ли ти наистина? — попита психиатърът, като се чувстваше малко съзливо настроен. — Въобще помагам ли на някого?

— Разбира се.

Бънър понечи да поклати отрицателно глава, усети как пейката се завъртя леко под него и прекрати движението си.

— Не помогнах на Кен — измърмори той.

— На кого?

— Кен. Без фамилни имена, ако обичаш. Ти обаче го познаваш. Най-накрая се озова при теб, в бърза помощ, миналата година, горе-долу по това време.

— А-а, оня ли.

— Именно. Не му помогнах. Ровичках в главата на този наистина симпатичен човек с месеци и нищо. Кръгла нула, старче. После идва тя и го прави за десет минути. Даже не...

— Кой какво прави? — попита внимателно Адам.

Тонът беше точно какъвто трябва, ако можеше сега и да събуди съответното изражение в тези празни, празни очи.

Бънър продължи:

— Една ясновидка, с главно „Я“, старче. Видя белезите по ръцете на Кен.

— Белези... — Гласът на Адам изведнъж стана студен и безизразен като очите му. Но нищо вече не можеше да спре Бънър. Беше започнал и трябваше да продължи — ако се опиташе да върне напирашките думи, щеше да е все едно да преглътне мръсотия от канала.

— Белезите... от времето, когато бил малък.

Адам се беше отдръпнал. Бънър очакваше да се измъкне през вратата и да се върне при щастливците, които се забавляваха вътре. Само че те не бяха веселчаци, помисли си той, а просто куп кретени на средна възраст, които се опитват да изпълнят племенния танц, без да се блъскат с гърбовете си.

Ала Адам не се прибра вътре, просто се скри в сянката на стената, така че Бънър виждаше само сивото петно на ризата му и лъскавите носове на официалните му кожени обувки.

— Белези — повтори Адам с все същия глас, наподобяващ падането на камък в кладенец.

— Белези — потвърди Бънър, внезапно пиянски ядосан. — Да не би да си станал ехо? Казах белези. Тя мисли, че ги е получил, когато се опитал да спаси майка си от смърт чрез изгаряне. Което между другото не успял да направи. Или не — не трябва да говоря така. Не е било възможно да бъде спасена. Аз трябваше да го изкопча от него, аз трябваше да забележа ръцете му, но не ги видях — тя ги видя. И това не е единственото, което е видяла тази дребна жена с някой чарк в повече, старче. Твърди, че е видяла убиеца в гората снощи.

Адам не издаде нито звук.

Бънър се ухили, но имаше чувството, че усмивката му е подличка и гадна — изтри я от лицето си, но тя веднага пак се появи, когато каза:

— Само в гръб, разбира се. И знаеш ли защо е видяла само отзад оня кръвожаден мръсник, старче?

— Защо? — Тонът на Адам беше още по-мрачен отпреди.

Ако ледниците можеха да говорят, гласовете им сигурно щяха да звучат точно така, помисли си Бънър. Но вече беше в състояние, в което не му пукаше как звучат гласовете на другите — нагазил бе на дълбокото, говореше за случилото се и то вече нямаше да му тежи на душата.

— Понеже, ако го беше видяла отпред, щеше да се наложи да го опише, а не може, защото не е „видяла“ никого и нищо.

— Освен белезите на Кен — напомни му Фулър с оня леден тон.

— Освен тях — напевно повтори Бънър.

— А след като е видяла тях? — Адам изчака, но Бънър не продължи. — Какво друго е видяла, Бъни?

И той му разказа, описа му посещението на Латовски и жената, без имена, естествено.

— Твърди, че е видяла убиеца в гръб, каза, че бил облечен в син блейзър и светли панталони.

— Като половината мъже в Америка в петък вечер.

— Точно така — съгласи се живо Терънс. Ако успееше да опровергае тази история, навярно щеше да намери някакво разумно обяснение за факта, че жената знаеше за белезите на Кен. После можеше да предаде нея и „дарбата“ ѝ на забвение и да се върне към нормалния живот, в който всички се подчиняваха на едни и същи ограничения във времето и пространството. Нямаше да се налага да променя представите си за невъзможното. На никой не би му било приятно да го стори освен на недоволниците, чийто живот беше толкова скучен, а мозъците им — толкова мързеливи, че си съставяха представите за „възможното“ от четене на жълтата преса: „Бебе с три глави“, „Осемдесетгодишна баба ражда близнаци“.

— Освен това каза, че носел мокасини с пискюли.

— Мокасини с пискюли? — Това като че ли поразтърси Адам, но Бънър го разбираше. Всеки може да се сети за блейзъра и панталоните, но за обувките...

Той не му обърна внимание и продължи да разправя как протегнала ръка към него.

— Все едно те е докоснал рояк мухи — каза Бъни, после продължи историята как дръпнала ръката си, отишли при Кен и как с очите си видял белезите и най-накрая за пътуването до каменоломната, понеже не можел да понесе да е затворен между четири стени заедно с жената. — Защото я мразех и ме беше страх от нея — промърмори той.

— Как изглеждаше — страшна?

Бънър продължи да говори, без да му отвърне.

— И само за да ти покажа какви идиотщини трябваше да слушам цяла сутрин, тя ми каза да не идвам тук тази вечер.

— А-а...

— Не ми обясни защо, естествено, просто ми поръча: „Не отивайте“, с оня прокобен глас. А виж каква страхотна веселба щях да изпусна, ако я бях послушал — горчиво добави той.

Адам издаде някакъв странен звук, нещо подобно на изхилване, и попита:

— И после?

— После... нищо. Тя си тръгна с малката си червена колица, дето, готов съм да се закълна, струва по-малко от глупавата й брошка, и изчезна. Край на филма. — Бънър разпери театрално ръце, което се оказа грешка, тъй като все още беше пиян и светът започна да се върти около него. Пусна ги бързо, хвана се здраво за крайчеца на леденостудената пейка и всичко си дойде на мястото. После от сенките до стената се разнесе тихият глас на Адам.

— Не е видяла лицето му.

Странно бе, че се спира именно на тази подробност, дето жената не била видяла лицето на убиеца, и Бънър се опита да го погледне, но сянката го скриваше.

— Ти не ме слушаш — сопна му се той. — Въобще нищо не е видяла.

— Освен белезите по ръцете на Кен — обади се Адам.

Изглеждаше убеден! Колега, с диплома от Дартмът, специалист по вътрешни болести. Не че това го правеше учен, но все пак най-малкото почти нещо такова. Просто не е възможно да вярва в тия глупости.

После Адам му зададе въпрос, който един лекар никога не би трябвало да задава на колега, но въпреки всичко той попита:

— Коя е тя, Бъни?

Постара се думите му да прозвучат свръхнебрежно, но Бънър не се подведе и отново стисна здраво крайчеца на каменната скамейка. Локвите започнаха да изсъхват и побеляват по краищата. До сутринта всичко щеше да замръзне, и по-добре, понеже щеше да отложи с още един ден завръщането на мухите. Ама че забравено от бога място — в Северна и Южна Каролина сигурно вече вадят банските си от килерите.

„Коя е тя?“ беше ужасно неуместен въпрос между лекари, Адам го знаеше и все пак беше попитал.

Бънър се опита да обърне всичко на шега.

— Защо бе, старче? Искаш да разбереш дали ще срещнеш висока, чернокоса непозната?

— А тя би ли могла да ми каже?

Бъни не отговори.

— Хайде, приятелю. Може ли? Ти по... вярваш ли й?

Никакъв отговор.

— Кажи ми! — поиска да узнае той много по-настойчиво, отколкото друг път и истината просто сама изскочи от устните на Бънър. Като жабата в приказката, която паднала от устата на красивата девойка, помисли си той, и отвърна:

— Да.

* * *

Лампичката на телефонния секретар мигаше, когато се прибра, и той го пусна.

— Лейтенант... Дейв... Ив Клайн се обажда. Опитах се да се свържа с Бънър и не успях. Дейв, налага се да го спреш. Не трябва да ходи на онова празненство.

Няколко прещраквания и после пак нейният глас със същото съобщение.

Той изключи апарата и набра номера с 203, който му беше дала. Един мъж с дрезгав глас вдигна на третото позвъняване.

— Дом Тилден.

— Имате ли някоя си госпожа Клайн там? Ив Клайн?

— Госпожа Клайн не е тук в момента. Ще оставите ли някакво съобщение?

Гласът му звучи много професионално, помисли си Латовски. Все едно е секретар на директор на корпорация. Той каза.

— Предайте й, че се е обаждал лейтенант Латовски.

— Лейтенант...

— Латовски. От нюйоркската щатска полиция. Моля ви, кажете на госпожа Клайн, че съм се опитал да го спра, но просто нямаше начин.

— Много загадъчно съобщение, лейтенант.

— Тя ще разбере. — Дейв затвори, преди мъжът да успее да го попита още нещо. Започна да сваля мокрото си палто, но после размисли. Беше премръзнал, изтощен и вече малко трепереше. Представи си с копнеж топлото легло, но престана да се съблича и излезе пак в нощта.

Вятърът се беше засилил, температурите падаха с всяка минута. Езерата на север щяха да се покрият с лед до сутринта. Качи се в олдсмобила и петнадесет минути по-късно спря на паркинга пред гленвейлския клуб.

Нямаше намерение отново да се среща с бедния метрдотел, а не знаеше какво друго да направи, освен да стои на стража като добрата фея, която се погрижила кръщелницата ѝ да се прибере у дома след бала цяла и невредима.

Зачака, като ту включваше, ту изключваше отоплението, за да не заспи и да премръзне до смърт. В полунощ хората започнаха да се разотиват и той излезе от полувецепенението си. В дванадесет и тридесет Бънър се появи, олюлявайки се, на входа, подкрепян от съпругата си.

Старият му приятел се беше натараянкарал до козирката.

Стигнаха някак до кадилака. Мери го заведе до предната седалка и Латовски видя как главата му се отпусна на страничното стъкло. Даже долови някакво слабо изтупкване, нищо че не беше там.

Мери навярно също беше обърнала чаша-две (въпреки че никога не я беше виждал дори съвсем леко на градус).

Беше събота вечер, денят, когато строителните бригади и горските работници слизаха в града да се позабавляват. Тя караше внимателно, спираше на всеки знак и винаги даваше предимство на другите, да не би шофьорите да са толкова натряскани като мъжа ѝ.

Латовски отиде с тях до дома им, като се държеше на няколко коли разстояние. Кадилакът беше огромен и Бънър честичко го одираше в тесния вход на гаража. Мери обаче го вкара без приключения, автоматичната врата се затвори и след няколко минути на втория етаж светнаха лампи.

Приятелят му беше пренебрегнал предупреждението на ясновидката, отиде на празненството и се прибра цял-целеничък, ако не се смята напиването му. Но пък не бе необходимо да си екстрасенс, за да предвидиш, че ще се натряска.

* * *

— Достатъчно пих — каза Адам на Нейоми Сийгъл.

— И аз също. — Тя потупа ръката му. — Защо не взема да направя малко горещо какао?

С бита сметана, от която ще му залепне устата, и отровно червена черешка върху нея, помисли си той. Ще трябва да изпие тази гадост, а после да я люби. Щеше да изисква известно усилие, тъй като тя беше толкова кръгла, мазна и жизнерадостна като Дядо Коледа без брадата. Не беше сигурен, че ще се оправи, освен ако не си представя някоя друга.

Аби на лунната светлина, гола от кръста надолу, по гръб върху боровите иглички, протегнала ръце към него...

Ала току-що беше научил нещо изумително и се налагаше да го обмисли, а не да се занимава с Аби, Нейоми или да се чуди как да го вдигне заради един женски Дядо Мраз. Трябваше да разбере какво отношение има тази история към него — ако въобще го засяга.

Нейоми чакаше отговора му с наклонена глава. Прочете желание в погледа ѝ. Завеждаше педиатрията и нямаше смисъл да наранява чувствата ѝ. Пък и наистина не му се искаше, тъй като тя беше толкова жизнерадостен и мил човек и той я харесваше.

Каза ѝ:

— С удоволствие ще пийна една чаша. Ъ-ъ... къде е тоалетната?

— Надолу по коридора. Първата врата. — Усмихна му се лъчезарно и отиде да приготви какаото.

Банята имаше наклонен таван, розови плочки, розова мивка и кърпи. Даже шкафчето беше розово, а на мекото розово сияние от лампите над огледалото му се стори, че изглежда почти красив.

Не е видяла лицето му.

Само че на мястото на оня полицай, дето я завел при Бънър, щеше да виси на главата ѝ, докато и това стане.

Физиономията му не беше нещо особено. Половината мъже под петдесетте в щата отговаряха на същото описание. Ала ония щяха да извадят от рисунките за разпознаване или както там им викат, ще съставят компютърен образ по нейни указания и ще се сдобият с лика му. Рано или късно все някой ще забележи, че убиецът от горите на

[1] Най-южните щати на САЩ, от Калифорния до Северна и Южна Каролина. — Б.пр. ↑

[2] Пике — твърд памучен плат. — Б.пр. ↑

[3] Мария Куомо — американски сенатор и политик. — Б.пр. ↑

6.

Мери Бънър се беше облякла, косата ѝ беше сресана. Изглеждаше, сякаш си е легнала в девет предишната вечер. Това си е дарба, помисли си Латовски.

— Здравсти, Мер, май е малко раничко — каза той.

— Е, може би като за неделя сутрин след големите танци, донякъде да. Ама влизай де.

— Не мога, трябва да потеглям.

Чакаха го шестстотин и четиридесет километра път, за да навести хората от списъка на Лидия Родни. Ако тръгне веднага, може и да се справи.

— Искях да разбера... — Не беше сигурен как да го формулира.

— Искаш да знаеш... — подкани го тя.

— Ъ-ъ... как е. Най-вече... Бъни.

Тя се втренчи в него и сърцето му подскочи.

— Мери, той добре ли е?

— Ти си вторият човек, който пита тази сутрин, а даже не е станало девет часът.

— Той доб...

— Нищо му няма. Ако изключим факта, че докато ние си говорим, виси над тоалетната чиния и бълва около две четвъртинки „Чивъс“ и бифтека си, в комбинация със специалното червено на клуба, на което му остават две седмици, за да стане оцет. С други думи, добре е, доколкото е възможно. А сега, какво всъщност има?

— Просто питам.

— Ей така, изведнъж, ти и Изабел просто се интересувате дали Бъни е добре?

Той преглътна и усети как адамовата му ябълка подскочи. Мери беше висока едра жена с характер и личеше, че започва да губи търпение.

— Питай него, Мер.

— Аха, можеш да бъдеш сигурен в това! — отговори тя троснато.

— Но не го обвинявай. Грешката не е негова.

— И кое точно не е негова грешка?

— Извинявай, трябва да тичам. — Той забърза през тревата към олдсмобила си.

— Дейв...

Отправи ѝ една широка, глупава усмивка и помахаша.

— Кажи на Бъни, че ще се върна навреме за мача.

Всичко пак си е нормално, помисли си той, докато се качваше в колата. Ще дойде у тях на хубавата неделна вечеря, приготвена от Мери, понеже тази седмица не му е ред да взема Джо. Ще гледат някой мач с Бъни, после ще поцелят баскетболния кош със сина му, докато най-после се стъмни. След това ще отиде у Джийн за едно бързо или по-продължително, зависи колко късно е станало.

Типична гленвейлска неделя — позната, статична, успокоителна като картина на Норман Рокуел.

Мери пак подвикна, но той запаля колата и помахаша, все едно не е чул.

* * *

Бънър пропъзля по стълбите, придържайки халата си към тялото с една ръка, стиснал перилата с другата, като се опитваше да не разтърсва главата си.

В къщата беше тихо. Човекът, който позвъни, не беше влязъл, слава богу, а Пит не се беше върнал от семейство Коен, където преспа. Нямахше да му топуркат маратонки десети номер над главата или пък от стереото да гърми музика за артилерийска атака.

Влезе в кухнята.

Мери се беше изкъпала и облякла в огладени панталони и чиста блуза. Косата ѝ беше сресана и лъщеше, въобще изглеждаше така, сякаш ще ходи на родителска среща.

— Мразя те. — Говореше тихо, за да не вдига нивото на шума.

— Мрази себе си. — Тя също произнесе думите тихо, Господ да я поживи. — Не знам какво се опитваше да докажеш снощи, Бъни, но

се надявам, че си успял.

Така беше, показва, че може да се държи безразсъдно като проповедник фундаменталист, засегнат право в същината на убежденията си. Само че този тип хора навярно имаха благоразумието да не се напиват.

Мери постави чиния със сухи препечени филийки и чаша чай пред него.

— Какво е това? — изграчи той. — Трябва ми аспириин. Умирам си без аспириин.

Всъщност наистина имаше нужда от тази отвара от кучешка козина. Само при мисълта за нея обаче отново му се зави свят и му се доповръща.

Мери каза:

— Аспириинът е киселина, докторе, а количеството, което погълнахте снощи, стига да прояде дупка в стената. Време е да я попием. Изяж филийките.

Той захапа хляба предпазливо, подъвка го и преглътна. Май ще успее да го задържи. Отхапа още една хапка.

— Опитай да пийнеш чай — подкани го тя. — Сложила съм му мед.

Той се подчини, после пак отхапа от филийката. Мери седна срещу него.

— Прекарах много странна сутрин, Бъни. Изабел от телефонната служба се обади в осем и половина да провери дали си добре. Изглежда, някаква жена без име позвънила снощи и после пак тази сутрин и каза, че ще ти се случи нещо ужасно. Изабел не е някоя фантазюрка, меко казано, но жената ѝ изкарала акъла, а после пък тя подплаши мен. След това се появи Дейв със същия въпрос.

— Кога се връща Пит у дома?

— Не сменяй темата. Какво е станало?

Една жена, която твърди, че е ясновидка, направи злокобно предсказание. Само дето не беше злокобно, а просто каза: „Не отивайте“. Може да е знаела какъв ще му е халът тази сутрин.

— Бъни, какво става?

— Всички малко са поиздивели от смяната на времето — отговори той.

— Каква проникателна психиатрична диагноза, докторе.

Тя стана, сложи още една филийка в тостера и телефонът иззвъня. Звукът разцепи главата му, той се задави и покри ушите си с длани. Мери побърза, хвана слушалката, преди да е звъннал пак, и Бъни свали ръце от главата си.

Жена му говореше тихо, едва я чуваше, и вътрешностите му се успокоиха. Не, каза Мери на обаждания се. Доктор Бънър не може да говори с вас в момента. Не се чувства добре, потърсете го в кабинета утре сутринта и така нататък. После Бъни осъзна, че тя започва да се повтаря в спора си с другия. *Дръж фронта, Мер*, мислено я помоли той. *Моля те, дръж здраво фронта.*

Тя се отбранява в продължение на пет минути, после дръпна слушалката от ухото си, покри я с ръка и го погледна.

— Не отстъпва, Бъни. Изглежда някак... възбуден. Малко се страхувам просто да му затворя телефона.

Затвори му го, помисли си мъжът ѝ, тръсни му го на този гаден идиот. Неделя сутрин е. Махмурлия съм... И аз си имам свой живот.

— И гласът му звучи много странно, Бъни. Сякаш има нещо в устата. Мисля, че е по-добре... — Тя му протегна слушалката.

Той се изправи с усилие на крака и отиде до плота. Повърхността му бе леденостудена — ще вземе да даде под съд оня превзет дизайнер заради всеки излишен цент, който му струва отоплението на тази чудовищна баухауска^[1] измишльотина другата зима.

Взе я. Беше приятно затоплена от допира ѝ. Сложи я до ухото си.

— Доктор Бънър на телефона. — Гърлото му беше като шкурка.

— Бъни... о, Бъни, слава богу! — Не разбра кой е, но все едно, човекът го познаваше достатъчно добре, че да го нарича Бъни.

— Кой се обажда?

— Не мога да ти кажа, не ме карай. Аз... моля те не ме принуждавай.

Ниско, треперливо хлипане се разнесе в слушалката. Изглеждаше съвсем истинско, но Бънър изведнъж се сети за Оливия де Хавиланд в „Змийската дупка“. Каза:

— Разполагате с две секунди да ми съобщите името си, иначе затварям.

— Който и да съм, имам нужда от помощ, Бъни. Твоята помощ.

Нечия, по-точно, помисли си Бънър. Гласът беше приглушен и преправен, все едно оня говори с пълна с камъчета уста през увита в

кърпичка слушалка, за да не го разпознаят. Само че подобно заключение твърде намирисва на параноя, даже за махмурлия психиатър.

После се сети за онази жена и се запита дали е в състояние до такава степен да си преиначи гласа. Тази идея обаче още повече приличаше на параноя. Тя въобще не беше проявила желание да го измъчва, а гласът определено беше мъжки.

— Моля те — изстена другият, — трябва веднага да те видя.

Лудостта може да беше престорена, но не и нуждата от помощ, и Бънър усети прилив на състрадание — най-силното му оръжие в борбата с тъгата, объркването, страха и понякога ужаса, които измъчваха пациентите му.

Но той нямаше желание да изпитва нито съчувствие, нито нещо друго в момента. Искаше да хапне още филийки, да се изкъпе и да се потъркаля пак в леглото. Но въпреки всичко чувството не си отиваше, ето защо каза меко:

— Вижте, не знам кой сте, но имам адски махмурлук и не съм в състояние да приема нито вас, нито някой друг. Обадете се на госпожа Микър утре сутринта, кажете й, че съм поръчал да ви даде...

— Неее! — изпищя мъжът и Бънър изпусна слушалката. Тя се удари в ледения плот, отскочи и увисна на шнура си. Той се наведе да я вземе и главата му се разцепи от болка. Залитна и се хвана да не падне. Мери се хвърли да му помогне, но Бъни й махна с ръка, хвана несигурно слушалката и я сложи на ухото си. Сега вече беше вбесен:

— Чуй ме, копеле, казах, не днес, днес ми е зле. И аз съм човек — развилня се той на тих глас. — Всеки може да се разболе. Или ще се обадиш утре на госпожа Микър, или върви по дяволите. Разбра ли?

— О, да — гадничко отговори престореният глас. — Разбрах ви. А сега вие ме чуйте, доктор Бънър. Точно след час и половина ще бъда пред приемната ви. Можете да дойдете и да ми отделите вниманието и грижите, които един лекар дължи на пациентите си, а можете и да си останете вкъщи и да си гледате махмурлука. Но ако го направите, ще пъкна един огромен пистолет в устата си — в момента е пред очите ми — и ще си пръсна черепа точно пред прага на кабинета ви. Сега стана ли ви ясно, доктор Бънър?

После се чу изщракване и настъпи тишина. Бънър продължи да държи слушалката до ухото си, като не можеше да повярва, че оня

мръсник му е затворил, докато не се разнесе сигналът за свободно. Остави телефона и погледна към жена си.

— Каза, че ще се самоубие — съобщи ѝ той недоумяващо.

— О, Бъни.

— Щял да си пръсне черепа, ако не го приема.

— Вярваш ли му?

— Не... да... Не знам.

* * *

Когато пристигна, на паркинга нямаше коли, но беше без двадесет и на мъжа му беше рано да е тук. Бънър си отвори, но не заключи вратата на фоайето зад себе си, за да може посетителят да влезе, после се качи с асансьора на четвъртия етаж, подминавайки тихите коридори на сградата. В неделя тук не оставаше никой освен пазача Марш Тод в стаичката в мазето.

Вратите се отвориха и той излезе от асансьора.

Бяха спрели инсталацията за почивните дни, прозорците не се отваряха и въздухът беше спарен. Даже не може да се диша тук, без да се използва гориво, газ, електричество или каквото там задвижва машините в приземието. Поне да строяха тези чудовищни приумици с прозорци, които се отварят. Дизайнерът, или както там им викат, беше опитал да сложи такива в новата кухня, но Мери се опъна. А когато Мери тропне с крак, не се спори. Виж, на Бънър оня въобще нямаше да обърне внимание.

Стигна до ъгъла на другия край на коридора, зад който беше вратата на кабинета му, и изведнъж го завладя чувството, което майка му наричаше „страшки с опашки“.

Закова се на място.

А ако на мъжа му трябва свидетел, а не спасител? И чака зад ъгъла с пистолет в устата и като види Бънър, дръпне спусъка?

Баам... кръв и мозък по стената.

Или пък нещо му има зъб, обадил се е, а после е дошъл. Пуснал си е куршума и когато влезе, ще стъпи право сред размазаните му вътрешности?

Облегна се на стената и към гърлото му се надигна неприятно, парещо оригване, от което му остана вкус на повръщано в устата. Мислено си каза: „Честита неделя!“ и сдъвка няколко бонбончета, донесени от вкъщи. Преглътна, пое си дълбоко дъх и сви в нишата.

Коридорът беше празен.

Отвори кабинета, седна зад бюрото на госпожа Микър и пушна малкото вентилаторче — тя го държеше за случаите, когато инсталацията излезеше от строя.

Оня мъж го беше изработил най-безобразно. Бънър му беше обяснил, че не е добре и нищо не може да направи. Това би възпряло повечето хора. Те биха казали, че съжаляват и ще се обадят на госпожа Микър утре сутринта или щяха да го попитат с кого да се свържат, ако наистина положението е толкова лошо. А мъжът само го беше притискал до стената с абсолютната самоотреченост на психопат.

Само дете никой от пациентите му не беше психопат. Срещал беше такива единствено в „Изворчето на дявола“ — щатската болница на север от Олбъни.

Ами ако някой от тези болни нещастници е избягал, намерил е отнякъде пистолет и се е запътил насам?

Устата му внезапно пресъхна, усети неразтворените бонбончета в устата си като ситен пясък и се обля в пот. Ако един от ония се е измъкнал, той също ще се омиа. Ще се обади на ченгетата от някой уличен автомат на път за дома.

Грабна слушалката и бързо набра номера — телефонът звънеше ли, звънеше, но все пак даже в неделя би трябвало да има някой там. Погледна към часовника над вратата. Дванадесет без десет, още десет минути.

Най-после телефонистката от централата вдигна.

— Доктор Бънър се обажда. Дайте ми Чарли Пъркинс, по-бързо.

— Един момент, докторе.

Прецракване, после — тишина. Стрелката отиде на без осем, после на без шест.

— Бъни? — Беше Чарли.

— Чарли, всички ли са там?

— Естествено. Какво те кара да мислиш... — Пъркинс млъкна, а после продължи с леко разколебан глас. — Чакай, ще проверя.

Отново остана сам на линията. Беше без две минути, Бънър установи, че се ослушва за асансьора. В сградата беше тихо, нищо не помръдваше освен потта, която се стичаше по лицето му.

В и две минути Чарли се върна.

— Всички са налице. В дневната са, гледат „Мръсната дузина“ поне за петдесети път. Страшно им харесва, особено Тели Савалас в ролята на ненормалния. Какво те наведе на мисълта — божичко, Бъни. Какво те накара да си помислиш...

— Имах много странно обаждане.

— Аха, ясно, ама ми изкара акъла.

Никой не би искал такива като тях да се разхождат на свобода.

— И аз си изкарах акъла — каза Бънър.

Затвориха и той влезе в кабинета си. Беше и десет. Мъжът е размислил или е попаднал в задръстването край магазините. *Пазарувай до припадък даже в неделя. Най-вече в неделя*, помисли си Бънър.

Ще му даде още десет минути и ще се прибере.

Случаят беше удобен да прегледа в журнала таблиците с материалите, което отдавна трябваше да направи. Дръпна една от купчината и забеляза касетофона с оная касета все още в него. Ще я превърти и ще запише нещо друго, тъй като никога повече не иска да чува гласа ѝ. Посегна към копчето за пренавиване и през стената чу как механизмът на асансьора се задвижи. Ако денят беше обикновен, в другите стаи се носеха гласове, звъняха телефони или количката за кафе се търкаляше напред-назад по коридора, нямаше да го забележи. Но в обкръжаващата го тишина звукът му се стори доста силен.

Прииска му се да избяга — можеше да изтича по коридора, през аварийния изход надолу по стълбите, да стигне до паркинга преди посетителят да излезе от асансьора.

Но докторите не бягат от пациентите си, така както пожарникарите — от огън. Пък и тоя нещастник е болен независимо от всичко останало. Болен, измъчва се и вика за помощ по единствения начин, който знае.

Пак това състрадание, един ден наистина ще го скапе.

Седна неподвижно с ръце, оставени свободно върху попивателната, предпазваща бюрото. Беше оплескана с кафе, смачкана по краищата, нашарена с драскулки. Госпожа Микър непрекъснато го

караше да я смени или да ѝ разреши да го направи, но това би означавало да размести всичко по писалището.

Чу как вратите на асансьора се отвориха със съскане. Коридорът беше постлан с мокет. Не долови стъпки, но имаше чувството, че усеща трептенето им, докато посетителят се насочва към кабинета му... свива зад ъгъла... стига до номер 44.

Външната врата се отвори и по пода се плъзна дълга тънка сянка, неестествено зловеща въпреки слънцето, което грееше през затворените прозорци. Тя се скъси и сплеска с приближаването си, после се вмъкна вътре и Адам Фулър се появи на прага.

— Прощавай за представлението, Бъни — извинително каза той.

* * *

Фулър. Името беше залепено над отвора за писма на вратата. Латовски натисна звънеца на къщата на улица „Казармена“ (наречена така вероятно заради отдавна несъществуващите казарми на Великата републиканска армия), после отстъпи назад и я огледа. Имаше нужда от преобоядисване, свалените щори над предните прозорци бяха пожълтели и разнищени по краищата, верандата се беше килнала, а дъските под краката му скърцаха.

Всичките къщи на улицата бяха малки и позапуснати, но тази имаше най-немарлив вид.

Никой не отвори и той отново позвъни, а после потропа с чукчето.

Можеше да се обади и да си уговори среща. Само че тогава щяха да се подготвят за нея, лицата им щяха да бъдат нагласени да не издават нищо, независимо какво пита. Въпросите щяха да бъдат неутрални. Взимали ли са под наем къща на Гарвановото езеро? Имат ли син? Играл ли е синът им на люлката?

Не можеше да им зададе онези въпроси, които всъщност искаше: има ли нещо малко странно, известна жестокост у момчето? Късал ли е крилата на мухите? Палил ли е котки? Мислят ли, че може да е минал от дребни изтезания към убийства?

Те си знаеха отговорите даже и без да ги пита, и чувствата и опасенията им щяха да се изпишат по лицата им, ако ги свареше

неподготвени.

Но не си бяха у дома и това беше неудобството, когато се опитваш да изненадаш хората.

Отново вдигна чукчето.

— Дон Фулър ли търсите?

Обърна се и видя една жена до стъпалата на верандата. Беше на седемдесетина години, кожата ѝ приличаше на пресъхнало речно корито, а косата — на метла и имаше най-будните и ясни очи, които някога бе виждал.

Той прекоси скърцащата веранда и слезе по стълбите при нея.

— Да, госпожо. Знаете ли къде е?

— Може би. Кой се интересува?

Той извади визитката си и лицето ѝ светна от удоволствие.

— Ченгетата — възкликна тя. — Винаги съм знаела, че Дон ще се забърка в някоя каша един ден.

Злорадството ѝ не го шокира — в тези градчета имаше куп злоради бабички. Съпрузите им бяха мъртви, децата им се бяха преместили в големите градове, те се издържаха с жалките си пенсии, най-ниските в таблицата на „Социални грижи“, и каквото заделяха децата им. Изхранваха се с боб, бекон, картофи, правителствени помощи във вид на сирене от резервите... и злобата си. Не вкусваха пресни плодове, не са и чували за овесена каша и пълнозърнести храни, не биха тичали за здраве, освен ако някой не им подпали полата... и повечето от тях доживяваха до деветдесет.

Би трябвало да изучат връзката между злбарството и дълголетието, мина му през ум.

Взе си картичката и поясни:

— Нищо не го грози, госпожо. Просто исках да задам на господин и госпожа Фулър няколко обикновени въпроса.

— Наистина ли? Е, него може да го попитате, когато се появи, но ще трябва да почакате до Страшния съд, за да говорите с нея. Барбара Фулър е мъртва вече от, кажи-речи, тридесет години. Блъснаха я на главен път 6, като се връщаше от млекарницата на Колман. После сложиха светофар там. Винаги го правят... впоследствие. Но по онова време имаше само „Стоп“ и съм сигурна, че е спряла. За Барбара Фулър да не спреш на знак беше все едно да си покажеш гащите на главната посред бял ден. Тя беше най-спретнатото, подредено и

внимателно божие създание. Поддържаше къщата си най-чиста, печеше превъзходни кексове и пайове и ги носеше на църковните събирания и разпродажби, увити в толкова найлон — два пъти да опашеш земята. Безбожна мръсница, естествено. Не е достатъчно да ти е лъсната тоалетната, за да станеш човек. Но тя е спряла на онзи „Стоп“, обзалагам се, полицай, спряла е.

— Обаче? — попита той.

Блестящите, преливащи сини очи погледнаха встрани от него.

— Обаче децата, дете идвали от другата посока, не го направили, ударили я напречно и смачкали цялата кола от нейната страна. Разбрах, че по нея имало забучени толкова стъкълца, че приличала на коледна гирлянда, а костите й изскочили навън, счупили се и от тях течал костен мозък. В черепа й имало огромна дупка — виждал се мозъкът й и...

— Господин Фулър. — Прекъсна я, за да й затвори устата.

— Какво за него?

— Казахте, че...

— Знам какво съм казала. — Удивителните очи се забодоха в неговите. — Той е в някой бар. Само десетина са в града, така че ако се разтърсите, ще го намерите. Висок човек, кльощав като закачалка. Възрастен почти колкото мене, с прошарена коса, която едва му покрива черепа вече. Най-вероятно е облечен в кадифени панталони, жилетка с липсващи копчета и е къркан или на път да се накърка.

Току-що му беше дала описанието на милиони старци, помисли си Латовски.

Може все пак да го намери, но ще му отиде половината ден. По-добре да тръгне за Ютика, при семейство Евърет. Да скъси колкото е възможно списъка.

Обърна визитката с гръб и я подложи на перилото на верандата.

— Господин Фулър има ли син? — попита, докато вадеше химикала си.

— Двама. Доста симпатични момчета. Единият на тридесетина, а Майк — божичко опази — Майк трябва да минава четиридесетте. Как лети времето.

Латовски написа: „Господин Фулър, моля, обадете се на подчертания номер, колкото може по-скоро. Важно е. Благодаря ви. Д. Л.“. Качи се по стълбите, за да я пхне през отвора.

— Не го правете! — извика старицата.

Той спря и тя се изкачи с накуцване при него.

— Все пак нали искате да я види по-скоро — поясни жената. — Той даже не използва тази врата. Пък и ще бъде прекалено пиян, за да забележи такава буболечеста картичка, и тя ще си остане там до сряда, когато Фрида дойде да чисти. Само благодарение на нея не е изгнил като стар пън. Дайте ми я. Ще се погрижа да я получи.

Сините очи го гледаха предизвикателно и едновременно с това умолително. Нещо необичайно ставаше на тяхната улица и тя искаше да участва в него поне за няколко часа, преди да се раздели с картичката.

Обаче ще я предаде, помисли си Латовски. Тези градски старици не бяха по-състрадателни от една акула, но понятието им за чест се равняваше с това на Сирано^[2] и тя щеше да изпълни думите си. По-скоро би се оставила да я насекат на парчета, вместо да не го направи.

Той ѝ връчи визитката си, жената кимна признателно и му подаде другата си ръка:

— Казвам се Айда Ван Дам между другото. Радвам се да се запознаем.

Здрависаха се и той слезе по стъпалата до олдсмобила си. Погледна я и съжали, че няма шапка, за да я вдигне за довиждане, тъй като по конструкцията и под изсъхналата кожа и нейните забележителни очи си личеше, че Айда Ван Дам някога е била страхотно парче.

* * *

Усмивката на Адам беше широка, непринудена и свободна. Облечен бе в карирана спортна риза, леко поплинено сако и добре огладени панталони. Изглеждаше такъв, какъвто е: млад лекар, на върха на успеха, през почивния си ден.

— Не си тръгнал да се самоубиваш — прецеди Бънър, като се опитваше да овладее яростта си.

— Не. И наистина се извинявам, Бъни. Но трябваше да те накарам да дойдеш, без никой друг да разбере, че съм аз.

Без никой друг да разбере?

Състоянието на Адам Фулър беше много, много по-лошо, отколкото смяташе. Би следвало да знае, че подобно абсолютно равнодушие прикрива страдание, но не го бе усетил, така както не беше забелязал белезите по дланите на Кен. *Май трябва да си смени професията*, помисли си с ненавист към себе си той. Може би да постъпи в някоя фармацевтична фирма и да стане един от онези лекари мижитурки, които проверяват рекламите за лекарства. Оставил бе пациента си да се разхожда в това състояние с месеци и сега горкото старче беше на ръба, а Бънър трябваше някак си да го върне обратно, тъй като пропадането в тази дупка щеше да бъде равнозначно на пътуване към ада. По-скоро би се оставил да му ампутират крака без упойка.

Всичкият му гняв се изпари и отстъпи място на доброто старо състрадание, което караше очите му да парят, а гърлото му да се стяга.

— Защо не искаше да ми кажеш, че си ти, старче? — попита меко той.

— Защото не съм тръгнал да се самоубивам и ти го знаеш, и нямаше да дойдеш.

Ненормално, но логично. Още един случай, в който логиката и разумът се разминаваха.

— А защо въобще ти беше необходимо да ме докараш тук, Адам?

— Ами защо... за да разбере коя е тя естествено.

— Тя?

Обаче знаеше много добре кого има предвид и следващият очевиден въпрос бе защо Адам Фулър си е дал такъв труд да открие някаква жена, за чието съществуване не подозираше до вчера. Един ужасен, плашещ отговор, за който даже не искаше да мисли, му дойде наум. Но той въпреки всичко го разгледа.

Снощи се беше натряскал и се беше раздрънкал за „ясновидката“, която твърдеше, че е „видяла“ убиеца в гората. Сега Адам Фулър бе пренебрегнал всякакви задръжки, преиначил гласа си, рискувал бе да си навлече гнева на Бънър и да загуби доверието му, за да разбере коя е тя. Опита се да не си отговаря защо, да заглуши отговора с всичките си сили, но той се връщаше назад като развалена храна и изведнъж разбра, че Адам Фулър не губи почвата под краката си и не стои над никаква пропаст. Поведението му категорично

издаваше разум и този разум му диктуваше да намери жената, преди тя да го е идентифицирала като убиеца на пет жертви.

Безумие, абсурд, нелепица.

Само че не беше и още щом си го помисли, Бънър усети, че е така.

Единственият въпрос, който оставаше, бе какво да се прави.

Искаше да спечели малко време, да настоява „Кой... Каква жена... Не знам за какво говориш“. Тогава беше пиан, Фулър може да се хване на тази въдица, но се съмняваше, пък и не му трябваше време, а помощ. И двамата се нуждаеха от нея.

— Необходима ни е помощ, старче — тихо каза Бънър.

Навярно нещо можеше да бъде спасено, ако Фулър беше отвърнал: „Знам“. Но той само погледна лекаря си с толкова празни очи, че Бъни не би се изненадал, ако види литографията с ловната сцена на отсрещната стена през тях.

Постара се гласът му да прозвучи все така ниско и успокоително.

— Ал Коен сигурно ще може да ни помогне. Познаваш го. Смятам да му се обадя.

Аха, и какво да му каже? „Ал, в кабинета ми има един петкратен убиец, какво ще ме посъветваш?“ А Ал ще отговори: „Омитай се, по дяволите, оттам и извикай ченгетата“.

Значи няма да се обади на Ал, а на Дейв. Ще каже:

— Ал, в кабинета си съм и се нуждая малко от помощ. Ще можеш ли да дойдеш?

Дейв ще се усети и ще пристигне за пет минути — пет дълги минути, но двамата с Адам ще изтраят някак си.

— Седни, старче — обърна се тихо към него. — Издърпай стола — винаги ги затикват до бюрото, когато чистят. Седни, ще си поговорим, докато Ал дойде.

Посегна към телефона, Адам бръкна под сакото си и извади от колана огромен пистолет с хромирана цев и бакелитова дръжка — оръжие като за Мръсния Хари, което като нищо можеше да отнесе цялата му глава.

— Не се докосвай до телефона — тихо му нареди той.

Бънър отпусна ръката си на бюрото. Никога не се беше изправял срещу дулото на пистолет досега и резултатът беше забележителен. Нервната му система изключи, само в стомаха му се блъскаха и

пърхаха петкилограмови мушици. В тялото му нахлу адреналин, ала от него не се почувства нащрек и готов за действие, а само безпомощен. Пикочният му мехур поддаде и изпусна няколко капки, преди отново да стегне мускулите си, а гласът му тотално се загуби. Опита се да каже нещо, нямаше представа какво, но от гърлото му излезе само сух, дрезгав звук.

— Вода — грижливо му предложи Адам. — Знам, че е шок. Трябва ти малко вода, Бъни.

Отиде до охладителя, пъкна пистолета под мишница и издърпа една картонена чаша. Това беше неговият шанс, единственият. Абсолютно убеден бе (така както не се съмняваше, че би си дал тестисите, за да види как Дейвид Латовски влиза през вратата в този момент), че Адам Фулър ще го убие.

Трябва да заобиколи бюрото, да отиде до вратата, да прекоси външната стая, да мине по коридора и да излезе през аварийния изход. Щеше да е рисковано, почти невъзможно, но той познаваше пътя, а Адам — не.

Вероятността да успее бе двадесет на осемдесет, ако опита, нулева — ако не го направи.

Пробва да стане, но краката му се огъваха като разтопена гума, разстоянието до вратата му се виждаше безкрайно и усети как шансът му спадна до нула. Автоматът избълбука, Адам се обърна с чашата в едната си ръка и оръжието в другата. Беше го държал наведено, ала сега го насочи срещу лицето на Бънър.

— Глупавичкият ми Бъни — каза той почти нежно. — Няма никакъв изход освен този, който аз ще ти предложа. Не е кой знае какъв, но е най-добрият в случая. Първо, изпий водата. — Подаде му чашата и психиатърът се опита да я вземе. Ръката му неудържимо се тресеше и половината от течността се изля на бюрото.

— Мога да ти я държа, докато пиеш — предложи Адам.

Бънър искаше да поклати отрицателно глава, но не успя. Съсредоточи се с всички сили върху крепенето ѝ, най-после я вдигна до устата си и изпи остатъка. Хладната, сладка вода подеждва на гърлото му като масло на блокирал двигател и той изхриптя:

— Не е видяла лицето му, нали ти казах, че не го е видяла.

— Но ще го направи. Не съм ясновидец, обаче съм сигурен, че ще опитва, докато не стане. Не бих се притеснявал, ако бяхме в Бостън

или Ню Йорк, само че не сме. Ще направят рисунка и някой ще ме познае. Ще ме хванат и ще ме забутат в най-дълбоката и тъмна дупка на света. И тогава... никога няма да се получи, Бъни.

— Кое? — Трябваше му много време, за да изцеди думата от гърлото си.

— Никога няма да изпитам нищо. Господи, колко глупаво звучи, когато го казвам. Но не е — нали заради това съм правил всичко в живота си. Отидох да уча медицина, като смятах, че болните хора ще изглеждат жалки, уязвими и има най-голяма вероятност да събудят нещо у мен. Оказа се, че и те могат да бъдат гадни и зловни, но няма значение. Храбри и силни или хленчеци и жестоки, аз не ги мразя, нито ги обичам — просто не изпитвам нищо към тях.

Гласът му секна, той се съсредоточи в оръжието в ръката си.

— Същото е и с жените, Бъни. Има ли по-тъжна, жалка и събуждаща състрадание и печал гледка от една жена, която би трябвало да живее още четиридесет години, а лежи разпорена и умираща на лунната светлина, без да знае защо се е случило така. Жената, с която току-що си правил любов, която харесваш. Но и това не даде резултат. Може би ти щеше да направиш нещо, ако бях пряк с теб и ти бях казал за моите белези.

Бънър откъсна очи от оръжието и погледна ръката до тялото на Адам. Доколкото виждаше, не беше обезобразена.

Фулър се усмихна.

— Не са по ръцете ми, Бъни, и не само по психиката ми. На корема са. Нарези, а не изгаряния като Кен. Със стотици, във всички посоки. Все едно съм се плъоснал по корем върху решетка от ножове. Питал съм и стареца, и брат ми, естествено, но те нямаха представа за какво говоря. Наистина трябваше да ти кажа и може би щяхме заедно да открием откъде ги имам. Вече е много късно обаче и съжалявам. Доколкото въобще ми е възможно.

Най-последно през мъглата от ужас Бънър схвана, че този дегенериран негодник е убил пет жени, за да се опита да усети състрадание към тях! Но всъщност защо не? Лудостта има повече разновидности от сладоледите „Бен и Джери“ — един от тях даже се казваше „Чудовищно пюре“. Едва не се ухили, устните му трепереха ужасно и малко остана да не се изкиска. Ако не се сдържеше, щеше да се разплаче, а пък истерията нямаше да му помогне. Нищо не би го

спасило освен някакво чудо — примерно да дойде някой, за да свърши малко допълнителна работа през почивните дни. Заслуша се с всички сили да чуе асансьора, телефона, стъпки по коридора.

Тишина.

Обърна глава към прозореца, за да не гледа болното копеле с пистолета. Видя лъскавия си любим кадилак и един светлосин форд, навярно колата на Фулър. Нищо повече — нито някой човек с куче, нито пък минаващ автомобил. Жива душа нямаше да го чуе, ако заблъска по прозореца или рискува и хвърли касетофона през стъклото.

Касетофонът.

С нейния глас, изричащ думите, който този мръсник най-малко иска да чуе. Голяма изненада очакваше Фулър и Бънър се канеше да му я поднесе. Предвкушаше с нетърпение този момент, тъй като това щеше да бъде последното му удоволствие за много дълго време. Мисълта го обезсърчи — гърлото му се стегна, сълзи запариха в очите му и гореща урина отново се стече по бельото му. Само че той няма да ридае, да се подмокрят и да моли това чудовище да му запази живота. Няма да...

— Слушаш ли ме? — настойчиво попита Адам.

Бънър отново погледна към него. Виждал бе много по-живи очи у трупите в дисекционната. Но всичко останало в лицето на Фулър издаваше очакване. Не беше свършил още. Този щеше да бъде последният им сеанс, напълно безплатен, помисли си Бъни и истеричният смях, който заплашваше да се превърне в примирени ридания, почти се изплъзна на воля.

Той го потисна.

— Трябва да ме изслушаш, Бъни. Важно е за теб.

„Грешиш — помисли си Бънър. — Нищо никога, никога вече няма да бъде важно за мен.“

— Виж — продължи Адам, — ако не я намеря и не я спра... ако те първи ме открият и не успея да се излекувам, тогава всичко това — той описа кръг с ръката си, като имаше предвид петте мъртви жени и предстоящата смърт на Бънър — ще е било напразно.

Излекуван? От думите му излизаше, че страда от някаква истинска болест, нещо като рак на емоциите. Но може би той наистина никога не е изпитвал нищо и неизскочили емоции, подобно на

неизскочили тестиси, би била по-точна диагноза. Бънър се опита да го каже, но гласът му все още го нямаше.

Адам продължи:

— Естествено, не очаквам да се загрижиш дали съм изцелен или не, дали някога ще обичам жена, ще пожалая пациент, ще скърбя за майка си...

Той се прекъсна.

— Майка ми? Защо всъщност споменах за нея?

„А защо пък не? — помисли си Бънър. — Твоята майка... майката на Кен... майките са нашето специално предложение тази неделя.“ Оня смях отново заплашително се надигна, беше на границата да го изтърве.

— Предполагам, понеже никога не съм плакал за нея — каза Адам, — не почувствах ни най-малкото раздвижване в душата си, когато я убиха. Сигурно си е личало, защото пътните полицаи, които дойдоха да ни съобщят за катастрофата, накрая почнаха да ме гледат, като че ли съм нещо миризливо, размазано по обувките им. Да сложим пепел на миналото, би казала майка ми. Знаеше цял куп такива банални фрази, всяка една по-изтъркана от предишната. Но аз ги помня, всъщност май само това ми е останало от нея. Все едно, тези неща надали те интересуват, Бъни. Аз съм този, който те уби — ще те убие. Защо да те вълнува бъдещото ми психическо състояние. Но има едно нещо, което би трябвало да е важно за теб, Бъни. Много важно. Ако не ми кажеш коя е тя, къде е, по собствено желание, смятам да... стрелям в капачките на коленете ти. — И Адам лекичко се засмя, просто така! Лек игрив смях, почти приятен за слушане. — Господи, направо като в мафиотски филм. Не вярвах, че ще успея да го кажа със сериозен вид... и не успях. Но ще го направя, все едно дали ми е смешно или не. Оставям на теб да си представиш как ще се чувстваш.

Бънър знаеше как — месо, кости, сухожилия, направени на каша от куршума в този огромен пистолет. Пак потече урина по бельото му, не можеше да я спре. Би било невероятно облекчение да престане да се съдържа — разплакваш се, подмокряш панталоните си, после припадаш, помисли си той. Да дръпнеш завесите на това малко представление на ужасите — само че не още, не преди да пуснат касетата и да види изражението на Фулър, когато разбере, че е загубил.

— Или пък мога да започна от челюстта — поясни спокойно Адам, — а също и гениталните области. Въпросът е, че рано или късно ще ми кажеш. И аз, и ти го знаем. Тогава защо просто не го направиш и не спестиш на себе си мъките, а на семейството си ужасната мисъл, че си страдал? Коя е тя, Бъни?

Бънър посегна към касетофона и Адам щракна пистолета. Опита се да му каже, че сега е негов ред да слуша, но все още не можеше да говори. Поклати глава и Фулър като че ли разбра, най-малкото не дръпна спусъка. Натисна копчето с толкова разтреперан пръст, че едва се справи. Лентата се извъртя със съскане до мястото, което търсеше. Спря я, после я пусна и нейният бавен, мек, прекрасен глас се разнесе от малкия високоговорител.

— Но като не съм откачена, това не означава, че не съм видяла една жена да умира на километри от мен, нали?

— Така е — отговори гласът на Бънър.

И отново тя:

— Тогава защо не престанем да си губим времето. Вие не знаете моето име, лейтенантът ми даде честната си дума, че никога няма да ви го каже.

---

[1] Баухаус — известно училище за промишлен дизайн в Германия от двадесетте години на века. — Б.пр. ↑

[2] Сирано дьо Бержерак. — Б.пр. ↑

7.

— Пак ли вие!

Същата жена отново беше на смяна, сигурно е работила цяла нощ и гласът ѝ звучеше пресипнало.

— Толкова ме разстроихте снощи, че се обадох тази сутрин и събудих господин Бънър.

— Доктор Бънър доб... — подхвана Ив.

— Госпожа Бънър се държа много мило, каза ми, че прекарали чудесно и доктор Бънър, благодаря ви, бил добре. Нищо „ужасно“ не му се е случило нито на него, нито на някой друг. Така че ще ви бъда много признателна, ако никога повече не звъните на този номер освен в редовните приемни часове.

Тя затвори и Ив остана сама на телефона.

Затвори и се загледа тъпо в слушалката.

Бил добре, най-последно от виденията ѝ се беше оказало погрешно, убиецът не е седнал на масата му, ужасът, който я беше пришпорвал по магистралата, не ѝ беше давал да заспи и все още я държеше в пипалата си, е само... измислица... или резултат от амплитудите в чувствата по време на бременността.

Ако въобще е бременна.

Излезе от апартамента на майка си, в който бе прекарала нощта, и отиде през пасажа до стълбите. Пътьом подмина някогашните им стаи със Сам, където отново щяха да се върнат вдругиден. Вратата беше отворена, прахосмукачката работеше, възглавниците ги нямаше на дивана и Лора чистеше завесите. Във въздуха миришеше на препарат за мебели, а старият телевизор и стойката му бяха издърпани настрана. Ив се беше обадила на един магазин в Торингтън и бе поръчала да ѝ донесат нов утре.

Но първо позвъни на Мег от телефона в салона. Франсес подаде глава през вратата, докато Ив чакаше някой да вдигне.

— Госпожа Кнап прави яйца по бенедиктински.

Яйца по бенедиктински — на очи, с рохки жълтъци, залети с жълт сос — на Ив ѝ се обърна стомахът. Джордж, икономът на семейство Карпентър, се обади и тя поиска да говори с Мег, а после покри слушалката с ръка.

— Май че не е за мен, лельо. Само малко каша, така ѝ кажи. Царевична например?

— Трябва да ядеш повече...

Мег дойде на телефона.

— Мег, можеш ли да наминеш? Имам да ти казвам нещо.

— Защо не ми го кажеш сега?

Франсес все още не беше излязла, а Тим или малкият и бавачката, а може би всичките накуп, включително майка ѝ, навярно са в стаята с Мег.

Ив каза:

— По-добре лично.

— Добре. В един става ли?

* * *

Приятелката ѝ пристигна в един без десет. Франсес се беше затворила с госпожа Кнап и обсъждаше с нея вечерята по случай завръщането на Сам във вторник. Грета щеше да дойде, а също и Мег и Тим, даже Лари може би щеше да благоволи да седне с тях.

Ив се обади на магазина в Торингтън и им каза, че ще купи най-скъпия двадесет и седем инчов телевизор, който имат, ако го донесат до утре. Продавачът отвърна:

— Хиляда и двеста долара достатъчно скъпо ли ви се вижда, госпожо?

— Да.

— Ще го имате до утре в три часа.

Сега двете с Мег седяха една срещу друга в салона. Приятелката ѝ държеше чаша шери, Ив пиеше сода — опасяваше се, че иначе ще ѝ се пригади. Още не можеше да се освободи от оня ужас и успя да се насили да погълне само няколко лъжици каша. Може би се разболяваше от нещо.

Разказа на Мег за случилото се на полянката, когато най-последно „видя“ Тим в оня клуб някъде между Бриджтън и Хартфорд. А не в някой евтин мотел да чука „другата“, която очевидно не съществуваше.

Мег се опита да прикрие чувствата си, но отначало пребледня, а после се изчерви. Ръката ѝ трепереше, докато вдигаше чашата, по полата ѝ на дивана се разля шери.

— По дяволите! — Тя я тръшна на масата и разплиска още повече от питието. — Мамка му!

Започнаха да се смеят малко невъздържано.

— Това за евтиния мотел беше излишно — пое си въздух Мег. — Тим си има пари... — И те се разсмяха още по-силно. Но и двете усетиха, че са на ръба на истерията, и се овладяха.

Ив изпи наведнъж содата, мехурчетата я удариха в носа и тя се задави. Приятелката ѝ дойде и я потупа по гърба... и разля нова порция шери. После си допълни чашата от кристалната гарафа и се върна на мястото си.

Очите им още сълзяха от смеха, но изражението на лицата им беше сериозно.

— И все пак не разбирам — продължи тя, — защо му е на Тим да ходи в някаква си смотана заличка, господ знае къде, когато си имаме толкова хубав клуб със закрит басейн и спортен салон? И защо... о, Иви, защо не можа да ми го кажеш в петък и да ми спестиш една невероятно отвратителна събота и неделя?

— Опитах се, наистина, Мег. Но просто не стана...

Онова нещо си пазеше силите, за да ѝ покаже разпорената жертва в гората и ужасеното момченце на люлката, което бе пораснало, убило бе пет жени, и бе застреляло Бънър в лицето...

Бе застреляло Бънър в лицето.

— Надявам се, че не го казваш само за да ме накараш да се почувствам по-добре — попита Мег. После гласът ѝ изчезна, въпреки че устата ѝ продължи да се движи. Зад нея, в пълно мълчание — почти се усещаше пулсирането му, тежките завеси над полуотворените прозорци се издуха от пролетното течение... после изчезнаха и Ив се озова в кабинета на Бънър.

Той седеше зад бюрото си, а човекът със светлокестенявата коса — пред него. Беше облечен в бежово поплинено сако и държеше нещо,

в което Бънър бе забил втренчено поглед. Ив не виждаше лицето на мъжа и какво държи, но знаеше, че е пистолет.

Очите на психиатъра бяха широко отворени и незрящи, като мокри камъчета, а лицето му имаше цвета на пресечено мляко. Погледът му се премести от оръжието към ръката, поставена на касетофона, с който я беше записал в събота. Ала това стана ужасяващо бавно, сякаш тялото му вече не се подчиняваше на сигналите от мозъка.

Той като че ли понечи да размърда ръката си, но не успя, очите му вяло пропътуваха отново разстоянието до оръжието и мъжът каза:

— Съжалявам, Бъни.

Задницата на сакото му се изкриви, когато вдигна ръка. Погледът на Бънър се кръстоса, видяха се белтъците на очите му и той сякаш изгуби съзнание. Тялото му се отпусна, започна да се накланя напред и оръжието изгърмя. Той все още си седеше там, започваше да се свлича в припадък... после образът му се разпадна, по прозореца плисна кръв, плът и други частици. Пушекът за малко го скри, след това тялото му политна към бюрото и лицето му се превърна в червена пихтия.

Тя изпищя, Мег също писна:

— Иви... Иви... божичко...

Кабинетът изчезна и тя отново се озова в салона. Завесите се издуваха, във въздуха се носеше миризма на разлято шери, а не на барут, и насреща си виждаше облещените, изплашени очи на приятелката си. А Бънър беше мъртъв... или щеше да умре след няколко секунди... час? Един ден? Не знаеше кога.

Ив грабна чантата си и започна да я преравя. Търсеше визитката на Латовски. Сигурна бе, че я има — използва я и миналата нощ да му се обади от мястото за почивка и да остави съобщение на телефонния секретар. Но тогава просто я пусна обратно, вместо да я сложи в преградката с цип, и сега не можеше да я намери.

Обърна цялата чанта и всичко в нея — портмоне, ключове, дребни пари и малката розово-синя кутийка с теста за бременност, който си купи, а после не й стигна смелост да си направи — се изсипа на масата. Картичката се изтърколи и тя я сграбчи.

* * *

Латовски седеше в едно заведение за шофьори на камиони, когато радиостанцията му се обади. Няколко мъже на барплота го изгледаха и се заеха отново с храната си. Той я изключи, остави недоядената си наденичка и отиде да търси телефон.

Пътуването беше пълен провал засега. Фулър не си беше у дома, Евърет имаха две дъщери и нито един син. Райс пък имаха син, но той служеше в Германия във войските на НАТО. Щял да се прибере вкъщи следващия месец, съобщи му ликуващо неговата майка в малката дневна с мокет на цветя и огромен телевизор, а Латовски мислено си каза, че Втората световна война най-после е свършила.

Лайънс също имаха син. Той пък работеше в Анкоридж в администрацията на държавната болница на Аляска. Навярно и Драйърс, следващите в списъка, имат син, ала сигурно ще се окаже, че той пък е в метеорологичната станция на Антарктида.

Щеше да е смешно, ако не беше толкова тъжно.

Ще провери синовете на Райс и Евърет, но знаеше, че ще ги намери там, където казват родителите им, и никой от тях не е прелетял десет хиляди километра, за да убие Абигейл Рийз в петък.

Телефонът беше в една ниша до тоалетните, Дейв се обади в отдела и се свърза с Барбър.

— Лучи те търсеше — обясни му той, — но току-що изскочи оттук, все едно са му подпалили задника. Някакво маце се обади за теб преди малко. Аз говорих с нея. Каза, че доктор Бънър е... или всеки момент ще бъде застрелян в лицето в административната сграда на „Старата училищна“. Представяш ли си: „е или всеки момент ще бъде“ — откачена работа, а? Само че Лучи си изкара акъла и...

Латовски тръшна слушалката. Хвърли някакви пари на бара за наденичката и изтича на паркинга. Беше ясно и почти горещо, отникъде не полъхваше. Местността тук беше равна, само на хоризонта се очертаваха леки възвишения.

Скочи в автомобила, сложи буркана на покрива и пусна сирената и двигателя. Изпод колелата полетя чакъл, после те зацепиха и олдсмобилът изхвърча с всичката груба мощ на произведена през осемдесетте в Детройт кола.

* * *

Пред бариерите, поставени да спират тълпите, стояха на пост полицаи, куп други преграждаха входа на сградата. Лицата им бяха мрачни под широките периферии на шапките и Латовски не можа да събере достатъчно дъх, слюнка и кураж да ги попита какво е станало.

Показа им значката си, мина през входа и влезе във фоайето. С асансьора щеше да е много бавно, ето защо дръпна вратата на стълбището, изкачи на бегом четирите етажа, после се наложи да се облегне на стената, за да си поеме въздух, преди да бъде в състояние да продължи.

Изправи се, отвори вратата на коридора и видя Лучи да го чака пред кабинета на Бънър. Аварийният изход се затвори с трясък, колегата му вдигна глава и я поклати.

Латовски го избута, нахълта вътре и се запъти към другата стая.

— Недей, Дейв! — Лучи го хвана за ръката, но той си я измъкна и продължи нататък. Колегата му пак го сграбчи, Латовски се издърпа и заплашително вдигна юмрук.

Лучи отстъпи, а лейтенантът се обърна към вратата. Зад грапавото й стъкло из стаята, в която Бъни бе изслушвал с неотклонно внимание, търпение и доброта най-тъмните тайни на хората, се движеха размазани сенки. Латовски хвана топката. Но преди да отвори, тя се завъртя и Лем Миърс се сблъска с него. Шефът му продължи да излиза, Латовски отстъпи и Миърс затръшна вратата, но не преди Дейв да успее да зърне оплескания в червено прозорец, през който минаваше розова светлина и осветяваше частиците от праха за вземане на отпечатъци във въздуха.

— Недей, Дейв — внимателно каза Миърс. — Не бива да гледаш. Застрелян е в лицето.

Латовски се олюля.

Застрелян в лицето.

Краката му се огънаха, едва се добра до дивана и се строполи върху него, а възглавниците от изкуствена кожа изпъскаха под него.

Застрелян в лицето.

Стаята се завъртя и той наведе глава между коленете си, чак докато не докосна с чело студената мушама. *А сега си целуни задника за довиждане*, каза си мислено той и светът потъна в меката, сива, прохладна мъгла на забравата за няколко секунди. После усети как

изкуствената материя залепна влажно за кожата му и бавно вдигна глава.

Миърс беше полуседнал на бюрото на госпожа Микър с един крак на пода, а другият — дълъг и кльощав, обут в старчески черни чепици с връзки — се люлееше във въздуха.

Завършил бе „Уилямс“ (със стипендия), имаше магистърска диплома от „Джон Джей“ и бе минал специална подготовка в Куантико, участвал бе в полицейски конференции в Лондон, Париж и Токио, беше общувал на равна нога с големите началници в Олбъни, вечерял бе два пъти с губернатора и въпреки това се обличаше като планинец, тръгнал на църква.

Беше по-висок от Латовски и с двадесет килограма по-слаб, лицето му изглеждаше дълго и изпито, с хлътнали тъмни очи и права посивяла коса, сресана назад. Струваше ти се грозен, докато не го опознаеш, а после почваше да ти се вижда едва ли не красив.

— Искаш ли вода или нещо друго? — попита меко Миърс.

Дейв поклати глава, стаята отново се завъртя и той замръзна на място.

— Знам, че бяхте приятели, Дейв. Съжалявам.

Миърс винаги говореше това, което мисли, никога не постъпваше другояче.

Лучи седеше на креслото на госпожа Микър. Придърпа се заедно с него до Латовски и каза:

— Обаждането дойде в един часа, Дейв. Барбър го поел, но било на твоя телефон и нямало как да проследи номера. Някаква жена позвънила, без да се представи. Не съм сигурен даже, че му е дала възможност да попита. Просто му съобщила, че Бънър е или ще бъде застрелян в кабинета си, и затворила. Той си помислил, че е от ония шантавели, които ни обсаждат след убийството от петък насам, и взел всичко на шега. Казал си: ето още едно глупаво маце, което има прекалено много свободно време и го сърби... — Той погледна към Миърс. — ... оная работа, нали знаеш. Само че на мен ми се видя, че нещо не е наред. В края на краищата Бънър ти беше приятел.

Беше.

— Ето защо позвъних у тях — бях убеден, че ще го намеря у дома. После двамата щяхте да се посмеете добре, когато се върнеш оттам, където беше. Но Бънър го нямаше. Обади се хлапето. Прибрало

се преди няколко минути, майка му каза, че се наложило баща му да отиде в кабинета, за да се види с някаква откачалка. „Откачалка.“ Ама и хлапетата ги измислят едни, а? Все едно, не разговарях с нея. Реших да не я стряскам напразно. Но не можех да оставя работата така и след няколко минути започнах да те издирвам, после дойдох тук. Сигурен бях, че постъпвам като пълен идиот. Мислех си, че ще пристигна тук и ще намеря Бънър зает да успокоява откачалката или да чука секретарката си.

Лучи прокара ръка през лицето си, натискайки плътта надолу.

— Още беше топъл, Дейв. Кръвта не се беше съсирила. Ако не се бях бавил да се обаждам у тях или да те търся... ако Барбър не беше такъв закоравял полицай...

— Престани с това глупаво „ако“! — намеси се Миърс рязко и погледна към Латовски. — Рул беше тук, пристигна преди мен. Каза, че времето за съсирване предполага, че Бънър е бил застрелян между дванадесет и половина и един. Навярно вече е бил мъртъв, когато жената се е обадила. Изпратих Дилуърти и Фроли да съобщят на госпожа Бънър. После Фроли ще доведе секретарката. Госпожа... — Миърс разтвори бележника си.

— Госпожа Микър — довърши Латовски, — Дела Микър. Не бива да вижда всичко това.

— Налага се, Дейв. Ще изнесем тялото, обаче картотеката е била избърсана. Изглежда, убиецът — Миърс никога не използваше думата „извършител“ — е взел един или няколко картона, а после е изтрил отпечатъците си. Скорли се опита да провери в компютъра, но не можа. Познаваш ли тази госпожа Микър?

Латовски кимна. Шефът му си избра някаква точка на стената, впери очи в нея и попита:

— Искаш ли случая, Дейв?

— Капитане! — възкликна Лучи.

— Да, да. Той му е приятел и не може да бъде безпристрастен. Само че всички некомпетентни кретени, които познавам, са станали такива, защото са държали на обективността в работата си.

— Искам го — дрезгаво се обади Латовски. — Благодаря ти.

— Не ми благодари — случаят е мръсен. Няма отпечатъци, няма.

Чуха някакво тупване, после звуци от разместване в другата стая и Латовски разбра, че слагат Бънър в сивия найлонов чувал за труповете.

Дръпнаха ципа, вратата се отвори и двама мъже с черни мушамени якета с бял надпис „Патоанатомия“ на гърба, излязоха, като тикаха торбата на количка. Лучи се дръпна от пътя им, а Латовски прибра краката си, докато минаваха.

„Сбогом, Бъни“, мислено каза той.

В гърлото му се надигна ридание и лейтенантът покри лицето си с ръце. Чу другите да излизат и да отиват през стаята до вратата. Знаеха, че Бънър му е бил приятел, и се въздържаха от обичайните полицейски закачки.

Вратата се затвори, настъпи тишина и Латовски свали ръцете си.

— Та докъде бях стигнал? — попита Миърс, без да го гледа.

— Гаден случай... няма отпечатъци.

— Липсват отпечатъци. Логично би било да е откачалката, дето Бънър дошъл да се срещне с него. Само че луд или не, имал е достатъчно разум да изтрие отпечатъците си. И куршумът го няма. Минал е през стъклото, оставяйки мазка чиста дупчица, въпреки че Рул твърди, че е било цяло пистолетище. Един от капризите на балистиката, предполагам. Може да е паднал на паркинга, а може да е имал достатъчно инерция да заседне в някое дърво или във вратата на минаващ автомобил. Ако е отвън, ще го намерим, освен ако някой зяпач не го открие преди нас и не си го запази за спомен. И още нещо, Дейв. Касетофонът на бюрото му също е бил избърсан и е оставен отворен и празен. Изглежда, убиецът е извадил последната касета от него и е изтрил отпечатъците си.

* * *

„... не знаете моето име... лейтенантът ми даде честната си дума.“

Адам спря касетата. Десет пъти я прослуша и думата „лейтенантът“ си оставаше единствената му следа. Лейтенантът я завел при Бънър, за да провери достоверността на разказа ѝ, така че сигурно знае коя е тя и къде може да бъде намерена.

Очевидно е свързан със случая „Жена, намерена в гората“, името му трябва да фигурира в някоя от хилядите истории във вестниците по този повод. Адам ще го открие утре в библиотеката.

Не знаеше как ще постъпи след това. Едно ченге няма да реагира на изваден пистолет така, както Бънър, полицаите са свикнали с оръжието.

Ала и те могат да бъдат баби, а колтът има страшно внушителен вид. Ще бъде по-наясно как да постъпи, когато го види на живо.

Заслуша се пак в записа, омагьосан от звука на гласа ѝ. Говорът ѝ беше „културен“, би могла да живее където и да е на север от Вашингтон и на юг от Бостън. После спря касетата, извади я и избра напосоки една друга от полицата под касетофона: „Йо Йо Ма свири сонати на Бах за чело“. Великолепна музика, щеше да му липсва.

Извади я, пъкна на нейно място тази с жената, после затвори кутийката и я върна на полицата.

Занесе „Йо Йо Ма свири“ в кухнята, пусна я в боклука и сложи един замразен пай с пиле в микровълновата фурна. Телефонът иззвъня и той го погледна, без да се мръдне от мястото си. Сигурно е Нейоми, търси го за нови подвизи, но той не би могъл да се справи, просто не е в състояние. Ще ѝ каже, че е изтощен, имал е труден ден... „Застрелях психиатъра в лицето, Нейоми.“

Ухили се по посока на телефона, после се вдигна от масата и се обади на четвъртото позвъняване.

— Точно се канех да се откажа, момчето ми — каза баща му.

Старецът не би се обадил освен в случай на беда и Адам мислено се запита как ли би реагирал, ако нещо е станало с Майк или децата. Откри, че изпитва леко любопитство и нищо повече.

— Майк и децата добре ли са? — попита Адам.

— Да. Или поне бяха допреди няколко часа, когато си тръгнах. Оная кльоцава кранта сервира чилито за неделния обяд, същото, дете го донесе вчера вечерта. Пак се подрисках от него, ужасявам се, като си помисля какво ще е, след като поседя един ден. Тъй че ѝ казах, че съм ял, и се измъкнах рано-рано. Отидох в заведението на Мат и той ми направи няколко сандвича със сирене.

Полети с пет-шест чаши, добави мислено Адам. Старецът оставяше впечатление на полунатаралянкан.

— Сандвичите на Мат не ги бива — продължи той.

Адам изчака — баща му не се обаждаше за пръв път от толкова месеци (или години) насам, за да си говорят за ядене.

— Все едно, ометох си ги с кеф и си поприказвах с Джордж Амундсен. Помниш ли го?

— Май че не, тате.

— Е... добре... после се прибрах. Не минаха и две секунди и онази кучка Айда пресича улицата и почва да блъска по задната врата с една визитка и бележка за мен.

Старецът си прочисти няколко пъти гърлото, изкашля се хрипливо и Адам осъзна, че всъщност с разстроен от нещо.

— Да, тате. Какво има?

— Откъде да знам. Някакво ченге иска да му се обадя. От вашия град, синко, та взех да си мисля... да се притеснявам и да се чудя дали пък не си насъбрал прекалено много глоби за неправилно паркиране или пък да са те пипнали за неприлично поведение с оная твоята докторка... ха, ха.

Смехът му беше насилен, баща му май се беше уплашил.

Адам каза небрежно:

— Ами, тате, какви ти глоби, пък и с гаджето от болницата се чукаме при затворени врати.

— Аха... хубаво... и аз така си мислех, понеже това ченге е лейтенант от щатската полиция, от отдела за тежки престъпления. Реших, че няма да изпратят щатски полицай от Гленвейл в Сойървил заради едните глоби или няколко по-страстни прегръдки.

Лейтенант. Оня лейтенант, помисли си Адам. Нищо по-логично от това. Но защо ще ходи в Сойървил да се среща с баща му? Часовникът на микровълновата фурна изписука и Адам подскочи от звука.

— Все едно — продължи старият, — сметнах, че е по-добре да се обадя първо на теб. Да не би, абе разбираш... да не би да има някакви неприятности, а аз да не съм научил.

Съвсем незначителни, тате, мислено му отговори Адам. *Само пет жени, разпорени в гората на лунната светлина. Нищо и никакъв проблем, тате.*

Отвърна:

— Доколкото ми е известно, няма нищо, иначе щях да знам, нали?

— Естествено и хич не ми е приятно да те питам. Но това някак ме поразстрои. Гледаш — визитка, а на нея „лейтенант“, „Отдел за

тежки престъпления“, Гленвейл... Сигурно ще взема да се обадя, че да разбера какво иска оня чукундур.

— Ако предпочиташ, аз ще го потърся. Да не въртиш междуградски. — Гласът на Адам беше равен, но сърцето му биеше лудо и слушалката почваше да става хлъзгава от потта по дланта му.

— Ще го направиш ли, синко? — Тонът му беше жалък и признателен. Така щеше да може отново да се отнесе и да забрави за ченгетата, сина си и всичко останало.

— Разбира се, тате. Как се казва този лейтенант?

* * *

Дел Микър се мъчеше да стане от пода. Беше висока метър и седемдесет и тежеше осемдесет и пет килограма. Клекна на колене, за да надникне в най-долното чекмедже, и не можеше да се изправи. Латовски пхна ръка под тежката ѝ подмишница и я надигна. Тя си стъпи на краката, благодари му с кимване и отупа праха от панталоните си. После погледна неспокойно към окъпания в кръв и частици прозорец. Слънцето беше спекло кръвта по стъклото и пукнатините около дупката от куршума изглеждаха черни от запълнителите ги съсиреци.

Миризмата се засилваше. Госпожа Микър попита премаляло:

— Може ли да излезем оттук?

Отидоха във външната стая, където беше задушно, но миришеше сравнително по-малко и Латовски затвори вратата на кабинета. Госпожа Микър се добра, олюлявайки се, до дивана и се отпусна на него. Лейтенантът седна на стола ѝ, а Лучи се опря на стената със скръстени ръце.

— Не е бил пациент — каза тя. — Всички картони са на мястото си.

— Сигурна сте.

— Абсолютно. Папките бяха номерирани, а не са разбъркани.

— Но картотеката е била избърсана.

— Вината е моя, лейтенант. Оплаках се, че има мръсни петна по шкафчето. Чистачките сигурно са ги изтъркали.

— И все пак би могъл да е...

— Навярно, предполагам. Но никой от приходящите ни пациенти не е агресивен, даже не са болни в истинския смисъл на думата. Господин Кински понякога все се заканва да убие някого, обикновено жена си. Но той е просто стар и нещастен. Години наред изпада от време на време в клинична депресия. Не би сторил зло никому, най-малкото на доктор Бънър. Веднъж каза, че единствено Бъни му препречвал пътя към вълчата яма... означава зазидана килия. Бъни казва, че гневът на господин Кински прикрива тъгата му, понеже гневът му нанася по-малка... болка...

Тя се разплака. Очите ѝ се напълниха със сълзи, тя ги избърса, измъкна голяма снежнобяла кърпичка и изтри очите и очилата си.

Мъката ѝ беше заразителна. Латовски погледна край нея към външната врата и преглътна няколко пъти, за да се отърве от горещата буца в гърлото си. Когато Дела се успокои, той попита:

— Случайно да сте молили чистачките да избършат касетофона на доктор Бънър?

— Не, защо?

— Просто се питах.

Помълчаха малко и Латовски продължи:

— Вижте, госпожо Микър, може да сте права и да не е бил пациент. Но ние трябва да подхванем отнякъде и даже да изглежда, че действаме напосоки, започваме с мъжете пациенти между двадесет и пет и петдесет години.

— Защо мъже, лейтенант? Полицаят, който ме доведе, каза, че някаква жена се е обадила.

Фроли трябва да си държи устата по-добре затворена.

Латовски отвърна:

— Да. Но най-вероятно не убиецът се е обадил в полицията. Смятаме, че жената е била в сградата или е минавала отвън и е чула изстрела.

Лучи се изправи, сякаш искаше да каже нещо, но после поклати глава и отново се облегна на стената.

Дейв продължи:

— Можете ли да ми дадете списък на тези пациенти, госпожо Микър?

— Разбира се. Имаме ги подредени според данните им в компютъра. Ще отнеме само минута, щом го задействам.

Тя го направи и след няколко минути Латовски разполагаше с отпечатан на принтер списък с двадесет и шест имена. После секретарката си сложи кърпичка на носа и се върнаха в кабинета. Секретарката изнамери съответните картони и извади кутия, пълна със стари броеве на „Американско списание за психиатрия“, от шкафа.

— Не вярвам да притрябват на някого — тъжно каза тя иззад кърпичката си.

Изхвърли ги и сложи картоните на тяхно място.

— А записите? — попита госпожа Микър.

Латовски поклати отрицателно глава.

— Ще е необходимо много време, за да се прослушат. По-добре да се занимаем с бележките на доктор Бънър, поне засега.

После всички се върнаха обратно. Дейв затвори вратата с пълното съзнание, че никога вече няма да види тази стая. До другия месец щяха да я пребоядисат, да сменят прозореца и в местния вестник щеше да излезе обява: „Кабинет под наем, подходящ за лекар или адвокат, престижно място...“.

Госпожа Микър натика кърпичката в джоба на панталона си, пое си дълбоко дъх и погледна към подреденото си бюро.

— Може ли сега да си взема нещата? — попита тя. — Не искам да се връщам тук по възможност.

— Разбира се.

— А растенията? Така ще си умрат, ако ги оставя. Те не са виновни.

Буцата отново се надигна в гърлото му и Латовски преглътна с всичка сила. Дотук се беше справил някак си и нямаше намерение да остави един филодендрон и някакви си африкански виолетки да го накарат да рухне от скръб.

— Разбира се, че можете да ги вземете, госпожо Микър.

След малко тя си тръгна, понесла пазарска чанта, натъпкана с жилетката ѝ, чашата за кафе, бележници със засмяно лице, нарисувано на тях и надписани с името ѝ, кутии със запасни чорапогачи и така нататък. Фроли носеше саксиите. Вратата се затвори зад тях и Лучи се обади:

— Жената не е била „просто“ в сградата, Дейв.

— Така ли? — Латовски се беше навел над кутията с картони върху бюрото на секретарката. Щеше да им отнеме цял ден да ги

препратят на съответните специалисти в Куантико, една седмица, докато получат отговора им, и още повече време, за да преведат абсурдния професионален жаргон на прост език. Само че Ал Коен е — беше — приятел и съветник на Бъни. Той навярно познава много от тези хора и може да разшифрова написаното от него за онези, които не познава. Ал Коен освен това говореше на английски.

Латовски потърси номера му в справочника на госпожа Микър.

— Дейв, отбелязах, че...

— Чух те. — Откри го и вдигна слушалката.

— Тогава ми обърни внимание. Казала е „доктор Бънър“. Знаела е името му.

Латовски затвори.

— Значи се е намирала тук.

— Именно.

— Открий я тогава. Издири агента по недвижимите имоти на сградата и вземи имената на всички от етаж.

— Дадено. — Лучи хукна навън, радостен, че има какво да прави, а Латовски набра номера на Коен. Попадна на телефонистката му, представи се и обясни, че спешно търси доктора.

— Можете да проверите самоличността ми в полицията, госпожо — вежливо предложи той.

След няколко минути тя му позвъни и му даде номера, на който да намери доктор Коен. Беше телефонът на Бънър.

* * *

— Мери, аз съм — Дейв.

Клепачите ѝ се повдигнаха, тя го погледна с мътни очи и после пак ги затвори. Беше облечена с панталоните и блузата от сутринта, но лицето ѝ се беше състарило с тридесет години. Коен ѝ беше дал някакво лекарство в конска доза, и то я унасяше в тежка забрава. Не беше сигурен даже дали го позна.

Седна на леглото до нея. Матракът се наклони под тежестта му и очите ѝ се отвориха наполовина, а после пак се затвориха.

— Мери, ти говори ли с мъжа, който се обади?

— Приличаше на откачен — измърмори тя. — Аз съм съпруга на психиатър, веднага усещам кой е луд.

— Разпозна ли гласа му?

— Тц. Беше приглушен и преиначен, все едно че има камъчета в устата.

— И Бъни ли не го разпозна?

— Тц. Обаче оня откаченият каза, че ще се самоубие, и Бъни му повярва. Бъни вярва на всекиго. Ще си навлече белята... вече си я навлече. Повярва му и отиде... отиде... — Гласът ѝ пресекна, от затворените очи потекоха сълзи и тя се извърна, вдигайки рамо, за да скрие лицето си. — Остави ме на мира, Дейв, остави ме.

Той отиде до вратата и погледна назад. Мери Бънър беше висока жена със силно тяло, но изглеждаше някак смалена в голямото легло. На тоалетката забеляза копчетата за ръкавели, които Бъни бе носил предишната вечер, златния джобен часовник с верижка и ключето на университетското му братство на нея. Никога досега обаче не бе влизал тук, не бе виждал Бънър да носи тези неща и те не му говореха нищо.

На долния етаж щеше да му бъде по-трудно, особено в кухнята, където двамата бяха пили бира и кафе, кафе и бира, и в продължение на почти двадесет години бяха изяли куп сандвичи и закуски.

Даже и тя обаче му изглеждаше чужда след ремонта.

Ал Коен седеше на масата, прегърнал чаша бренди. Ейда, жена му, вадеше парчета варено пиле от огромна тенджерка на печката и по лицето ѝ се стичаха сълзи.

Пит, по-малкият син на Бънър, седеше до Ал. Веничките в очите му се бяха пръснали от плач и те изглеждаха като налети с кръв. Коен беше обяснил на Латовски, че опитал да му даде нещо успокоително, но момчето отказало, понеже трябвало да бъде *compos mentis*^[1], за да помага на майка си — дребна, излишна, трогателна и детска проява на мъжество. Срещу него седеше Арни — син на Коен и най-добрият приятел на Пит. Хлапето изглеждаше съвсем объркано, сякаш това е първата смърт, с която се сблъсква, първото нещастие, което мама и татко не могат да оправят.

Ейда изхлипа:

— Ще направя салата от пиле. Приготвих кълцана херинга и малко кнедли... Божичко... звучи толкова чуждо. Толкова по...

еврейски.

— Пилешката салата не е еврейско ястие — обади се Коен, — а шведите също ядат кълцана херинга, нали, Дейв?

— Не знам. Аз съм поляк. Трябва да говоря с теб, Ал.

— Ами вземи една бутилка и почвай.

— Насае.

Коен въздъхна, отпи една здрава глътка от чашата си и се изправи. Направи няколко крачки, върна се за питието си и внимателно го занесе до кухненската врата.

— Обади ли се за студените котлети? — попита Ейда.

— За деветдесет и пети път, Ейда, да, обадих се.

Прекосиха широкия, покрит с мокет коридор с ловните сцени, които Бъни така обичаше, и отидоха в стаичката, където двамата с Латовски бяха гледали поне хиляда мача. Бънър легаше на дивана с глава върху микроскопичната възглавница и подпираше крака на отсрещната облегалка. Креслото беше за приятеля му.

Кутията с картоните стоеше на масата.

Коен тъкмо казваше:

— Родителите на Мери излитат от Финикс довечера. Тери младши ще си бъде у дома след няколко часа.

Учеше в Йейл и Бъни много се гордееше с него.

После видя кутията.

— Какво е това?

Той му отговори и обясни какво иска от него.

— Това са глупости, Дейв. Всъщност аз не ги познавам в истинския смисъл на думата, да не говорим, че за нарушаването на лекарската тайна без тяхното съгласие могат да ми съдерат кожата от съдене.

— Пука ли ти? — попита Латовски.

Коен се поколеба, после поклати глава и се разплака. Едър смугъл мъж с груби черти, белези от акне и изненадващо светли сини очи — беше мъчително да го гледа как плаче. Латовски се извърна, отиде до прозореца, който гледаше към задния двор, където сенките на дърветата се плъзгаха по тревата. Почваше да се стъмва. Бънър беше мъртъв от пет часа.

Латовски изчака Коен да се успокои, после се обърна към него.

— Нямах да постъпя така с теб, Ал, но проблемът е във времето, понеже шансовете ни да го хванем намаляват с всеки изминал час. Мога да ги изпратя на федералните, да поискам да побързат и те сигурно биха го направили, но знаеш какво ще ми върнат.

— Аха — съгласи се дрезгаво Ал. — Професионален жаргон, от който излиза, че две и две е от областта на теоретичната физика. — Той издърпа една от папките от кутията, отвори я и каза: — Ами добре, Дейв.

— Благодаря ти.

Коен вдигна глава към него, миглите му се бяха слепнали от сълзите и очите му бяха заприличали на звездички.

— Ще го направя, Дейв, но не се надявай прекалено много. Караш ме да чета картоните на друг лекар и да открия по интуиция потенциален психопат, който би могъл да застреля лекаря си в лицето и да запази достатъчно хладнокръвие, за да прикрие следите. Имаш нужда от ясновидец, а не психиатър.

И Латовски най-после се сети за Ив, после за касетофона, пипан от убиеца, когато е извадил касетата и е изтрил отпечатъците си.

* * *

Изглеждаше съвсем лесно на картата: от северната магистрала до Труей, оттам до Мас Пайк, после на юг по номер 7.

С малкия касетофон на Бънър на седалката до себе си Латовски спря на бензиностанцията на „Ексон“ в началото на отклонението за магистралата. Снощният дъжд беше довел рояци мухи и те се въртяха на облаци край прожекторите. Служителят изскочи от кабинката си и притича през гъмжилото до колата.

Дейв смъкна прозореца.

— Напълнете я със супер — поръча той и затвори, преди да се е напълнило с насекоми.

Човекът пхна струйника в резервоара и се върна на бегом в стаичката си. Латовски отново разгледа картата.

Пътят щеше да му отнеме четири часа плюс-минус нещо, а това означава, че ще пристигне в Бриджтън в полунощ или по-късно.

Щеше да опита отново да я използва, но не искаше да се налага да я буди. Бриджтън представляваше съвсем малко празно кръгче на картата — сигурно няма къде да се преспи, освен може би в някоя от онези странноприемници за млади богаташи с мръсните гоблени. На него му трябваше истински мотел с чисти, дебели кърпи, кабелна телевизия и автомати за кафе и шоколади. Торингтън като че ли беше по-голям и сигурно разполагаше с такъв.

Струйникът прещрака и служителят бежешком се върна.

— Точно двадесет — каза той и изплю една муха.

Латовски му бутна парите, вдигна прозореца и запали двигателя. После го изключи и остана на място, а насекомите се заблъскаха в предното стъкло.

Не можеше да изчезне за една нощ без нито дума. Пробва телефона в колата, но смущенията бяха толкова силни заради мухите, планините или просто поради всемирната неправда, че сякаш слушаше горски пожар. Остави го, отвори вратата и хукна, махайки бясно с ръце около главата си. Префуча през прага, затръшна вратата на кабинката зад себе си и човекът вдигна очи към него:

— Какво, по дяволите, искат? — Имаше предвид мухите.

— Кръв — отвърна Дейв. — Мога ли да използвам телефона?

* * *

Райли чакаше Латовски от десет часа сутринта. Излезе от дежурната около един и петнадесет да изгълта набързо един сандвич с шунка при Роз, после се върна обратно, сигурен, че лейтенантът вече се е върнал.

Но кабинетът му пак беше тъмен, а в общото помещение почти не бе останал никой. Барбър седеше сам и навъсен и се справяше с някаква внезапна буря от обаждания.

— Какво става?

Полицаят закри слушалката с ръка.

— Журналисти, журналисти и пак журналисти, Райли. Мразя ги тия копелета... Присъстващите тук са изключение. Един тип го застреляли на „Старата училищна“, в административната сграда.

* * *

„Новата“ административна сграда представляваше купчина осажден бетон, който вече изглеждаше много поовехтял от здания по-стари със сто години. Паркингът беше претъпкан с хора, патрулни коли препречваха алеята към него, издигнати бяха бариери за зяпачите и пред входа беше опъната жълтата лента, с която ограждат мястото на престъплението.

Райли остави колата си на пътя и се присъедини пеша към тълпата.

Излезе на паркинга през горичката в единия му край.

— Какво е станало? — попита той някаква около петдесетгодишна жена с топчесто лице и навита на ролки коса под кърпата за глава.

— Някакъв човек го застреляли в главата, тъй чух. — Тя потръпна. Цялата се разтресе, но не като че ли от някакво сатанинско удоволствие или неуважение към смъртта, а просто понеже беше наистина разстроена и изпитваше моментно любопитство.

— Какъв човек?

— Един от лекарите, казват. Викат, че някой от наркоманите, дето си търсят опиати, го е направил.

Микробусът на „Шести канал“ беше тук. Две камери чакаха на края на тълпата заедно с водещия, който се сресваше като Дан Радър.

Джъргенс беше изпратил Тренант да отрази събитието за „Реджистър“. Той стоеше на другия край на паркинга, близо до лентата пред входа, а олдсмобилът на Латовски беше паркиран до патрулните коли. Райли се приготви да чака.

Дълго време нищо не се случи, после хората от патологоанатомията излязоха в лъскавите си черни якета, бутайки трупа. От мястото, където се намираше, на залязващото слънце торбата изглеждаше ужасяващо безформена — гладко възвишение на краката и още едно — на главата.

Тълпата притихна, докато вкарваха носилката в сивия микробус. Даже полицаите си отклониха вниманието и един от операторите се промуши край бариерата и се приближи до количката със скрито зад камерата лице.

Той подтичваше в крак с мъжете, насочил обектива към сивия найлон.

— Не вярвам да дръпнете ципа — чу Райли въпроса на оператора. — Разбрах, че го гръмнали в лицето.

— Гледай си работата, вампир такъв — отвърна му един от тях.

Без да се впечатлява, той продължи да снима, докато полицаите не го принудиха да се върне зад бариерата.

Мъжете затвориха задната врата на микробуса и той безшумно се плъзна по алеята, призначен в светлината на късния следобед.

После излязоха четирима от отдела накуп. Те се разделиха и се разотидоха по колите си, а няколко минути по-късно се появи и Лем Миърс. Каза нещо на един от полицаите до вратата, после се скри в тълпата, навярно запътен към новия сребърен „Меркурий“, с който Дейв казваше, че много се гордеел.

Една кола без опознавателни знаци пристигна в пет часа и от нея изскочи още един служител от отдела, който мина от другата страна и помогна на някаква едра жена в ръждиви на цвят панталони и жълта блуза да излезе. Те влязоха вътре и се върнаха след четиридесет минути — жената, понесла пазарска чанта, а мъжът — беше Фроли — държеше някакви растения.

Нито следа от Латовски.

Райли стоеше близо до дърветата. Слънцето му се падаше отзад, прохладна сянка пазеше гърба му, а в клоните жужаха мухи. Ставаше късно, Барб отдавна го чакаше да се прибере.

Беше взел нейната кола, понеже по-малко биеше на очи и беше по-надеждна от престарелия му форд, но пък нямаше телефон.

Погледна към входа на сградата.

Стъклената врата на фойето беше тъмна, но лампите на няколко прозореца на четвъртия етаж светеха — кабинетът на мъртвия лекар, реши Райли.

Олдсмобилът изглеждаше като че ли ръждясва на това място от миналата ледникова епоха и ще остане там до следващата. Пое риска и го остави за две минути, докато отиде до магазина на ъгъла и се обади у дома.

— Не се притеснявай — каза му Барб, — ще вечеряме пържоли и аспержи. Няма даже да ги сложа на печката, докато не чуя колата.

Пържоли с аспержи, каза си той, докато се връщаше на паркинга, и устата му се напълни със слюнка. За целия ден беше изял само един изсъхнал сандвич с шунка, старо шоколадче „Милки Уей“ от автомата и беше пил чаша от оная утайка, на която ѝ викаха кафе в отдела. Някой ден ще им дойде акълът и ще измият каната, помисли си той.

Върна се при дърветата, пъдейки мухите, и отново излезе на паркинга.

Тълпата беше намаляла, полицаите раздигаха бариерите, а олдсмобила го нямаше.

— По дяволите! — възкликна той и жената с ролките го погледна неприязнено. Изтича обратно през горичката, като пляскаше с ръце насекомите и търсеше някакво удовлетворение поне в избиването на колкото може повече мухи.

* * *

Дилуърти беше сменил Барбър на телефона, кабинетът на Латовски пак не светеше. Миърс и другите бяха там, а телефоните направо бяха подлудели. Тренант си подаде главата и видя Райли.

— И ти ли по тая работа? — попита той.

Райли беше нещо като звезда — едра риба в миниатюрно езерце. Някои се отнасяха с неприязън към него, но Тренант приближаваше шейсетте и чакаше да му дойде времето да се пенсионира. Пък и не беше от тия, дето все се мъчат да доказват, че са голяма работа, и с Райли бяха приятели.

— Не. Чакам да питам Латовски за случая „Жена, намерена в гората“ от петък.

— Аха, в тоя град нещо изведнъж почнаха да се избиват като мухи. До скоро. — Той се скри, а после отново надникна. — Името на лекаря е Бънър между другото. Миърс щял да ни съобщи останалото след няколко минути. Трябва да дойдеш, поне ще се посмееш.

После си отиде, а Райли седна на твърдия дървен стол с права облегалка, който сигурно беше реликва от тридесетте. Гърбът го болеше, стомахът му гореше и се бунтуваше от кафето, а очите му пареха. Той ги затвори — имаше намерение само да им даде малко почивка — и задряма. Не знаеше колко е спал, ала когато главата му

подскочи и отново отвори натежалите си клепачи, в дежурната нямаше никой.

— По-добре ли си? — попита Дилуърти.

Наближаваше осем, Барб още го чакаше с пържолите и аспержите.

— Дейв върна ли се? — обърна се към него Райли.

Полицаят си намести гащите.

— Не още, Джим. Защо не се прибереш у дома? Другите си заминаха.

Имаше предвид журналистите, които сигурно са отишли в къщата на лекаря да мачкат тревата и цветята, за да издебнат някой нещастен член на семейството, да му пъкнат микрофон под носа и да го питат как се чувства след случилото се с техния баща, син, брат.

Райли мразеше тези гадости.

— Ще поизчакам още малко — каза той.

Главата му пак започна да клюма, но той не заспа истински сън. Тренант щеше да излезе на първа страница с убития доктор, ала едно обикновено престъпление на наркоман най-късно до четвъртък щеше да се озове при старите обяви, а до края на седмицата ще бъде забравено от всички освен приятелите и семейството на жертвата.

Виж „Жена, намерена в гората“ беше нещо, което занимаваше и щеше да продължава да интересува всички — жените в парка престанаха да излизат сами, баровете за запознанства можеха направо да удрят катанеца. Този случай играеше на една определена струна, задействаше в мозъците рефлекс на ужаса, подобно на Джефри Дамър и Джон Уейн Гейси. Хипнотичното му влияние нямаше да намалее, докато не го разкрият или убийствата не престанеха. А той беше негов.

Името не струва — „Жена, намерена в гората“. Прекалено дълго, твърде много гласни. Трябва да намисли нещо по-добро.

Всичките жертви бяха убити в петък. Примерно „Петкан“? Не, идиотско е. Пък и веднага щом го пусне в обращение, оня мръсник ще извърши следващото в събота. Главата му клюмна, после подскочи, пак се отпусна и Дилуърти се изсмя:

— Ще ти се откъсне вратът, Джими.

Всичките в петък, помисли си в унес той. Най-хубавата вечер в седмицата. Горките мацета се издокарват за излизане, пръскат се с лак за коса, одеколон, слагат повечко грим, после тръгват да търсят секс,

любов и малко приятелство, а най-накрая се озовават разпорени и умиращи в борова горичка под пълната луна.

Пълнолуние.

„И с чисто сърце да е човек, и да си казва молитвите преди лягане, пак може да се превърне във вълк, когато разцъфне самакитката, а луната греє ясна и светла.“

Беше страстен почитател на киното, притежаваше неколкостотин касети с черно-бели филми и изведнъж чу в главата си старческият, треперлив глас на Мария Успенская, с нейния акцент на улична продавачка: „Пак мож’ съ превърна във вълк, ’гат разцъфне самакитката...“.

Върколака.

Това беше по-добро, щеше да им настръхва кожата от него.

После Дилуърти каза „Дейв“ и Райли изплува от унеса си.

Полицаят говореше по телефона. Той изрече нещо неясно в слушалката, надраска няколко думи в бележника си, после пак смотолеве някаква реплика и затвори.

Изправи се и си вдигна панталоните.

— Отивай си у дома, Джим — добронамерено му препоръча той.
— Дейв няма да се връща.

Когато ченгето напусна стаята, Райли се наведе напред, за да вижда през вратата, и забеляза, че влиза в тоалетната.

Огледа се. Помещението беше почти празно, никой не гледаше към него.

Изправи се и мина край бюрото на Дилуърти, все едно се е запътил към охладителя за вода. Поспря се, хвърли поглед надолу и разчете бележката от обратната страна, както се беше упражнявал с години: Дейв, Тилден Хаус, Бриджтън, КТ и номер, започващ с 203.

---

[1] *Compos mentis* — с незамъглено съзнание. — Б.пр. ↑

8.

Латовски съгледа каменни колони с бронзова табелка „Тилден Хаус“ и сви. Очакваше да намери жилищен квартал, хубав, ако се съди от местоположението му, с дву- и триетажни къщички, богата зеленина, много места за паркиране, клубна сграда и може би басейн, тенискорт, даже и игрище за голф с девет дупки. Но след като се отдалечи почти на километър от пътя, все така продължаваше да кара през гора и започна да се пита дали пък не е сбъркал.

После зави зад един великолепен стар клен, видя онова, което вероятно бе Тилден Хаус, и спря олдсмобила.

Представляваше огромен господарски дом от камък и железобетон с площ от около хиляда и осемстотин квадратни метра, покрив от каменни плочи и безброй еркери. Гледката го изненада, а после ужаси, а след това започна да го ядосва, без да знае защо — може би къщата го караше да се чувства незначителен, а той мразеше това. Или понеже е нейна, защото е богата. Не по същия начин като Бънър или Лидия Родни, а истинска богаташка.

Продължи зад завоя през десетките акри идеално поддържана морава и спря пред входа.

Излезе, взе малкия касетофон от предната седалка и се изкачи по широките каменни стъпала до голямата семпла врата. Може пък къщата да не е нейна, да е гувернантка или бавачка, или пък тя и съпругът ѝ наемат някое спретнато двустайно апартаментче над гаража.

Позвъни, изчака секунда и после пак прибърза и натисна звънеца. Ще изчака малко повече, преди да звънне за трети път.

После вратата се отвори и пред него се изправи мъж, облечен в сиво памучно сако, бяла риза, черни панталони и вратовръзка, и той осъзна, че за пръв път в живота му го посреща иконом.

Човекът беше почти толкова висок, колкото Латовски, и два пъти по-широк от него, истинска канара. Бедрата му опъваха крачолите, вратът му изпълваше яката номер 45.

Той погледна Дейв, после плъзна очи край него към вехтия олдсмобил и каза:

— Браво. Донесли сте телевизора. Госпожица Ив ще се успокои.

Госпожица Ив: значи това наистина е нейният дом, а тази планина от мускули е неин слуга. Латовски издаде някакво гърлено ръмжене, извади личната карта от джоба си и я отвори. Значката проблесна на слънцето като кюлче злато, мъжът се наведе, разгледа я, а после — снимката на картата.

— Ясно — тихо каза той. — Предполагам, с вас говорих снощи по телефона. Моля, заповядайте, лейтенант.

Той го въведе в покрито с мрамор фоайе, по-голямо от къщата на Латовски, с гигантски кристален полилей и стълбище, по-широко от хола му, което завиваше в единия край на помещението.

— Трябва да се срещна с госпожа Клайн — рязко заяви Дейв.

— Разбира се. Моля, отгук.

Латовски влезе в една стая около десет на десет, с френски прозорци, стена, запълнена с рафтове с книги, и килим в златно и зелено, каквото беше виждал само по листата на зелениката.

— Тя ще дойде ей сега — каза мъжът, затвори вратата и го остави сам.

„Откъде си сигурен, че няма да отмъкна смотаните ви пепелници?“ — попита мислено Дейв.

Над камината, издялана от същия мрамор като фоайето, висеше портрет на жена. Той пхна касетофона под мишница, пристъпи малко неуверено по килима и отиде при него.

Приличаше на Ив, но беше много, много по-хубава, истинска красавица. Беше облечена в разкошна вечерна рокля с голи рамене и кройка от тридесетте и седеше на каменна пейка в някаква градина. Задният фон беше приглушен, идеализиран, листата зад нея бяха изписани с мека четка, сякаш художникът е искал да компенсира твърдия, почти суров маниер, с който бе изрисувал модела си. Лицето ѝ се открояваше на платното, очите — широки и тъмни — имаха същия зелен оттенък, който беше забелязал у Ив. Нямахше вид на жена, чийто портрет се рисува в момента, изглеждаше нещастна, почти изплашена.

„От какво? — попита се той. — Какво би могло да ужаси човек с толкова много мангизи?“

„Да излезеш от колата, да се хванеш за веригата на люлката и да видиш как на една разпорена жена ѝ изтича кръвта на километри от теб“, отговори си Дейв.

Вратите отново се разтвориха и той се извърна, като очакваше да срещне погледа на Ив, но в стаята влезе друга жена.

Беше много по-стара от госпожа Клайн, но си приличаше с нея и с жената от портрета. Косата ѝ беше тъмна и прошарена, свита в някакво подобие на кок в основата на врата. Пуловерът ѝ беше избелял, с издърпани нишки, панталоните ѝ — издути на коленете, а мокасините ѝ — подпетени. Изглеждаше като чистачка или бедна роднина, която търпят от съжаление. После му протегна ръка и на нея проблесна огромен диамант.

— Приятно ми е да се запознаем — хладнокръвно произнесе тя. — Аз съм Франсес Тилден, лелята на госпожа Клайн.

Тилден — господарката на огромния замък.

Той надникна в нейните тъмни, студени, напълно безразлични очи и изведнъж разбра, че се облича по този начин, понеже пет пари не дава какво мислят за дрехите, косата ѝ или пък самата нея. За Франсес Тилден той представляваше просто един слуга, от него се очакваше да раздигне масата, да налее виното или каквито там са му задълженията и да се маха от очите ѝ.

Гневът му прерасна в ярост и трябваше да употреби цялата си воля, за да го сдържи. Погледна ръката със святкация диамант и не я пое. Тя я пусна, без да ѝ мигне окото — беше ѝ все едно дали ще се ръкува с нея.

— Поисках да се срещна с госпожа Клайн. — Гърлото му беше толкова стегнато, че чак го болеше, като говореше.

— Невъзможно е, племенницата ми си почива.

— Ще почакам.

— Също е невъзможно. Страхувам се, че напразно сте предприели това пътуване. Бих ви предложила някаква почерпка, но съм уверена, че искате да потеглите обратно, без да губите повече време. Ще накарам Симс да ви изпрати.

Симс, изглежда, беше икономът бияч, с двадесетина килограма по-тежък от него.

Тя отиде до телефона, поставен на една масичка, която изглеждаше, сякаш е била лъскана грижливо всяка седмица в

продължение на двеста години. Канеше се да го изхвърли и той не можеше да направи нищо, за да ѝ попречи, освен да я заплаши с пистолета си. Нямаше заповед, пък и никой съдия не би му издал такава за „ясновидка“, „видяла“ няколко убийства.

Той стоеше безпомощен, стиснал касетофона на Бъни. Тя вдигна телефона и натисна един бутон на него. Погледна го, все едно е празно пространство, и каза:

— Разбрах, че сте от Гленвейл. Едно време минавахме оттам на път за летовището ни в Лейк Плесид. Тогава беше просто едно малко градче... — После, в слушалката: — Дари, лейтенантът ще си тръгва.

Затвори.

— Беше много красиво, но става въпрос за преди четиридесет години. Северната магистрала не беше построена. Уверена съм, че сега няма да го позная.

Празни приказки, които вероятно в нейните кръгове минаваха за проява на учтивост.

Вратите, които сякаш имаха платинени шини, подновиха гладкото си, почти безшумно плъзгане и той се приготви да се срещне със Симс, който идва „да го изпрати“.

Беше Ив.

— Лельо, сешоарът ми...

Видя Латовски и спря на място. Косата ѝ беше мокра, на гърба си имаше избеляла синя хавлия, която бившата му съпруга отдавна би дала на някой магазин за бедни.

— Казах на лейтенанта, че си почиваш, и точно това трябваше да направиш — обади се лелята.

Има право, помисли си той. Ив изглеждаше ужасно. Жълтеникавият цвят на лицето ѝ от събота беше преминал в бледност, а сенките под очите ѝ приличаха на петна от къпини. Ако въобще е спала предишната нощ, сънищата ѝ трябва да са били кошмарни.

Той бързо подхвана:

— Знам, че ти си се обаждала, Ив. Убеден съм, че си се опитала да помогнеш, но лекарят казва, че вече е било късно — нищо не е могло да го спаси.

— Вземи моя сешоар. — Лелята повиши тон и Латовски я последва.

— Само че разполагам с касетофона му... убиецът...

— Трябва да е на тоалетката ми. — Гласът на лелята беше станал още по-висок.

Латовски я надвика.

— Убиецът го е пипнал, за да вземе касетата, на която Бъни го е записал.

— Ако не е там, попитай Лора...

— Можеш да помогнеш! — изкрещя Дейв, а Франсес се нахвърли върху него.

— Не, не може. Никога не става така.

— Понякога се получава — меко се намеси Ив. — Виж колко е щастлива Мег.

— И колко нещастна си ти.

Лелята пак беше права, тъй като Ив изглеждаше тъжна и той имаше чувството, че този словесен двубой я наранява. Тя отиде до едно кресло, седна и ги изгледа последователно.

— Ив, съжалявам — извини се Латовски. — Бих те оставил на мира, но е убит един човек. Можеш да помогнеш да намерим убиеца.

— А следващия и по-следващия? — попита Франсес. — И какво ще стане, когато пресата научи и някой друг лейтенант реши: „Убит е човек, тя може да помогне“?

Не можеше да ѝ даде отговор и те двамата погледнаха към Ив. Всичко зависеше от нея и Дейв усети, че е затаил дъх.

Тя отметна мократа коса от лицето си, премести очи от единия на другия, но ги задържа по-дълго върху Латовски, после отиде до касетофона и каза:

— Ще си изсуша косата по-късно, лельо.

Раменете на по-възрастната жена се отпуснаха, но изражението ѝ не се промени и тя отиде до вратата, без да продума. Великодушно настроен от победата си, Латовски се обади:

— Няма да я задържа много, госпожо Тилден.

— Госпожица съм. И ще я държите, докато не постигнете своето, без да ви е грижа за болката, тъгата и страха, които ще изпита.

Лелята излезе, дръпна вратите зад себе си и най-послед той остана насаме с Ив, в очакване да чуе какво е видяла в кабинета на Бънър. Сърцето му се разтупка, краката му поомекнаха и той седна в огромното кресло срещу нея.

Две минути по-късно обаче тя беше приключила. Видяла гърба на убиеца, облечен в бежово яке, чула изстрела, гледала как лицето на Бънър се разпада, а по-голямата част от темето му се разплесква по прозореца. Латовски седеше с наклонена глава и чакаше продължение, после изведнъж осъзна, че е свършила. Скочи от креслото и с няколко крачки отиде до камината.

— Само толкова? — Вдигна поглед към нарисуваната жена, чиито тъжни, уплашени очи обхождаха стаята. — Това ли е всичко? — Обърна се. — Поплинепо сако и светлокафява коса.

И заради това беше пропътувал триста километра, изгубил бе два дни и се бе подложил на глупостите на Франсес Тилден.

Върна се и застана до нея.

— Хайде, Ив, не може да е само толкова — яке и кафява коса...

После се прекъсна, понеже наистина му беше казала и друго. Гъста, права, твърда, светлокафява коса. Типично женско описание, още повече че точно с тези думи бе обрисувала в петък убиеца в гората. Той отстъпи назад, докато усети креслото зад себе си, тръшна се на него и сложи касетофона на масичката. Сигурно ще остави петно върху политурата, но някой ще го изтърка.

— Ив? Същият човек ли беше? Така ли е?

— Може да греша.

„На баба ми хвърчилото!“ — възрази мислено Латовски.

— Ако грешиш, ще тръгна да гоня вятъра — каза той. — Но аз така или иначе го правя. Господи — отговори ми. Той ли беше?

— Да.

— Убиецът от гората.

— Да.

— Защо? — възкликна Дейв повече към себе си, отколкото към нея. — Бънър нямаше нищо общо със случая, освен че ме изслуша. А не съм му казал нищо, че да го убият, защото аз самият не знам нищичко. Така че защо?...

— Не мога да ти отговоря.

— Пациент ли му е бил?

„Трябва да подхванем отнякъде, беше обяснил на госпожа Микър, така че започваме от пациентите.“

— Не знам.

— А ако е бил? Ако е и пациент, и убиецът от гората?

— Тогава какво? — попита тя.

— Не знам.

Той стана, после пак седна. Искаше да се приближи до Ив, но нямаше как да го направи, освен ако не коленичи на пода пред нея.

Хвърли се на креслото и прокара пръсти през косата си.

— Добре, да приемем, че е бил пациент. Не знам дали Бънър беше добър психиатър. Но съм напълно уверен, че беше страхотен слушател. Разбрах го, когато отидох при него след разпадането на брака ми и имах нужда да поприказвам с някого. Той ми беше най-добрият приятел, но въпреки това мислех да не се разпускам много-много, нали така. „Вече говорим на различни езици, имаме различни ценности в живота, дрън-дрън-пляс.“ Пълни глупости като онези, дето ги плещят в сутрешните дискусии по телевизията.

— И в книгите със съвети как да си помогнем сами и да спасим брака си — добави тя тихо и двамата се ухилиха.

Той продължи:

— Точно това имах предвид. Само че надзърнах в онези негови чисти, добри, внимателни очи и изведнъж всичко се отприщи. „Не мога да я понасям. Не издържам само като я гледам, слушам, усещам край себе си. Не мога да го вдигна, Бъни, независимо какво прави с мен, а тя се старае, трябва да ѝ се признае. Но не помага и ако остана с нея, никога повече няма да се любя с жена, освен ако не извърша прелюбодеяние.“ Разказах му неща, които никога дотогава не бях признавал даже пред самия себе си — може би същото се е получило с убиеца. Бремето е станало толкова непоносимо, че е изпитвал нужда да поговори с някого. Но не за да се изповяда, а просто да пооблекчи душата си, отишъл е при Бънър, отворил е уста да каже нещо съвсем обикновено, като например: „Знаеш ли, понякога имам тези пориви, дето ме плашат и могат да бъдат опасни“, а оттам е излязло: „Помогни ми, Бъни. Убих пет жени“.

— И после... — попита Ив, притаила дъх.

— После е извадил верния си магнум. — Той прекъсна и поклати глава. — Не става.

— Защо?

— Понеже никак не е случайно, че е носел такъв голям патлак. Освен това първо се е обадил на Бънър и го е накарал да отиде. Организирал е всичко.

— А ако само изповедта, а не и убийството е била резултат от моментен порив? Може да си е признал предварително.

— Кога? Видях се с Бънър в събота сутринта. Каза ми, че ако поставял лекарска тайна над смъртна на пет жени, той щял да е ненормален. Щеше да ми съобщи тогава, ако знаеше. Или по-късно в събота, когато и двамата бяхме при него, така че...

— На празненството — тихо се намеси Ив и косъмчетата на врата му настръхнаха.

— Ти го видя...

— Заедно с убиеца на една маса.

— И Бънър беше се натряскал.

— Може би.

Възможно е и убиецът също да е бил пиан, помисли си Латовски. Седнал е с Бъни в клуба на танците и си е признал, че е извършил пет убийства. И после? После Бънър се напива още по-яко, понеже не може да го понесе, но и не може да разкаже чутото на никого, тъй като престъпникът му е пациент, а усеща, че трябва да го направи, защото става въпрос за нечий живот, ето защо се напива, за да заглуши тази мисъл. Убиецът обаче постъпва иначе. Думите, изречени в нетрезво състояние, го преследват цяла нощ и когато слънцето изгрява, той вече е решил какво да прави, обажда се на Бъни...

Латовски взе касетофона.

— Трябва ми описание, Ив. Бил е пациент на Бънър и е ходил на танците в събота. Имам ли описание, ще го пипна.

Той седна по-напред в креслото, почти на самия му крайчец и протегна касетофона към нея.

— Ще го направиш ли? — попита внимателно с гласа, който използваше, когато искаше да свали някоя жена. — Ще го направиш ли?

Тя се втренчи в уреда. Латовски забеляза онзи израз на тиха увереност, промъкнал се в очите ѝ в петък, и разбра, че тя ще се съгласи. Навярно мрази това нещо заради провала на брака си, то може да провали живота ѝ и тя го знаеше, но все пак Ив искаше да го направи така, както Хоровиц е искал да свири на пиано.

Той протегна, доколкото успя, касетофона и тя го взе от ръката му.

Не издържаше вече да стои толкова далече, ето защо се смъкна от креслото и клекна пред нея.

— Това, което казах преди, все още е в сила — напомни му тя.

— Аха... може да не видиш нищо или пък всеки друг, който го е докосвал, даже японеца, който го е изработил.

* * *

Ив затвори очи. Не беше го правила досега и той се почуди защо постъпва така. После се намеси някакъв шум от двигател и той вдигна ядосано очи, страхуваше се, че звукът може да я разсее. Покрай френските прозорци премина една косачка за трева, карана от човек в гащеризон, и се скри зад стената. Пърпоренето заглъхна и тя каза тихо:

— О, по дяволите... — А после: — Белезите...

Белези? Нима отново е с Кен Невинс? Той беше сред пациентите, може да се е допирал до касетофона, и да е убил Бънър и жените в гората?

Не — косата му е тънка и сламеноруса, а не гъста и светлокафява.

Тя не каза нищо повече, но клепките ѝ запърхаха, устата ѝ се отвори — виждаше се чак под езика ѝ — и бледото ѝ лице посивя. Състоянието ѝ наподобяваше изпадане в шок — често го беше срещал, докато служеше в пътната полиция, когато измъкваша пострадали изпод смачканите ламарини, и знаеше, че от това се умира.

— Ив. — Обади се тихо от страх да не я стресне. Тя не отговори и той докосна опакото на ръката ѝ. Беше студена и влажна. — Ив. — Повиши малко глас. — Ив, всичко е наред... остави го, каквото и да е то. Ти си в безопасност... у дома си... то не е истинско.

Не беше. Ив не се намираше някъде „там“ тялом. Беше безпльтен наблюдател на сцена, което вече беше или щеше да се разиграе, нищо в нея не можеше да я нарани и все пак тя я плашеше. Изглеждаше бледа като призрак, клепачите ѝ пърхаха като крилата на пеперуда, а той не знаеше какво да прави. Хвана ледената ѝ длан в своята, но тя я издърпа и все така със затворени очи грабна малкия касетофон с две ръце, вдигна го над главата си като баскетболна топка и го запокити право в лицето му. Дейв се сниши, уредът прелетя край

него, блъсна лампата на масичката отзад и се стовари с трясък на пода. Лампата се разклати, падна и кристалната ѝ основа се разби на парчета.

Вратите се блъснаха в стената и Франсес Тилден влетя, придружена от иконома. Сигурно са слушали от другата страна и са чули падането на лампата.

Симс се втурна през стаята. Главата на Ив се люшна назад, очите се отвориха и тя погледна неவிждащо към тавана. После тялото ѝ взе да се накланя в креслото и Латовски се пресегна да я хване.

— Не я докосвайте — изръмжа лелята, икономът застана помежду им и облегна младата жена на креслото.

— Аз ще поема нещата, лейтенант — любезно му каза той.

* * *

Симс подпъхна ръка под главата ѝ и наклони чашата към устните на Ив. Малко бренди се изля в устата ѝ, по-голямата част се стече по брадичката ѝ, но Латовски видя как гърлото ѝ се раздвижи и тя преглътна. Икономът ѝ даде още една глътка и цветът на лицето ѝ заприлича донякъде на човешки. Ив отвори очи и изгледа първо Симс, а после него.

— Видях го — задавено произнесе тя, — този път го видях.

Опита се да вземе чашата от мъжа, но той я дръпна.

— Не още — нареди Симс. — Бъди търпелива.

Даде ѝ да отпие няколко малки глътки, а лелята крачеше напред-назад зад дивана и кършеше така ръце, че диамантът пръскаше отблясъци във всички цветове на дъгата из цялата стая.

— Мисля, че трябва да повикаме доктор Рубин.

— Не — прегракнало каза Ив, — недей.

Посегна пак към чашата и Симс я остави да я вземе. Тя отпи една здрава глътка и се задави, после още една, и този път нищо не ѝ стана. Изглеждаше по-добре, поне не по-зле, отколкото когато влезе в салона.

Още три глътки и пресуши чашата. Симс донесе бутилката от опушено стъкло, на която лейтенантът прочете думата „Наполеон“, и пак я напълни. С това темпо ще се натряска, помисли си Латовски.

Ив отпи, после отново го погледна и каза:
— Този път го видях, наистина, Дейв.

* * *

Портите бяха отворени. Райли забеляза, че таблото на алармената инсталация на една от колоните не свети — навярно през деня не я включваха. Сви по алеята, стигна до завоя при клена, видя къщата и колата на Латовски, паркирана пред нея, и спря.

Големината ѝ не го поразя, досетил се бе какво да очаква от каменните колони, табелката, портите от ковано желязо и околните имения, които бе зърнал пътем.

Латовски сигурно има страшно сериозен повод, за да дойде тук един ден след убийството на доктора и три дни след това на Абигейл Рийз. Някой в този дом знае нещо много съществено за първия или втория случай.

Само че Дейв хич няма да му се зарадва, а хората, които живеят в такива къщи, не разговарят с журналисти. Не ставаше и да позвъни на вратата и да попита за лейтенант Латовски, нито да поиска интервю със собственика или собственичката на дома.

— Когато се колебаеш, намери някой барман — беше го посъветвал Тренант много отдавна. — Хората споделят много повече с бармана, отколкото със свещеника си, а пък барманите са приказливи. Особено мъжете, понеже те са по-големи клюкари от жените. Житейски факт, който никой не обича да признава.

Барман.

Беше единадесет часът, понеделник сутринта, но даже тук, в това охолно, прекрасно, изолирано кътче на Южна Нова Англия сигурно имаше отворен бар. Той върна назад и бързо зави, за да се измъкне, преди някой да погледне през един от стотината прозорци и да го забележи.

* * *

— Висок е... но това вече съм ти го казвала — подхвана Ив. Гласът ѝ бе надебелял от брeндитo. — Може би метър и осемдесет, малко по-малко, струва ми се. Косата му е светлокафява и така нататък — тя се поуcмихна, — има правилни черти, прав нос, издължено лице, хубава уста. Би изглеждал красив, ако не бяха очите му.

— Какви са?

— Светлокафяви. Цветът им е като на косата му. — Тя отново отпи голяма глътка от чашата си. — И са... празни. Никога не съм виждала толкова... празни... мъртви... стъклени... очи. Като кукленски.

Тя потрепери и лелята се обади:

— Мисля, че трябва да повикаме...

— Като на кукла — промърмори на себе си Ив и довърши питието си.

Симс отново ѝ наля.

— Продължавай — подкани я Латовски.

Тя го погледна с мътен поглед.

— Това е всичко.

— Можеш ли пак да го видиш? Имам предвид мислено?

Тя кимна.

— Добре. До няколко часа ще доведе художник.

— Не. Никакъв художник.

— Но как иначе...

— Нито художници, нито нещо друго — настоя тя. — Свършено е.

— Какво искаш да кажеш?

— Че не мога да ти съобщя нищо повече и няма да го опиша нито на художник, нито на когото и да било, Дейв. И освен това... съжалявам, но трябва веднага да си тръгнеш и никога повече да не се връщаш и да не звъниш или — още една глътка брeнди — нещо подобно — довърши тя.

— Защо?

— Понеже грешиш. Убиецът не е взел своята касета, а записа, който Бънър ми направи в събота. И го е сторил, защото ме търси. Преследва ме като дивеч... И току-що видях как ме намира.

* * *

Слънцето се беше вдигнало високо в небето, когато Латовски си тръгна. Беше горещо. Симс затвори вратата зад тях и предложи:

— Нека да се поразходим, лейтенант.

— Защо?

— Понеже трябва да поговорим, а пък е прекалено топло, за да седим в колата. Оставете касетофона, да не го носите.

Латовски послушно отвори вратата на олдсмобила и сложи машинката на седалката. Пукнатината от удара в пода се беше разширила, копчетата играеха. Не подлежеше на поправка, пък и беше старичък — Бънър отдавна е трябвало да си купи нов. „Вече е твърде късно“, помисли си той и в очите му защипа. Наведе глава над уреда, за да скрие лицето си от Симс.

— Счупила съм касетофона му — бе извикала тя, когато го видя.
— Не съм искала, съжалявам.

Последните думи, които му каза или навярно щеше някога да чуе от устата ѝ, понеже точно преди това му беше наредила да си тръгне.

— Ти си единствената връзка между мен и убиеца. Ако ме открие, ще е заради теб.

— А Лучи? — прегракнало попита Латовски.

— Той знае само фамилията ми, а не коя съм, нито къде живея... освен ако ти не си му казал. Направил ли си го?

— Не.

— Тогава оставаш само ти. Ако ме открие, ще е заради теб. А той наистина ще ме намери, освен ако не изпълниш молбата ми.

— Но...

— Без никакво *но*, Дейв. Ти не си виждал тези очи, а аз съм.

— Очи — повтори монотонно той. Мъртви, стъклени, кукленски очи.

— Видях ги в огледалото — поясни тя, вече съвсем с надебелял език, тъй като пиеше четвъртото си бренди, — ръчно огледалце или за обратно виждане. Той беше зад гърба ми, наблюдаваше ме в него... беше ме хванал. — Тя цялата се разтрепери и пресуши чашата. — Така че, моля те, тръгвай си. И се закълни... закълни се, че няма да се

върнеш, докато не те повикам или не ти се обадя... все едно какво. Моля те — закълни се.

Той се подчини, процеждайки думите през устните си. Имаше усещането, че са направени от парчета дроб. После тя кимна, промърмори колко съжалявала и се отпусна в креслото си. Дейв отиде да си вземе касетофона и малко му се зави свят, понеже се изправи прекалено рязко. В този момент тя го беше видяла и бе изплакала:

— Счупила съм касетофона му... не съм искала...

— Лейтенант — повика го икономът.

— Идвам.

Но изчака още малко, понеже не беше готов да се изправи лице в лице със Симс. Беше изгубил Бънър вчера, а днес — нея. Време бе да се замъкне в задното сепаре на „Галерията“ и да се натряска.

Мъжът зачака, без повече да го вика, а Латовски най-после се изправи и затръшна вратата на колата.

* * *

Тръгнаха край къщата, минаха през един двор, павиран с тухли, и край гараж за шест коли и навлязоха сред безбройните акри земя на Тилденови. Наблизо не се виждаше нито една къща и Латовски промърмори:

— Голямо имение.

— Шестстотин акра, лейтенант. И в случай че някога се запитате — а това може да стане някой ден — земята наоколо върви по около осемдесет хиляди на акър. Някакъв предприемач от Хартфорд веднъж им предложи двадесет милиона за един парцел и те му отказаха. Можете ли да си представите да откажете двадесет милиона?

— Не.

— И аз също. Само че те са богати, лейтенант. Не им знам състоянието до последното пени, но ми е известно, че старият Тилден остави на дъщерите си по една сума от порядъка на стотина милиона преди тридесет години. Вече се е удвоила... може да се е утроила досега. Ив получи частта на майка си, ще наследи и тази на леля си някой ден.

„Четиристотин милиона плюс-минус нещо“ — пресметна наум Латовски и сподави кикота, който щеше да прозвучи, беше сигурен в това, пискливо и шантаво.

Стигнаха до група разцъфнали възлести, стари наглед овошки, под които имаше пейки.

— Да седнем — предложи Симс.

Настаниха се един срещу друг. Коленете им почти се докосваха. Около тях като розов сняг се сипеха цветчета, задържаха се по косите и дрехите им и напояваха въздуха с аромат.

— Старата черешова градина — поясни икономът. — Повечето дървета вече не раждат, нищо че цъфтят, но все стигат за някой и друг пай или буркан сладко. Тук винаги е малко по-хладно — сигурно има подпочвена вода или нещо такова.

— Имението ли ще разглеждаме?

— Няма нужда да се нагрубяваме, лейтенант. Трябва да поговорим — ето едно приятно място, където можем да го направим.

— За какво да говорим?

— За човека от „огледалото“. Доколкото разбирам, взел е касета със запис на нейния глас.

— Да.

— И какво казва тя на нея?

— Че може да... вижда... някои неща.

— Които никой друг не е в състояние да види.

Литовски кимна.

— Добре, а той какъв е?

— Не знам, иначе щях да го арестувам и тя нямаше да има повод за тревога.

— Да го арестувате? За кражба на касета?

Литовски се подсмихна жестоко.

— За убийството на шестима души, господин Симс.

Икономът се дръпна рязко назад и разклати пейката с крака от ковано желязо.

— Боже господи.

— Аха. Един от шестимата беше най-добрият ми приятел. Касетофонът е негов... той направи записа.

— Разкажете ми — подкани го тихо Симс.

— Защо?

— Защото вие ще си тръгнете след няколко минути и аз ще остана единствената преграда между нея и него. Разкажете ми.

Литовски подхвана:

— Пет от жертвите бяха жени, разпорил ги в гората и ги гледал как умират на лунната светлина.

— Боже мили.

— Шестият — моят приятел — застрелял в лицето с магнум или някакъв пистолет с подобни характеристики. Ето почти всичко, което знам, с изключение на това, което чухте — че има светлокафява коса и студени, мъртви, празни, кукленски очи със същия цвят. — Латовски се засмя невесело. — Барманът, в чието заведение убиецът е срещнал последната жена, прилича на белокож Майк Тайсън и на мишницата му е татуирана змия. Представям си как го питам дали си спомня някакъв идиот с „кукленски очи“.

— Шест...

— Доколкото ни е известно. Може да е имало и други, които не сме и никога няма да намерим.

— Не бива да допускаме да припарва до нея.

— Така е.

— Трябва да удържите на думата си, Латовски.

— Дал съм я и ще я спазя — отвърна сериозно той.

— Да, да. Човек на честта. Само че времето има тази особеност, че разколебава принципите ни, и ще дойде ден, само след седмица-две, когато ще си спомните от каква полза би могла да ви бъде и ще забравите всичките тези приказки. Особено ако оня мръсник стигне до седем... или осем души. Виждам ви как си казвате тогава, че обещанието, дадено под натиск в салона на богатата дама, няма никакво значение в сравнение със заплахата срещу човешки живот. Сценарият не е чак толкова невъзможен, нали?

Латовски не му отвърна. Симс махна няколко цветчета от късо подстриганата си прошарена кафява коса и продължи:

— По две причини не можете да си го позволите, лейтенант. Едната е, че ако някога минете през тези порти без покана... обадите се по телефона или изпратите телеграма на Ив... ще ви натроша кокалите.

„Имаш да вземаш“, помисли си Латовски и се стегна, за да покаже на иконома това-онова. Изопна тялото си и му хвърли

специалния си поглед, уплашил не един убиец и насилник и куп по-дребни закононарушители, но Симс го посрещна съвсем спокойно. Ръцете му, облеgnати на коленете, бяха с размери на студено пушен бут, а вратът му приличаше на дънер. Щеше да изпълни съвсем точно заканата си, без да се запъхти. Латовски се отпусна на пейката и сведе очи към цветчетата, осеяли земята под краката му.

— А втората причина? — промърмори той.

— Браво, лейтенант — каза мъжът, — много добре! Страхувах се, че ще се наложи да си доказваме кой е по-голям мъжкар. И дори да си устроим малко показно. — Той му протегна ръката си. — Името ми е Лари Симс между другото. Симс за пред хората, Лари в частния живот. Моля, наричайте ме Лари.

Здрависаха се, икономът се облегна назад и погледна край Латовски към къщата с хипопотамски размери на около пет акра от тях.

— Причина номер две е много по-сложна — подхвана той. — Вижте, Ив наистина може да прави това, което казва. О, знам, вие си мислите, че й вярвате, иначе нямаше да сте тук. Ала съм сигурен, че има цял списък със съображения някъде в дъното на главата ви и някои от тях навярно са основателни. Например тя не може непременно да види каквото и когато си поиска или поне предпочита да смята така. Твърди също, че не узнава имена и, предполагам, е вярно. Но в едно отношение никога не греша и то е, че ако види нещо, то задължително става — съвсем като майка си.

— Майка й!

— Аха. Елън Дод Тилден Лий. Тия хора имат куп фамилни имена, а? Елън притежаваше онова „нещо“ — най-доброто наименование, което съм успял да измисля за тая гадост. Пробвах с „паранормални способности“ — само за собствена употреба, естествено — ала ми звучеше като извадено от някое обаждане по телефона на доверието. Елън Лий го притежаваше и нейната майка също — тя е дамата от картината в салона. Това я довършило между впрочем. Една вечер слязла, заключила се в гаража, запушила пролуките с одеяла и пуснала няколко коли да работят. Великолепна жена, ако се съди по портрета и разказите за нея. Известна красавица по тези места, независимо дали й е било от особена полза. После дошъл редът на дъщеря й Елън. Не знам по какъв принцип се предава

и защо е подминало Франсес. Сигурно само Нобелов лауреат може да открие... или пък е нещо като семеен талант, подобно на уменията да се правят пари. Във всеки случай Елън го наследила от Оливия и се опитала да се преструва, че не е такава, а просто едно мило, обикновено, хубаво, богато момиче. Известно време изглеждало, че номерът ще мине. Ходела на танци, имала обожатели и излизала сред обществото като останалите момичета в ония години. Омъжила се, после родила Ив и всичко рухнало, понеже не можела да се докосне до дъщеря си от страх да не „види“ нещо. Опитай се да си представиш, Дейв. Прегръщаш малката си шестгодишна дъщеричка и я виждаш с мозъчен тумор на дванадесет — какви ще бъдат следващите шест години и за двете.

Латовски усети как въображението му заработи в тази посока и моментално го възпря, защото нямаше желание да узнава как би се чувствал.

Симс продължи:

— Стигнало се дотам, че Елън не можела да се докосне и до съпруга си, и онова бедно копеле, Т. Уилям Лий се казваше и все още се казва така, доколкото знам — стискал зъби, докато можел, а после духнал, а Елън се затворила в стаята си, както пишат в романите.

Латовски погледна отвъд дърветата и носещите се по земята цветчета към слонската къща и се запита кой от стотиците прозорци е бил нейният.

— И така останахме само Франи и аз да отглеждаме детето — заключи Симс.

— Ти?

— Аз. Виж, Франи и аз имаме уговорка. — Забеляза изражението на лицето му и се изсмя от сърце. — Точно така, лейтенант, именно това имам предвид и престанете да ме гледате, сякаш съм ви показал оная си работа. Франи не е единственото богато момиче, което го е правило с иконома... само дето тогава бях още прислужник. Но при нас историята просто продължи. Още щом се погледнахме за пръв път, когато старецът ме нае преди тридесет и пет години, току-що завърнал се от войната в Корея, въпросът и за двама ни бе решен. Франи не е такава снобка, каквато изглежда. Даже въобще не е сноб и всъщност би се омъжила за мен още тогава... или сега, предполагам. Но в такъв случай щеше да има още едно фамилно име, а аз щях да съм жребецът

за разплод от града, който се е оженил за една Тилден. Идеята не ми допаднаше, когато бях на двадесет и три, още по-малко сега, на петдесет и седем, пък и така ни е добре, даже хубаво — всъщност прекрасно. Имаме Ив и самите нас двамата, ще се роди и бебе...

— Бебе!

— Ив вероятно не ви е споменала — може би даже и на Сам не е съобщила. Не била сигурна и като че ли просто не иска да се увери, но госпожа Кнап твърди, че се познава по кръговете под очите ѝ, а Лора, прислужницата на горния етаж, казва, че можеш да си сверяваш часовника за седем сутринта по звуците от повръщане, които се носят от банята ѝ. А така се връщаме по един малко заобиколен начин и с много повече приказки, отколкото са необходими, на причина номер две: Поли Боген, прислужницата преди Лора. И сина ѝ Том по-точно.

— И какво за Том?

— Той беше около шестнадесетгодишен по времето, за което става въпрос — висок, красив, умен и единствен син. Горивото, разпалващо огъня на живота на родителите му, както можете да си представите. Е, добре, един ден Елън го „видя“. Не знам как е станало, тъй като тя избягваше да се докосва до хората — за нея то беше все едно да целуне кобра. Но, изглежда, някак се е допряла до Поли или нещо, пипано от нея, и момчето ѝ се явило. Не висок, строен, красив и млад, какъвто беше, а сбръчкан като стрида в болнично легло, обвивка без съдържание, прикачен към куп апарати. Ръцете му приличали на птичи лапи, така се получава след години, прекарани в кома, и тя знаела, че е бил в това състояние много дълго — и ще остане така. Преди всичко разбрала как се е стигнало дотам... Казала го на Поли. Сигурен съм, че само се е изтръгнало от нея, защото за Елън да изживее и да разкаже виденията си беше равносилно на почивка в деветия кръг на ада. Но ставало въпрос за живота на момчето.

— И какво ѝ разказала?

— Че в нощта на Все светии ще се разрази буря, два дни след времето, за което говорим. От онези пролетни вихри, дето навяват мокри листа и ги полепват по асфалта, а Том младши ще пътува в кола с приятелчетата си. Ще бъдат пияни, листата ще са мокри... усещате накъде отива работата.

Латовски кимна.

— Все едно, Елън съобщила на Поли, а Поли сподели с нас — прислугата. Опита се да не повярва, да го вземе на смях, но в крайна сметка стигна до плач, защото познаваше способностите на Елън като всички нас. Най-накрая каза на съпруга си, Том Боген старши. И до ден-днешен не знам какво мисли за ясновидството изобщо и за „дарбата“ на Дод-Тилденови в частност, но предполагам е решил, че е по-добре да постъпи като суеверен идиот, отколкото да рискува да загуби сина си. Поли предупреди и родителите на другите деца, които трябвало да излязат с Том младши в оная вечер. Но те нарекли всичко нечестиви глупости, казали, че жените от рода Тилден са невротични богати кучки, които искат да им обърнат внимание или нещо подобно.

Настъпи денят. Том старши и Поли не бяха толкова глупави, че да се опитват да разубедят едно шестнадесетгодишно момче да не ходи на купон, който е очаквал с нетърпение в продължение на седмици, ето защо издебнаха да се качи горе и да започне да се тъкми за нощното върлуване. Сигурно в скъсани дънки и черно шушляково яке с реклама на някоя пицария в Детройт отзад на гърба — точно като хлапетата сега — и го заключили.

Поли разправяше, че било ужасно. Стаичката му била на тавана, а не можел да се измъкне, без да си счупи врата, и имал благоразумието да не се опитва, въпреки че беше на шестнадесет, но блъскал по вратата, докато не си разкървал кокалчетата, и крещял такива обиди, каквито Поли никога не била чувала дотогава.

Другите пристигнали да го вземат, но Том старши слязъл и им казал, че синът му не е във форма и не може да дойде с тях. Те обаче, изглежда, знаели истината от родителите си и не си тръгнали веднага, викали и дюдюкали край къщата, натискали клаксоните и дразнели бедното момче, докато накрая то взело да се хвърля с цяло тяло по вратата. Поли казва, че се уплашила да не счупи ключалката или да си строши някоя кост. Ала къщата била стара, вратата не помръднала и той си счупил само ключицата, но и това не го възпряло.

А през цялото това време вечерта била ясна и мека, лейтенант. Идеална празнична нощ с ловджийска луна, без нито облаче в небето. Всичко започнало около десет часа с малко ветреца и няколко капки дъжд по покрива. Поли ни каза, че се разплакала от облекчение, когато ги чула. Вятърът се засилил, дъждът се превърнал в порой, който

наводнил мазетата, прекъснал тока из целия град... и съборил последните листа от клоните и те полепнали по асфалта.

Другите момчета отишли на събиранията. Пили, пушили „трева“, после насядали по колите. Този, който карал, с присъщата само на младите увереност в собственото им безсмъртие натиснал педала докрай, не успял да вземе един завой с над сто километра скорост и се забил в друг автомобил, пълен с младежи, напушили се с „трева“, които също карали със сто. Петима загинали на място, един останал инвалид за цял живот, друго момче било смачкано, както е щяло да се случи с Том младши, а едно от тях се отървало с няколко порязвания. Такъв им бил късметът, лейтенант.

— А Том Боген младши?

— Има съпруга и две деца, университетска диплома и инвестиционна фирма, обслужваща писатели и киноартисти в Бъркшайър. Обаче ако Елън не беше казала на Поли и Поли не я беше послушала, той щеше да бъде живият труп... Когато Елън видеше нещо, то се сбъдваше, ако нищо не се промени. Щом Ив види нещо, то също става, ако не се внесе някаква промяна. В случая това си ти, Дейв. Знам, че навярно се считаш за симпатичен, нормален тип, с изключение на оръжието, което носиш, сигурно имаш жена и деца и образцова къща с градина. Обзалагам се, че веднъж седмично играеш покер, боулинг или пък ходиш на риба, викаш за „Метс“ — все едно. Но в момента ти играеш ролята на Немезида^[1]. И ако не си отидеш сега, без да се завръщаш, той ще я намери. И как мислиш ще постъпи този шесткратен убиец с една ясновидка, която може да разпознае лицето му в някое от виденията си, а?

— Ще я убие.

— И аз така смятам — каза Симс.

* * *

Момчето на бензиностанцията имаше чиста, лъскава руса коса, розови бузи, ясни, сини като водата в басейн очи и тениска с надпис „Йейл“. Напълни резервоара на Райли, взе парите и му каза, че в Бриджтън има само един бар, някакво крайпътно заведение, „При Бърт“. Даде му ясни указания как да стигне и отказа предложения му

бакшиш от един долар. Даже му помаха, докато потегляше. Богатите наистина са различни, помисли си Джим, като се сети за грубите, недодялани мръсни хлапета със сплескани лица от бензиностанциите в близост до големия град. Ратаи, които се учат как да обслужват клиентите.

Последва указанията и се озова на главната улица на град с един светофар, който приличаше на коледна картичка, само че без снега. По нея се редяха магазини, на чиито витрини бяха изложени екипи за тенис и голф, каквито беше виждал в списанието „Град и село“ в чакалнята на зъболекаря си. А колите — общата им стойност би надхвърлила брутният национален продукт на няколко страни.

Улицата свършваше пред една величествена островърха църква в новоанглийски стил. Сви наляво, както му бе казало хлапето, и след пет минути стигна до барчето — ремонтирана сграда в колониален стил. Спря на паркинга и остави колата си между един ролс и едно BMW, срещу два покрити конски фургона и мерцедес комби. „О, Америка — помисли си той. — Покажи на вожда на някоя страна от третия свят този паркинг, после го прекарай по главната улица на Бриджтън, Кънектикът, и той ще се върне у дома със сърце, натежало като олово от омраза и завист.“

Ролсът не беше заключен. Райли остави и своя автомобил незаключен и влезе в заведението.

След слънцето отвън помещението му се видя тъмно и минаха няколко секунди, докато очите му се адаптират. На бара и отзад в сепаретата седяха няколко души, подранили да обядват. Той се намести на едно от високите столчета пред барплота, по-далеч от другите клиенти — двама мъже в ризи за голф и сака от туид и жена, с доста опърпан вид като за тези места — и разгледа бармана, който правеше коктейл в момента. Имаше коремче, лице с едри черти и увиснали бузи. Тежаха му само тридесет години в повече, за да е колежанин, който си докарва нещо допълнително. Навярно той беше въпросният Бърт.

Райли си поръча от наливната бира на заведението. Барманът му наточи, а през летящата врата на кухнята се появи сервитьорка, понесла два дебели, сочни на вид хамбургера с пържени картопки, нарязани домати и цяла кисела краставичка. Беше към края на

двадесетте, началото на тридесетте, облечена в спретнати, огладени панталони и чиста блуза под бежовата престилка.

Тя ще знае какво става из околността, може би не с такива подробности като стария Бърт, който постави пред Райли една бира с идеална шапка от пяна върху картонена подложка, но пък изглеждаше далеч по-приказлива от него. Барманът не беше произнесъл нито дума, откак Джим влезе, пък било поне за да си поиска парите.

— Колко? — попита Райли.

— Четири.

Скъпичко за една бира, но се намираше в страната на богатите. Остави петарка, получи кратко кимване за благодарност, после отпи от бирата си (от онези вносни марки, които никога няма да намериш в наливно състояние в Гленвейл) и се загледа в сервитьорката. Тя свърши с поднасянето на хамбургерите и седна в едно от сепаретата, където я чакаше вестник и някаква напитка с лед.

Райли изпи половината бира, наслади ѝ се на спокойствие, после занесе чашата и подложката си при сервитьорката.

— Здравсти. Казвам се Джим Райли.

— Мери Оуен — отвърна тя с изненадана усмивка. Клиентите ѝ очевидно не си даваха труда да се представят. — Какво да ви донеса?

— Нищо. Просто исках да си поговоря с вас, ако имате време.

Усмивката ѝ изчезна и той се изсмя.

— Не те свалям, Мери. Репортер съм от един вестник в Олбъни.

Сложи бирата и подложката на масата, извади журналистическата си карта и я постави пред нея. Даде ѝ време да я разгледа, после се намести срещу нея.

— Искам да те поразпитам за едни хора — сигурно ги познаваш.

— Какви хора? — попита тя подозрително, но погледът ѝ не се откъсваше от картата. Може би за пръв път виждаше такава.

— Тилденови.

Сервитьорката вдигна широко отворените си очи и той разбра, че ги познава или знае нещо за тях. Реши, че каквото и да е то, сигурно е завладяващо интересно.

Но все пак тя не беше от породата на доносниците — у нея имаше нещо улегнало и чистичко, което го наведе на мисълта, че това е родният ѝ град, прекарала е тук целия си живот, както са правили родителите и прародителите ѝ още от времето на колониалните войни.

Щеше да си затвори устата по-здраво от банков трезор в пет следобед, ако ѝ предложи пари, но сигурно имаше чувство за отговорност.

Той каза:

— Точно се връщам от къщата, но не можах да събера кураж да натисна звънеца.

— Нима? Те са съвсем обикновени хора... е, обикновени може би е малко...

— Преувеличено?

Тя се усмихна и като че ли малко се поотпусна. Отпи от чашата си и той долови миризмата на скоч.

— За какво са ви? — попита жената.

Той си прочисти гърлото и си придаде неохотно изражение.

— Между нас ли ще си остане?

— Естествено. Щом така искате.

— Имам основание да смятам... божичко, звучи толкова високопарно, но е вярно — имам основание да смятам, че един човек в тази къща, може би даже някой от самите Тилденови, знае нещо, което полицията и обществеността също трябва да научат.

— Какво например?

Той поспря да си помисли и да отпие от бирата си, преди да отговори. Трябваше да внимава. Сигурно нямаше да е чула или да се е разстроила от смъртта на Терънс Бънър, но случаят „Жена, намерена в гората“ — „Върколакът“, считано от вчера, беше получил широк отглас.

Пое риска.

— Като например убиецът на жената, намерена в гората.

Очите ѝ се отвориха още по-широко и той продължи тихичко, като малко поизбърза да се доизкаже, да не би тя да се кани да го прати на майната си.

— Вече го наричам Върколака, понеже убива при пълнолуние. Спомняте ли си оня стар филм?

Сервитърката беше доста млада, но филмът го имаше на видеокасета. Тя кимна и потрепери и той позасили натиска.

— Убийците като Върколака никога не се отказват, Мери. Продължават, докато умрат или ги хванат. Почти винаги ги залавят, но понякога това отнема години и много хора намират смъртта си, понеже полицаите се оплитат в разни дивотии като например вероятен мотив

за престъплението и правото да не отговаряш. При нас обаче никога не е така. За разлика от тях журналистите могат да ходят навсякъде и да задават каквито си искат въпроси. Смятам, че някой от обитателите на оная къща знае нещо за Върколака и полицията също трябва да го научи.

— Имате предвид Ив? — попита тя зашеметено.

— Нея ли имам предвид?

Жената кимна и той разбра, че се е хванала, ето защо махна на бармана да донесе пак от същото.

---

[1] Немезида — гръцка богиня на възмездието, в по-общ смисъл — съдба. — Б.пр. ↑

9.

— Страх ли те е? — попита Адам меко.

Елън Бейнс кимна.

Всеки момент щяха да пристигнат санитарите и да я заведат в четвърта, където Шели Стърн щеше да извърши най-обикновена хистеректомия, ако открие рак на матката в начален стадий.

Те обаче можеше да закъснеят или да се наложи да чака половин час, докато анестезиологът стигне до нея. Нямаше смисъл да я остави да се измъчва.

Пригответи предоперационна доза либриум, заби иглата, извади я, после разтри мястото на инжекцията.

— Боже, много ви бива — каза тя.

Беше се упражнявал върху един грейпфрут преди въобще да направи първата си инжекция, а после върху самия себе си с витамин В₁₂. Мразеше мърляво свършената работа.

— Ще изпусна пролетта — обади се Елън. Не се оплакваше — тя никога не хленчеше.

Адам придърпа стола за посетители и седна до леглото.

— Сега не е пролет, Ел, сезонът на мухите е. Когато излезеш оттук, те ще са се махнали, после наистина ще настъпи пролет и ще можеш да засееш градината си.

— Вече съм го направила — отвърна тя пресипнало. — Поне граха. Дано да не изгние.

— Няма — успокой я той.

Тя се опита да кимне, ръцете ѝ се отпуснаха до тялото, затвори очи и се унесе. Адам също потъна в мисли за Дейвид Латовски. Сигурно има оръжие и знае как да го използва, но пък надали ще очаква, че симпатичният млад лекар от гленвейлската болница ще му извади колт. Може да рухне като Бънър. Психиатърът би му казал името ѝ и всичко останало, стига да го знаеше, но е възможно лейтенантът да е замесен от по-твърдо тесто.

Адам нямаше представа как ще постъпи в такъв случай.

Главното е да не го убива, преди да е изкопчил каквото иска от него. А второто по важност нещо — да не го застреля в лицето като Бънър. Беше се получило ужасно.

Санитарите пристигнаха и Адам се дръпна да не им пречи. Те застанаха от двете страни на леглото и единият от тях, с табелка с името „Бен“ на престилката, се наведе над Елън.

— Госпожо Бейнс? Дали не можете да ни помогнете малко?

Очите ѝ се отвориха. Тя ги погледна с мътен поглед и се опита да кимне.

— Просто се местете с нас, нали така?

— Добре — прошепна тя.

Те я увиха с чаршафа, Бен каза: „Хайде“ и санитарите я прехвърлиха бързо и опитно на количката.

— Благодаря ви — обади се Елън, сякаш току-що ѝ бяха направили неоценима услуга.

Бен ѝ се усмихна, тя унесено отвърна на усмивката му и затвори очи.

Избутаха я в коридора и Адам ги последва. Елзуърт Харис, който отговаряше за персонала, минаваше оттам и се спря при тях.

— Какъв ти е случаят, Адам? — поинтересува се той.

— Ранен карцином на матката за Стърн.

— Хммм.

Вратите на асансьора се отвориха и на пода пред сестринската падна правоъгълник бяла светлина.

— Какъв ужас, да се случи така с Бънър — каза Харис.

— Наистина, ужасно е — повтори Адам.

Санитарят Бен вдигна палец, което означаваше, че ще изчака с Елън, докато подготвят всичко, и няма да я изостави сама в коридора. Много мило от негова страна. Те бутнаха количката вътре, вратите се затвориха и Адам си помисли: „На добър час, Елън... късмет“.

— Ще ходиш ли на погребението? — попита Харис.

— Разбира се.

Там за пръв път щеше да му се отдаде възможност да огледа лейтенанта.

* * *

Адам застана в началото на пътеката между редовете в „Розовата стая“ на погребалния дом „Крейн“. Килимът беше в розов цвят, по тапетите имаше нарисувани розички, тапицираните с изкуствена кожа седалки на дървените сгъваеми столове също бяха розови. Погребението беше определено за един часа и макар че още беше дванадесет и половина, помещението беше пълно с хора. Кен Невинс седеше на задния ред до грозноватата си жена с лъчезарните сиви очи. Адам я помнеше от онази кървава нощ в „Бърза помощ“, когато мъжът ѝ си беше разрязал ръцете до костите.

Тя изглеждаше притеснена, а Кен имаше направо съкрушен вид. Беше загубил лекаря и приятеля, най-компетентния поддръжник, който сигурно някога ще има отново. Но Невинс знаеше тайната, можеше да я разкрие на следващия лекар и повтарянето щеше да започне. „Вината не е твоя, ти си бил само на седем години. Вината не е твоя, ти си се опитал да я спасиш. Вината не е твоя, никой не е можел да направи нещо повече...“

„Вината не е твоя“ щеше да се превърне в молитва за Кен и може би след година той ще започне да вярва в нея благодарение на онази жена.

Адам го наблюдава известно време, после се огледа за някой, който да прилича на лейтенант от полицията. Глупаво е да се мисли, че ще го намери по този начин, и сигурно най-накрая ще попита Ел Харис, който познава всички в града, но въпреки това обходи с поглед залата. Никой от чакащите отпред да изразят съболезнованията си на семейството не му се стори подходящ. Мина край задната стена, а после по страничната пътека и забеляза някакъв тъмнокос мъж, който разговаряше с висок блондин, чието лице Адам бе срещал по снимките във вестниците — Рич Крамър, шеф на полицията в Гленвейл. Другият беше нисък и кльощав, евтиният му костюм беше набран по шевовете и навярно носеше пистолет под издутото на кръста сако. Приличаше на ченге, разговаряше с ченге и Адам се надяваше той да е лейтенантът, понеже не изглеждаше особено симпатичен.

Продължи нататък по средната пътека към края на опашката от опечалени.

Ковчегът беше обсипан с бели рози, лилии и малки восъчни цветенца — не знаеше как се казват. Капакът му беше затворен, тъй като уменията на нито един балсамьор не бяха в състояние да поправят

пораженията по лицето на Бънър, нанесени от колта. Трябва да признае, че не бе му се случвало нищо по-отвратително, даже ако се вземе предвид оная коремна операция, която едва беше издържал в Бостънската болница. Очакваше да се получи малка чиста дупчица в челото, а темето да стане на каша, но, изглежда, газовете в куршума са се разширили под кожата, лицето на Бънър се разпадна пред очите му като пламнала филмова лента, а тилът му се беше пръснал по стъклата на прозореца с някакво твърдо, влажно изпляскване, сякаш е мокра глина, хвърлена върху грънчарско колело.

После Адам реши, че всичко вече е свършило и най-лошото е минало, но в този момент едното око на Бънър изскочи внезапно и провисна на края на още треперещия нерв...

Нареди се и погледна покрай чакащите към мястото, където седяха Мери Бънър и синовете ѝ. На последното коледно тържество за персонала тя беше едра, красива и много по-млада от своите навярно четиридесет и няколко години жена. Сега приличаше на напукана порцеланова статуетка на седемдесетгодишна старица. Лицето ѝ се бе смалило, а русата коса, която преди лъщеше от здраве, падаше отпуснато под черната сламена шапка с воал. Той се беше откачил и висеше накриво през челото ѝ и без тя да подозира, ѝ придаваше малко разпуснат вид. Но нямаше кой да ѝ каже, за да го затъкне на мястото му.

Дойде неговият ред и той се изправи пред нея, усещайки присъствието на покрития с цветя ковчег на Бънър зад себе си — сигурно щяха да минат години, преди Мери да започне отново да понася миризмата на цветя, без да потръпва.

Не взе ръката ѝ в своята, нито я докосна, тъй като тя навярно вече едва издържаше да я целуват, прегръщат и плачат на рамото ѝ хора, които после, след като всичко приключи, ще си отидат у дома при непокътнатите си семейства.

Представи се и изрази съболезнованията си. Опита се да надникне в очите ѝ, за да провери дали ще изпита нещо в отговор на нейното страдание, но килнатата воалетка го разсейваше, а прегракналия шепнец глас, с който му благодари за присъствието, прозвуча сякаш някъде отдалече през черния воал на точки, в който се вираше.

Момчетата изглеждаха също толкова зашеметени като майка си. Надали ги интересуваше кой е и какво иска да им каже, затова ги подмина и спря при възрастна двойка, чиято кожа беше като оцавена от слънцето. Вероятно от игра на голф в Аризона или Флорида. Знаеше, че родителите на Бънър са мъртви — това вероятно бяха тъстът и тъщата. Адам повтори кратката си съдържана реч, после разтърси покритите им със старчески петна ръце и отиде до страничната пътека.

Ниският тъмнокос кандидат за лейтенант чакаше на опашката за изказване на съболезнования. Адам се шмугна на втория ред зад Мери и седна точно зад нея. Ако се наведеше напред, сякаш облегалката му убива на гърба, можеше да чува какво ѝ казват хората.

Дойде редът на нисичкия и той произнесе кратка, много скована реч. От нея не личеше да е близък на семейството. Може да е бил някой от ония приятели от детинството, от които Бънър се е отдалечил с времето и те са се събирали инцидентно, само двамата. Вероятният лейтенант свърши да говори, направи няколко крачки, а после се върна.

— Извинете, госпожо Бънър, но държа да ви го кажа.

Шапката ѝ се наклони назад, когато вдигна глава.

— Ще го пипнем този тип — заяви мъжът. — Имаме улики и непременно ще го заловим.

Глупости, помисли си Адам. Нищо нямат. Късметът му до момента беше феноменален — намерил бе даже куршума на паркинга, едва не го бе настъпил, докато отключваше колата си. Сега лежеше заровен в меката земя на общинския парцел срещу къщата му и се съмняваше, че самият той може да го намери.

— Кълна се, ще го пипнем — повтори ниският тъмнокос мъж.

— Уверена съм в това, сержант... и ви благодаря.

Сержант, а не лейтенант. Изборът му беше погрешен, щеше да се наложи да измисли някакъв невинен претекст да попита Ел Харис за лейтенанта.

Опашката изтъня, високоговорителите до тавана изпращаха леко и „Където овците спокойно пасат“ се разнесе от тях. Много приятно подбрана музика.

Ще каже на Харис, че е прочел за лейтенанта във вестниците и се е почудил дали ченгетата идват на погребенията на жертвите. Не,

прекалено е оплетено.

Някакъв мъж в тъмносив костюм и толкова колосана, та чак изглеждаше като направена от картон яка избути подпорките на вратата с връхчетата на лъскавите си черни обувки и крилата ѝ започнаха да се затварят.

Ще му каже, че Бънър му е споменал за Дейвид Латовски и се пита кой ли е той. Далеч по-добре.

Вратата се затвори, после отново се разтвори и един грамаден мъж влезе с около дванадесетгодишно момиче. Той каза нещо на човека в сиво, после хвана момичето за ръка и отиде по средната пътека до предната част на залата. Зае празното място до Мери, а момчетата направиха място на девойчето да седне между тях и бабата и дядото. Вдовицата вдигна глава да погледне новодошлия, който сигурно беше метър и деветдесет, даже повече, и се разплака за пръв път от пристигането на Адам.

Мъжът натика провисналата воалетка зад периферията на шапката ѝ и Мери изхлипа.

— Ние сме на погребението му. О, Дейв, не мога да повярвам, че сме на неговото погребение.

Дейв, като Дейвид Латовски.

* * *

„Със сигурната и непоклатима вяра...“

Адам наблюдаваше Латовски над ямата, изкопана за Бънър. Имаше брезентен навес, в случай че завали, но небето беше ясносиньо, с малки пухкави облачета и ветреца, който огъваше цветчетата на нарцисите наоколо и пъдеше мухите.

Ковчегът беше поставен на летви над гроба. Двама мъже, облечени в зелено, пристъпиха напред и ги издърпаха, а носачите — Латовски бе един от тях — хванаха ремъците и започнаха да го спускат в земята.

Цветята върху капака потрепераха, докато се разделяха завинаги със слънцето, и Адам за секунда изпита някакво истинско съжаление към тях. Няколко отрязани стръка цветя събудиха много по-силни чувства у него, от което и да било човешко същество.

Ковчегът допря дъното, ремъците се отпуснаха, свещеникът загреба със сребърната лопатка от купчина пръст и я подаде на Мери.

Лопатката обиколи присъстващите, но когато стигна до Латовски, той поклати глава.

Или не е религиозен, или не бе в състояние да се прости с приятеля си и да хвърли шепа пръст в гроба му.

После всичко свърши.

Хората се запътиха през тревата към пътеката, водеща на шосето. Токчетата на жените затъваха в меката земя, мъжете ги хванаха под ръка. Около Мери се събра тълпа от хора, които искаха да ѝ кажат нещо или да я прегърнат, преди да си тръгнат. Латовски стърчеше над всички тях с мрачно в слънчевия ден лице.

Изведнъж се получи някакво раздвижване в групичката... разнесе се стенание: „Нееее...“. И Мери Бънър се втурна край тях, затича се към гроба. Шапката ѝ падна и се търколи по тревата, токчетата ѝ затъваха в меката земя и тя размаха ръце, за да запази равновесие. Стигна до ръба на ямата, поколеба се, после се стегна и Адам усети, че се кани да се хвърли в нея. Скочи да я спре, но Латовски го изпревари. Сграбчи раменете ѝ отзад и я издърпа, а тя се нахвърли върху него, като се мъчеше да се освободи. Той продължи здраво да я притиска към себе си. Свещеникът се върна тичешком, расото му се вееше зад него, и двете момчета го последваха. Мери се бореше с всички сили — беше едра жена, без да е дебела, но яка, и сигурно тежеше почти колкото Адам. Латовски обаче я укроти внимателно, без усилие, като държеше главата си дръпната назад, за да не го одраска по лицето.

Свещеникът каза нещо. Тя изпищя: „Не мога...“. Той продължи да ѝ говори, по-малкото момче изплака отчаяно и Мери най-последно престана да се дърпа и се отпусна върху Латовски.

Той я завъртя странично, прихвана я за кръста, да я подкрепя, и тръгна с нея през тревата към пътеката.

Тя вървеше покорно с наведена глава.

Бяха забравили за заседналата в леха с нарциси шапка. Адам направи няколко крачки към нея, но едно от момчетата се върна тичешком да я вземе. Краката на Мери се подгъваха, губеше контрол над мускулите си също като Елън Бейнс няколко минути след инжекцията с либриум. В този момент матката ѝ и прилежащите ѝ

органи навярно вече бяха замразени и микромирани, а Лил Туми довършва изследванията за степента на разпространение и развитие на тумора. Вандървиър беше направил първоначалната патология, но сега беше тук.

Краката на Мери омекнаха напълно и Латовски я вдигна на ръце. Сигурно тежеше седемдесет и пет килограма в отпуснато състояние, ала той я носеше като перце, с притисната до гърдите му глава, прихванал я под коленете.

Шофьорът на лимузината скочи и отвори вратата, а Латовски я остави внимателно на задната седалка, сякаш е направена от крехък порцелан.

— Господи — обади се застаналият до Адам Харис, — обзалагам се, че Дейв за тренировка вдига хладилници.

— Познаваш ли го?

— Срецали сме се един-два пъти у Бънър.

— Що за човек е? — попита Адам, докато наблюдаваше сцената в лимузината. Момчетата и възрастната двойка седнаха отзад при Мери. Латовски и момичето, чиято коса имаше абсолютно същия цвят като неговата, се дръпнаха настрана. Вратите се затвориха, лимузината изпърпори и потегли, а Латовски и девойчето прекосиха пътя и отидоха при един очукан олдсмобил.

Сигурно му беше дъщеря и Адам се запита къде е съпругата.

— Доста приятен по един такъв грубоват мъжки начин — казваше в този момент Харис. — Господ ми е свидетел, много е силен. Ще ходиш ли на събирането?

— На какво?

— Не знам как иначе да го нарека. Не е бдение, понеже той вече е положен в гроба. Не съм сигурен дали епископалната църква признава бденията — аз самият съм конгрегационалист. Така че, предполагам, това е събиране... в дома на Бънър.

* * *

Когато Адам пристигна, къщата беше пълна с хора. Климатичната инсталация се мъчеше да надвие горещината, излъчваща се от телата им и следобедното слънце, което струеше през

прозорците, но не успяваше. Адам държеше Латовски под око. Не беше трудно, понеже полицаят беше най-високият сред присъстващите.

Последва го през антрето в трапезарията, където бяха сложени маси със салати и студени меса. Латовски си взе нещо газирано от обслужващия бара Ал Коен. Адам си поиска чаша бяло вино и понечи да излезе след лейтенанта в коридора, но Вандървиър го спря на вратата.

— Има ли вече нещо за Бейнс? — попита той.

— Още не. — Адам се опита да го заобиколи, но другият стоеше на пътя му.

— Сигурен съм, че всичко ще бъде наред. Убеден съм, че туморът е правилно класифициран. — В думите му нямаше увереност.

— Ще те уведомя.

— Тя ще се оправи.

— Надявам се.

Вандървиър извади носна кърпичка от джобчето на сакото си и попи потното си лице.

— Адски е горещо тук — каза той. — Е, добре, ти ще ми кажеш.

— Веднага щом разбере — отвърна Адам.

Другият мъж най-после се дръпна от пътя му, но Латовски беше изчезнал.

Нямаше го в хола и Адам отиде по един широк, покрит с мокет коридор в подобната на космически модул кухня, където някакви жени зареждаха празните подноси, а Ейда Коен — срещнал я бе на няколко от болничните мероприятия — седеше до една ослепително бяла пластмасова маса и плачеше. Латовски не беше тук.

По друг коридор отиде до задното стълбище — Мери сигурно е на горния етаж, упоена от успокоителните.

Стигна до голяма стая — нещо като дневна, почти толкова претъпкана, колкото хола, но отворените плъзгачи се врати на една от стените разхлаждаха въздуха в нея.

Латовски и тук го нямаше.

Тръгна по друг коридор към предната част на къщата и хола и го намери там, изправен до камината в компанията на няколко души. Нейоми стоеше на две-три крачки от него с една групичка от

болницата и когато го повика с пръст, Адам отиде при нея и застана така, че да вижда лейтенанта.

Латовски не говореше много, усмихна се няколко пъти, но усмивката само подчерта мъквата в очите му, веднъж се засмя и на Адам му настръхна кожата, въпреки че смехът беше гърлен и приятен. Изведнъж в съзнанието му изникна думата „страховит“ и той усети, че лейтенантът няма да се разтрепери или сгърчи при вида на колта, нито ще рухне пред заплахата от куршум в коляното, даже и Адам да успееше да я произнесе със сериозен вид.

Пистолетът можеше да пробие също толкова голяма дупка в Латовски, колкото и в Бънър, но по такъв начин нямаше да стигне по-близо до жената, а този човек ще му каже само това, което иска, независимо от заплахите. Нещо по-лошо, Латовски беше доста едър, силен и страховит и можеше да му отнеме колта и да надупчи самия него.

Дейвид Латовски не беше просто задънена улица, а опасен противник и Адам щеше да бъде невероятен идиот, ако се изправи срещу него с колта или нещо друго, което успее да намери.

„Който се пази и Господ го пази“ — обичаше да казва майка му и отново би била права. Трябва да измисли друг начин да я открие.

— Доктор Фулър? — извика Ейда Коен от прага на дневната. — Адам Фулър тук ли е?

Шумът позатихна и Адам се обади: „Тук съм“, и си проправи път към вратата.

— На телефона — поясни Ейда. — Можете да се обадите оттук. — Тя кимна към вдигнатата слушалка на масичката в антрето. — Ще бъде по-спокойно, отколкото в кухнята.

Той ѝ благодари и погледна назад към дневната.

Латовски го наблюдаваше.

* * *

Лил Туми се обаждаше.

— Бейнс е готова — каза тя, — но имам една лоша и една добра новина. Коя искаш да чуеш първо?

— Просто ми ги кажи, Лил.

— Добре. Акълът на Вандървиър е бил в задните му части, когато е правил класифицирането. Туморът е митотичен, силно разпространяващ се, и аз ще го престепенувам в трета.

— По дяволите.

Беше казал на Елън, че всичко е наред и ще се върне у дома при градината си след десетина дена. Вандървиър го беше изкарал лъжец.

— Това е лошата новина.

Адам усети нечие присъствие зад гърба си и се обърна. Латовски стоеше на прага на дневната и го наблюдаваше над ръба на чашата си с присвити зад мехурчетата очи. Сърцето му подскочи, ръката, с която държеше телефона, се изпоти, той се обърна и прикри с длан слушалката.

— А добрата новина? — попита Адам.

— Няма признаци за разсейки — каза Лил. — Работил си бързо и Стърн вероятно го е отстранила целия. Но ще трябва да провериш.

Новината наистина беше добра. Ще устрои консулт със Сайкс довечера и ще видят какво да правят по-нататък. Лимфангиограма най-вероятно, а това означава, че ще трябва да изпатят Елън в Олбъни.

Даже и ако резултатът е отрицателен, Сайкс ще препоръча химиотерапия и за нея ще се заредят няколко дълги, тъжни месеца. Значи все пак ще изпусне пролетта.

Чу, че Латовски се приближи, и по ръката, с която държеше телефона, потече пот.

— Ще дойда веднага, щом успея, Лил — обеща той.

— Недей да бързаш. Никой няма да й съобщи преди теб. Съжалявам, Адам, и на мен ми е ужасно неприятно.

— Аз също. — Горката Елън. Трябва да й го каже така, че да разбере — положението е сериозно, но има надежда.

— До скоро — обади се Лил.

Затвориха, той се обърна и едва не се сблъска с Латовски. Отстъпи назад и се удари в стълбището. Беше хванат натясно между него и едрия полицаи и потта пак започна да се стича по лицето му. Лейтенантът ще забележи, но всички се потяха, включително и той самият.

— Фулър — произнесе бавно ченгето. — Роднини ли сте с Доналд Фулър от Сойървил?

— Той ми е баща. Аз се казвам Адам Фулър.

— Дейвид Латовски. — Ръкуваха се. Огромната лапа на Латовски беше студена и влажна от чашата.

— Светът е малък — каза полицаят. — Ходих в Сойървил в неделя да се срещна с баща ви, но той не си беше у дома. Оставих му бележка да ми се обади, ала до този момент... — Латовски сви рамене.

Адам успя да се усмихне, без, както му се стори, много да му треперят устните.

— Баща ни не е от най-организираните хора, меко казано, но ще стигне и до вас... а-а, всъщност няма все пак. Помоли ме да разбера за какво се отнася, нали живея тук, а той не обича междуградските разговори.

— Така ли? — Очите на Латовски се забиха в тези на Адам.

— Да. За какво искате да се срещнете с него?

Лейтенантът като че ли не можеше да откъсне погледа си от неговия и потта потече по-силно по лицето на Адам.

— Става дума за лятната къща, която вашето семейство е наело през 1960 година на Гарвановото езеро — поясни детективът.

Гарвановото езеро.

— Аха. И какво от това?

— Свързана е със случай, по който работя.

Жена, намерена в гората.

— Разбирам. Ами, предполагам, все пак ще трябва да разговаряте със самия него. Аз съм бил малък по онова време, не помня нищо.

— Ясно.

— Ъ-ъ... обаждането беше от болницата. Една моя пациентка била много по-зле, отколкото мислех... или й дадох основание да смята... и трябва да отида при нея.

— Пациентка? Вие случайно да сте от пациентите на Бънър?

— Вече не — отвърна Адам, после осъзна колко бездушно прозвучаха думите му и се опита да си придаде тъжно изражение.

— Но сте били? — попита Латовски.

— Да.

— Емоционални проблеми?

Гадни, мръснишки въпросчета, помисли си Адам, и рязко отвърна:

— Не съм посещавал психиатър срещу сто долара на час заради кожен обрив, господин Латовски.

— Лейтенант Латовски.

— Аха. Добре, както ви казах...

— Да, пациентката ви. — Но лейтенантът не се отдръпваше, очите му дълбаеха в тези на Адам, после примигнаха, сякаш най-последно си спомни къде го е срещал вече, и най-последно той отстъпи назад.

* * *

През прозореца Дейв видя как Адам даде на заден и подкара форда си по алейката. Извади бележника си, записа номера, после Фулър направи рязко обратен завой и се понесе стремглаво към пациентката си... или по-далеч от Латовски. Погледна към колите пред къщата и празната улица и си помисли: „Мъртви, студени, празни очи... кукленски очи“. Освен ако не е пиан, а пък той не е. Току-що ги бе видял на лицето на Адам Фулър.

* * *

Адам си отключи, влезе в къщата и отиде право при решетката. Опита се да я отвори с голи ръце, но не успя и се наложи да вземе отвертката от чекмеджето с инструментите в кухнята. Подпъхна я под крайчеца и забеляза кръв по дръжката — беше си обелил кожата, докато се опитваше да я отмести с голи ръце. „Бързата работа — срам за майстора“, би казала майка му. Дръжката беше хлъзгава и се наложи да се върне и да вземе хартиени кърпички, за да я увие. Вдигна решетката, бръкна в отдушника, където беше хладно, тъй като в тази горещина отоплението не се включваше, и грабна скалпела. Внимателно избърса отвертката и я прибра, после уви острието със салфетка, за да не му среже джоба, и най-последно излезе.

В този момент беше най-уязвим, понеже, ако Латовски пристигнеше с вой на сирени и заповед за обиск в някоя патрулна кола, пълна с ченгета, ще намери скалпела, причинил смъртта на пет жени, в джоба му, а в жабката на форда — колта, с който уби Бънър.

Само че подобна мисъл е прекалено налудничава — няма абсолютно никакъв начин Латовски да е издействал такава заповед през последните двадесет минути след излизането на Адам от дома на Бънър, дори и да подозира нещо.

И все пак му се искаше да изтича до колата, но се застави да отиде спокойно до нея, за да не би някой от съседите, ако го наблюдава от прозореца си, да се почуди закъде се е разбързал симпатичният млад доктор от номер 48.

Влезе във форда и сакото му се отметна настрани от тежестта на скалпела. После потегли.

Улицата беше пуста.

* * *

— Фулър — каза Латовски, — Адам Фулър.

— Да, стигнах до него. — Ал Коен отпи една голяма глътка от чашата си. Беше почти наполовина пиян вече, чашата му пак беше пълна и по всичко личеше, че се кани яко да се натряска. Дейв нямаше нищо против да го последва.

— Стигнал съм до „М“ — каза Коен. — И какво Фулър?

— Ти ми кажи.

Трапезарията се беше поразхладила с оредяването на тълпата и края на последното събиране при Бънър. При тази мисъл Латовски се задави и се извърна встрани от Коен.

— Да — меко каза Ал, — просто изниква отнякъде и ти разказва играта, нали?

— Фулър — повтори дрезгаво Дейв.

— Добре. Адам Пол Фулър. Имам фотографска памет, да знаеш. — Коен се изкикоти пиянски. — Всъщност не е така, никой няма. Но си го спомням, понеже проблемът му е интересен, въпреки че е доста често срещан.

— Какъв проблем?

— Малко предистория първо. Адам Пол Фулър, доктор по медицина, завършил Дартмът — с пълна стипендия между другото. Трябва да си много умен, за да я получиш, Дейв. След това стажант-лекар в Бостънската болница, специализация по вътрешни болести в

същото заведение. Дошъл в Гленвейл преди две години, понеже — може да не ти се вярва, но нашата забутана провинциална болница е малка, но с престиж и уважаван център за обучение.

— Хайде, Ал. Не се отплесвай.

— Добре. Мнението за него е добро, но хората не го обичат много, въпреки че не им е и антипатичен. Не е женен, няма постоянна приятелка. Ще се издигне в службата, може би до началник-отделение един ден, ако продължи да кисне при нас, но едва ли ще го направи — добрите лекари не се задържат тук... с изключение на такива като мен и Бъни. Сега останах само аз. Бъни вече не кисне никъде.

Коен се закашля и преглътна силно.

— Вижда ми се съвсем наред — каза Латовски.

— Нали?

— Тогава защо е ходел при Бъни?

— Понеже не е бил наред. Понеже животът му е бил пълен провал. Понеже в медицинското училище те учат само да печелиш, а това никога не става, защото всеки е смъртен. А част от хората умират не когато трябва, някои от тях са твои пациенти и смъртта им те удря право в сърцето. Трудно е да преглътнеш безпомощността си в нашия оправен свят. Фулър не е успял, ето защо е постъпил като много други млади лекари — изключил е.

— Не те разбирам.

— Престанал е да изпитва чувства. Не е рядкост и за известно време е добра отбрана. Но после идва денят, когато искаш да обичаш някоя жена... дете... куче. Да усетиш нещо, а си забравил как и почти се страхуваш да си припомниш заради всичките онези бедни, тъжни, болни хора, които само чакат да умрат и да те направят на маймуна, затова си оставаш студен, празен, безразличен и импотентен...

— Импотентен? Фулър импотентен ли е? — Убиецът не е бил.

— Образно казано, Дейв. Наистина Фулър е съобщил за един случай, когато не успял да го направи с някакво маце, което силно не е харесвал. Не могъл да я изчука хладнокръвно, както се очаква от всички истински мъжкарите. Говори добре за него, бих казал — в тоя свят има достатъчно хладнокръвно прецакване. Защо не си налееш едно и не си придърпаш стол — хайде да си поприказваме за всичко това и как то ще изтрепе половината човечество на планетата със СПИН.

— Друг път, Ал. Придържай се към темата Фулър.

— Няма кой знае към какво още да се придържам. Като изключим оня случай, той ми се вижда млад човек с нормални желаниа и възможността да ги удовлетвори, само че с едно малко отклонение.

— Какво отклонение?

— Това, за което говорехме. Бедното копеле не изпитва абсолютно нищо. Има някакви спонтанни подтици, те започват да го държат буден нощем, той отива в някой бар, намира жена и я оправя. Но не изпитва нищичко към нея, ето защо изхвърля номера ѝ, отива си у дома и забравя всичко, докато желанието не се поднови. Обаче не може да се обади на предишната, защото вече даже не си спомня името ѝ навярно, така че сваля друга, не чувства нищо и така нататък. Върти се в затворен кръг от емоционална анестезия, докато накрая животът изобщо и сексът в частност се превърнат в толкова интересно и забавно занимание, колкото миенето на зъби. Ето защо е отишъл при Бъни.

— И?

— Вървяло е бавно, но Бъни е смятал, че имат напредък.

Ама че напредък. Ако Латовски се окажеше прав, Адам Фулър е подмамил пет жени в гората, разпорил ги е от срамната кост до гръдния кош и е застрелял лекаря си в лицето. Адам Фулър се справя чудесно с живота.

— Защо се спря именно на него? — попита Коен.

Латовски не можеше да му каже, че една ясновидка е видяла убиец с „кукленски очи“, затова сви рамене и отвърна:

— Срецнах го тук, той спомена, че е пациент на Бънър, ето защо ми стана любопитно.

* * *

В четвърта операционна беше тъмно като в рог и Адам трябваше да опипа стената, за да намери ключа за осветлението. Откри го и помещението се обля в светлина, която се отразяваше по автоклава до стената.

Натисна старомодния крачен педал, капакът се отметна и изскочи пара. Смъкна салфетките от лъскавия стоманен скалпел и го постави на табличката заедно с другите инструменти, обсипани с капчици кондензирана пара. Половин час в автоклава и ще им е нужен електронен микроскоп, за да открият следи от тъкан или кръв по него, а провинциалните ченгета не разполагат с подобна техника.

Вдигна крак и като изпусна едно последно облаче пара, капакът се затвори и скри хипнотизиращия блясък на инструментите.

Свършено е.

Не може да рискува да заведе пак някоя жена в гората, но след като пет не дадоха резултат, нямаше да стане и с десет, а на него умъртвяването не му доставяше удоволствие. Работата не е в убиването, както се опита да обясни на Бънър. Но нещастният Бъни беше прекалено ужасен, за да го изслуша.

Оставаше му само едно — да я намери и благодарение на Латовски най-после знаеше откъде да започне.

Гарвановото езеро.

Гледала е как Аби умира на другия бряг (научил го бе на празненството от Бънър) и е извикала ченгетата. Латовски е пристигнал, тя е успяла някак си да го убеди, че е видяла убийство през половин километър тъмна вода, и той я е завел при Бънър за потвърждение. И наистина е доказала твърдението си с белезите на Кен, помисли си Адам, после е оставила Бънър в състояние на душевен смут и се е върнала в къщата на Гарвановото езеро, която неговият старец е наел през лятото на шейсета, защото тя живее там!

Когато намери дома, ще е намерил и нея.

Ще използва колта за последен път, след това ще го хвърли в едно от двадесетината езера между Гарвановото езеро и Гленвейл. Той ще потъне в тинята на дъното и ще остане там, докато водата не пресъхне в края на някой бъдещ ледников период, а лейтенант Латовски може да си навре подозренията отзад.

Имаше желание да се порадва на предстоящото поражение на грамадното ченге, но също като с жените това беше невъзможно.

„И цялата награда за труда му била шапка дъжд.“

Трябва да избие тази реплика от главата си, защото твърде намирисва на самосъжаление, а той се съжеляваше толкова, колкото бе пожалил Аби или Бънър.

Загаси осветлението, излезе от операционната и отиде по полутъмния пуст коридор до асансьора. Елън сигурно вече се е събудила, но умът ѝ не е достатъчно прояснен, за да осмисли това, което има да ѝ каже. А той искаше да е сигурен, че ще разбере — окончателната диагноза оправдава страданията, които я очакват, но не е смъртна присъда. В никакъв случай, и с малко късмет ще си бъде в градината догодина по същото време. „Догодина“, прошепна си той, докато натискаше копчето за надолу. „Догодина, Елън.“

* * *

— Продължавай. — Лем Миърс постави една бира „Лабат“ пред Латовски и също си взе. Седна срещу него на кухненската маса, проснал встрани щъркелските си крака. Джоун гледаше в стаичката новините, а чиниите от вечерята бяха измити, въпреки че едва минаваше шест часът. Семейство Миърс бяха хора планинци — вечеряха в пет и си лягаха в девет. „Ако не е станало до девет, няма да се получи и в девет и половина“, обичаше да казва носово Лем. Носовият говор беше преструвка, към която прибягваше, за да напомня на себе си и на останалите какъв е по произход.

— Беше само усещане — продължи Латовски, — но много силно, Лем. Завладяващо. Направо истински пример на оня добър полицейски нюх, който си ми казвал да не пренебрегвам.

— И какво ти подсказва той?

— Убил е Бънър.

— Онзи тип на погребението.

Латовски кимна и Миърс замълча за малко. Изрисува олимпийския знак с преплетените кръгове върху мушамата на масата с бутилката от бира, погледна го, а после се обърна към едрия лейтенант.

— Разправи ми за него — тихо го подкани той.

Латовски му разказа и докато свърши, Миърс придоби още по-изтормозен и нещастен вид.

— Дейв, не можем да го направим. Става въпрос за лекар, стълб на обществото, човек, който има парите и акъла да ни съди до следващия век.

— Именно затова те питам, вместо направо да действам.

— И именно затова трябва да ти откажа. Не мога да отида при Лини въз основа на „полицейския ни нюх“ относно един лекар от болницата. — Роджър Лини беше областният прокурор.

— Аз и не искам да ходиш при него. Просто ми разреши да се заема с Фулър, без да вдигам шум.

— Нито без да вдигаш шум, нито по какъвто и да било друг начин, освен ако не разполагаш с нещо, което би могло да мине за предполагаем мотив. Имаш ли го?

— Не. — Латовски сведе поглед към масата.

— В такъв случай ще се отнасяш с Адам Фулър точно както с останалите пациенти в списъка на Бънър, докато не попаднеш на някаква следа. Колко са между другото?

— Двадесет и шест.

— По дяволите.

— Аха. Ще минат седмици.

Замълчаха. Миърс разглеждаше кръговете по мушамата, а Латовски надигаше бирата. После Дейв попита:

— А ако Коен каже, че Фулър е най-вероятният извършител?

— Тогава ще сме прескочили трапа — ще разполагаме ако не с предполагаем, то поне с вероятен мотив и можем да претендираме за липса на умисъл. Ще го направи ли?

— Навярно не — промърмори Латовски.

— В такъв случай Фулър е само един от двадесет и шестимата, докато не се добереш до нещо и ако му отделиш една секунда в повече без достатъчно основания, които да изглеждат поне отчасти приемливи в законово отношение, ще провалиш целия случай. Имаш ли подобни основания?

„Една ясновидка ми каза“ — помисли си Латовски.

Лем Миърс беше умен и с въображение, неподкупен и справедлив, но не можеше да се очаква от него да си заложи главата заради някаква гадателка от Кънектикът, ето защо Латовски поклати глава.

— А какъв е мотивът? — попита Миърс. — Или смяташ, че е просто ненормален, който е изпитвал нужда да убие някого и този късмет се е паднал на Бънър?

— Не мисля, че е откачен, Лем...

Латовски си пое дълбоко дъх на пресекулки и каза:

— Струва ми се, че си е признал пред Бънър, после се е паникьосал, когато е осъзнал какво е направил, и го е убил.

— Какво си е признал?

След едно ново дълбоко, още по-накъсано вдишване Латовски отговори:

— Че е убил жените в гората.

В погледа на Миърс пробягна изненада. Трябваше му секунда, за да си възвърне обичайното непроницаемо изражение, после попита меко:

— Пак полицейският нюх ли, Дейв?

— Да, и много добре разбирам как звучи отстрани, така че не си прави труд да ми казваш.

Миърс се загледа в човека, когото познаваше от години. Дейв Латовски, най-способният от хората му, най-добрият на ниво до ФБР и даже може би по-добър от техните асове. По друго време и на друго място, ако можеше да се заеме с нещо по-голямо, вместо да разчиства разрухата, причинена от човешката похот, алчност, глупост и раздражителност, името му щеше да бъде легенда. Но се намираха сега и тук, и личният му живот беше пълна каша. Живееше сам на едно затънтено езеро, ходеше сам за риба, прекарваше два пъти месечно почивните дни с обичната си дъщеря, един ден месечно с обичната си майка, и няколко ноци между другото с приятелката си, която не беше обична. Най-добрият му приятел бе застрелян в лицето в неделя и заровен днес и не беше нужно особено въображение, за да се досетиш, че Дейв погрешно приема самотата, мъката и желанието за мъст за добър полицейски нюх.

Може би Миърс сбърка, като му даде случая все пак, ето защо той се вгледа в очите на стария си приятел и потърси някакви подозрителни признаци.

Но те бяха студени и ясни както обикновено, ледено проницателни и виждаха всичко, върху което се спираха, независимо дали искат или не. Забележително качество за едно ченге, не толкова за съпруг или любовник, помисли си Миърс. Например Алисън не беше чак толкова лоша. Имаше си своите дребнави, гаднярски моменти като повечето хора, може би малко по-често от тях, но беше също и разкошна жена, с очи като византийска мозайка и гърди като футболни топки. Добра домакиня, съвестна майка, луда по Латовски. Друг би

приел недостатъците ѝ или въобще не би ги забелязал. Но Дейв беше насочил онази ледена бяла светлина в очите си и мозъкът зад тях върху поведението на своята съпруга, беше видял и най-незначителните ѝ номера в истинската им същина — като дребнави и подли постъпки — и не можеше да се направи, че не забелязва, да забрави или да прости.

А сега тази безмилостна проникателност се е обърнала срещу един доктор, лечител с бяла престилка — и той е видял убиец. Дейв вярва в това с цялото си същество, иначе никога не би си заложил главата до такава степен. И понеже не е някой друг и е твърдо убеден (а и главата му си е съвсем на място, даже и чувствата му да са спаружени като отдавна умрял бръмбар), Миърс също трябваше да повярва поне малко.

* * *

Латовски не беше получил разрешението на Миърс да се заеме с Фулър, когато си тръгна от дома му, но не му беше наложена и забрана — много важен момент, както и двамата осъзнаваха. Шефът му се обади на някакъв приятел в Куантико, получи достъп до големия компютър без попълване на формуляри и факсове, не откри нищо за Фулър, но Дейв го очакваше — Адам Фулър беше истинско ангелче... с една малка засечка.

Започваше да се стъмва, хората се бяха прибрали и от този момент до седем сутринта щеше да има предостатъчно места за паркиране на главната улица. Заведението на Роз беше затворено, лампите светеха приканващо в прозорците на „Галерията“ и Латовски се поколеба дали да не се отбие да вечеря и да пийне една чашка — или пък пет — но продължи, като се опитваше да реши какво да прави по-нататък.

Ще поспя, помисли си той. Ще си отиде у дома, ще сложи замразена пица или пай с пиле в микровълновата, ще се постарее да си почине пред телевизора около час, час и нещо, после ще заспи и ще се събуди с прояснена глава.

Изминал бе цялата главна и бе стигнал до покрайнините, където сградите се разреждаха и започваха двуфамилните къщи, когато осъзна, че се самозалъгва.

Днес беше погребението на Бъни и Латовски знаеше кой го е убил. Не можеше да се прибере у дома и да се преструва, че всичко е както обикновено. Натисна спирачките и закова на един паркинг. Няколко закъснели клиенти бутаха колички с покупки към автомобилите си, прожекторите бяха включени и първите за вечерта мухи се бяха скупчили около тях.

Спря олдсмобила и взе телефона. Участъкът беше на пет километра оттук и успя да се свърже. Попадна на Барбър.

— Трябва ми адресът на Адам П. Фулър.

— Провери ли в указателя? — попита Барбър.

Въпросът му беше съвсем сериозен, ето защо Латовски отвърна:

— Господи, та това е чудесна идея и даже можеше да я приложат, ако разполагах с такъв.

— Извинявай — промърмори Барбър и го остави да чака.

След неколкоминутно мълчание се върна с някакъв адрес на „Ръсти Понд“ на около десетина минути път от търговския център. Латовски потърси химикал да си го запише, после осъзна, че „Ръсти Понд“ 48 се е запечатало в мозъка му още щом го чу и навярно ще си остане там дълго време, след като забрави сегашния си адрес или адреса на майка си. Само този на Ив ще го надживее — Тилден Хаус, „Олд Уорън Роуд“, Бриджтън — заедно с придружаващия го образ — зеленикавокафявите ѝ очи, в които блещукаха малко пиянски сълзи, когато видя счупения касетофон на Бънър.

Включи на скорост, излезе от паркинга и сви наляво, в обратната на дома му посока. Докато натискаше педала на газта, през ума му мина нелепата мисъл: „Ловът започва“, и сърцето му ускори пулса си.

* * *

„Ръсти Понд“ беше задънена уличка. От едната ѝ страна се простираха общински земи, а от другата — къщи в колониален стил, построени от предприемач, които навярно имаха розови плочки в баните и фъстъченозелени тоалетни чинии, вани и мивки. Някой строителен конгломерат, изглежда, е направил удар от разпродажба на розови плочки и фъстъченозелени комплекти за баня през петдесетте, помисли си Латовски.

Къщичките бяха малки и спретнати, а тази на Фулър имаше най-спретнат вид, с ниско подравнена морава отпред и идеално подрязани храсти.

Латовски отиде до края на улицата, обърна и паркира на отбивката, направена от държавата за планинари и рибари. Изчака, докато небето смени цвета си от гълъбово на металносиво, после се напръска с препарат против насекоми и се върна пеша по пътя до номер 48.

Къщата беше тъмна, но той може да се е върнал от болницата и да вечеря, усамотен в задната ѝ част. Латовски знаеше от Коен, който го бе научил от картоната му, че Адам Фулър живее сам.

Тръгна по пътеката между двора на Фулър и живия плет, който ограждаше съседния парцел, и отиде до гаража му. Надникна през прозореца на страничната врата и видя отражението си на фона на небето, ограда с длани лицето си, пак погледна и отново не забеляза нищо. Не беше заключено. Отвори и освети с джобното си фенерче един празен, безукорно чист гараж, по циментовия под на който нямаше нито едно петно от масло.

Затвори и се върна по пътеката в задния двор.

— Не погазвай Конституцията повече, отколкото се налага — беше го помолил Миърс. Само че той вече го правеше и каквото и да намери — примерно стар варел, в който Адам Фулър е изгорил спечените от кръвта на Абигейл Рийз дрехи, или място с рохка пръст, където е заровил голямото пистолетище, използвано срещу Бънър — ще бъде гнил плод от гнило дърво — отровен плод.

Не можеше да твърди, че просто е минавал оттук, погледнал е насам и е видял... каквото там е видял. Ала и най-прозирната измислица отиваше по дяволите, ако свие край къщата и отиде в задния двор, тъй като той беше ограден с толкова нагъсто засадени вечнозелени храсти, че да запалеха огън в съседната градина — нямаше да се разбере.

Не че имаше кой знае какво за гледане — веранда, тъмни прозорци, маркуч, навит около количка за голф и прикрепен към кран отстрани на къщата. Даже нямаше скара или външна маса — Адам П. Фулър, доктор по медицина и масов убиец, не приема често гости на открито.

Латовски прокара лъча на фенерчето по верандата и стъклото на задната врата проблесна. Качи се по дървените стъпала на подобната на палуба тераска и се взря през него в кухнята, където проникваше светлина от коридора.

Една слаба крушка като лампичките, които хората оставят светнати, за да не се прибират на тъмно, разпръскваше мрака в помещението, спретнато почти по войнишки — не се виждаха извадени навън портокалов сок или мляко, на плотата не стояха кутии със зърнени закуски, нямаше мръсни чинии, оставени за изплакване и слагане в миялната машина. Кухнята беше идеално подредена — като тази на Латовски.

На масата имаше мушама на цветя, също като у Миърс и в неговия дом, а навярно и в повечето кухни в града. Универсалният магазин на Леви в центъра на Гленвейл сигурно върти търговията си предимно с такава мушама.

Масата беше чиста, плотовете празни, с изключение на комплект кутии за подправки от керамика и старомодна тенджерата с формата на лице с издути бузи и триъгълна шапка вместо капак. Странен съд за един самотно живеещ мъж, може би Фулър е педераст, който чука жените, за да докаже, че не е такъв, после пак разбира, че е, и убива в пристъп на самоомраза.

Глупости. Не е нужно да си педераст, за да притежаваш тенджерата.

Обърна се назад. На верандата имаше комплект за рециклиране с отделения за стъкло, кутийки, хартия и пластмаса, а до него — голяма кофа за боклук от здрава пластмаса.

Латовски вдигна капака ѝ и отвътре се разнесе миризмата на развалена храна, утайка от кафе и гниещи обелки от цитрусови плодове. Никак не му се искаше, но не му оставаше нищо друго, освен ако не седне да си изреже хартиени куклички от книжните отпадъци, оставени за рециклиране. Запретна ръкави, разкопча ръкавелите на хубавата официална риза, която си бе сложил за погребението на Бънър (струваше му се, че е минал половин век оттогава), нави ги и бръкна.

Усети разни меки и лигави неща, намери куп кутии от замразени храни, най-вече пилешки пай „Суонсън“, който Латовски също обичаше.

Фулър си правеше прясно кафе сутрин като него и си изстискваше пресен сок от портокали, което пък той не правеше. После напипа някакъв малък, твърд предмет, с остри ъгли, различен от другите боклуци и се насили да го хване и измъкне.

Освети го с фенерчето и видя гъста размазана жълта каша — разпозна соса на пилешки пай в нея. Занесе го по стъпалата до крайчеца на моравата, изтри го в тревата и под лъча на фенерчето изникна касета със сонати на Бах, в изпълнение на Йо Йо Ма.

Фулър има добър вкус по отношение на музиката, а може би — не, след като я е изхвърлил. Може да я е грабнал набързо от някой щанд за намалени стоки, като е смятал, че е „Ту Лайф Крю“ или някоя друга група слабоумници, сложил я е в касетофона, очаквайки да чуе безмозъчна какофония, а се е разнесъл Бах, после я е изхвърлил в пристъп на гняв... и е запазил кутийката?

Защо?

За да скрие касетата, която е взел от кабинета на Бънър.

Отговорът изникна в съзнанието му без усилие или фойерверки. Преди секунда го нямаше, а после се появи и той разбра, че Ив е била права за кукленските очи, както за всичко останало.

Напъха касетата в джоба на хубавия си костюм с все сос и затропа обратно по дървените стъпала, разтърсвайки цялата конструкция на верандата.

Няма да се правим вече на добрички, помисли си диво той и завъртя топката. Беше заключено, естествено, но ключалката не му се видя нищо особено. Извади швейцарския си нож. Той имаше подобно на шило приспособление, което досега не бе използвал. Отвори го и си каза: „Гнил плод, нищо“. Канеше се да влезе с взлом и да извърши престъпно деяние, а Лини беше прекалено голям заядливец и нямаше да остави нещата така. Ще свърши в пандиза, а даже и да му се размине, записът няма да бъде приет в съда. Но Миърс има приятели сред шефовете, ще намери някакъв изход, ако Латовски му представи неоспорими доказателства, че Фулър е застрелял Бънър. Остави тези мисли да преминат през главата му за една стотна от секундата, после реши „Майната му“, мушна шилото в ключалката... и чу скърцането на гуми по чакъла. Замръзна на място, вратата на гаража се отвори и вътре влезе една кола.

Латовски извади шилото и приклепна на верандата.

Двигателят угасна, вратата на колата се затръшна, последвана от почукването на токове от гъон (официални обувки за погребението) върху пода на гаража. Вратата на къщата се отвори, после се затвори, вътре се запалиха лампи и хвърлиха наклонени правоъгълници светлина върху верандата и Латовски се озова в капан. Беше почти метър и деветдесет и тежеше сто и десет килограма — ако се опиташе да изприпка по дъсчените стъпала като горска нимфа и да потъне сред изпаренията над земята, Фулър ще го чуе, ще отвори вратата и всичко ще е било напразно. Той е дявол, а не глупак, ще се досети заради какво може да увисне на въжето и ще унищожи записа.

Латовски остана в клекнало положение и се заслуша какво прави мъжът от другата страна на стената. Потече вода, но не достатъчно силно, че да заглуши останалите шумове, после котлето забоботи, докато се разпалваше. Почваше да застудява, ръцете му бяха влажни от боклука и замръзваха, лигавите отпадъци по тях засъхваха. Около главата му жужаха мухи, привлечени от миризмата, но препаратът ги държеше настрана. Усещаше гърба си вкочанен, имаше чувството, че ако се изправи, костите му ще изпукат като пистолетни изстрели. Не можеше да остане в тази поза още дълго — минута, две най-много, трябваше да се размърда.

После долови тракането на токове по пода на кухнята. То заглъхна и началните акорди на „Петата“ от Бетовен разтърсиха къщата. Под прикритието на музиката, Латовски лекичко слезе по стълбите и изтича край къщата на пътя.

* * *

Адам окачи сакото си, свали връзката, върна се в стаичката и се отпусна в едно кресло. Тази вечер прекалено го мързеше да развърже докрай обувките си и той ги избута с крак, като отърка тока на едната. На майка му това не би й се харесало.

Даде си още пет минути да послуша музиката, после се изправи и отиде в кухнята. Не си спомняше някога да е бил толкова уморен — от една страна, заради напрежението да чака Латовски да позвъни на вратата със заповед за обиск, помисли си той, а от друга — висенето да съобщи на Елън Бейнс лошите новини. Беше опитал, но очите й бавно

се отвори, взряха се в него с мътен поглед, после погледнаха встрани и пак се затвори.

Ще й каже утре.

Взе телефонната слушалка, набра номера в Сойървил и баща му вдигна на второто позвъняване. Изглеждаше горе-долу трезв.

— Адам е, тате.

— Познах те по гласа — сухо отвърна баща му.

— Говорих с лейтенанта, оня, дето си оставил визитката.

— Помня.

— Ами виж, каза, че само искал да разбере дали ние сме семейство Фулър, което е наело вила на Гарвановото езеро през лятото на 1960.

Мълчание от другата страна.

— Ние ли сме, тате?

— Защо му е притрябвало да знае?

— Нещо във връзка със случай, по който работел. Ние ли сме я наели, тате?

— Господи, че аз почти не помня, толкова отдавна беше. Да, ние бяхме, момчето ми. Най-хубавото ни лято. Вие с Майки не излизахте по цял ден от езерото и от малката лодка, дето я даваха с къщата. Освен когато не бяхте на люлката. Ти беше луд по нея.

Люлка. Видя накъсаните парчета синева да се приближават през мозайката на листата. Люлка...

Опита се да задържи образа, да го разшири и да обхване къщата, езерото... а също и може би самия него, на пет години, и дванадесетгодишния Майк. Но картината избледня и от нея останаха само думи: „накъсани парчета синева през листата“.

— Къде се намираше, тате?

— На Гарвановото езеро, нали току-що говорихме за това. —
Следа от нетърпение.

— Къде точно?

— Вече не помня — минаха тридесет години.

Старият дръвник е длъжен да си спомни. Адам бе забелязал светлините на двадесет-тридесет къщи край водата от паркинга на заведението на Франк, а сигурно куп други стоят затворени, докато не изчезнат мухите. Нужен му беше адрес.

— Помъчи се, тате.

— Мога да се мъча, докато ми посинее задникът, момчето ми. Не знам и това си...

Спря, а после каза развълнувано:

— Чакай, чакай малко, по дяволите. Обзалагам се, че в документацията на майка ти го има. Тая жена прибираше всяко минало през ръката ѝ парче хартия, все подреждаше и надписваше. Помниш ли папките ѝ, синко?

Адам ги помнеше — големи кафяви картонени дипляни, хванати с ластик. Беше ги прегледал преди години, да не би баща му и брат му (немарливи хора) да не са забелязали някой важен документ. Картонът беше избелял и грапав, ластикът се беше отпуснал, но добре оформените ѝ, наклонени букви бяха все така четливи и плътни върху етикетчетата с цвят на слонова кост и към половината на първата дипляна у него се беше появило някакво неприятно чувство. Напомни му за случая, когато игра Йосиф в коледната пиеса в училище — имаше усещането, че е нагълтал някаква животинка, а тя се мъчи да изпърха от стомаха му. Само че да държиш в ръцете си нещо, докосвано от нея, бе далеч по-неприятно преживяване от сценичната треска. Всъщност в такива моменти направо му ставаше лошо и той се бе отказал, преди да е прегледал и три четвърти от първата сред почти двадесетте папки.

Всичко, което ѝ бе принадлежало, оказваше същото въздействие върху него освен старата тенджерата. Тя имаше формата на глава с издути червени бузи. Предполагаше се, че те ѝ придават весел вид, но той винаги си бе представял, че очите ѝ гледат тъжно, а капките емайл край клепките създаваха илюзията, че от тях всеки момент ще потекат сълзи. Само нея бе взел от дома им в Сойървил, единствената нейна вещ, от която не му се свиваше стомахът.

Не си спомняше лицето ѝ, което също беше странно. Из къщата бяха пръснати нейни снимки, облечена в някоя от вечните си рокли на цветчета. Той ги разглеждаше и се опитваше да запечата лицето ѝ в паметта си. Но само щом отведеше поглед, то се изпаряваше и му оставаше единствено представата за рокля на цветчета и някакво размазано петно на мястото на главата ѝ.

Баща му се върна на телефона.

— Готово, синко — щастливо обяви той. — Запазила е договора. Да вземе и да запази договора за лятната къща, която сме наели през

1960. Каква жена! Трябвало е да стане изпълнителен директор в някоя голяма корпорация или нещо такова.

— А адресът, тате?

— Договорът е сключен между мен и Алън Родни от Гленвейл. За периода юли-август 1960, за петстотин долара. Представяш ли си? Петстотин долара за едно лято във вила на самия бряг на езерото — толкова близо, че можеше да плюнеш в него от задната веранда. Обзалагам се, че днес би струвало пет хиляди.

— Адресът, тате?

— „Крайбрежна“ №300, Гарвановото езеро.

10.

Вятърът беше изменил посоката си през нощта и когато Адам мина край номер 300 на „Крайбрежна“ и паркира на отбивката, беше станало студено, а и от небето с цвят на страдащо от катаракта око, започваше да ръми.

Не биваше да тръгне направо по алейката към къщата. Тя може да се досети за какво е дошъл, ако го види, и да се развика за помощ. Искаше по възможност да се вмъкне вътре, без тя да разбере, но за тази цел първо трябваше да огледа мястото.

Най-удобно беше през гората.

Напръска се с препарат против насекоми, излезе от колата и навлезе сред дърветата. Отначало се вървеше лесно, после стволите и храстите се сгъстиха, зашибаха го клонки и започнаха да се закачат по дрехите му, а мъртвите листа под краката му, натрупали се с годините, бяха станали хлъзгави от дъжда. Би следвало вече да види брега и малко се притесни да не би да се е объркал и да върви успоредно на езерото вместо към него. Ще се наложи да се върне на пътя (стига да може да го намери) и да тръгне отначало, като не се отдалечава много от пътеката. После пред очите му проблесна мастилената вода и с още малко труд стигна до полянката и къщата.

Вилата беше малка и хубава, с неголяма морава отпред и вечнозелени храсти край верандата. Ала прозорците ѝ бяха тъмни, на алейката за обръщане нямаше кола и не се виждаше гараж. По тия места не можеш без автомобил, следователно е отишла в града.

Може да е минал край колата ѝ на паркинга в Гарвановото езеро, възможно е тя да работи в някоя кантора в града или в малката каменна банка на главната. Не знаеше дали ходи на работа, стара ли е или млада, женена или не, хубава ли е или грозна. Не му беше известно нищо за нея освен факта, че вижда неща, недостъпни за другите, и представлява заплаха.

Не само заплаха, помисли си той, и му мина някаква мисъл. Тя се появи и изчезна, преди да успее да я улови, и Адам си каза, че сигурно

не е била важна. Но все пак е, настояваше един глас дълбоко в съзнанието му, много е важно.

Опита се да я възстанови, но не успя.

Ако е толкова съществено, пак ще му хрумне рано или късно, реши той и излезе иззад прикритието на дърветата на полянката.

Не си спомняше къщата или люлката, която според баща му много обичал. „Грешиш, тате“, помисли си Адам. Никога нищо не е обичал. Но е играл на нея, сигурно е викал: „По-високо, тате, залюлей ме по-нависоко“, като всички деца. Или най-вероятно: „По-високо, Майк“, понеже старият е бил в Сойървил през седмицата, а през почивните дни е седял на верандата и се е наливал.

А къде е била майка му през цялото това време?

Вътре, помисли си Адам. Гладила е, готвила е, пекла е и е чистила. Опита се да си я представи как върши това, но в съзнанието му се появи само обичайната рокля на цветчета, широки рамене и врат като яка колона, над която имаше замазано петно на мястото на лицето ѝ, сякаш е нахлузила чорап на главата си.

Подмина люлката и отиде по стъпалата на верандата до предната врата.

Беше заключена, но ключалката беше стара, можеше да влезе и да я чака вътре, когато се върне. Извади кредитната карта от портфейла си, пъкна я в процепа на вратата и натисна. Езичето устоя за малко, после поддаде и се прибра с щракане. Той застина на място и се заслуша, да не би външните признаци да са го подвели и тя все пак да си е у дома. Не чу нищо освен кръсъка на някаква самотна патица водач, отлитаща на север за лятото. Отвори вратата и влезе в къщата на Гарвановото езеро за пръв път след тридесет и три години.

* * *

В малко антре имаше килимче на пода, а отдясно — голям хол с каменна камина, още килимчета и масивни мебели, покрити с калъфи.

Няколко секунди след като ги видя, осъзна значението им, после се облегна на рамката на вратата, малко изненадан, че се чувства толкова разочарован. Когато отиваш в града да пазаруваш, не покриваш мебелите с калъфи. Прави се, ако няма да те има дълго

време или последният ти наемател е напуснал, а следващият още не е пристигнал. Така или иначе, заминала си е. Издирването не е приключило все пак. Току-що е започнало, а той не знае какво да прави.

Ще се върна, реши той. Малко след десет часа е, ако си тръгне сега, ще успее да се прибере в Гленвейл и да приказва с Елън Бейнс, преди да ѝ донесат обяда.

Само че вече е тук, може да открие някаква следа, коя е тя и къде е отишла. Беше му любопитно и дали нещо в къщата ще му припомни онова „най-хубаво лято“.

Дръпна се от стената, прекоси хола и отиде до едно бюро с ролетка в ъгъла. Гледаше да не стъпва по лъснатия под, за да не оставя отпечатъци, и преди да го отвори, си сложи ръкавиците, които си бе донесъл. Чекмеджетата бяха празни, но в дъното на една преградка намери смачкана сметка от „Адиронда Ойл“ от 1988 година, с печат „Платено“, и касова бележка от местния магазин „Ски и спорт“ отпреди единадесет дни. Беше на стойност 250 долара, издадена на името С. Клайн.

Възможно е тя да е С. Клайн или пък нейният съпруг. Някой в магазина може да си спомни човека с това име, който е похарчил 250 долара за стока 406 в червен цвят. Пъхна бележката в джоба си и продължи да тършува.

В хола не намери нищо повече. Чекмеджетата на масата бяха празни, камината беше почистена. И в шкафа за спално бельо и този в коридора нямаше нищо освен огънати метални закачалки за дрехи.

Първата спалня, на която попадна, събуди у него тревожен спомен, много по-силен от усещането, което изпита на паркинга пред заведението на Франк преди шест дни.

Не че наистина си спомняше стаята, но знаеше, че е била негова и на Майк и на мястото на спретнато оправените двойни легла с адирондакка масичка помежду им е имало легло на два етажа.

Претърси стаята, но намери само още огънати закачалки, които хвърляха странни, подобни на паяжини сенки по стените на гардероба. После отиде през коридора в една баня, където миришеше на ново от мушаменото перде, окачено за наемателите, които ще пристигнат с микробусче, пълно с деца, играчки, видеокасети и любимата тенджерка на съпругата. Помещението блестеше от чистота. Прозорчето, високо

на стената, беше замазано с боя, лампите и вентилаторът на отдушника се включиха, щом натисна ключа за осветлението.

Не са прекъснали електричеството.

Не знаеше защо това му се видя толкова важно, но наистина му се стори така.

Следващото помещение беше много по-просторно, с голяма спалня, покрита с ослепително бяла покривка — тази в стаята на родителите му изглеждаше също толкова белоснежна, преди майка му да умре. При вида ѝ отново усети тревогата и лекото гадене, което изпитваше в родителската спалня в Сойървил, и трябваше да си наложи да влезе вътре и да я претърси. Откри шишенце с аспирин в старомодното метално шкафче, още закачалки и един-единствен, посипан с мъхчета чорап в дъното на чекмеджето на едно бюро.

Другата стая беше неутрална — дневна с вградена библиотека и няколко опърпани екземпляра от съкратените романи на „Рийдърс Дайджест“, престара дъска за крибедж^[1], телефон и указател.

Отвори го и прокара пръст по имената с „К“, без особено да се надява. Нямахше нито Клайн С., нито нещо подобно, ето защо го върна на мястото му и излезе в коридора.

Къщата беше малка. Оставаше му само да разгледа стаята зад летящата врата с месинговата плочка вместо дръжка, където навярно се намираще кухнята. Бутна я и видя старомодно помещение, почти необзаведено, идеално чисто, като операционните в болницата. Плотовете и мивката, шкафчетата и стените бяха бели, подът беше застлан с бял линолеум на зелени ивици, масата имаше покритие от бял порцелан, с ръждиви следи от откъртено по краищата — здрава стара маса, която навярно стои тук от половин век. На другия край на помещението беше окачен черен телефон с шайба и бележник под него. От мястото, където се намираще, страницата му се видя чиста, но ако леко я защрихова с молив като в шпионските филми, последната ѝ бележка може да се появи и да му даде по-добра следа от касовата бележка. Малко вероятно, но все пак си струва да провери. Понечи да влезе в кухнята, но не можа да се застави да прекрачи прага.

Чак не повярва и опита отново, като плъзна крак до дъската пред вратата, но той замръзна там, независимо от усилията му да го придвижи по-нататък.

Пробва отново и отново, но някоя от връзките между мозъка и долните му крайници сякаш се бе прекъснала и елементарното действие — да прехвърли крака си през прага на тази приятна, старомодна кухня — просто не му се отдаде.

Та това е нелепо. Няма нищо по-механично от поставянето на единия крак пред другия, ако се изключат дишането и мигането. Винаги можеш да го направиш, освен ако не е засегната централната нервна система.

Приложи нова тактика и вдигна едното си стъпало във въздуха като щъркел, а после се опита да го преметне през прага. Стигна до средата и спря, сякаш там има някаква невидима стена или силово поле. Пробва с другия със същия резултат. После реши да скочи през вратата. Напругна се, мускулите му се стегнаха, както е редно, но тялото му не помръдна.

Беше плувнал в пот, тя се стичаше по лицето и гърба му, ризата му залепна за кожата, а колътът, който се канеше да използва срещу нея, тежеше като парче лед на колана му. Отпусна тялото си и се опита да заблуди силата, която го караше да се държи така, че се е отказал, после светкавично се стегна да скочи и не можа.

Опря се на касата на вратата и огледа стаята. Опитваше се да разбере какво му въздейства по този начин. Видя най-обикновени шкафчета със стъклени топки вместо дръжки, стари чекмеджета с боядисани дръжки, после очите му се спряха на здраво направената маса и гласът на майка му напевно се обади: „Мръсно, мръсно, мръсно“.

Това му се стори даже още по-налудничаво от проблема с влизането в кухнята. Тя беше мъртва отпреди тридесет години, не е възможно да чува гласа й... но го чуваше. Бавен, лукав, многозначителен, с напевния ритъм, който казва „знам аз, какво си намислил“. Като противно хлапе. Стигна до него и го обгради отвсякъде, Адам отстъпи назад, после вдигна очи и видя доста голяма издатина, покрита с пластове блажна боя на тавана. Беше минавана толкова пъти, че детайлите не се виждаха, но той беше сигурен, че е скрипец и в гърлото му се надигна нещо като плътна пареща вълна от бълвоч.

Всеки момент щеше да повърне върху чистия лъснат под и тази мисъл го ужаси.

Ужаси го!

Разпори пет жени и застреля Бъни в лицето абсолютно невъзмутимо, а се ужасяваше да повърне върху чистия под! Би се смял, докато му потекаат сълзи, ако не му се гадеше толкова много.

Затисна устата си с ръка и се огледа неспокойно. Няма да успее да стигне до някоя от баните, а очевидно не можеше да става и въпрос да изтича през кухнята до мивката, ето защо хукна към външната врата.

Дръпна я рязко, прелетя през верандата, надвеси се над перилата, и започна неудържимо да повръща, чак докато усети, че стомахът му е залепнал за гърба, а от устата му започна да се точи само стомашен сок. Вратата зад него беше отворена и от коридора в студения влажен въздух се разнасяше нейният глас: „Мръсно, мръсно, мръсно“.

* * *

Адам се сви до перилата на верандата. Колтът се беше забил в тялото му, а в устата си усещаше вкус на кисело и слюз. Поне повърна върху тревата и един по-силен дъжд ще отмие следите.

Измъкна пистолета от колана си, остави го на пода, после погледна назад през отворената врата към коридора и кухнята.

— Какво стана? — промърмори той. — Какво, по дяволите, се случи?

„Сам знаеш, старче — би казал Бънър. — То е там, дълбоко в тебе... порови се.“

Адам го направи.

„Мръсно, мръсно, мръсно“, нареждаше майка му, следователно нещо е било мръсно, очевидно кухнята. Пристигнали са тук през онова отдавнашно лято и са я намерили мръсна, а това е най-гадно — мазнотия от храна, която не е готвила тя, стари продукти, купени от друг, мухлясали в изцапания хладилник. В тия времена не е имало фирми за почистване и е трябвало сама да се справи, тя се е вбесила и му е крещяла и...

Глупости.

Кухнята може да е била по-мръсна от тоалетна в Калкута, а стените да са били потънали в мазнотия и плесен. Даже и да е крещяла

и да е бесняла, да е нахлупила тигана на главата му, все пак това не обяснява ненормалния инстинктивен ужас, който го сграбчи в ноктите си, сякаш е страдащо от бяс куче.

Нещо друго е станало в тази стая, нещо изначално.

Хубава дума... изначално... ефективна, като генезис... в началото бе...

В началото бе кухнята, порцелановата маса, скрипецът и преди всичко белезите. Те представляваха ключовият детайл в мозайката, която се опитваше да сглоби, откак въобще се помнеше. Тоест откак умря майка му, понеже случилото се преди онази нощ, когато пристигнаха пътните полицаи...

„Господин Фулър, мисля, че е по-добре да седнете“ — каза високият рус мъж с белите ресници и очи с измит сапфирен цвят.

Всички седнаха освен Адам. Не помнеше, че е останал прав, защото съзнателният му живот започна в момента, когато блондинът каза: „Тя е мъртва, господине. Съжалявам... кръстовището на номер шест до млекарницата... би трябвало да сложат светофар там. Сигурно вече ще го направят. Господин Фулър, мисля, че е по-добре да седнете“.

И Адам се събуди като Снежанка, когато изкашляла парчето отровна ябълка, и разбра, че се намира до прозореца в хола и гледа патрулната кола на тяхната улица „Казармена“. Беше осветена като космически кораб на колела, а от радиото от време на време се разнасяше пращане. Гледката беше впечатляваща и той се надяваше, че Томи Ван Дам от срещнатата къща ще я види, паркирана пред тях.

„Станало е мигновено — казваше полицаят на фона на хълцането на Майк. — Не е усетила нищо.“

Всичко, случило се преди тази нощ беше обвито в мека, сива, плътна мъгла. Беше се събудил при думата „мъртва“ на деветгодишна възраст, с нашарен с белези стомах, без да знае откъде ги има, и чувства, които се движеха в диапазона от страх до страх. Докато не вдигна очи към скрипеца и не усети оня неподправен, всепоглъщащ, убийствен ужас. Следователно макарата е още един детайл, на който не може да намери мястото... но *тя* може.

Мисълта не му дойде като прозрение, в главата му не прещрака и не се разнесе „Знамето, обсипано със звезди“^[2]. Просто си беше там и той се зачуди защо му е било необходимо толкова много време, за да

стигне до нея. Беше започнала да се оформя, когато за пръв път зърна къщата и си помисли „не само заплаха“, но се изпари, преди да успее да я облече в думи. Успяла е с Кен Невинс, ще го направи и за него. Много е важно електричеството да е включено, защото може да им потрябва светлина, когато я намери, доведе тук и я накара да застане под скрипеца и да му разкаже изначалното събитие (неговият собствен вариант на генезис), случило се в тази кухня. После ще я убие.

* * *

„С. Клайн“, повтори жената зад щанда на местния „Ски и спорт“ Сигурно са отворили наскоро заради сезона и някои от рафтовете стояха празни в очакване на новите стоки.

— Само преди единадесет дни — каза Адам.

— Виждам датата — хладно отвърна тя.

„По-леко — помисли си той. — Не я ядосвай, не събуждай подозрението й.“

Продавачката продължи:

— Просто не си спомням. Сигурно не съм ги обслужила аз, а не знам кой е бил. Може би някое от момичетата на половин ден.

— Клиентът е наемал къщата на „Крайбрежна“ №300.

— Съжалявам. Не питаме за адреса, освен ако няма да доставяме поръчката на място. А човекът е взел стоката със себе си и е платил в брой.

— Човекът?

— Най-вероятно. Това е мъжки пуловер. Понякога обаче жените си купуват кашмирените дрехи с големи номера, защото се свиват.

Тя се намръщи и предложи:

— Защо не се обадите на госпожа Родни? Тази къща е нейна. Синът ѝ идва тук на риболов даже през зимата. Строят си колиби на езерото и пробиват дупки в леда. Някои хора са просто побъркани на тема риболов.

— Къде мога да я намеря?

— Гленс Фолс... може би Гленвейл. Почакайте малко. Нан — извика тя към задната част на магазина. — Нааан...

— Кажете? — обади се женски глас.

— Къде живеят Родни?

Нан се появи на преградената със завеса врата, носейки купчина блузи, които навярно току-що бе разопаковала, и отговори:

— В Гленвейл.

* * *

Адам отново забеляза синия „Ескорт“ на южното отклонение към Северната магистрала. Стори му се, че го е виждал зад себе си на шосе 128, после на главната улица в Гарвановото езеро, когато паркира пред „Ски и спорт“... и сега пак.

Мина в средната лента и вдигна до деветдесет. Не бива да го спират с колта в жабката. Ескортът също се престрои и застана няколко коли по-назад. Адам поддържаеше скоростта, докато стигнаха до изхода за Уорънсбърг, после сви в лентата за забавяне и намали до шейсет и пет.

Другата кола рязко свали скоростта, прозвуча клаксон, изскърцаха спирачки, фордът се прехвърли в лентата за забавяне и отново възстанови предишното разстояние помежду им.

Не е Латовски, не може да е чак такъв некадърник.

Поускори, ескортът също, и час по-късно Адам сви при първата отбивка за Гленвейл. Не видя другия зад себе си по отклонението, нито на „Канън Роуд“, затова пак подкара с шейсет и пет през покрайнините на града, по „Крал Джордж“ към „Ръсти Понд“.

Нито следа от ескорта.

На десетина метра преди улицата си натисна газта докрай и фордът веднага се появи, когато стрелката отиде над сто. Натисна здраво спирачките, зави със свистене на гуми по „Ръсти Понд“, после пак засили, рязко навлезе в алейката пред къщата си и като се разлюля, колата спря на няколко сантиметра от вратата на гаража.

Загаси двигателя, смъкна се надолу така че само главата му се виждаше през задното стъкло, после нагласи страничното огледало, за да може да наблюдава улицата. Мина минута, започна друга... и малкият син ескорт бавно мина и отиде да завие в края на задънената улица.

Адам целият трепереше и се потеше, изпитваше неудържимо желание да се облекчи, но си наложи да остане на мястото си и се опита с всички сили да се сдържи, за да не се подмокри.

Една минута по-късно малката кола обърна и бавно се върна към „Крал Джордж“.

Следяха го.

* * *

— И после? — обърна се Латовски към Дилуърти.

— Спря отстрани на пътя малко след номер 300 и отиде през гората... някъде.

— Накъде?

— Щеше да ме забележи, ако го бях последвал.

„Глупости“, вътрешно кресна Латовски. Къщата е плътно оградена с дървета, с малко внимание е можел да го проследи, без Фулър да усети. Но е било студено и влажно, в горите гъмжи от насекоми. Сигурен бе, че Дилуърти си е останал в колата, включвал е от време на време отоплението и е чел спортната страница на вестника.

С изключително тихия глас, от който хората му се бяха научили да се страхуват, Латовски попита:

— А не ти ли мина през ум, че там има къща, а докторът не разполага с ключ... но въпреки това може да е влязъл вътре и тогава щяхме да го пипнем за влизане с взлом и да получим заповед за обиск на дома му, за да видим какво още е откраднал?

— Откраднал ли? За бога, че той е лекар, не краде...

— По дяволите! — Латовски се хвана за главата. — Глупав, мързелив, лайнян селяндур. Имахме шанс да получим заповед за обиск, а ти го прозяпа.

— Не ми говори така — бавно каза Дилуърти. — Въобще не ми хрумна, че един лекар ще влезе в някаква загубена лятна вила. Ти също не ме предупреди. Преди петнадесет години може би сам щях да се досетя, но тогава си е било тогава, а сега си е сега — и се намираме в Гленвейл, а не в Бостън. Повечето от нас не са правили нищо друго след завършването на полицейската академия, освен да спират

побоищата в баровете и да събират останките, когато някой мръсник прасне старата си с бейзболна бухалка. Супердетективи ли ти трябват, Латовски? Ами повикай федералните, повикай идиотските барети, но не очаквай от мен или някой от останалите да се превръщаме в Шерлок Холмс само защото на теб ти е влязла някаква муха в задника. Стараем се, понеже ти имаме уважението, но много бързо ще ни изстинеш, ако започнеш да ни обиждаш.

На Дилуърти му свърши въздуха и той се загледа в стената зад Латовски. Дейв изчака, после прокара ръка по лицето си и тихо каза:

— Прав си, Дил, наистина съжалявам.

Полицаят се изчерви и започна да заеква:

— Ами... виж...

Извиненията на Латовски бяха като снега през юни: редки, но не и безпрецедентни. При това напълно искрени.

— Къде го остави? — попита лейтенантът.

— На алейката пред дома му. Не знаех, че улицата е задънена и се набутах, после трябваше да се измъквам и да минавам край него за втори път.

А Латовски го знаеше и не беше казал на хората си. И той беше същата стока като тях, селяндур, който не може да намери кучешкото лайно върху подметката си.

— Значи се е прибрал вкъщи — констатира той.

— А сега кой се прави на идиот? Беше в колата, изчакваше да види как ще се издъня окончателно.

— А сетне?

— Най-после извадих мозъка от задника си и спрях на друга алейка, на „Крал Джордж“. Този път аз го причаках и естествено, няколко минути по-късно се появи и тръгна към болницата.

— И после?

— Проследих го дотам и се обадох от паркинга на Фроли да го поеме по-нататък. Върнах се тук, когато той пристигна.

— А Фулър?

— Още е там. Фроли позвъни преди няколко минути и каза, че говорел по телефона в стаята на лекарите.

* * *

Следяха го, може би подслушват телефоните в дома и кабинета му, затова Адам се обади от автомата в стаята за лекарите. От престоя в кабинката ръката и ухото му овлажняха, ето защо с удоволствие отвори вратата и излезе в празното помещение.

Проведе два разговора — първият с адвокатската кантора, която бе уредила договора за къщата му. Прехвърлиха го на Джон Фарбър — той го изслуша, после възбудено каза, че случаят е интересен. Отделът за тежки престъпления представлява държавата, а тя има дълбоки джобове и в главата на Фарбър вероятно се завъртяха шестцифрени суми.

— Но се съмнявам, че ще се стигне дотам — с известно съжаление продължи адвокатът. — Освен ако наистина не разполагат с някакви улики срещу вас, каквито, доколкото разбирам, нямат.

— Никакви — напълно убедено отвърна Адам. — Абсолютно нищо.

— Значи ще се откажат. Предполагам, това искате.

Интонацията му бе въпросителна и Адам реши, че Джон Фарбър се надява нещата да не се окажат толкова прости.

— Точно това искам — твърдо заяви той.

— Е, както ви казах, ако не разполагат с нещо, едно обаждане по телефона и писмо ще оправят работата. В наше време ченгетата гледат да се застраховат.

Разговорът го насърчи и Адам се почувства уверен, че се е отървал от Латовски.

Най-добрата защита е нападението, обичаше да казва майка му.

После се обади на госпожа Алън Родни, собственичка на къщата на Гарвановото езеро, с далеч по-незадоволителен резултат. Тя не можела да му съобщи името на последния наемател ей така отведнъж, трябвало да провери. Той й каза, че пак ще позвъни, и тя помоли да й даде половин час.

Времето не стигаше да се залови с нещо друго, а пък беше прекалено дълго, за да го прекара зазаяпан в стената или страницата на някое списание. Отиде до чешмичката и пи вода, за да премахне металния вкус в устата си, после слезе на долния етаж да провери дали Дейвис е готов с резултатите от лимфангиограмата на Елън Бейнс.

Дейвис забодe някакъв провиснал филм на светлинното табло и широко се усмихна.

— Истинска красота — каза му той. — Дамата е абсолютно чиста. Добра новина.

Страхотна. На Адам му се прииска да изтича горе и да ѝ я събщи. Но щеше да му е необходимо повече време, за да ѝ обясни какво ще стане по-нататък. Сайкс държеше да ѝ направят профилактично химиотерапия и той се съгласи: „Който се пази и Господ го пази“, би казала майка му. Господи, каква банална жена е била. Идеалната половинка за стария.

От лекарствата на Елън ще ѝ се повдига, но сега има добри еметиси. Сигурно ще ѝ окапе косата и това притесняваше някои жени повече от гаденето и страха от смъртта, ала Адам бе намерил един козметичен магазин тук в Гленвейл, където продаваха перуки от истински косъм на прилични цени.

* * *

— Какво има? — изръмжа Латовски в слушалката.

— Обажда се Лидия Родни, лейтенант. Надявам се, че не ви безпокоя.

— Разбира се, не, госпожо. — Той смекчи тона си. — Извинете.

— Просто имах едно много странно обаждане тази сутрин и реших, че ще искате да узнаете за него. От едно магазинче от Гарвановото езеро — изглежда, някой е направил сметка за неколкостотин долара, подписал се е, а после не е платил. Оставил адреса на нашата къща на езерото, но когато от магазина се обадили, естествено никой не вдигнал. Сега казват, че не могат да разчетат подписа и питат дали не бих им дала името и постоянния адрес на последния си наемател. Разбирам защо подписът е нечетлив. Страхувам се, че краснописът, също като ликьора от трънки, е на изчезване.

— И вие им съобщихте... — Латовски се задави.

— Не съм направила нищо подобно, лейтенант. — Гласът ѝ прозвуча обидено. — Казах, че ще се свържа с тях. Но те отвърнаха, че разговорът бил междуградски и тъй като съм им правела услуга, те ще ми позвънят. Много странно, както вече споменах. Познавам Нан Линц, собственичката, и не мога да си представя, че е оставила някой

да си вземе стока за двеста долара само срещу един подпис или пък се е загрижила за телефонната ми сметка. Спомних си, че вие се интересувате от къщата, и заключих, че може би и обаждането ще ви заинтригува.

— Много добре, госпожо Родни, и Господ да ви поживи — отпаднало каза той. — Сега ми разкажете за човека, който ви позвъни.

— Няма какво всъщност. Видя ми се съвсем обикновен.

— Мъж.

— Определено.

Фулър.

Латовски застави мозъка си да работи възможно най-бързо, а госпожа Родни имаше достатъчно ум да не пита непрекъснато „Ало, ало... на телефона ли сте?“. Просто замълча и го остави да мисли.

Фулър е по петите на Ив. Намерил е къщата и някаква следа в нея. Каквато и да е тя, още не го е отвела при нея, иначе нямаше да се занимава с магазина или госпожа Родни. Но се е добрал до старата дама и му е известно, че тя знае името и адреса. Ако откаже да му ги съобщи, ще изчака нея или прислужницата да излязат, после ще влезе с взлом, ще насили хубавото малко старо писалище в дневната или някой мисионерски дъбов шкаф в една от другите стаи и там ще намери последния договор за номер 300 на „Крайбрежна“, подписан от С. Клайн от Бриджтън, Кънектикът.

Или пък няма да ги изчака да излязат, ще се вмъкне посред нощ, тъй като две убийства в повече няма да го затруднят.

— Госпожо Родни?

— Слушам ви, лейтенант.

— В никакъв случай не му давайте името.

— Няма.

— Още нещо, госпожо. Ще се наложи да го излъжете.

Тя не каза нищо.

— Искам да му кажете, че не го знаете — не си го спомняте или пък никога не ви е било известно. И че не можете да го намерите, защото по погрешка сте изгорили всичките документи за къщата. А после, госпожо Родни, искам наистина да ги изгорите.

— Много странна молба.

— Ще го направите ли?

— Смятате, че съм изложена на опасност, нали?

Той не отговори.

— Трудно ми е да си представя какво би могло да ме застрашава на моята възраст, но ще постъпя точно както искате.

* * *

Усещаше лицето си, сякаш е стоял прекалено дълго на слънцето, а сърцето му биеше бясно в гърдите. Може би от предусещането, че ще постигне своето, но подобно определение беше прекалено слабо за това, което ставаше вътре в него.

Сложи петнадесет цента, набра и телефонът започна да звъни. Представи си как старата дама (гласът ѝ бе на много възрастен човек) прекосява стаята, а в треперещата ѝ възлеста ръка шумоли лист хартия — договор, списък, квитанция за наем — с името, което очакваше вече цяла вечност.

Краката ѝ са тънки, с изпъкнали черни вени и отиването при звънящия телефон става бавно и мъчително. Ето, почти стига... три иззвънявания... четири. Хайде, госпожо. Започна да барабани с пръсти по полицата под апарата. „Хайде!“

И цялата награда за усилията му била шапка дъжд. И цялата награда...

— Много съжалявам — обади се треперливият ѝ глас. — Станала е ужасна грешка, но договорите са се превърнали в пепел и нищо не мога да направя.

— Но сигурно, сигурно... — Трябваше да приложи цялата сила на волята си, за да не ѝ закрепси (изненада се, че изпитва подобно желание). — Сигурно си спомняте кой е живял във вашата къща миналата седмица.

— Би трябвало наистина — каза тя, — но напоследък забравям всичко. Ами миналата седмица...

Тя се впусна в някаква дълга, оплетена, олигофренска история, загуби си мисълта по средата и замлъкна насред изречението.

— Кой друг би могъл да знае? — попита той. Беше си възвърнал отчасти самообладанието и гласът му прозвуча нормално. — Стоката беше много скъпа... от кашмир, нали разбирате.

— Кашмир ли? Видях пуловер от кашмир в магазина на Роснер, тук в Гленвейл. Точно на Главната улица, искаха триста долара за него. Представяте ли си? Че тук да не е Монте Карло. Струва ми се, триста бяха... Май беше от кашмир.

— Може би някой от семейството ви... — каза отчаяно той.

— Семейството ми ли? Какво за семейството ми?

— Някой от тях няма ли да знае?

— Какво да знае?

— Кой е наел къщата. — Гласът му пак започна неконтролируемо да се покачва. Овладя се с усилие и се съсредоточи върху това, да не му позволява да играе.

— Естествено, не. Къщата си е моя, остави ми я скъпият татко. Аз имам задължението, а не те. — Тя пак се отнесе и в слушалката се чуваше само накъсаното ѝ дишане — дъхът ѝ сигурно миришеше на протези. Горката, бедна, глупава старица, тя вероятно няма да помни имената на децата си или своето собствено догодина (ако изкара толкова дълго), изгорила е някакви документи, а заедно с тях и шанса му да намери онази жена.

Затвори, без да се сбогува, и се обади на магазина в Гарвановото езеро.

— Пак ли вие — измърмори жената, когато се представи. Изглежда, не беше оставил много добро впечатление.

Тя каза:

— Да, попитах Лорейн. И тя го помни, защото бил симпатичен. Той, а не тя. Абсолютно е сигурно. Но не знае нищо повече за него. А сега моля да ме извините — и затвори.

* * *

— А договорите? — попита Латовски.

— Працят весело в камината — отвърна радостно госпожа Родни. — Само ми се искаше да не ми е толкова лесно да се правя на изкуфяла.

Тя съвсем не е изкуфяла, помисли си Латовски.

Може би ще я попита дали може да дойде на чай, когато цялата тази история приключи. Ще доведе майка си, която ще направи от ония

малки сандвичи без коричка — беше в състояние да погълне поне осемдесет наведнъж. Изведнъж му стана приятно и усети, че се усмихва в слушалката.

— Предотвратих ли по този начин опасността? — поинтересува се старата жена.

— Струва ми се, да, но все пак искам да заключвате внимателно вечер, госпожо Родни. Съвсем сериозно говоря. И ще накарам полицейския патрул в Гленвейл да минава край вас на всеки час след залез-слънце през следващите няколко седмици — те ще привлекат по-малко внимание от кола на щатската полиция.

— Непременно предайте на вашите хора да се отбиват да пийнат нещо топло. По всяко време преди десет... даже и след това. Старите хора не се нуждаят от много сън, нали знаете. Тия небивалици често се оказват чиста истина.

Затвориха. Той извади списъка на наемателите, изписан върху дебелия кремав лист с името й, и ксерокопието, и ги накъса на малки парченца, после ги пусна в кошчето, видя ги как потъват там и се почувства още по-добре. Беше предвидил нещо, което даже Ив не успя. Прекъснал бе последната нишка между нея и убиеца от гората, нишка, която само той бе в състояние да разруши, ето защо за пръв път от дни насам му олекна.

И по средата на самоооациите му се обади Миърс и му каза да се яви в неговия кабинет.

* * *

— Номерът не мина — каза му Лем.

— За какъв номер говориш?

— С Адам Фулър, Дейв. Току-що ми позвъни някакъв адвокат, на име Джон Фарбър, от „Макриди, Ръскин, Фарбър“ и така нататък, да ни уведоми, че доктор Адам П. Фулър се готви да даде отдела под съд за оказване на тормоз, освен ако този тормоз не бъде незабавно прекратен.

— Той блъфира! — Латовски едва не се задави.

— Относно какво, Дейв? Че сме пуснали опашки след него или че ще ни съди заради това.

— Е, надушил е опашката. Ние не сме в състояние да проследим даже някой сляп, глух и ням човек, без да ни разкрият. Но няма да ни съди, Лем. Убийците не дават ченгетата под съд.

— Готов ли си да заложиш неколкостотин хиляди долара, че е така?

Латовски не отвърна.

— Аз — не — отговори си Миърс, като въртеше незапалена цигара между пръстите си. От години се опитваше да ги откаже, правеше го от време на време и лицето му позагубваше мъртвешкия си вид за няколко месеца. После пак пропушваше и страните му отново хлътваха.

На Латовски му се искаше да се пресегне и да му я вземе, но истината бе, че и на него му се пушеше, въпреки че ги бе отказал преди години.

Загледа безпомощно как шефът му пъхна едно „Марлборо“ в устата си, измъкна старата си запалка „Зипо“ и запали.

Той вдъхна дима като човек, който вкухва вода след петдневен престой в пустинята, и вдигна очи към Дейв.

— Оставяш Фулър на мира и той пак се превръща в това, което беше допреди оня ден — един от двадесет и шестте пациенти между двадесет и пет и петдесетгодишна възраст. И ми направи една услуга, Дейв — не спори с мен.

Изрече последните думи много внимателно.

— Добре, Лем, но в добавка към този токсичен боклук, дето го пушиш, разбери следното: докато аз спазвам закона с най-големи подробности и се занимавам с двадесет и шест души вместо с един, още някоя жена може да се окаже разпорена, с изтичаща на лунната светлина кръв. И тогава, Лем?

— Ще си изгубим съня — отвърна Миърс и погледна с любов огънчето на цигарата си. — Това е част от работата, заради която ни плащат. Според мен е отвратително, законодателната ни система е боклук, въобще знаеш всичките неща, дето ми минават през главата от двадесет години насам. Но в бюджета на отдела имам четиридесет centa и не преувеличавам чак толкова, колкото мислиш. Ако Фулър ни даде под съд — с нас е свършено. А аз не мога, просто не мога да изложа на риск целия отдел, заради който сме се скъсали от работа, само защото „инстинктът“ ти е подсказал нещо на погребението на

най-добрия ти приятел. Занимавай се с Фулър, Дейв, занимавай се и с останалите двадесет и пет души. Поработи малко с мизерните стари полицейски методи. Все ще ни попадне някоя следа, за да може Лини да отиде при съдията, а ако това не стане, значи най-вероятно не е бил той. Междувременно... — Миърс вдъхна дима, очите му леко се замъглиха, и Латовски си помисли, че цигарите наистина му действат упойващо. — Междувременно — повтори Миърс — искам да си дадеш почивка в събота и неделя. Заведи децата на риболов и се върни разтоварен и с бистър ум. Това е заповед, лейтенант.

* * *

— Поздравления, Ив — каза Джо Рубин.

Излезе иззад бюрото си, тръшна се на голямото кожено кресло и широко ѝ се усмихна.

— Сигурен ли си? — попита отмаляло тя.

— Абсолютно и си в много по-напреднал стадий, отколкото си мислиш — в четвъртия месец, мисля, така че през лятото ще станеш едра като слон, което повечето жени се опитват да избягнат. Но доколкото разбирам, не сте го планирали предварително.

Ив не каза нищо.

Той я погледна със загриженост и доброта, които бе свикнала да очаква от него. Сигурно отиваше към седемдесетте, страните и слепоочията му леко бяха хлътнали, а долната част на лицето му се бе отпуснала, но погледът му бе жив, а косата — все още гъста и металносива.

— Ив? Фран ми каза, че Сам си е отишъл.

— Бебето е негово, ако това те...

Той вдигна ръка.

— Не, не е това. Просто исках да знам дали той или някой друг чака да разбере новината.

— Той се върна — отговори уклончиво Ив.

— Виж ти. Ами... чудесно, Иви. Може би този път...

„Не, не този път — помисли си тя. — Нито пък някой друг.“

Стараеха се, усещаше се във всичко, което си казваха, във всяко предпазливо докосване. Не, скъпи доктор Джо, никога.

Ив се отпусна на стола си.

— Ами аз имам нещичко за подобни случаи — каза той сърдечно. Стана и отиде при шкафчето до стената. Тя също се изправи и се приближи до прозореца, заобикаляйки бюрото му. От него се откриваше изглед към „Брястовете“ и от двете страни на улицата наистина бе имало брястове, преди холандската болест да ги унищожи. Сега тук растяха китайски брястове, които били устойчиви и навярно щяха да изглеждат много добре след стотина години.

Къщите от другата страна на улицата бяха от осемнадесети век. Някои превърнати в кантори, в една от тях се помещаваше градската библиотека, други си бяха останали частни домове и красивите им морави като че ли се нуждаеха от първото за сезона косене. Тревата беше нежно зелена, листата — млади, а не прашни, както щяха да изглеждат през юли, когато стане горещо... а тя заприлича на слон.

Бебе...

Ще го попита кога ще може да се види на видеозона дали е момче или момиче — знаеше за ултразвука от Мег. Искаше да разбере и дали е необходимо да си прави амниоцентеза, за да се изключи възможността плодът да има дефекти, понеже е на тридесет и една години и е прехвърлила оптималната възраст за раждане.

Слънцето се отрази в прозореца на една от къщите отсреща и лъчът попадна в очите ѝ. Тя примигна и видя улица, покрита със стърготини, и чу тропота на конски подкови. Една жена стоеше под огромен стар бряст с разперени клони, каквито за последен път са виждали в Бриджтън през шейсетте. Облечена бе в кринолин, здраво пристегнат корсаж, и имаше тънко кръстче. Тъмната ѝ коса, абсолютно същата на цвят като тази на Ив, беше сплетена на гладки плитки, увити около главата ѝ и Ив беше уверена, че очите ѝ (въпреки че беше твърде далече, за да разгледа цвета им) са кафяви със зелен оттенък, заради който изглеждат мръсно маслиненни на слънчева светлина.

Жената вдигна поглед към прозореца и устните ѝ се размърдаха. Ив се напрегна да я чуе и притисна чело до стъклото, но гласът беше прекалено слаб. Тя пак проговори, като внимателно оформяше думите и Ив ги разгада: „Пази се“.

Ахна, отметна глава настрани и се удари в рамката на прозореца.

— Ив! — възкликна Джо Рубин. Държеше чаша в едната си ръка и бутилка „Гленфидич“ в другата.

Тя се олюля, той тръшна чашата и бутилката на бюрото, изтича при нея и ѝ помогна да седне на креслото.

Ив се отпусна в него, опря глава на рамото му и долови свежото ухание от одеколона му и колосаната престилка.

— Иви...

— Всичко е наред — каза тя. — Наистина. Просто... предполагам, съм малко изненадана.

Джо ѝ подаде чашата. Напоследък всички я наливаха с алкохол, ако продължава така, ще се спиртоса, преди да е влязла в седмия месец.

— И какво те е изненадало? — меко попита той. — Какво според теб става, когато спиш с някого, без да вземеш предпазни мерки?

— Предполагам, не съм се замисляла.

— Ив, нали не смяташ...

— Да направя аборт? Не, ако всичко е наред.

Може би обаче не е и жената от видението (някоя прапрапрабаба, отдавна умряла старейшина на Тилденови и жертва на същото онова „нещо“) именно това е искала да ѝ каже с предупреждението да се пази. Тя изгълта скоча, мек и с вкус на дим, който се плъзна по гърлото ѝ като течна коприна.

— Това ти е за последно — каза Джо Рубин. — С изключение на една чаша към неделния обяд — само една, веднъж седмично. Ще ти предпиша витамини, ако имаш главоболие — вземай тилебол. Не бива да се тъпчеш с боклуци, докато си бременна. Как си с желязото?

Когато си тръгна от кабинета му, минаваше три часът. Улицата си беше просто улица, покрита с асфалт, а не стърготини, а брястовете — измъчените, мършави растения, които бе свикнала да вижда. Слънцето се отразяваше по хромираните повърхности на колите до тротоара и тя се запита дали в малките градчета в Германия има толкова много мерцедеси, колкото в Бриджтън.

Погледна към мястото, където бе съзряла жената под красивия, стар, отдавна мъртъв бряст, и си помисли: „От какво да се пазя, бабо?“.

Един минувач я изглежда изненадано и тя осъзна, че е произнесла въпроса си на висок глас.

* * *

В този момент Макс Джъргенс затвори последната страница от материала на Райли и вдигна очи към него. Беше горещо за началото на май, слънцето блестеше в прашния прозорец и на ярката му светлина опушените сиви стени бяха придобили някакъв мек, почти красив цвят.

— Върколака — едва ли не благоговейно каза Джъргенс. — Господи, много е добро, Джими. Направо страхотно. Върколака... как въобще ти хрумна?

— От един стар филм — обясни Райли, а после наподоби дрезгавия старчески глас на Мария Успенская. — „И с чисто сърце да е човек, и да си казва молитвите преди лягане, мож’ стана вълк, ’гат цъфне самакитката...“

— Какво, по дяволите, е самакитка?

— Всъщност става въпрос за самокитка, от семейство аконитум. Проверих в речника.

— Аха. Виж, зарежи я, повечето хора няма да разберат за какво се отнася.

Райли сви рамене и Джъргенс продължи:

— Останалото е добро, само че... само... — Погледна към ръката си, свита върху компютърната разпечатка. — Само дето...

— Какво?

Джъргенс никак не обича да казва неприятни неща — една от причините, поради която „Реджистър“ представлява такъв захаросан парцал, помисли си Райли.

— Само дето... виж... малко е лековато, Джими.

— Да, но поне е интересно. Май е, вече сме отпечатали шестнадесет рецепти за сладкиш с ревен, със и без ягоди, двадесет и пет описания на танци по случай идването на пролетта и на дебютни празненства и петдесет материала за изложби на цветя. Това поне си е образцова клюка.

— Аха, има си всичко, нали? — Джъргенс обърна страниците със заглавието нагоре: „Ченгето, ясновидката и Върколака“. — Хората си падат по убийства, разни ужасии и глупави ченгета.

— Той не е глупав.

— Нима? Да се съветва с ясновидка по средата на разследване на поредица от убийства? Как иначе би го нарекъл?

— Обезверен.

— И как се казва това обезверено ченге, Джимбо? А ясновидката?

— А Върколака?

— Не ставай противен. Как да пуснем подобна история без имена?

— Жената е богата. Става въпрос за неколкостотин милиона и навярно около четиридесет адвокати на хонорар. Използвам ли името ѝ, направо можеш да удариш ключа завинаги. Ченгето... ченгето...

— Хайде бе.

— Той е добро ченге, постъпил е глупаво, очаквах повече от него, но все пак е свестен и не искам да му навредя.

— Дано да не е Лем Миърс. Знам, че оставя впечатление за някакъв умствено изостанал Ейб Линкълн, но с него е най-добре да не се захваща човек. А оня поляк, дето го прикрива, също... — Джъргенс се прекъсна, а после се изсмя. — Ирландците с бяла кожа въобще не ги бива да се преструват, Джими — приличаш на светофар, светец червено. Той е, нали? Полякът.

— Не казвам и ако поименното назоваване е единственият начин материалът ми да излезе на бял свят...

Той се пресегна към купчината листа. Джъргенс затисна ръката му и подписа смъртната присъда на Райли, като каза:

— Нека да не прибързваме. Щом не искаш имена, няма да ги публикуваме.

---

[1] Вид игра на карти. — Б.пр. ↑

[2] Националният химн на САЩ. — Б.пр. ↑

11.

— Ще е много тъжно, нали? — попита Елън Бейнс.

Имаше предвид химиотерапията и той знаеше, че тя се моли да чуе: „Нищо подобно, съвсем проста работа“. Само че наистина щеше да бъде неприятно, невероятно, даже ужасно, в зависимост от поносимостта ѝ към лекарствата, и той искаше да е подготвена. Не уплашена, а *подготвена*. Ето защо ѝ разясни, спокойно и точно, за да знае какво я очаква. От думите му положението излезе толкова тежко, колкото навярно щеше да бъде, но тя нито се завайка, нито се разхленчи и не го прекъсваше с „О, господи“ и „Защо на мене“ или някакви такива глупости като повечето пациенти. Просто го изслуша мълчаливо, с леко наклонена настрани глава и когато той свърши, му зададе единствения важен въпрос, поне по негово мнение.

— Струва ли си?

— Да.

— Наистина ли, Адам?

Не позволяваше на пациентите си да го наричат „докторе“, щом той се обръща към тях на малки имена. Ако държаха на условностите, той беше доктор Фулър, те — господин, госпожа или госпожица Едикой си, иначе му казваха Адам.

Отвърна:

— Нека да го формулирам така, Елън. Убеден съм, че в замяна на няколко неприятни месеца ще получиш години нормален живот и здраве.

— Години ли! — Гласът ѝ прозвуча изненадано.

Той се усмихна и хвана ръката ѝ, подпухнала и побеляла от преливанията.

— Години. Естествено, като излезеш оттук, може да те блъсне камион...

После тя му зададе въпроса, който не би вълнувал само един плешив мъж.

— Ще ми опада ли косата? Чувала съм, че окапва.

Ще започнат с лекарствата веднага щом се възстанови след операцията — след две, може би три седмици, по негова преценка. Междувременно, ще я изпрати у дома, при съпруга ѝ, тя ще се види с децата и внуците си и ще поработи в градината си.

Преди да пусне ръката ѝ, поддавайки се на импулс, който не произтичаше от някакво чувство, доколкото му бе известно, той я приближи бегло до устните си, после си тръгна и слезе в стола да обядва.

Взе си някакъв сякаш варен хамбургер, добави малко омекнала салата и диетична кока-кола и се огледа за маса. Навсякъде беше пълно, но трима стажанти събираха чиниите си върху подноси и се канеха да ги отнесат на лентата за кухнята и той отиде при тях.

— Свършвате ли? — попита и подпря таблата си на гърба на един стол.

— Да, господине. Само секунда — отвърна единият.

От това „господине“ се почувства стар. Още не познаваше тези тримата. Пролет е, гленвейлската болница е малка, но с престиж, и всеки божи ден пристигаха нови стажанти. Те приключиха и отнесоха чиниите си, но забравиха някакъв вестник на масата.

— Ей, вестника — извика подире им той.

— Задръжте го — отвърна високият, отмятайки лъскавата си руса коса от челото. Жените сигурно си падат по него, помисли си Адам.

Седна и подреди внимателно чинията, кутийката с кола, приборите и малката книжна салфетка. После разгърна вестника, прелисти го отзад напред и отхапа от хамбургера, вкусът на който беше по-добър от вида му. „Ред Сокс“ хич ги нямаше, както винаги, „Метс“ се справяха, но сигурно до средата на сезона ще се издънят, за огорчение на неговия старец. Прескочи обявите за бракосъчетания, рецептите, специалните предложения на супермаркетите и предсезонни разпродажби на бански костюми, съгледа думата „Ясновидка“ и спря. Никога не беше я свързвал с това понятие, но то му допаднаше повече от „екстрасенс“ — думата му напомняше повече за някоя силно гримирана мошеничка с кабинет, на чиято витрина с олющени златни букви пише „Мадам Еди-коя си, гледане и съвети“.

После забеляза цялото заглавие „Ченгето, ясновидката и Върколака“ и се зачете. Още след първите два реда разбра, че ченгето е

Латовски, той — Върколака, а тя — ясновидката. Препрочете материала няколко пъти с надеждата, че ще открие някаква информация, която му се е изплъзнала при последния прочит. Времето за обед изтече, столът се опразни и апаратът му за повикване започна да пиука. Той го изключи и продължи да чете, а по хамбургера застиваха бели капчици мазнина.

Най-накрая, подобно на дете, което си запазва глазурата на тортата за най-накрая — най-хубавото, най-накрая — Адам потърси името под заглавието.

* * *

— Здравсти, Дейв. — Райли се постара думите му да прозвучат небрежно, но гърлото му се беше стегнало, понеже знаеше, че Латовски ще е бесен заради материала. Не очакваше да види застиналата, неподвижна, бледа маска на върховна ярост, когато лейтенантът затвори внимателно вратата, а после се обърна с лице към него.

— Дейв... — Гласът на Райли потрепери.

Детективът оголи пепелявите си устни над зъбите, вдигна навития екземпляр от „Реджистър“ и го запрати към Райли. Ръката на журналиста инстинктивно излетя нагоре и го отби. Той падна на бюрото и се разви, а в това време Латовски тръгна към него.

Райли нададе висок, безсловесен вик за помощ, но беше време за обяд, малкото хора, останали в общото помещение, се бяха навели над терминалите си, а таванът преди години беше покрит със звукоизолационен материал, за да поглъща тракането на пищещите машини.

Едрият мъж, който настъпваше към него като подвижна стена, бе в състояние да направи главата му на каша, без никой да чуе. Райли избута стола си назад, но опря в стената и се оказа хванат в капан.

— Дейв... стига... — примоли се той с разтреперан глас.

Латовски се пресегна над бюрото, сграбчи ризата му, издърпа го от стола, срамната му кост се удари в ръба и той извика от болка. Детективът дръпна назад юмрука си с размери на бейзболна ръкавица

и Райли направо усети тъпото оглушително издумкване, с което щеше да се стовари върху лицето му и да му натроши костите.

— Дейв... Дейвид... не ме удряй. — Опита се да не хленчи.

— Да те ударя ли? — дрезгаво попита Латовски. — Смятам да те размажа по стената.

Юмрукът тръгна да се приближава и Райли изпищя:

— Спри или ще отпечатам имената!

— Имената... — просъска Латовски. Юмрукът се поколеба.

— Имената, побъркан идиот такъв. Нейното, твоето... и после ще съдя загубената ти тиква до второ пришествие. Ще имаш късмет, ако те вземат на работа в някое сметище за токсични отпадъци.

— Имената... — В гласа на Латовски прозвуча объркване.

— Имената, маниак такъв!

Латовски го пусна така неочаквано, както го беше сграбчил. Журналистът загуби равновесие и политна към бюрото, краката му се подхлъзнаха по пода, а лицето му се насочи право към копчето за телефонни съобщения. Отметна се назад с всички сили, обувката му зацепи по плочките и тялото му се стовари върху стола. Той се наклони, Райли бързо се наведе напред, като се сецна в гърба и столът се върна на мястото си с едно изтопуркване, което разтърси цялата стая. Никой не надникна да види каква е тази шумотевица.

— Имената. — Латовски се оттегли назад. — Какво искаш да кажеш?

Райли взе навития вестник и му го подхвърли. Лейтенантът го хвана във въздуха, после отстъпи назад, докато усети стола за посетители зад коленете си и се отпусна на него. Разгърна го и Джим видя как очите му пробягаха по страницата.

— Няма имена — зададено каза Латовски. — Аз си мислех...

— Глупости! Видял си го, скочил си в колата, сложил си буркана на покрива и си долетял със сто километра в час, като пътем си се самонавил до обезумяване. Точно това не си направил, да помислиш.

— Но ти знаеш...

— Естествено. Казва се Ив Тилден Лий Клайн. Звучи като виц, а? Живее в Бриджтън, Кънектикът.

— Как?

— От една сервитьорка в крайпътното ресторантче.

— Сервитьорка.

— Именно, Латовски. Сервитьорка.

Гласът на Райли все още неудържимо трепереше, а от него се лееше пот. Беше страхливец във физическо отношение открай време — пикльо, който служеше за посмешище на всеки грубиянин в училище. Но Дейв Латовски никога не е бил от тях, независимо от огромния си ръст (180 на тринадесетгодишна възраст) и легендарния си характер... и изведнъж Райли си припомни Бънър в онези дни. Беше си спомнил името, сега го свърза с лицето. Първо на момчето, сетне на мъжа, а после се сети, че с Дейв бяха първи приятели, и срамът, че така безсърдечно е приел факта, че Бънър свърши на страница осма, предизвика сълзи в очите му. Заби поглед в бюрото си и замига, докато не се махнаха. После вдигна поглед, Латовски държеше вестника разсеяно в едната си ръка, очите му бяха полузатворени, изглеждаше на границата да задреме.

— Дейв, съжалявам. Дейв, кажи ми нещо...

— Ти си ме проследил — измърмори Латовски.

— Не. Ти се обади, Дилуърти записа къде ще бъдеш, после отиде в тоалетната и аз го прочетох в бележника му.

Дейв пусна вестника, той се плъзна по бедрото му и падна на пода.

— Ама и ние сме едни лайняни селяндури — простена той. Яростта му бе утихнала, изглеждаше съсипан, огромното му тяло седеше отпуснато на стола.

— Не, не сте, просто ми провървя и попаднах на златната жила. Ако въобще подобен боклук — Райли кимна към вестника на пода — може да се нарече така. Най-важното е, че няма имена, на никого не е причинена вреда с изключение на мен и теб, ако продължаваме по този начин.

Латовски погледна край него, без да казва нищо.

— Дейв, хайде малко да овладеем ситуацията. — Райли се постара гласът му да не звучи като на уплашено момченце.

— Как например?

— Като обсъдим всичко на чаша бира и нещо за хапване.

„Не можеш да продължиш да беснееш на пълен стомах“, казваше баща му.

Латовски не отговори.

— Хайде, Дейв.

— Сервитьорка — обади се едрото ченге с почуда. — Обстоятелства, които не можеш да предвидиш. Сервитьорка.

* * *

Райли и Латовски си поръчаха осолено говеждо, един негър с огромни бицепси го нарязва на идеални парчета и ги натрупа върху филии ръжен хляб.

Заведението беше претъпкано, но след като изчакаха няколко минути, едно от сепаретата с високи дървени прегради се освободи и те се наместиха на твърдите седалки, покрити с тънка, изтрита тапицерия от мушама и дунапрен.

И двамата бяха разстроени от сцената, разиграла се в кабинета на Райли, ето защо започнаха да се хранят и изпиха първите халби леденостудена бира в мълчание. Един помощник-келнер отнесе чиниите, а сервитьорката им донесе нови халби. Латовски отпи здрава глътка и се обади:

— Добре, Райли. Казвай.

Вече не изглеждаше бесен или съсипан, очите му бяха хладни и бдителни.

— Няма кой знае какво за разправяне — отвърна Райли. — Открих сервитьорката в местното крайпътно ресторантче — единственият бар в града — и я подтикнах да говори, като й казах, че може да помогне за залавянето на Върколака. Как ти се вижда прякора между другото?

Латовски сви рамене.

— От един стар филм е — поясни Райли. — Помниш ли го?

— Естествено. Гледах го на около дванадесетото му показване, когато бях дете. — Латовски насочи поглед в празното пространство. — Спомням си края, когато го убиват и пак се превръща в човек... Лорънс Талбот. Какви само работи се сеца човек. Виждаш го как отново се превръща в човек и изведнъж осъзнаваш, че той не го е искал, че е бил жертва на... жертва на обстоятелствата... и тогава ти става повече тъжно, отколкото страшно. — Той отново се загледа в Райли. — Добре, отишъл си в Бриджтън, намерил си някаква сервитьорка в крайпътното ресторантче, нафиркал си я, а тя ти е

надрънкала разни зловредни врели-некипели за местната ясновидка, а ти си ѝ повярвал.

— Тя си вярваше. Аз — не.

— Но го отпечата.

— Ако публикувахме само това, в което вярваме, всички вестници щяха да се състоят от една колонка. А момичето не беше нито пияно, нито зловредно, харесва Ив Клайн, доколкото въобще можеш да харесваш някой, който само с едно докосване е в състояние да ти каже, че на четиринадесети април хиляда деветстотин деветдесет и седма ще те блъсне кола. Определено изпитва страхопочитание към тази госпожа Клайн и имаше желание да говори за нея... за цялото семейство. Разказа ми, че много от тях притежавали „дарбата“, поколения наред, още от дните на първите заселници, или поне така разказва легендата. Един от мъжете в рода Тилден, изглежда, даже бил обесен като магьосник през хиляда шестстотин и някоя. В по-скорошни времена тази дарба докарала бабата до самоубийство, а майката прекарала двадесет години затворена в ония палати. Никой не знае как ще свърши дъщерята, естествено. Засега е намерила комплект смарагди, изчезнали през шестдесетте, и е спасила живота на майката на сервитьорката.

— Как? — Латовски подпря лакти на масата, съсредоточил цялото си внимание върху Райли, и журналистът си помисли: „Той наистина се интересува, вярва в тези щуротии, и се вълнува“.

Отвърна:

— Изглежда, сервира на ясновидката и най-добрата ѝ приятелка един ден и тя прекъсна думите си по средата, както си говорели, и със съвсем обикновен тон, все едно молела да ѝ подадат солницата, каза: „Майка ти е на пода на кухнята и не може да помръдне“. Нали знаеш: „Калинке, калинке, литни към дома“. Сервитьорката загубила ума и дума, извикала „Бърза помощ“ и хукнала към къщи. Старата жена, изглежда, получила удар и се тръшна на земята или пък обратното. Все едно, оказали ѝ помощ, преди мозъкът ѝ да се превърне на ементалско сирене, и момичето е благодарно на ясновидката. Чух тези стопроцентови дивотии и разбрах защо си отишъл в дома ѝ. Не мога да ти опиша колко бях изненадан — тихо добави той.

— Очаквал си повече от мен, а? — попита Латовски.

— Нещо такова.

— Съжалявам, че съм те разочаровал, Райли. — В гласа му въобще нямаше съжаление. — На кого още си разправил за нея?

— На никого.

— А на Барб?

— На никого.

Латовски размести халбата си по масата и се загледа в мокрите кръгове.

— Знаеш ли, с теб имахме нещо като споразумение, Джим. Никога не сме си го казвали, но и двамата го разбирахме. Аз не те лъжех, а ти никога не си действал зад гърба ми. Сега ти го наруши. — Той вдигна очи към журналиста. — Мисля, че си ми задължен. Ти как смяташ?

— Зависи — отвърна Райли нещастно.

— Задължен ли си ми?

Другият кимна.

— Дай ми честната си дума, че на никого няма да казваш коя е тя и къде живее.

Райли се усмихна с облекчение.

— Съвсем лесно е, Дейв. Аз така или иначе нямаше да го направя.

— Трябва ми честната ти дума, Джим.

— Имаш я.

— Ясно произнесената ти дума — меко повтори Латовски.

Райли имаше желание да подхвърли някоя бърза, уместна реплика, нещо такова, как след като е казал, ще го направи в стила на Спенсър, детективът — рицар на честта от повторенията късно нощем. Но не можа да измисли нищо, пък и не би я използвал, тъй като приятелството на Латовски имаше твърде голямо значение за него. Може той да стане капитан на отдела, когато Миърс се пенсионира през деветдесет и седма. Още повече че Дейв никога не е бил от онези гадни акселерати, на които им доставяше огромно удоволствие да фраснат дребния страхлив лигльо Джими Райли в лицето, за да го видят как ще се разциври.

— Разбира се, Дейв. Кълна се в гроба на майка ми, ако това ти доставя удоволствие.

— Майка ти не е умряла, Райли.

— Не.

— Значи в живота на майка ти — каза Латовски и журналистът усети как кожата му настръхна. Сети се за момчетата, които си срязват пръстите, за да се подпишат с кръв върху линирани, перфорирани листа от училищни тетрадки и едва не се изсмя. Само че не беше забавно. Дейв вярва, че жената от Кънектикът притежава онази висша дарба и иска да я предпази, ето защо с тържественост, която изненада самия него, той вдигна дясната си ръка и каза:

— Добре, Дейв, заклевам се в живота на майка ми никога да не казвам на никого коя е тя. Сега доволен ли си?

— Да. — Латовски му протегна ръка, те се здрависаха и лейтенантът започна да се изнизва от сепарето.

— Ей, къде отиваш?

Той се върна на мястото си.

— Имаме ли още работа?

— Че как иначе. Тя какво ти каза за Върколака?

Латовски се засмя:

— Мислех, че това са глупости на търкалета.

— Така е.

— Тогавя защо се интересуващ какво ми е казала?

— Не че ми пука, ама все пак — измърмори журналистът и се усмихна срамежливо. — Може пък да съм лековерен като теб... или нещо такова.

— Аха — ухили се Дейв. — Виж, Джими, бих ти казал, но нямам време. Трябва да взема Джо и Мат, хлапето на Джийн, след половин час. Миърс ми заповяда — и то наистина — да отида на риболов, за да си избистря мозъка. Вземам и децата.

* * *

В момента, когато Латовски се насочи по тясната пътека към вратата на заведението на Кейси „Добро прекарване, ресторант и бар“ Бил Лайънс, новият завеждащ личен състав на „Реджистър“ фиксираше с поглед звънящия телефон на бюрото си. Беше в Олбъни едва от три седмици, мразеше го и жадуваше да се върне във Вашингтон, където само чистачите лично отговарят на обажданията.

Обаче загубената му секретарка, която имаше нокти като китайка и чувство за отговорност колкото мушица, закъсняваше да се прибере от обяд. Телефонът започна да звъни за трети път, на четвъртия обаждането ще се върне при телефонистката, където ще запишат съобщението и той смяташе да остави да стане точно така, но Мадж Майърс, ревизорката, взе че мина край отворената му врата и надникна. Тя изгледа звънящия телефон, после него, а очите ѝ говореха: „Мекотело вашингтонско животно. Тук е истинската Америка, където ставаме в пет часа, вечеряме в шест, сами си чистим снега и сами отговаряме на проклетите обаждания“.

Усмихна ѝ се криво и грабна слушалката.

— Уилям Лайънс — каза той и тя подмина нататък.

— Личен състав? — попита един приглушен, неясен глас. Човекът или имаше ужасна настинка или телефонната система (на която мястото ѝ беше в музея „Смитсониън“), пак правеше номера.

— Тук е „Личен състав“.

— Търся Джим Райли.

— Могат да ви свържат директно. — Лайънс посегна към бутона за изчакване, като се опитваше да си припомни как се прехвърля обаждане.

— Не искам да говоря с него лично — бързо каза мъжът.

— Така ли? — В главата на Лайънс светна предупредителна лампа. Никога не даваше служебна информация на непознати по телефона. — Какво всъщност желаете?

— Аз съм му стар приятел. — Настинката на този тип наистина беше много тежка, сигурна е някой грип, който плъзва с промяната на времето. Климатът беше отвратителен, днес — шестнадесет градуса, утре — минус шест. — С него заедно бяхме кореспонденти — поясни човекът. — Другарувахме няколко години, после изгубихме връзка. Знаете как става. Даже не бях наясно къде е до тази сутрин, когато се отбих в града и видях онова негово материалче.

— Нима?

— Познах, че е нашият Джимбо, по стила. И реших, че ще е забавно да го изненадам, нали разбирате? Просто да цъфна у тях довечера с една бутилка и да си побъбрим за старите времена.

— Ясно.

— Обаче не му знам адреса, а ако трябва да го питам, няма да е изненада.

— Аха. — Лайънс никога не би дал телефонен номер, но не виждаше нищо лошо в съобщаването на адрес. В края на краищата, да не би да става въпрос за Кити Кели или Теди Кенеди я. В най-лошия случай Райли ще получи няколко откачени писма в повече. А ако Лайънс откаже да помогне, този тип (който почти със сигурност си е съвсем наред) ще се обади на Райли и ще му каже, че оня кретен от личен състав му е провалил сюрприза. А той ще си спечели враг в лицето на най-уважавания репортер на този парцал само три седмици след назначаването си.

— Ъ-ъ, как ви е името? — попита Лайънс.

— Латовски — отвърна мъжът. — Дейв Латовски. Само не му казвайте, нали? Вече споменах, че е изненада.

Никой не би могъл да си измисли подобно име, ето защо той извика данните на Райли на компютъра си.

* * *

Райли не живееше в Олбъни, както предполагаше Адам, а на улица „Другари“, тук в Гленвейл, на десет минути от болницата.

Поблагодари на мъжа и затвори. После разви кърпичката от слушалката и извади пластмасовия протектор за зъби от устата си.

* * *

— Барб? — провикна се Райли.

Колата ѝ беше тук, но тя не се обади. Може Лиза да я е откарала днес, но така или иначе вече би трябвало да се е прибрала, освен ако не са ѝ натресли някое от ония „групови“ събрания. Тя ги ненавиждаше, наричаше ги пълна глупост, твърдеше, че неграмотността би изчезнала за един месец в Америка, ако преподаваха, вместо да се събират.

Свали си сакото и го закачи, после отиде по коридора в малката тоалетна под стълбите. Гърбът продължаваше да го боли от напъна,

когато се опита да спаси себе си и стола от преобръщане, нервите му все още бяха опънати от спомена за грамадния като пушен бут юмрук на Латовски, който се готви да му размаже физиономията, и на всичкото отгоре — върхът на този наистина отвратителен ден — започваха да го болят главата и синусите.

Дръпна вратовръзката си, разхлаби яката и пусна горещата вода. Когато се вдигна пара, намокри някакъв парцал, притисна го към смъдящите си очи и се погледна в огледалото. Клепачите му вече се бяха подули, мигрената му беше в кърпа вързана. Ще вземе някоя гадост против синусит, ще хапне малко и ще си легне.

Чу някакво изтупкване, спря водата и отвори вратата на тоалетната.

— Барб?

Никой не отговори — сигурно беше катеричка на покрива или някой клон е ударил по къщата. Нещо се надигаше навън, смърчовете по Северната магистрала се огъваха под вятъра, а когато спря пред дома си, небето беше станало бледосиво. Страхотно време му се падна на Латовски за риболов с „децата“. Неговата Джо и момчето на Джийн Хинкли, на което не си спомняше името. Джийн беше красива, забавна и умна, с дълги крака, едър бюст и беше луда по Дейв, като много други жени през годините. Би трябвало да се ожени за нея. И сигурно ще го направи, когато преодолее чувствата си към онази Сибила^[1] от Кънектикът.

Мисълта му хрумна ей така от нищото и го изненада. Но усети, че е прав още в същата секунда.

Горкият Дейв се е увлякъл по дамата от Кънектикът, която е женена и, изглежда, никак не е с всичкия си.

Райли съжаляваше, че не успя да я зърне. Попита Мери Оуенс дали е красива, а тя му отговори: „По-скоро миловидна, както пише в романите“.

Нещо отново изтопурка и той извика:

— Барб?

Пак не получи отговор, изцеди парцала, провеси го и отиде по коридора до вратата на кухнята. Тя може да се занимава с прането в мазето, но не, не и в петък, реши Джим. Обикновено излизаха или Барб сготвяше някой специалитет, за да отпразнуват началото на почивните дни.

Бутна вратата и я видя.

— Барб...

Тя изпъна глава и изпищя изпод парцала, като се опитваше да му каже нещо. Но той беше твърде изумен, за да схване смисъла на знаците ѝ или да направи друго, освен да се хвърли към нея и да издърпа кърпата от устата ѝ. После с крайчеца на окото си забеляза движение, обърна се и видя някакъв човек с черна плетена маска за ски, като командосите във филмите от четиридесетте.

Мъжът го държеше под прицела на пистолета си — грамаден, с хромирано тяло и бакелитови пластини на дръжката, в който като всеки криминален репортер (или любител на киното) Райли разпозна „Колт Питон“.

Командосът му направи знак с него и тихо каза:

— Вътре.

Райли се хвана за вратата — страхуваше се, че ще падне на колене, ако не се държи за нея.

— Казах — вътре. — Мъжът махна с пистолета, Джим се пусна и направи една несигурна крачка в стаята. Краката му бяха като гумени, но го крепяха. Със закъснение осъзна, че мятанията на глава на Барб са били предупреждение да бяга, докато все още има поне някаква надежда да се измъкне. Можеше да успее, щеше да изскочи в коридора, да дръпне вратата зад себе си и да изтича през моравата у Еделманови, съседите, за да повика ченгетата.

Беше пропилял шанса си.

Но катастрофата може да не е толкова голяма, колкото изглежда, пък и защо да е катастрофа. Мозъкът му заработи въпреки паниката, която гореше в гърдите му като повей от ада. Това е най-обикновен грабеж, случва се непрекъснато на всякакви хора. Някой тъпак от Южен Олбъни е решил да дойде на север и да си опита късмета в Гленвейл и кретенът му с кретен е избрал тяхната къща.

Ужасно глупаво, защото не притежават абсолютно нищо. Телевизорът, видеото, колекцията му от филми, която няма стойност за никого освен него. Компютърът му — един хубав IBM, само че застраховката ще покрие щетата. Единствената истинска загуба би бил старият златен часовник на дядо му. Той обаче е увит в чорап в гардероба му, а всеки, достатъчно глупав, да избере тях, вместо някое от семействата на „Зеленика“ или друга богаташка улица, може да не

го намери. По-точно няма да го намери, заключи Райли. Часовникът е в безопасност и Джим изведнъж се почувства по-спокоен. Много по-спокоен, понеже знае какво става. Краката му се изправиха, мускулите на лицето му се отпуснаха, погледът му се премести почти без усилие от огромния пистолет към дупките за очи на маската, зейнали като ями в плетката.

— Вземайте каквото, по дяволите, искате и вървете на майната си — каза той. Гласът му беше равен (Латовски би се гордял с него), а от ругатните по някаква причина се почувства по-добре.

Процепът за устата в маската се нагърчи и мъжът каза тихо:

— Това, което, по дяволите, искам, е името ѝ, господин Райли.

Паниката започна отново да се надига, а заедно с нея и някакво замайващо чувство за дезориентация, понеже не знаеше за какво говори командосът. Потисна я, преглътна горещата слюнка и попита все още с доста равен глас:

— Чие име?

Процепът се опъна, сякаш командосът се усмихна, и той каза:

— Направо забележително. Нещо се е запечатало така дълбоко в съзнанието ти, че си сигурен — всички веднага ще се сетят за какво говориш. Обаче, естествено, те не се сещат.

Гласът беше нисък и с хубав тембър, произношението — на образован човек. „Съзнание“ не беше дума от речника на някой тъпанар от Южен Олбъни и паниката отново започна да го завладява.

Командосът поясни:

— Имам предвид жената във вашия очерк, господин Райли. Ясновидката.

Онази. Сибилата от царството на лукса, която току-що се бе заклек в името на майка си да не назовава. Ала Латовски едва ли може да очаква, че ще остави да му пръснат черепа, за да си сдържи клетвата.

Самият Райли не се виждаше способен на подобно нещо.

— Не знам името ѝ — отвърна той.

Командосът прекоси с няколко едри крачки кухнята и клекна до Барб. Долепи дулото отстрани на коляното ѝ и го заби в гънките на кадифената ѝ пола.

— Опитайте пак, господин Райли — каза той почти любезно. — Коя е тя?

Вдигна очи към журналиста, светлината от лампата над главата му проникна в процепите на маската и Райли видя очи, безизразни като стъклени топчета, издаващи само като че ли леко любопитство — навярно колко ще трае всичко това.

Паниката надделя над слабите защитни рефлексии на Райли и главата му се изпразни. Едва ли беше в състояние да съобщи на този мръсник със стъклените очи собственото си име или това на най-добрия си приятел... да не говорим за адреса си, телефонния номер или пък името на жената, за която не бе и чувал преди понеделник.

Командосът изщрака с пистолета и Райли се опита да си спомни. Толкова силно се напрегна, че чак изпъшка, но нищо не проникна през бялата мъгла на паниката, която буквално го ослепяваше и замъгляваше мисълта му... освен натрапчивия образ на една нищо и никаква табелка на главен път 7. На нея пишеше само „Кънектикът“, без „Добре дошли“, или пък цветето или птицата — емблема на щата — просто няколко реда относно разпоредбите за оръжията.

— Още веднъж, господин Райли — каза командосът. — Коя е тя?

— Кънектикът... — с усилие произнесе той.

— Не е достатъчно — почти със съжаление каза командосът и дръпна спусъка. Гърмежът отекна глухо през полата и крака на Барб, но разтърси стаята и въздухът се изпълни с някаква мъгла от кръв, разпокъсана плът и натрошени кости, която се слегна почти мързеливо по стените и шкафчетата като сажди от бензинова горелка. Райли и Барб изпищяха. Неговият вик премина в болезнен писък и спря, но Барб продължи, докато накрая звукът завибрира в зъбите му, сякаш ги търка по алуминиево фолио. После секна и тя се свлече напред, придържана за стола от въжето за пране. Главата ѝ клюмна, пушекът се разнесе край нея и Райли видя парчета кост, разкъсана плът и сухожилия на мястото на долната част на крака ѝ.

Командосът притисна пистолета до отпуснатата ѝ глава и погледна през процепите в маската си към него.

— Пак, господин Райли. Коя е тя?

Ужас измести паниката, спомни си името и като отметна назад глава, той занарежда в умопомрачение:

— Ив... Ив... Тилден Лий...

* * *

— Адам? Заповядай, Адам? — каза Елзуърт Харис.

Адам влезе в антрето със светъл паркет и модерно осветително тяло, което представляваше грозд от стъклени звезди, увиснали на края на извити месингови пръчки — един от най-грозните предмети, които някога бе виждал.

— Надявам се, че не съм прекъснал вечерята ти — извини се той.

— Не... всъщност, да. — Харис погледна към платнената салфетка в ръката си. — Но не се притеснявай, моля те, влез.

Адам го последва в една дневна, облицована с байцван бор, бял килим и бели мебели. Само книгите и телевизорът, който семейство Харис бяха оставили да работи, докато вечерят, имаха някакъв цвят.

Харис се отпусна на огромен бял диван, пред който стоеше маса със стъклен плот и бяла емайлирана рамка.

— Седни, Адам. Нещо за пиене?

— Благодаря, Ел. Нямам време.

— Ами... добре. Какво има? — попита почти нетърпеливо Харис.

Ето, това е предимството никога да не се оплакваш и да не създаваш проблеми, помисли си Адам. Научил го бе от майка си, а тя не беше никак глупава жена. И сега, когато постъпи необичайно и дойде в дома на Елзуърт по време на вечеря, той беше изцяло на негово разположение. Навярно ще се съгласи, тъй като никога досега не го е молил за нищо.

— Отнася се за баща ми — подхвана Адам.

— Божичко... надявам се...

— Мисля, че всичко е наред — прекъсна го той. — Говорих с лекаря му, изглежда, е получил някакво коронарно смущение, не много голямо. И все пак ще се наложи да му направят изследвания и може би да му поставят сърдечен катетър. А после... навярно... ами нали знаеш, Ел, ти си кардиолог.

Или си бил, добави мислено. Елзуърт се беше превърнал в лъчезарен подлизурко, който се мотаеше по болничните коридори като изгубена душа, когато не бе зает с административните си задължения, каквито и да са те.

— Все едно — продължи Адам, — старецът се е побъркал от страх. А също и брат ми.

— Аз даже не знаех, че имаш брат, Адам.

— Няма откъде — кротко отвърна той. — Но Майк също е уплашен и реших, че ще е по-лесно за тях двамата и за снаха ми — *кльощавелата Клер, вещицата с пронизателния поглед*, — ако съм там и им обяснявам какво става във всеки момент.

— Разбира се — съгласи се Харис. — Разбира се.

— Бил Силбрук и Крис Тъфтс ще ме заместят, пък и повият...

— Пъркинс — подсказа му Харис.

— Пъркинс. Така че си помислих... — Погледна надолу като момченце в кабинета на директора. На Харис, който беше облизал толкова много подметки, за да издейства новото крило, преоборудваната библиотека и апаратура, сигурно много му харесваше някой друг да му целува ръка от време на време.

— Добре — тихо каза той.

Тонът му бе неочакван и Адам вдигна очи. Харис се бе загледал в далечината със замъглен поглед. „Той наистина се вълнува — помисли си Адам, абсолютно невъзмутимо. — Смята, че баща ми е болен, и ми съчувства. Съжالياва ме. Как, Ел? Божичко... как го правиш? Кажи ми, Ел, просто ми кажи как да изглеждам като теб в този момент, и ще ти бъда слуга до гроб.“

После Харис каза:

— Моят баща почина миналата година, Адам. Помниш ли?

Адам кимна.

— Изненадан бях колко ми липсва — обясни Харис. — И все още е така, а това продължава да ме изненадва. — Той се вгледа в очите му и се усмихна меко, с топлота, човечност и малко тъга — чувства, заради които Адам би извършил убийство. Вече беше извършил убийство.

— Отсъствай колкото е необходимо, Адам.

---

[1] Сибила — древна пророчица. — Б.пр. ↑

12.

Ив сгъна египетската памучна пижама, която беше купила на Сам. Почти не беше носена — сигурно я е сложил, за да ѝ достави удоволствие — и тя наведе глава, за да скрие сълзите в очите си, докато я пъхаше в куфара.

— Къде ще отидеш? — попита. Гласът ѝ прозвуча нормално.

— При майка ми. Няма да има високи дървета този път, за да можеш да ме намериш, ако ти потрябвам. Само да не се налага прекалено често, мила. И без това ми е трудно.

Тя кимна, а той каза:

— Съжалявам, Ив.

Казваше го вече за осемнайсети път поне и тя усети пристъп на раздразнение. Само че с гнева се справяше много по-лесно, отколкото с парещата тежка болка в гърдите си. Сигурно би могла да се освободи от нея, като се хвърли на леглото и се разплаче, но това не беше в характера ѝ, също като Франсес. Пък и болката от мъката и загубата беше примесена с облекчение. Той беше прав, когато каза този следобед: „Няма да се получи, Ив“.

А тя изпита внезапно облекчение, че думите са изречени, и то от него, а не от нея.

Намираха се в салона. Госпожа Кнап току-що бе отнесла подноса от чая, Лари щеше да кара Франсес на някакво събрание и те се разполагаха сами в него.

Ив беше скръстила ръце в скута си, а Сам се наведе напред, за да ѝ даде обяснение. Едва не му каза да не си дава труд, понеже тя самата също не намира, че нещата са наред. Но си помисли, че съпругът ѝ сигурно има нужда да си произнесе речта, и замълча.

— Толкова се зарадвах, когато те видях там горе, Ив. Направо бях щастлив — подхвана той, — мислех, че съм абсолютен кретен, така да те отбягвам... че любовта надмогва пречките и разни такива глупости. Пощурях, когато отново те видях, нищо че бяха минали само няколко дни от съботата. Обичам те, Ив, винаги съм те обичал.

„Карай по-направо“, помисли си тя. Няма смисъл да си казват всичките тези глупави, нежни неща точно сега.

Той продължи:

— После свих зад завоя, видях къщата и изведнъж се почувствах като затворник, който се връща в пандиза.

— Чак пък толкова! — Суровостта на сравнението я изненада.

— Точно така. Не заради теб... никога не е било заради теб. Но видях тази къща и осъзнах, че се връщам при петдесет години, през които няма да имам миг усамотение. И никога няма да съм в състояние да скрия някоя от глупавите малки тайни, които всеки има. Връщах се при това, да ме целунеш за лека нощ и да ме видиш как в момент на слабост флиртувам с някоя хубавица при охладителя за вода или се напивам на събиране и пъхвам ръка под полата на случайна жена заради усещането за непозната плът — на всички мъже им се приисква понякога. Никога не бих могъл да те излъжа, че ме боли глава или малко съм грипозен, за да се измъкна от някоя вечеря в клуба или бриджа у Мег и Тим — разбираш ли какво ти казвам, Ив? Ще се опитам и ще се проваля... ще опитвам и ще се провалям... накрая ще превъртя, ще се нагълтам с отрова за плъхове или пък ще си пръсна черепа.

„Или ще напъхаш маркуча за изгорелите газове в континентала, 39 година“, мислено добави Ив и вдигна поглед към портрета на Оливия Тилден.

— Просто не мога да избутам — каза Сам.

Точно тези думи сигурно е казал баща ѝ на нейната майка, използвайки някоя дума от 1962 година вместо „избутам“.

Не започна да спори или да му се моли, нито му каза за бебето, за да го задържи. Просто отговори, че разбира, и най-ужасното е, че наистина бе така. И тя би гледала да се отърве, стига да можеше.

Сега беше почти полунощ. Бяха решили да си тръгне късно през нощта, за да си спестят разпитванията, навъсените погледи на Лари, сълзите на госпожа Кнап или онова ужасно, свръхлюбезно изражение, което се появяваше на лицето на Франсес, когато нещо силно я разстроеше.

На сутринта Ив щеше да им съобщи, че си е заминал, после ще се махне и ще остане навън, докато останалите не привикнат малко с мисълта, че тридневното сдобряване е приключило.

Тя затвори куфара, започна да го смъква от леглото и Сам го взе от ръцете ѝ.

— Съжалявам, Ив.

— Престани да го повтаряш — сопна му се Ив и потисна внезапното желание да го удари.

Той съжалявал... тя съжалява, всички съжаляват. Някакъв ненормален ген се е лепнал на едно старо семейство от супербогати глупаци, които по неизвестна причина са разгневили боговете, и сега на всички тооолкова им е мъчно. Преизпълнени са със смъртна жал, каквато изпитваш към гладуващите деца в Сомалия, освен ако не вземат да умират на моравата пред къщата ти. Съвсем смътна за всички, освен нея и бедната ѝ, бедна майчица и баба ѝ... и прапрапрабабата с кринолина, която негласно бе произнесла под стария бряст: „Пази се“.

„О, ще се пазя, бабо“, помисли си тя, докато излизаше след Сам от стаята. Зърна новия телевизор, който поръча за завръщането му, и едва не се разплака на глас, но се овладя и си каза: „Само да знаех от какво да се пазя“.

Слязоха по стълбите, като светваха само лампите, които им трябват, и пак ги угасяха, да не би Франсес да е сама, да кръстосва дневната си в пристъп на безсъние и случайно да забележи светлина под вратата си.

Стигнаха до празното фоайе и Ив натисна ключа на полилея. Беше на реостат и тя го остави на ниска степен, просто колкото да виждат.

Той сложи куфара на пода и те се изправиха лице в лице. Когато го срещна, Ив беше на двадесет и четири години, на двадесет и пет — когато се ожениха и в продължение на пет години всичко вървеше чудесно. Даже повече от чудесно, докато не умря майка ѝ и не ѝ предаде наследството на Дод-Тилденови, като някаква гигантска бълха, която прескача от мъртвото на живото куче, помисли си тя. Сам бе единственият мъж, когото бе „познала“, и навярно така щеше да си остане.

Усещането за загуба бе почти непоносимо, но гените ѝ да го крие бяха толкова силни, като гените на „онова“, и тя погледна спокойно своя бъдещ бивш съпруг. Той понечи да я прегърне, но Ив знаеше, че

всъщност не му се иска, да не би тя да види нещо, ето защо отстъпи назад. Сам вдигна куфара и попита:

— Алармената система?

— Да.

— Ив...

— Просто върви, Сам. Никой не е виновен.

Опита се да си повярва, да не мрази незнайния предшественик от рода Тилден, навлякъл им това проклятие заради някакво ужасно свое провинение.

Отвори му вратата и той каза:

— Обичам те, Ив. Винаги ще те обичам. — Задави се на „ще“, после изтича през терасата и по стълбите към колата — докарал я бе предварително, за да не се налага да я вади от гаража.

Тя затвори, облегна глава на вратата и прошепна: „Чакам дете“. Искаше ѝ се да блъсне крилата ѝ встрани и да изкрещи думите след Сам, а той да се върне... да изпълни дълга си... както навярно е постъпил баща ѝ. И година или година и нещо по-късно ще я остави също като него или ще се нагълта с отрова за плъхове, или пък ще си пръсне черепа.

Чу запалването на двигателя и побърза да отиде при таблото на алармената инсталация в трапезарията. Натисна копчето за „пауза“, после пластината за портите и по хромирания панел пробягна редица жълти, много сложни и неразбираеми на пръв поглед светлинки. Сам разполагаше със седем минути да мине по алеята и да напусне имението, а след това, ако портите не се затворят, лампичките ще засветят червено и ще се задейства алармата. Вратите ще се затръшнат, частната охранителна компания ще изпрати около четиридесет души, да не говорим за местните ченгета, които ще бъдат предупредени автоматично. Няколко пъти се бе задействала от само себе си, преди да ѝ хванат номерата, и ситуацията приличаше на обявяването на началото на третата световна война.

Наблюдаваше таблото внимателно, светлинките примигнаха след няколко минути, което означаваше, че Сам пресича лъча, докато минава през външния вход на имението, после се върнаха към равномерното си сигналножълто и тя затвори портите. Лампичките изгаснаха и Ив прекрати командата за прекъсване на охраната.

Замина си.

Влезе в кухнята, наля си чаша мляко и взе две-три курабийки с орехи. Госпожа Кнап ги бе опекла специално за Сам. Ще забележи, че липсват няколко, ще поиска да узнае кой ги е изял, понеже са за господин Клайн. Ив ще ѝ съобщи за заминаването му и тя ще се разплаче, Дари ще се навъси, а Франсес ще запази непоклатимото си привидно безразличие, сякаш е някакъв рядък инертен материал.

А Ив ще се измъкне от къщата и ще остане навън през целия ден.

Преглътна с усилие млякото и курабийките, застанала до мраморния плот, на който готвачката месеше хляб, после изплакна чашата и устата си и изплю парченца от орех в мивката.

Госпожа Кнап ще получи удар, ако ги види, ето защо Ив я почисти с някакъв препарат, после я избърса и тя заблестя като преди.

Загаси осветлението в кухнята и се върна през килера, покрай вратата на стаята за закуска в огромната официална трапезария, която използваша много рядко.

Почти бе подминала началото на масата, когато нещо я накара да спре и да се обърне с лице към прозорците. Бяха дълги и тесни, със завеси от бледосива дамаска и тънки пердета отвътре. Бавно, без да знае защо, тя отиде до тях и ги дръпна, за да надникне навън. Лунната светлина се сипеше като сребро по алеята, а моравата представляваше зелено-черно одеяло, краят на което се криеше в тъмните, островърхи, сякаш непроходими гори.

Разтърси я някаква тръпка и тя си помисли: „Там навън има нещо“.

Сам въпреки всичко не е минал през портите. Променил е решението си, има желание да ѝ даде още един шанс, а тя не бе сигурна дали е щастлива, или съжалява... само че алармената инсталация е пусната. Не може да е той.

Ръцете ѝ още бяха топли от миенето на мивката, тя ги мушна в ръкавите на пенъоара си при измръзналата си настръхнала кожа и си помисли: „Белези“.

* * *

Адам беше успял. Намери пътя, къщата и нея. Намерил бе обаче и петметрови порти с шипове от ковано желязо, на които сигурно

щеше да се наниже, ако се опита да се прехвърли през тях.

Край пътя зид, по-висок даже от вратите, обграждаше имението. Беше добре замазан, без дупки, където да стъпи човек и да се изкатери, поне доколкото виждаше на тази светлина.

„Богата — беше изпищял Райли накрая. — Тя е богата... никой не закача толкова богати хора.“

Че е богата, богата е. Тилден Хаус представляваше оградено имение, с колони, на една от които светеше червена лампичка — вероятно алармената инсталация. Даже и да успее да се промъкне край нея, да се прехвърли през стените и да прекоси господ знае колко акра земя, ще се натъкне на къща с тридесет стаи, гъмжаща от слуги.

„И цялата награда за труда му...“

„Баста“, рязко си каза той.

Това не е омагьосаната кула и тя не е заключена в нея като принцеса от приказките. Рано или късно ще мине през тези порти, а той ще я чака. Ще я проследи до града, паркинга пред магазините или къщата на някоя приятелка и може би приятелката ще живее на също толкова усамотено място.

През дърветата светнаха лампи, чу двигателя на кола и се прегърби на седалката. После червената светлинка угасна, портите изтракаха и започнаха да се разтварят.

Не можеше да повярва на късмета си.

Изсмя се малко необуздано и прошепна: „Ще имаш да вземаш, Райли“, после се измъкна от колата и затвори тихо вратата. Приклепна зад калника и надникна над капака. Вратите се удариха в ограничителите, разлюляха се напред-назад и една кола, смешно малка в сравнение с колоните, като автомобилчето в цирка, от което се изсипват десетина клоуни, мина през отворените порти и се насочи по пътя за града.

Двигателят ѝ заглъхна и Адам притича. Вратата започна да се затваря, но шосето беше тясно, даже щеше да му остане време, пък и беше толкова близо вече, че усещаше лекия полъх от движението на портите. В този момент видя, че червената светлина е станала жълта.

Вратата се охраняваше, а навярно също и имението, с лъчи, които безшумно ще вдигнат под тревога ченгетата, ако ги пресече. Тилденови са богати и полицаите няма да се мотаят и да си допиват кафето или да си дояждат поничката. Ще дотърчат... и ще го пипнат,

преди да е стигнал до средата на алеята, която се губеше сред дърветата.

Той се спря на място и загледа със злоба как портите се срещнаха и прещракаха. Лампичката пак засвети червено и заблестя хищно в мрака като окото на някакво дребно свирепо животинче.

* * *

Зелената неонена информация за свободните места ту се включваше, ту се изключваше. Мотелът изглеждаше безупречно чист, с прясно боядисани в бяло къщички, без угарки или смачкани картонени чаши по алеята пред него. Хубаво — Адам не понасяше да спи на мръсно, благодарение на майка си.

Рецепцията блестеше от чистота — сив мокет и дълъг лъснат щанд от бор. Мъжът зад него беше на около шестдесет години, с тънка светла коса и изрязани до дъно нокти.

— Четиридесет в брой или с кредитна карта — каза той на Адам. — Докато стане юли, ние се зорим с данъците, после цените се вдигат на осемдесет и вие ги поемате. — Усмихна се и разкри зъби, прекалено свършени, за да са собствените му, и побутна регистрационната карта към него.

Адам му даде две двадесетачки и се подписа като А. Харис от Грийнвил, Ню Йорк (не знаеше дали съществува такова място). Промени едно число в регистрационния си номер, да не би Латовски или някой друг да стигнат по дирите му чак дотук, след като открият тялото й... ако въобще някога го намерят.

— Безплатна закуска — каза служителят. — Сок, кафе, поничка или кифла, сервираме ги тук. — Той кимна към една ниша с маса с кръстосани крака и натрупани върху нея чаши и чинийки и лъщяща кана за кафе до тях. После му даде ключа за номер 12.

Адам се избърсна и изкъпа, за да си спести време сутринта, после уви една хавлия около кръста си и се разположи пред телевизора, убеден, че е твърде превъзбуден, за да заспи. Но се събуди пред празния, тихо пращящ екран с вдървен от съня в креслото врат. Минаваше четири, хоризонтът започваше да изсветлява. Размачка врата си и дръпна завивката от леглото, да си доспи още няколко часа.

В девет ще се върне на „Олд Уорън“ и ще изчака на пътя малко по-надолу от вратите момента, когато тя ще мине през тях.

Почти беше заспал отново, когато изведнъж се сети, че тя може да си влиза и излиза десетки пъти, на пет крачки от него, и той да не разбере, понеже няма представа как изглежда.

* * *

— Знаете ли датата? — попита го библиотекарката.

Беше около петдесетгодишна, с много издължено лице и ситно накъдрена, сякаш изрязана от дърво коса. Носеше розов пуловер с жилетка, който неизвестно защо му напомни за майка му. Винаги си я бе представял в рокля на цветчета, но, изглежда, е обличала нещо подобно, понеже, щом видя жилетката, закрепена за раменете на жената с метална верижка, си представи широките плещи на майка си и лицето с неясни черти.

— Опасявам се, че не — отвърна той.

— Господи, това може да се окаже проблем. Виждате ли, картотеката за вестниците е компютризирана само от хиляда деветстотин осемдесет и седма насам. Ако е преди тази година, ще трябва да се поровите, и то яко. Съществуващите показалци са толкова немарливо съставени, че по-добре да ги нямаше. Имаме и областен вестник, съвсем истински, вкаран е в компютъра от осемдесет и четвърта.

— Но по-вероятно е да го намеря в местния — каза Адам. — Защо не взема да опитам от осемдесет и седма насам.

Библиотекарката го настани в една остъклена кабинка с терминал и дискети за „Обън-Бриджтън Леджър“ от 1987 до настоящия момент.

— Вестникът е доста скапан — довери му тя. — Ние му викаме „Мухъла“.

Адам послушно се засмя и жената го остави.

Слънцето, проникващо през прозореца, блестеше по екрана. Той го засенчи с ръка и пъхна дискетата за януари-юни, 1987. Напечата Тилден, Клайн, Лий, в този ред, но само Тилден се изписа на екрана. Пусна програмата и се появиха зелени редове букви: същата пролет

Франсес Д. Тилден бе председателствала на изложби на цветя в Бриджтън, Обън и Шарън, Лорънс Симс от Тилден Хаус е бил разпоредител на шествието по случай Деня на паметта^[1]. На следващата дискета Франсес Тилден даряваше ново крило на болницата в Обън, игрище на градския детски отбор, една лимузина „Линкълн“ на службите, разносящи храна по домовете, и петдесет пуйки на един приют в Торингтън за празничния им обяд по случай Деня на благодарността. Печатните редове се извъртаха на екрана, а Франсес Тилден раздаваше хиляди.

„Богата — бе изпищял Райли. — Никой не закача толкова богати хора.“

„Ще видим“, каза си Адам и пхна следващата дискета.

Франсес Тилден продължи да отпуска пари, да ходи на изложби на цветя, присъства на бенефис в полза на „Обществената телевизия“ в Уестпорт, и на друг в полза на музея „Кнап“ в Обън и спечели състезание по бридж. От Ив, Тилден, Лий или Клайн — нито следа, и ръцете му започнаха да се потят. Избърса ги в кърпичката си и посегна към следващата дискета. В устата му накуселяваше, усещаше някакво парене и свиване във вътрешностите си. Трябваше да хапне нещо друго освен безплатната закуска в мотела — поничка с мармалад и кафе. Когато приключи, ще се отбие някъде — и думите минаха така бързо по екрана, че едва не ги пропусна, та се наложи да се върне назад: „Ив Тилден Лий за Самуел Даниъл Клайн, 9 май, 1987“. Беше обява за бракосъчетание на страница 3, част С на „Обън-Бриджтън Леджър“. Няма гаранция, че ще намери снимка на булката, но беше доста вероятно, като се има предвид известността на фамилията.

Ръцете му все още бяха потни, когато библиотекарката му донесе броя в пластмасова папка, и трябваше пак да ги избърше, за да не остави петна от пръсти по хартията, докато го разлиства. Намери я между резултатите от местните срещи по футбол и обявите за продажби на имоти, чиито цени започваха от милион нагоре. Цяла колонка, написана в цветистия стил на провинциалните вестници, при това имаше снимка. Неясна, аматьорска, от голямо разстояние. Но светлината падаше върху силното ѝ, чисто, привлекателно лице и той разбра, че няма начин да не я познае.

* * *

Два часа след като Адам върна броя на „Леджър“ от 9 май, 1987 г. на библиотекарката с благодарности, Луси Евънс позвъни на вратата на Джим и Барб Райли. Барб ѝ беше казала, че ще отскочи по магазините по обяд и тя искаше да отидат двете.

Никой не отвори. Сигурно е тръгнала без нея и Луси съжали, понеже не се виждаха често през учебната година, а се бе надявала да обядват заедно и да се възползват от пролетните разпродажби.

Тръгна обратно по пътеката, мина край отворения гараж и видя колата на Барб. Сигурно е взела тази на Джим — само че и неговата е вътре, забеляза тя след няколко крачки. Спря и се обърна назад към къщата.

Може да са излезли на разходка или да тичат, но по тези места няма приятни пътеки, а бягането край тесните оживени пътища прилича малко на стария виц за играенето по средата на улицата.

Навярно са отзад, занимават се с пролетната работа в двора. Тя заобиколи гаража по каменната пътека към задната част. Беше празно. Върна се на верандата, отиде по дъските до вратата на кухнята и позвъни на звънеца. Чу го как дрънна във вътрешността на къщата и извика „Барб“, после се заслуша да чуе шума на течаща вода или пералнята, но къщата беше тиха — твърде тиха, и някакво неприятно усещане изправи косъмчетата по ръцете и врата ѝ.

— Барбара... — подвикна Луси несигурно и почука по стъклото на вратата. Никой не отговори и лошото предчувствие се засили.

Погледна пак към двора с надеждата, че Джим ще се появи иззад дърветата, понесъл наръч сухи клони за огъня, но това не стана и тя отново се обърна към вратата.

Семейство Райли нямаха антре, от вратата се влизаше право в кухнята. Белите перденца на прозорците ѝ бяха дръпнати и Луси надникна вътре. Видя собственото си отражение, а зад себе си — и връхчетата на дърветата, обграждащи двора. Сложи ръце край лицето си, за да не ѝ пречат, и съгледа две купчини парцали, оплискани с тъмночервена боя, която беше изпръскала кухненския плот, шкафчетата, пода и стените. Мина секунда, докато осъзнае какво е това, после се опита да изпищи, но издаде само някакъв дрезгав,

пресеклив звук, от който я заболя гърлото. Дръпна се рязко назад, изтича, препъвайки се по стъпалата, на тревата, като се опитваше да си върне гласа.

* * *

— Този път си вземи адвокат — препоръча ѝ Мег.

Ив не отвърна нищо.

— Иви, слушаш ли ме?

— Адвокат — повтори Ив, а си помисли: *белези, белези, белези.*

Думата я преследва през цялата нощ и ден, като капещо кранче или онова ориенталско мъчение, чиято цел е да те докара до лудост.

Белези, белези, белези...

— Иви!

— Слушам те, Мег. Трябва да си взема адвокат.

— Сериозно ти говоря, Иви. Прекалено си богата, за да я караш през просото.

Белези, белези.

Ив премигна срещу думата и слънцето, огряващо лицето ѝ. Намираха се в задния двор на „Грейсън“, домът на Мег. Да нарича десетината или повече акри морава зад голямата къща „двор“, бе една от приумиците на майката на Мег, която твърдеше, че у нея имало нещо от простите хорица. „С ударение на прости“, беше казала веднъж Франсес, в една от редките си прояви на хапливост.

Белези, белези, белези...

Пиеха джин с тоник, без да наблягат на тоника, и Ив беше пресушила вече една чаша с надеждата да ѝ се замае главата и светът да спре. Усещаше езика си понадебелял, горната ѝ устна почваше да изтръпва, но думата не я оставяше на мира. *Белези, белези, белези...*

Само че този път внезапно видя кухнята на Гарвановото езеро с бялата издутинна на тавана и се опита да установи откъде идват картината и думата. Белезите нищо не ѝ говореха, всеки ги има, особено Кен Невинс, но тя знаеше, че са на някой друг. Може би нейните собствени — например от коричката от шарка до окото ѝ, която непрекъснато бе разчесвала или пък от оня път, когато скочи в леденостудения залив в Мейн и си поряза брадичката на една скала.

Поводът за появата на кухнята във видението ѝ си оставаше пълна загадка.

— Става въпрос за пари — каза Мег.

— Пари ли? Мислиш, че Сам гледа да пипне парите ми? —
Може би спорът с нея ще я отвлече от мислите.

Но приятелката ѝ поклати глава.

— Де да беше вярно, тогава можем да злобеем срещу него, а ти — да се чувстваш оскърбена. Уви, това си е чиста загуба.

Белези.

Мег разбърка кубчетата лед в чашата си с пръст и попита:

— Каза ли на Франсес?

— Съобщих им на закуска. Госпожа Кнап избухна в сълзи, избяга в кухнята и остави мръсни чинии по цялата маса. Лари изглеждаше, сякаш току-що е научил за нечия кончина, и отиде да човърка нещо по колите, а Франсес прекалено очебийно не реагира.

— Милата Франсес — обади се Мег.

— Съвсем не беше мило — сопна ѝ се Ив. — Да говориш с нея беше все едно да приказваш на вратата на хладилника.

— А каква е правилната реакция? — попита меко приятелката ѝ.

— Не знам. Твоята... казваш ми, че съжаляваш, да си взема адвокат, опитваш се да ме напиеш.

Мег се ухили.

— Ако ще се напиваш, трябва пак да ти наляя.

Тя взе чашата ѝ.

— А-а, Франсес ви кани с Тим на вечеря и бридж довечера — спомни си Ив и се облегна назад в креслото.

— Страхотно — не бива да позволяваме нещо от рода на провала на брака ти да измести бриджа в събота вечер.

Ив се усмихна, сякаш за пръв път от много дни насам.

— Не би било в стила на Тилденови.

Мег отнесе чашите им в къщата, Ив подложи лице на слънцето и затвори очи.

Белезибелезибелези... думите се сляха като думкане на тъпан и издатината на тавана отново се появи. Дейв каза, че била скрипец, но на нея ѝ приличаше единствено на огромен цирей, готов да се пукне.

Ужасно сравнение — тя се изправи, отвори очи и Мег се върна с две запотени чаши със забучено на ръба им лимонче. Подаде едната на

Ив, тя се пресегна, помисли си „белезибелезибелези“, чашата се изплъзна от пръстите ѝ и падна на земята. Преобърна се, от нея се изляха алкохол и парченца лед, но не се счупи. Ив стана от стола си, вдигна я и се опита да събере облепените със стръкчета трева кубчета.

— Всичко е наред, Иви, ледът ще се разтопи, няма нищо.

Малкото парченце лимон — толкова свежо и стегнато допреди малко, лежеше скъсано и отпуснато, и очите на Ив се изпълниха със сълзи. Тя наведе глава и се извърна, за да не я забележи Мег, но приятелката ѝ я познаваше прекалено добре, отпусна се на колене до нея и я прегърна.

— Иви? О, Иви, толкова съжалявам...

— Всичко е наред — измърмори Ив.

— Не, не е. — Гласът на Мег прозвуча ядосано. — Никак даже не е наред. Правят те на каквото си искат и аз просто вече не ги понасям. Ти си ясновидка, не някоя ненормална — не се подмокреш на масата по време на вечеря, и ми е омръзнало до смърт да се държиш, все едно е така. Твоето е дарба, сила, може да носи радост и полза... за бога, *полза*.

Дейв Латовски също смяташе, че е полезна.

— Господи, замисли се, Ив! Помисли какво умееш да правиш. И какво можеше да постигне майка ти, ако не беше толкова... болезнено настроена. Никога не съм познавала друга жена, която, като погледне цветята в полето, се сеца за погребения. А съпругът ти — извини ме, Ив, Сам е симпатичен и така нататък, мил и красив, секси, предполагам, ако харесваш този тип мъже — но и той е един от хората, които те накараха да намразиш способностите си. Остави се да го кастрира едно чудо, което би трябвало да го изпълва с трепет, и двамата с майка ти те накараха да повярваш, че дарбата ти е недостатък, проклятие... и на мен ми се повръща от тях! Ти си ясновидка, можеш да се пренасяш на други места и да виждаш неща, недостъпни за всички останали... и това е знаменито и страхотно, а най-вече полезно.

Тя се прекъсна изведнъж, грабна празната и чаша и каза:

— Извинявай. Но отдавна исках да ти го кажа. Можеш да го отдадеш на джина, ако желаеш. Но мисля, че не си толкова глупава.

Тя се изправи, отнесе чашата в къщата и Ив се загледа след нея, изненадана от избухването ѝ. Мег ѝ мислеше доброто, Дейв — също.

Но те не можеха да си представят какво е да се хванеш за веригата на люлката и да видиш как на една жена ѝ изтича кръвта или да стоиш на прага на Бънъровия кабинет, да гледаш как лицето му се разпада на парчета и да не си в състояние да направиш нищо. Или пък как ужасеното момченце на люлката отива при жената, която чака да му стори господ знае какво и да не можеш да го защитиш. *Белезибелезибелезибелези...*

Не разбират какъв ужас я разяжда, откак се допря до касетофона на Бънър и видя онези мъртви очи в огледалото... *белезибелезибелези...*

Мег се върна с нова чаша джин.

* * *

Ив си тръгна късно от Мег. Трябваше да побърза да се изкъпе и да се опита да поизтрезнее преди пристигането на Тим, Мег и семействата Адамс и Ръскинс в седем часа.

Скочи в лебарона. Заля я пристъп на световъртеж, тя се оригна и усети дъха на джин в устата си. Доктор Рубин ще бъде много недоволен. Сигурно би трябвало да се върне и да помоли Мег да накара Джордж да я отведе у дома. Но днес е събота, големият мерцедес не се вижда, икономът навярно е отишъл на седмичния си пазар в града или чака майката на Мег, Лайла Грейсън, докато тя посещава приятелите си. Майката на приятелката ѝ беше много неорганизирана, та Джордж винаги имаше предостатъчно работа в събота и без да се налага да разкарва пияните приятели на Мег по домовете им.

Ив изчака, дишайки дълбоко в мекия късен следобед. Захладняваше, сигурно ще падне под десет градуса през нощта. „Идеално време — помисли си тя, — десет градуса през нощта, двадесет през деня... идеално.“

Изведнъж се изправи и осъзна, че е задрямала. Главата ѝ пулсираше, дрехите ѝ бяха залепнали от потта — слънцето я бе напекло през предното стъкло, но беше почти изтрезняла.

Погледна към къщата и се запита дали Мег не я гледа и не се киска. Помаха за всеки случай и включи на скорост.

Белезибелезибелези...

Потегли по алеята.

Пътят до шосето беше прав и портите стояха отворени през деня, но наклонът на терена ги скриваше, ето защо Ив забеляза колата, която беше паркирана напреко на алеята и я препречваше, чак когато едва не връхлетя върху нея. Натисна спирачките, гумите изскърцаха, лебаронът поднесе и спря, разтърсвайки се, на около три сантиметра от една от каменните колони, а предната броня почти докосваше задната врата на другата кола.

Тя се отпусна върху кормилото. По лицето ѝ се стичаше пот, ръцете ѝ трепереха безпомощно при мисълта за разминалото се като по чудо нещастие. Трябваше да помоли Джордж да я закара, независимо колко задачи има.

Вдигна глава, изтри потта от очите си и погледна към другата кола. Светлосиният форд, много по-голям от лебарона, изглеждаше почти празен. Някой е препречил алеята към дома на Грейсънови и най-безгрижно е отишъл да бере цветя или гъби или пък просто да се разходи сред дяволската природа на следобедното слънце.

Натисна ядосано клаксона, после извади глава през прозореца и извика:

— Преместете я.

„Съвсем като продавачка“, би си помислила Франсес, но никога не би го казала на глас.

Нищо не се случи. Никой не излезе, препъвайки се от гората, със засрамен вид, че е препречил алеята на огромния викториански урод.

— Ей — извика отново Ив, — запречили сте пътя. — Гласът ѝ затихна, не се чуваше нито звук освен шепота на лекия ветреца във върхарите на дърветата.

Тя понечи да откопчае колана си, само че той въобще не беше закопчан, отвори вратата и излезе. Другата кола беше спряна толкова близо до колоните, че едва се промъкна край нея, за да излезе на пътя. Заобиколи задницата на форда, потъвайки във високата трева, и изпод краката ѝ излетя рояк пролетни мухи (не чак толкова много, колкото в горната част на щата, но все пак доста голям) и те се заблъскаха по краката ѝ под полата. Проправи си път през тревата до пътя, погледна през прозорчето на колата и видя ключовете на таблото и някакви пакети или багаж, покрити с одеяло на задната седалка.

Може би фордът е закъсал и сега шофьорът му блъска по пътя към града, за да повика помощ. А може и да е отишъл пеша до къщата и да е помолил да се обади по телефона.

Погледна назад към гигантския каменен дом с мрачните му витражи и огромната, несъразмерна веранда и се постави на мястото на непознатия, който навярно се е стреснал от вида му и е предпочел да извърви петте километра до бензиностанцията на „Шел“.

Само че колата изглежда твърде нова, за да се е счупила...

БЕЛЕЗИБЕЛЕЗИБЕЛЕЗИ...

Звукът се засилваше, ставаше все по-настойчив, главата ѝ запулсира и зрението ѝ малко се замъгли.

Новите коли също се чупят и може би шофьорът просто се е вбесил и си е тръгнал, като е оставил ключовете с надеждата някой да я открадне (стига да може да я запали), а той да си прибере застраховката.

„Малко си сбъркал квартала, друже, тук никой не би откраднал нещо по-долу от «Мерцедес, клас Ес»“ — помисли си тя.

Ако успее да я запали, просто ще я дръпне, колкото да освободи пътя, няма нищо лошо в това. Посегна към дръжката на вратата откъм страната на шофьора. Ако е заключена, ще трябва да се връща до Грейсън и да вика аварийна кола да премести форда. Ала ключовете висяха на таблото, сигурно е отворена, освен ако оня глупак не се е заключил отвън. Натисна дръжката и „белезибелезибелези“ гръмна в главата ѝ. Видя боядисания бял скрипец по стъклото на прозореца, а върху него се насложи лицето на прапрапрабаба ѝ, чиито устни безмълвно, но настойчиво мълвяха: „Пази се... пази се...“.

Образът беше толкова жив, че дръпна ръката си и се огледа нагоре и надолу по пътя. Беше пусто и тихо. Прецъфтелите кленове разпращаха малките си летящи семенца във въздуха, навсякъде цареше спокойствие и все пак нещо не беше наред, трябваше да измести препятствието и да се маха оттук. Сграбчи дръжката, дръпна я, вратата се отвори, Ив се отпусна на седалката и завъртя ключа. Звуковият сигнал ѝ напомни да си сложи колана, стрелката на бензина отиде докрай, а другите прибори заработиха по предназначение.

Чу как нещо се размърда зад нея и с пулсираща глава, в която се носеше писъкът „белези“, полузаслепена от валчестия бял скрипец, Ив

вдигна глава към огледалото за обратно виждане и срещна погледа на празните, светлокафяви кукленски очи.

* * *

Обади се Пит.

— Дюсолт на телефона.

— Господин Дюсолт, казвам се Миърс, Лемуел Миърс, Работя

с...

— Знам кой сте, капитан Миърс. Шефът на Дейв.

— Ами... да.

— Той не е тук, сър.

— Не е ли... нали лови риба?

— Така е. Горе на Бокала, а пък временцето е страхотно.

— Господин Дюсолт, знам, че ви затруднявам, но се налага да говоря с него. Има ли някакъв начин да го накарате да ми се обади?

Пит се умълча. Очите му се плъзнаха по чистия тезгях и касовия апарат с подноса за сладкиши зад него, а отдясно — рафтовете с автомобилни масла. Денят беше прекрасен, имаше доста силен вятър, който не даваше на мухите да кацат. Идеално време за риболов на едно диво езеро като Бокала, дори и с деца, нищо че по-скоро пречат, отколкото помагат в лодката. Погледна през предния прозорец — никой не си наливаше бензин от помпата за самообслужване, никой не го чакаше да излезе и да му напълни, следователно нямаше основание да затвори телефона. Знаеше, че нещо се е случило, иначе капитанът нямаше да търси Дейв чак тук, и то сигурно е много сериозно, тъй като от ченгетата нито един човек досега не е научил добри новини. Надяваше се, да не е за майката на Дейв... или приятелката му Джийн. Джийн беше сладка като прясно опечен пай и почти толкова полезна за здравето, а в този момент нейното момченце е заедно с Дейв и дъщеря му. От всички познати на Латовски бившата му съпруга беше най-лесно заменима. Пит се изчерви от срам при тази мисъл и бързо проговори:

— Какво се е случило, капитан Миърс?

— Убийство — двойно убийство. Приятели на Дейв... но не от най-близките, нали разбирате?

— Да.

— Но аз не се обаждам за това, тоест не защото са му приятели.

— Гласът му беше станал напевен като на планинец и Пит се запита дали пък не му се подиграва, после осъзна, че акцентът е неподправен. Насреща си имаше местен човек като себе си.

Миърс продължи:

— Искам да кажа, че не бих съобщил на Дейв подобни новини нито секунда по-рано, отколкото е неизбежно. Но, господин Дюсолт, обаждам се, понеже се нуждаем от помощта му.

— Разбирам, сър. Обаче има един малък проблем. Не знам дали познавате района.

— Не. Аз съм от север, езерото Ракет.

— Аха... вижте, в сравнение с Бокала Ракет прилича на Сентръл Парк, ако ме разбирате. Тридесет и пет километра път с джип. Нужни са няколко часа, даже с черокито. — Пак погледна навън. Отпред Дон Уолбрън си пълнеше резервоара на таратайката, събираха се облаци и закриваха светлината. До полунощ ще завали дъжд или лапавица.

— Май се задава лошо време. — Каза го навъсено, понеже вече знаеше, че ще тръгне да вика Дейв. Човек не пренебрегва едно двойно убийство само защото времето се е поразвалило.

* * *

Половин час по-късно, взел сандвичи, термос и спалния чувал, в случай че заседне някъде през нощта, Пит Дюсолт потегли към Бокала. Езерото беше великолепно, но пътуването дотам никак не беше забавно и е глупаво от страна на Дейв да взема децата, въпреки че и преди го е правил. Пък и самия Пит, когато неговите бяха малки.

Пътят се отделяше от асфалтираното двулентово шосе при една невинна, абсолютно подвеждаща пирографирана табела: „Езеро Бокала, 20 км“. Тези двадесет километра навярно бяха най-ужасните в източното полушарие. Съмняваше се дали някъде в дебрите на Аляска има по-непристъпна местност, а да се нарича това път, е все едно да викаш на бонбоните понички, понеже и двете били кръгли.

Пит зави по него, с онова леко присвиване на стомаха, което изпитваше винаги, когато потегляше по пътя за езерото Бокала, нищо

че го беше правил навярно повече от десетина пъти в живота си, понеже човек никога не знаеше какво да очаква. Днес — по-скоро тази вечер, тъй като светлината бързо изчезваше със събирането на облаците — беше средна работа. Сигурно някога в началото на века тук е имало пътека на дървосекачи и веднъж на всеки десетина години държавата го проверяваше и разпръскваше малко чакъл наоколо. С двойно предаване не можеше да се пропътуват и първите двеста метра. Той беше теглил куп заседнали японци, даже един-два „Рейнж Роувър“. Пътят си беше само за джип, нищо друго не можеше да мине оттук.

Черокито се прехвърляше по полузаровени скали, потъваше в такива дълбоки дупки, че първо караш надолу, а после се изкачваш. Остави колата сама да си намира път през хлъзгавите участъци, където бяха текнали ручей и превръщаха пътеката (много по-точно определение) в пудинг.

Средната му скорост беше десет километра в час (доста добре като за местността) и когато стигна „паркинга“ край езерото, беше се спуснала нощ. От онези съвсем черни нощи без звезди, когато въздухът ти прилича на мастило и сякаш поглъща светлината на фаровете.

Пусна страничния прожектор, но той освети само черокито на Латовски, паркирано до пристана за лодки.

Загаси светлините и видя малка златна точица — огъня на Дейв на отсрещния бряг.

Блещукаше прекалено далече, през черната вода под черното небе, дъното на езерото ставаше променливо през сезоните, а капаните, поставени през зимата, навярно вече бяха започнали да се надигат. Ще се добере дотам, не е проблем, а на връщане ще бъдат двамата с Дейв. Ала вероятността да заседнат в пясъчен нанос, който не е бил на това място миналото лято, или да ги удари плаващо парче дърво беше доста голяма.

Такъв риск не се поема с две деца на борда.

Ще изчака зазоряването и ще ги доведе — той, с едното хлапе в своята, Дейв и другото — с неговата лодка.

Нещастните мъртъвци на капитан Миърс няма да са по умрели на сутринта.

* * *

Ив знаеше, че се намира на езерото, но забеляза водата едва когато фаровете я осветиха. Много хора навярно въобще не я виждаха след чашка-две, минаваха през ивицата тръстика и се озоваваха във водата, затънали до колелата в тиня.

— Завий наляво — изкомандва той и заби дулото още по-силно във врата ѝ. Цевта се опря в черепа ѝ и болката я зашемети. Взе завоя и няколко минути по-късно фордът се смъкна от асфалта върху покрития с чакъл път, който минаваше край „Крайбрежна“ № 300 — хубавата малка къщичка на езерото, където съпругът ѝ бе избягал от нея и „нещото“.

— Знаеш къде отиваме, нали? — попита тихо мъжът.

— Да.

— Била си там през онази нощ.

— Да. — Нямахте нужда да пита коя нощ.

Той пак натисна дулото и тя каза:

— Ако продължавате така, ще припадна. — Той охлаби леко натиска, но сигурно на мястото вече имаше страхотна синина. От четири часа стоеше надвесен над гърба на седалката ѝ със забит във врата ѝ пистолет, като се изключи един благословен момент на отдих, когато ѝ даде билета и парите за таксата на изхода на магистралата „Труей“.

Излезе на огромната, сложна детелина на Северната магистрала — единият път водеше към планините, а другият — за Ютика и на запад — и се почуди дали да не поеме в грешна посока. Но той само ще я накара да се върне или ще я застреля и ще избути тялото от колата.

Знаеше, че ще я убие — единственият въпрос, който я вълнуваше, бе защо още не го е направил. Първо си помисли — когато успя да се поотърси от паниката и да разсъди — че смята да я отведе на някое отдалечено място, за да скрие трупа. После стигнаха до „Труей“, той ѝ нареди да поеме по северното отклонение и тя разбра къде отиват, но не и защо. Да пътуваш чак на Гарвановото езеро, за да се отървеш от жертвата, е нелепо.

Вече бяха тук, приближаваха номер 300 на „Крайбрежна“ и той каза:

— Завий.

Гумите на форда застъргаха по алейката, а фаровете осветиха запуснатата на пръв поглед къщичка. Колата се изравни с люлката и Ив спря.

— Угаси двигателя — нареди мъжът.

Тя изпълни, после се разтрепери и верижката на ключа с малкия Хермесов жезъл^[2] на нея се разлюля напред-назад. Отначало пред дома на Мег беше изпаднала в ужас и не беше в състояние да му обърне внимание, но след като попътуваха, паниката и ужасът ѝ не бяха така силни, а по-скоро постоянни и мъчителни като морска болест и тя започна да се пита дали не е лекар.

Мъжът се облегна назад и оръжието престана да се забива в плътта ѝ. Испита неописуемо облекчение, почувства как мускулите ѝ се отпускат... и тогава той я удари с пистолета.

Усещането беше като от потупване. Стори ѝ се, че го е направил, без да иска, но навярно ударът е бил много по-силен, отколкото смяташе или пък той знаеше къде точно да я удари, тъй като главата ѝ се килна напред и се заби в кормилото, а тялото ѝ се свлече безпомощно на седалката.

После усети, че виси надолу, а главата ѝ — имаше чувството, че е станала като футболна топка, се клатушка насам-натам. Отвори с усилие очи и я заслепи някакъв взрив от цветове. Реши, че може да е последствие от удара, после осъзна, че гледа шареното килимче в антрето на къщата. Мъжът я носеше през рамо по пожарникарски, с увиснала като на мъртво пиле глава и навирен задник. Идеше ѝ да се изсмее, ала главата я болеше твърде силно и с удоволствие отново загуби съзнание.

* * *

Мъчителна болка премина по ръката ѝ, като убождане от дълга тънка игла. Тя отвори рязко очи и го видя да вади изпразнената спринцовка от вената ѝ. Беше ѝ инжектирал нещо, което ѝ припари чак в рамото, и тя се опита да изпищи. От гърлото ѝ излезе само сухо

дращене и той я погледна. Мъртвите му очи срещнаха нейните и Ив се сети за работата си на доброволни начала в болницата на Обън, където имаше един ветеран от Виетнам със стъклено око.

— Всичко е наред, Ив — обърна се към нея мъжът с изненадващо мек глас. — Това е просто безобидно лекарство за предварителна анестезия, което малко ще те упои. Съжалявам, че се налага да постъпвам така, но аз... аз... — трябваше да се насили, за да го каже, — не мога... да гледам тази... стая нощем.

Имаше предвид кухнята и тя много добре го разбираше.

— Ще заспиш — обясни той — не толкова дълбоко, че да ти направят операция, но пък това не влиза в програмата.

Този човек наистина е лекар — „лекар масов убиец“. „Касапката бавачка“, мина ѝ през ум и тя се изсмя. Той ѝ се ухили, очите и зъбите му проблеснаха на лампата, набола му бе брада. Приличаше на вълк.

Ив затвори очи, за да го заличи от съзнанието си, и се унесе.

Веществото, което ѝ бе инжектирал, подейства бързо и болката в главата и ръката ѝ престана. Сгуши се на покрития с калъф диван и се почувства удивително добре. Спирането на болката е единственото истинско удоволствие, обичаше да казва майка ѝ. Сигурно е била тя, не можеше да си представи Франсес да изкаже подобна мисъл.

Горката, сигурно е подлудяла. Вече са намерили лебарона (когато и да е това „вече“) и са повикали местните полицаи. Само че те са пълни некадърници, които се окичват от главата до петите с „ютии“, все едно ще ходят на война, шляят се по главната и ходят така, сякаш топките им са толкова големи, че не могат да си съберат краката.

Некадърници.

Франсес знае на кого трябва да се обади и ще го направи колкото и да не го харесва. Би повикала сатаната, за да спаси Ив. „Само че по-скоро — помисли си тя. — Моля те, леличко, обади се по-скоро на Дейв.“

* * *

Трополенето на дъжда по покрива на черокито събуди Пит. Той надникна навън и го видя да се носи на облаци над водната шир на ранната утринна светлина. Прекосяването в едната, а после в обратната

посока на езерото щеше да бъде доста неприятно — децата ще трябва да изливат водата през цялото време, но вече се виждаше добре и никой няма да се удави.

Пийна набързо малко кафе от термоса, налапа две от сладките бисквити на Беси, после нахлузи пончото, измъкна главата си навън и видя група тъмни сенки да излизат насреща му през завесата на дъжда. Извика и Дейв му отвърна.

Латовски бе повел децата, преди тази гадост да обърне на лапавица, което неминуемо ще стане, ако температурата падне с половин градус. Пит вдигна качулката на пончото и изтича на дъжда, да му помогне да изкара лодката на брега.

* * *

Миърс извади връзка ключове с лилаво заешко краче на нея. Дейв я беше виждал хиляди пъти в ръцете на Райли. Отвърна поглед, за да не му е пред очите, и съгледа жълтурчетата, навярно съвсем наскоро засадени от Барб, да надничат от мократа земя. После вече не знаеше накъде да гледа и заби поглед в краката си на каменния под.

Миърс счупи полицейския печат и отвори вратата. Лъхна ги горещ въздух и той каза:

— Господи, оставили сме отоплението включено.

После отиде до един старомоден термостат с диск.

— Всички бяхме доста разтърсени — обясни, — даже Рул.

Завъртя го и котлето престана да боботи.

— Бяха в кухнята. — Миърс кимна към затворената летяща врата в края на покрито с мокет коридорче. — Телата са изнесени, разбира се, но ги накарах да оставят всичко останало, както си беше, за да се ориентираш, преди да разгледаш снимките. Съседите чули изстрели снощи, но помислили, че е гърмежът от ауспуха на някой камион по Северната магистрала — тя минава на около половин километър оттук. После около обед една съседка дошла, видяла телата през стъклото на задната врата и съвсем естествено изпаднала в истерия. Минало известно време, преди да дойде на себе си и съпругът ѝ да се обади в полицията, а после докато местните решат, че не могат да се справят с двойно убийство, и ни повикат, беше станало почти четири.

Тръгна пред него по коридорчето и спря с ръка на вратата.

— Всичко е оплескано, Дейв, наистина съжалявам.

— Не си го оплескал ти, Лем.

— Така е.

Миърс бутна крилата и вонята на спечена кръв и разложено месо ги обгърна.

— По дяволите. — Той бързо извади кърпичката от джоба си и покри носа и устата си. — Не би трябвало да мирише чак толкова силно — каза с приглушен от плата глас. — И нямаше, ако бяхме изключили отоплението.

Латовски задиша през уста и погледна край шефа си в кухнята на семейство Райли. Едната страна на помещението беше залята с кръв, а по пода и стените се бяха спекли късчета разложена плът с размера на дребна монета.

Той се задави и обърна глава, после си пое дълбоко въздух, изтича през стаята, заобикаляйки голяма лепкава локва в близост до стола, поставен по средата на кухнята. Дръпна задната врата и я разлюля напред-назад, за да прочисти въздуха. Ала откак дъждът спря, времето беше топло и спокойно, слънцето приличаше на сребърно петно зад бялата пелена от облаци и нищо не помръдваше освен водата, капеща от перилата на верандата и скарата на открито.

Латовски си спомни как Райли приготвяше пържоли на нея миналото лято.

Вещите на мъртвите винаги събуждат много повече печал от отвратителния труп. Той беше страшно благодарен, че последният му спомен за Райли ще бъде от русия, зачервен мъж, който вдига ръка, за да се закълне в бара с грил на Кейси.

Остави вратата отворена и се върна в стаята.

Куршумите бяха минали през телата на Райли и жена му и все пак им беше останала достатъчно сила, да продупчат вратичките на три шкафчета — две на стената и едно под мивката.

— Какво е използвал? — бе попитал Латовски.

— Истинско пистолетище — му бе отвърнал Рул.

Убиецът на Бънър бе използвал „истинско пистолетище“, но в този факт се криеше още нещо и Латовски не можеше да го улови. Помъчи се за секунда, после се отказа и отвори продупченото шкафче под мивката. Куршумът бе задянал шише със „Зора“, то лежеше

преобърнато настрана и от него се точеше някаква гъста зелена течност. Свезата миризма се бореше със смрадта в помещението, контрастът влошаваше още повече положението и Латовски изведнъж почувства, че само още малко, и ще започне неудържимо да повръща. Издърпа кърпичката си и я притисна към лицето си. Престояла бе в джоба му два дни и миришеше на риба и мокра вълна, но миризмата ѝ беше безкрайно по-поносима от вонята наоколо.

Пресегна се през препаратите за почистване, лакиране и избелване и докосна задната плоскост на шкафчето, която се оказва външната стена на къщата. Откри дупка в гипса, но не и куршум.

— Изчоплил ги е — обади се Миърс. — Всичките.

Латовски се изправи и се огледа. Три изстрела, два за Райли и жена му...

— В какво е бил третият изстрел? — попита той.

— Ще ти кажа, когато излезем оттук и си поемем въздух, и колкото по-скоро го направим, толкова по-добре.

Очите на Миърс над кърпичката бяха спокойни, но челото му лъщеше и имаше зеленикавобял цвят, а веждите му приличаха на лястовичи крила.

Латовски също започваше да губи контрол върху рефлексите си за даване, ето защо хвърли последен, бърз поглед из стаята.

Около стола, заобиколен от локвата лепкава кръв, беше увито въже за простиране, покрито със засъхнала кръв, а на седалката имаше някаква купчина плат, вкоравена от кръвта. Едната половина на стаята приличаше на кочина, другата беше чиста, два от изстрелите са били дадени от почти еднакъв ъгъл и почти същата височина, ала третият, който бе улучил шкафчето под мивката, беше много по-нисък и с тотално различна траектория. С жълта лента бе очертан силует на стената близо до вратата и някаква форма, която приличаше на стъпало до краката на стола.

— А другият крак? — попита Латовски и Миърс призеленя още повече.

— По-късно.

— Добре, хайде да се махаме.

Бързо излязоха през вратата, откриха лицата си и си поеха въздух.

— Господи... Дай да седнем — каза Миърс и те влязоха в дневната на семейство Райли.

Тя представляваше приятна стаичка, с килим на шарки и стена с вградени рафтове. Долните бяха заети от сравнително нов телевизор с петдесет и четири сантиметров екран, доста добро наглед видео и компактдиск. Компютърът на Райли стоеше на едно бюро близо до прозореца, през който влизаше сребриста, разпръсната слънчева светлина.

— Не е взел нищо особено — каза Латовски.

— Въобще нищо не е взел. — Миърс седна на стола до скромната камина от тухли, при вида на която Латовски се сети за мраморната камина в Тилден Хаус... а после за Ив. — Съпругата е имала триста долара в брой в чекмеджето с бельо, където, предполагам, повечето жени си държат парите за непредвидени случаи. И Джоан там си ги слага — каза Миърс.

Алисън също, помисли си Латовски. Фондът ѝ „Върви на майната си“ — така го наричаше, за да го ядосва. Никога не ѝ бе минавало през ум, че той ще я прати на майната си.

— А в тоалетката на Райли имаше стар златен часовник — продължи Миърс, — истинска антикварна вещ, много по-ценна от всичко останало. Жената също носеше златна верижка и годежен пръстен. Диамантът не е чак като кокоше яйце, но все пак струва нещо. Не ги е пипнал.

— Може би са се прибрали по-рано у дома и са го изненадали.

— И той е завързал съпругата за стола? И после е прострелял коляното ѝ — между другото, това е изстрелът с различния ъгъл.

— Прострелял е коляното ѝ? — Латовски се стовари на креслото срещу Миърс. — Защо, по дяволите? — попита той с болка.

— Там е въпросът, а очевидният отговор е, че семейство Райли са търгували с наркотик и убиецът се е опитвал да разбере къде го държат.

— По дяволите, не може да бъде!

— Едва ли е щял да ти каже... ти си ченге.

— Лем, не съм виждал Райли да изпушва даже една цигара с „трева“.

— А съпругата му?

— Преподаваше английски в гимназията, спретната, симпатична женица, обичаше да готви. Не би продавала, смъркала или пушила този боклук — все едно майка ми да го върши.

— Опасявах се, че ще кажеш точно това. — Миърс се отпусна в креслото си. — В такъв случай няма скрити запаси и прострелването на коляното си остава загадка.

— Може ли да го е направил за удоволствие? — предположи със слаб глас Латовски.

— Попитах Рул и той каза — не. Един садист за развлечение — фразата е негова, не моя — щял да гледа да проточи мъчението, би използвал бръснач, запалена цигара или малокалибрен пистолет, ако въобще употребял оръжие. В случая определено имаме аматьор, тъй като патлакът, с който е стрелял, е отнесъл половината й крак. Между другото точно така е станало с крака, за който питаш — намерихме го, заклещен под едно шкафче. — Латовски видя как тялото на Миърс потрепери, но той продължи сдържано. — Рул казва, че е припаднала след минута-две и навярно, когато убиецът е поставил дулото до главата й, вече е била мъртва. Какво ти удоволствие.

„Какво ти удоволствие“... полуоформената мисъл, изникнала при думите „истинско пистолетище“, отново изплува в главата на Латовски и той се опита да я улови. Но беше съсипан — една подгизнала поничка в подгизналата палатка сутринта в пет беше последното нещо, което бе ял. Ще се абстрахира от вида и миризмата в кухнята и ще се насили да хапне някъде, а после тя може да му дойде пак.

* * *

Отиде с колата до Джийн да вземе Джо, но те двамата с Мат се бяха настанили пред телевизора в дневната, гледаха „Агнешка пържола“ (навярно по желание на Мат) и се мъчеха да се правят на нещастни сироти, които ще умрат, ако ги разделят.

— Джини казва, че мога да остана — заяви Джо, — и Мат също ме моли.

Джини винаги така казваше, Мат също винаги я молеше, брадичката му вече трепереше при мисълта, че може да я загуби.

— Майка ти те чака да се прибереш — напомни ѝ Латовски.

Джо направи гримаса. Стигнала бе възрастта, когато очакванията на майка ѝ не я вълнуваха особено.

Той погледна безпомощно към Джийн, застанала под свода между мъничката трапезария и дневната. Внезапно се почуди как ли изглежда трапезарията в Тилден Хаус.

— Ще ми бъде приятно, ако остане — каза тя. — Също и на Мат. Защо не се обадиш на Алисън?

Тя се прибра в кухнята, за да не чуе разговора с бившата му съпруга, той позвъни от апарата във входното антре, за да не слуша Джо, ако се разрази кавга. Но Алисън беше стоворчиво настроена и той не долови в гласа ѝ нито следа от онези хленчещи нотки на обида. Може да има среща.

Разговорите им обикновено бяха мрачни и кратки, пропити с усещане за вина от негова страна, освен когато се стигнеше до скарване, а това не се случваше вече толкова често.

Затвори и се върна в дневната. Децата бяха забравили „Агнешката пържола“ и гледаха към вратата, очаквайки да научат съдбата си.

— Можеш да останеш — обяви той, те извикаха „уха“ и се прегърнаха.

Латовски отиде да се сбогува с Джийн и тя го целуна бавно, продължително и с разтворени устни, целувката ѝ намери някакво чувствително място в слабините му и на него също му се прииска да остане... но нямаше време.

Все още беше облечен в рибарските си дрехи. Отиде си вкъщи и издърпа ботушите, които му тежаха като двадесет кила разтопено олово. После свали дразнещите кожата му вълнени рибарски панталони и застана под душа. Облече се, изгълта един сандвич с фъстъчено масло и излезе.

Слънцето пресушаваше мъглата след дъжда и от асфалта и капака на колата му се вдигаше пара. Отиде до сградата на участъка, която беше направена от камък и винаги бе прохладна. Взе си кафе, сандвич с шунка от автомата и влезе в кабинета си да прочете предварителните доклади на Рул и Лучи.

Вратата на Миърс беше затворена, следователно той беше вътре. Навярно виси на телефона с някое приятелче от Куантико и го пита

дали в големия компютър има регистриран кретен, който се кефи, като прострелва жени в коляното с магнум.

Неприпомнената мисъл пак се появи. Беше по-силна, но все още неоформена: „Какво ти удоволствие... истинско пистолетище“. „Пистолетището“ не спираше да му се върти заради Бънър, но „какво ти удоволствие“ му убягваше и не намираше връзката между двете или какво може да е знаела Барб Райли, та убиецът да ѝ пръсне коляното, след като не го е направил за удоволствие.

Остави думите да се гонят из главата му за малко, после се отказа и се обади на шефа на Райли в „Реджистър“. Беше неделя следобед, но намери Макс Джъргенс на работа.

— Съжалявам, но трябва да ви попитам, господин Джъргенс, дали има някаква възможност Райли и жена му да са били трафиканти на наркотици.

— Наркотици? — избухна той. — Не, по дяволите! Откъде ви щукна такава идиотщина?

— На Барбара Райли ѝ е било простреляно коляното.

Изумено мълчание, а после Джъргенс каза съкрушено:

— Тя преподаваше английски в гимназията, лейтенант. Нима смятате, че някой я е измъчвал, за да му издаде кои са образните средства? Само и само да измъкне каква е разликата между метафора и сравнение? Какво, по дяволите, се е случило с тях?

— Не знам.

— А би трябвало, по дяволите. Вие сте ченгето, мътните го взели.

— Съжалявам — каза смирено Латовски.

Отново мълчание, а после Джъргенс се обади:

— И аз се извинявам, лейтенант, не заслужавате подобно отношение. Разстроен съм като всички останали. Простреляна в коляното! Нищо не разбирам.

— Нито пък ние, господин Джъргенс. Райли работеше ли върху някой материал, който може да бъде определен като проблемен?

— Толкова проблемен, че да убият него и... — Джъргенс едва процеди думите — да прострелят жена му в коляното? Не. Очеркът за Върколака беше негов...

Върколака. Косъмчетата по врата на Латовски настръхнаха.

— ... и събираше материал за статията за Лио Шайн, сенатора на щата.

— Нещо около него?

— Не. Шайн е на осемдесет най-малко, при това е толкова спорна личност, колкото и Дуайт Айзенхауер. Популярен дядка. — Райли смяташе, че за разнообразие, не би било зле да се напише хубаво за политик. Мислеше, че е важно. Лио Шайн не е убил Джим Райли, лейтенант. Негов беше и очеркът за ясновидката в петък.

„Ясновидката, пистолетище, какво ти удоволствие...“ Прибави още „Ясновидката и Върколака“.

Хвана я, просто му трябваше секунда да помисли. Затвори я и миг по-късно апаратът му за повикване записука. Барбър му каза, че го търси човек от „Реджистър“, и Латовски сграбчи слушалката, като смяташе, че Джъргенс иска да добави нещо. Но някакъв друг мъж попита:

— Вие ли ръководите следствието по убийството на Райли?

— Да, господине. С какво мога да ви услужа?

— Казвам се Лайънс, лейтенант. Бил Лайънс. Работя в „Реджистър“, „Личен състав“? — произнесе го като въпрос.

— Да, господине — търпеливо каза Латовски.

Секунда мълчание, а после с абсолютно съкрушен тон Лайънс заяви:

— Мисля, че разговарях с убиеца на Райли в петък.

И разказа историята.

— Името му не е било Латовски — тихо каза Дейв.

— Знам. Сега вече знам.

— Имаше ли нещо поне малко познато в гласа му?

— Не. Пък и не бих усетил, понеже гласът на тоя тип звучеше толкова неясно и приглушено, сякаш ужасно е настинал.

— Приглушен?

— Аха, все едно е болен или... предполагам... си го е преправил.

— Приглушен — прошепна Латовски.

— Господи, нали това казвам.

Някакъв човек с приглушен глас бе подмамил Бънър в кабинета му в неделя и го бе застрелял с истинско пистолетище. Убиецът в гората според Ив, Върколака, който убива съвсем бездушно според Райли, не е изпитал никакво удоволствие от това или измъчването на

Барб Райли. Беше я изтезавал заради информация, но оръжието е било твърде голямо и тя не е била в състояние да му съобщи каквото и да било, след като куршумът е отнесъл половината ѝ крак. Само че какво всъщност може да е знаела Барб Райли. Разликата между метафора и сравнение? Метриката на „Илиадата“? Сарказмите на Джъргенс почваха да му пречат, Латовски ги избута от съзнанието си и прекъсна линията с Лайънс. Вътрешната уредба пак зазвъня.

— Какво има сега? — изрева в слушалката той. Почваше твърде често да крещи — хората му най-накрая ще вземат да го намразят.

Барбър каза:

— Някаква жена се обажда от друг град. Опитах да я разкарам, но беше все едно да разкараш кралицата на Англия... изключително високомерна дама. Името ѝ е Тилден.

Ив. Не Барб е знаела нещо, а Райли. Върколака е изтезавал съпругата, за да накара мъжа ѝ да проговори. Райли е чул мъчителните писъци на жена си, видял е как плътта и натрошените ѝ кости са се разлетели из кухнята — и е разказал всичко на убиеца.

Изстена в слушалката.

— Това означава ли, че няма да говориш с нея? — попита Барбър.

— Не, тъпа главо — изкрещя Латовски. — Да се обади.

Изчака с разтуптяно сърце прецтракванията, които щяха да го свържат с Ив. Само след секунда ще се наложи да ѝ съобщи, че ѝ е докарал шесткратния, по-точно осемкратен убиец на главата все пак. Райли бе извършителят, но грешката бе на Латовски и тя трябва да вземе мерки. Но Ив разполага с пари и хора, които да ѝ помогнат. Може да прекара лятото в Нова Скотия, на брега на Мейн, на остров Ванкувър или Ривиерата. Няма да ѝ е зле, а междувременно Латовски ще го залови. Майната им на Миърс, Лيني и законите. Ще пипне Адам Фулър и тя ще се върне при съпруга си, ще си роди детето...

Последно прецтракване (имаше чувството, че го свързват с Улан Батор) и Франсес Тилден каза:

— Лейтенант...

— Ив — извика той, — трябва да говоря с Ив.

А тя отвърна.

— Ех, де да беше възможно...

* * *

В спомените на Ив кухнята беше ослепително бяла, с бели шкафчета, стени, плотове и завеси, а таванът така блестеше от белота, че не можеше да се гледа, без да примигнеш, с онази пребоядисвана в бяло топка.

В действителност линолеумът беше нашарен със зелени ивици, а плотовете бяха придобили оттенък на слонова кост. Повърхността на печката и телефонът на стената бяха черни, завесите — жълти, а очуканите места по порцелановата маса — ръждивокафяви.

— Продължавай. — Той я побутна с оръжието и тя направи няколко крачки, после се обърна, като очакваше да го види зад себе си. Но мъжът стоеше на прага и най-после в очите му имаше някакво изражение. Приличаше на страх, пот се стичаше по лицето и врата му в яката на чистата му риза. Беше проявил далновидност и бе си я донесъл, а също и куп други неща, включително спринцовката, пълна с онова лекарство, което ѝ бе инжектирал предишната вечер.

Те се спогледаха, той вдигна крака си, остави го за момент да виси смешно във въздуха, после го постави от същата страна на прага. По някаква причина не беше в състояние да влезе тук и тя видя шанса си в този факт. Очите ѝ пробягнаха по стаята и отново се спряха на задната врата, заключена отвътре с резе и верига. Представи си как ги маха, блъсва вратата и хуква да се спасява... а той я застрелва, преди даже да е дръпнала резето.

— Няма измъкване, Ив — спокойно каза той. — Така че най-добре е да ми кажеш.

— Какво да ви кажа?

— Какво ми се е случило в тази стая.

Ужасеното момченце на люлката.

Ив вдигна толкова бързо очи към топката на тавана, че вратът ѝ изпука и ѝ се зави свят — отзвучаваща последица от въздействието на лекарството. Световъртежът беше много по-силен, когато се събуди, но мъжът беше взел бързоварче за вода, нескафе, пакетчета захар, сметана и картонени чаши. Даде ѝ кафето, позволи ѝ да използва тоалетната и банята, а той остана отвън, по всяка вероятност с насочено към затворената врата оръжие, в случай че се опита да избяга. Само че

нямаше как. Високо на стената видя малко прозорче и стъпи на тоалетната чиния с обутите си в чорапогащи крака, помъчи се да го отвори, но то беше замазано. Би могла да хвърли нещо по него, но той ще чуе чупенето на стъклото, ще отвори с изстрел вратата... а после ще я убие. Сигурно го е проверил, преди да я пусне вътре, тъй като беше много предпазлив, много добре подготвен за всичко. Беше донесъл пакетирани в целофан кифлички с мармалад, посипани с пудра захар, и при първата хапка я бе заболяла устата — толкова отдавна не бе яла.

Кафето, душът и храната бяха премахнали тежестта в главата ѝ допреди този момент на замайване, когато погледна към топката на тавана.

Опря се на порцелановата повърхност на масата, за да се задържи, усети аромата на печени курабийки и бързо си дръпна ръцете. Миризмата избледня, но остана да витае.

— Не мога да ти помогна — каза тя, без да го гледа. — Нямам представа какво ти се е случило.

— Нямаш... но можеш да разбереш. Само по тази причина все още си жива.

„Това е нелепо“, искаше ѝ се да му каже, но ако успееше да го убеди, че наистина е така, той ще я убие.

— Навярно бих могла. — Тя разтегли думите. Щеше да се наложи да разтегля всичко, да забавя нещата, за да спечели време и Дейв да я намери.

— Мога да ти помогна — меко каза мъжът. Сложи оръжието на пода до крака си, после вдигна ризата и тениската си и оголи гръдния си кош, покрит със светлокафяви косми, които се разреждаха и минаваха в линия, изчезваща в панталоните му.

„Как така, без червен фенер“, помисли си малко побъркано тя.

Той разкопча колана си и започна да си смъква ципа, а Ив извърна глава. После чу как катарамата му издрънча, ципът му застърга и затвори очи.

— Погледни — подкани я мъжът, но тя стисна клепачи. — Казах ти да погледнеш!

Чу, че взе пистолета, отвори очи и най-после видя белезите.

Слабините му бяха благоприлично покрити, но коремът му беше оголен и нашарен със стотици резки, от пъпа до ластика на гащите му.

Някои приличаха на бледи тънки нишки, други представляваха дебели червени шевове и изглеждаха доста болезнени. От порязване, а не от изгаряне като тези по ръцете на Кен Невинс, при това в никакъв случай резултат на нещастен случай. Бяха предумишлено причинени. Някой му ги бе нанесъл!

Опита се да каже нещо от рода на „О, боже“ или „Как е възможно“, имайки предвид този, който го е направил. Но не можа да произнесе нито звук.

— Гледай — заповяда ѝ той.

Нямаше нужда, тъй като тя не можеше да откъсне поглед от тях. Миризмата на печено изведнъж се засили и Ив се опита да я изтласка, понеже не искаше да види събитието, което щеше да последва. Представи си свекърва си, Грета, как пече курабийки в кухнята. Но самата поява на образа на добрата, мила, приятна жена в мислите ѝ в тази стая на ужасите, при това бедно белязано чудовище на вратата, ѝ се стори непристойна, и тя изличи лицето ѝ от съзнанието си.

— Трябва ли да ги докоснеш? — попита, изчервявайки се той.

Кожата ѝ се сбръчка.

— Не мога...

Мъжът погледна надолу към тялото си.

— Да, предполагам, че е вярно. Не ги виждам често така, директно, и понякога забравям колко ужасни изглеждат.

Смъкна ризата си и вдигна панталоните си с една ръка, като продължаваше да я държи под прицел. Справи се с ципа, но не успя да се закопчае на кръста и коланът му остана да се люлее свободно. Усмихна ѝ се вяло.

— Край на представлението — тихо каза той. — А сега... ми кажи...

Въздухът се изпълни с миризмата на печени курабийки и от нея ѝ се пригади. Ще се получи, а тя не го желае, искаше ѝ се да му каже, че не става както той си мисли. Че може да види онова, което иска от нея, но също и нещо друго за всеки, който някога е бил в тази стая, дори първият фермер, чиято плевня се е намирала тук. Може да го види как си храни пилетата, рине обора. Може да види някое от безбройните семейни събития, които навярно са отпразнувани тук, след като са я превърнали в кухня... но това бяха глупости и тя го знаеше. Можеше да се пренесе където си поиска и в който момент

пожелае и ще е най-добре да си го признае пред себе си, иначе никога няма да излезе жива от тази стая.

— Давай, Ив — подкани я тихо той, с лъкатушещ тон и същия гръден, прелъстителен глас, който Дейв Латовски и Мег бяха използвали, за да я накарат да направи „онова“. „Давай, Ив. Разкрий ми миналото и бъдещето, Пътя и Истината. Кажи ми къде са смарагдите на баба и дали съпругът ми се чука с друга. Кажи ми кой е играл на тази люлка и как изглежда убиецът.“

А сега: „Кажи ми откъде имам белезите“.

Знаеше какво трябва да направи. Скрипецът беше сърцето на тази стая, масата се намираше точно под него и тя постави дланите си право върху нея. Миризмата на печена мазнина и захар стана направо задущаваща, усети горещината от печката и я погледна. Преди е била цялата бяла, с дръжка от неръждаема стомана, а сега имаше черен обков и черна бакелитова дръжка. Ив вдигна поглед и видя небоядисания скрипец и въжето, прекарано през него. Макаратата тихо поскърцваше, докато се въртеше, въжето се изопна и една жена занарежда: „Мръсно, мръсно, мръсно...“.

* * *

Латовски каза:

— Госпожице Тилден, искам да проведа един разговор заедно с вас, така че просто изчакайте. Ще говорим с човек на име Бъргър от ФБР. Съгласна ли сте?

— Просто да изчакам? — попита послушно тя.

— Да, госпожо. Ще отнеме само минута.

Остави я на телефона и усети, че не му стига въздухът. „Издишвай — му казваше преди Бънър. — Хипервентилацията се получава, когато си поемеш въздух и забравиш да го изпуснеш.“

Наложи си да издиша бавно струята, която затопли слушалката, после повика по уредбата Барбър.

— Слушай, Лари. — Никога не се обръщаше към него на малко име, изненада се, че въобще го помни. — На нула-три чака една госпожица, Тилден. Искам да я държиш там и същевременно да ми

набереш Стан Бъргър на нула-четири, а после да ми свържеш разговорите.

— Тоест всички да можете да говорите едновременно? — попита весело Барбър.

— Точно така, Лари. И ако ми изтървеш единия от тях, ще те уволня. Разбра ли ме, Лари?

— Тъй вярно, сър.

Латовски прерови бележника си и намери номера на Бъргър, свърза се пак с Барбър, даде му го, после затвори и зачака.

Не беше обикновено отвличане — ФБР ще си свършат работата, но няма да има бележка с искане за откуп, нито подобно обаждане. Фулър я е хванал и тя или вече е мъртва, или скоро ще бъде, веднага щом той измъкне каквото иска от нея, но няма да става въпрос за пари. Това обаче си е чисто предположение, единственото нещо, което едно добро ченге никога не прави, а в този момент Дейв искаше да бъде умело ченге, много по-силно, от когато и да било друг път в живота си.

— Ив... — Не смяташе да го произнесе гласно и се сепна от звука на гласа си. Телефонът иззвъня, той го сграбчи и Барбър каза:

— Добре, господин Бъргър... госпожо... можете да започвате.

Латовски ги представи един на друг, после ги остави да говорят. След като Франсес Тилден обясни положението, Бъргър каза, че ще поставят телефоните в Тилден Хаус под наблюдение и така нататък. Всичко това беше в случай че Латовски греши, и се оказеше, че все пак си е най-обикновено отвличане на богата наследница. Дейв изчака още една минута, да се увери, че се разбират, после прекъсна връзката от своя страна и отиде да потърси Лучи — навярно щеше да се изправи срещу Адам Фулър и неговото „пистолетище“ и му трябваше подкрепление.

* * *

„Мръсно, мръсно, мръсно“ — нареждаше жената с бавен, ехиден глас, от който на Ив ѝ идеше да си запуши ушите. Сивата светлина, проникваща през прозорците, премина в жълти слънчеви петна, очуканите места по масата изчезнаха, а малкото момче от люлката лежеше по гръб на нея. Беше съблечено от кръста надолу, коленете му

бяха вързани с въжето от скрипеца и повдигнати, излагайки на показ голите му бедра и ханш. То хълцаше съвсем слабо, което наведе Ив на мисълта, че плаче отдавна.

Панталоните и гащите му бяха сгънати прилежно на стола, стаята беше от чиста по-чиста... по-лъсната, отколкото госпожа Кнап държеше да бъде нейната, когато дневната прислуга приключи работата си. Миризмата на восък и боров терпентин се бореше с аромата на печено.

— Мръсно, мръсно, мръсно... — редеше гласът. — Трябва да го почистим... трябва да го измъкнем оттам.

Слънцето попадна върху лицето на момченцето и то изви глава. На масата, под повдигнатите му слабини имаше снежнобяла кърпа с лъскав нож за дялкане, нож за зеленчуци, едностранен бръснач с поставено ножче, а също така спихнато балонче за клизма, подлога и синьо бурканче с вазелин.

Рамката се разшири и Ив видя широкия гръб на жената, облечен в копринена рокля на цветенца. Тя имаше гъста черна коса, прошарена тук-там и забодена в спретнат стегнат кок. Беше висока, тежка, с едри кости, но не дебела. Детето приличаше на вейка в сравнение с нея — сянка, а не дете.

— Готов ли си? — прошепна жената.

Момченцето изскимтя, тя сграбчи тънкото му бедро и така го оципа, че пръстите ѝ почти щяха да се срещнат през мършавата плът.

— Попитах, готов ли си?

— Да — задавено отвърна малкият.

— Хубаво, просто исках да проверя. — Гласът ѝ беше дълбок, почти мъжки, но равен, сякаш е запис, пуснат на по-ниски обороти. Тя отиде до прозореца, като по този начин се обърна с лице към Ив, младата жена надникна в тъмните ѝ очи, блеснали в луда омраза. Никога не бе виждала такъв крещящ случай на лудост, без какъвто и да е намек за въздържаност или разум, както в тези очи. Искаше ѝ се да изпищи, но нямаше кой да я чуе.

Коремът на жената се набръчка, когато се наведе през мивката и погледна през прозореца.

— Чисто е — изчурулика тя. — Само ти и аз сме... ти и аз, малко копеле.

Тръгна застрашително към масата, момченцето хлъцна от ужас и се опита да каже нещо, но не успя. Жената взе балончето за клизма, отнесе го до мивката и го напълни със студена вода. То се изду и Ив извика в самозабрава:

— Той не може да поеме цялото това количество — ще го убиете!

Жената си затананика, изля вътре малко течен сапун, а после занарежда:

— Мръсно, мръсно, мръсно... трябва да го изчистим отвътре и отвън... мръсно, мръсно, мръсно...

Обърна се към детето и почти изпищя:

— Мръсно! А чистотата е свято нещо. Значи ти мразиш мръсотията колкото мен, нали, копеленце.

Момченцето се разхълца неудържимо, но някак си успя да кимне с глава. Тя отнесе обратно балончето за клизма, без да разлее нито капка, после натопа крайчеца му в бурканчето с вазелин и се загледа в лъщящия на слънцето наконечник.

Откъсна поглед от мазната гума, мушна подлогата под детето и като се намръщи съсредоточено, разтвори бедрата му и пъкна тръбичката. Ив се опита да затвори очи, но във виденията това никога не ѝ се отдаваше, извърна се, ала картината се извъртя с нея и тя видя как очите на момченцето се разшириха, после здраво се стиснаха, то изкрещя и в подлогата рухна вода, покрита с тънък слой сапунени мехурчета. Най-после писъците преминаха в стенания и спряха, лицето му бе пребеляло като повърхността на масата и Ив си помисли, че то ще припадне.

Жената измъкна подлогата и я изнесе от стаята.

Косата му бе потъмняла от пот, клепачите му изглеждаха тънки като хартия, а на преbledнялото му чело пулсираше малка синя веничка. Ив изпитваше желание да го погали по главата, да махне мокрите кичури от челото му, да закрие очите му от ярката светлина на тавана, която прозирните клепачи сякаш не бяха в състояние да изолират. Но когато вдигна ръката си, не я видя.

Жената се върна без подлогата и се наведе да надникне в лицето на детето.

— Я не ми се преструвай...

Тя изщрака с пръсти пред очите му и Ив мислено се помоли момченцето да не идва на себе си и да му се размине новото мъчение, което тази неопикуема мръсница му е приготвила, но клепачите му затрепериха и се отвориха. Жената се изкикоти щастливо и взе ножа.

— Гледкай, гледкай, гледкай, нещо хубавичко идва май — изпя тя с оня басов глас.

Очите на момченцето се завъртяха, видяха ножа и то намери сили отново да изпищи. Звукът отекна по стените и твърдите повърхности в стаята и жената се сепна, притеснена, че някой може да чуе. Ала нямаше кой, тя се надвеси над него, вдигна ножа високо и слънцето се отрази по него, а после мъчителката изръмжа:

— Млъквай, копеленце, че ще те разпоря от горе до долу. Ще ти отрежа оная работа и ще ти я натикам в устата. Чу ли ме, копелдако!

Детето сдържа писъците си и очите на жената светнаха в безумно очакване, сякаш се кани да погълне любимото си ястие. Тя постави острието върху гладкия стомах на момченцето (правеше го за пръв път и по него още нямаше никакви следи) и натисна малко неуверено. Хлапето се дръпна и острието потъна по-дълбоко, бликна кръв и жената кресна: „Изцапа“, и хукна да вземе книжни кърпички от мивката. Пътем пак мина край Ив и тя я помоли буйно: „Моля ви... моля... моля... о, моля ви“. Но нямаше надежда, това тайно представление на ужасите отдавна беше свършило, преди тридесет години.

Жената смачка на топка няколко салфетки, за да попие кръвта, и се върна при... друга маса в друга стая. Миризмата на печено и тихото плискане на водата в езерото изчезнаха, слънцето загуби резките си, ярки очертания и светлината стана мека, сива, зимна.

В кухнята имаше шкафчета от кедър, бежови изкуствени плочки, бежови ламинирани плотове с нарисувани по тях круши и ябълки, а скрипецът липсваше.

Беше се справила с този проблем, като бе завързала коленете на момчето за дръжките на шкафчетата на стената зад него, повдигайки голите му бедра и задни части още по-високо, оставяйки ги още неоткрити. Той беше пораснал, по краката му се бяха появили мускули, но беше все така кльоцав. Ребрата му приличаха на лозови пръчки под ризата, коленете и глезените му бяха възлести и кокалести... и беше покрит с белези. Някои от тях — стари, зараснали рани, другите —

пресни, незаздравели. Всичко това сигурно е продължило с години, тъй като наглед момчето беше около осемгодишно, въпреки че възрастта му трудно можеше да се определи, понеже беше толкова слабо и навярно по-дребно за възрастта си. Лицето му изглеждаше по-продълговато, чертите — по-оформени, а очите му бяха празни и безизразни, съвсем като на мъжа на прага от 1993 година.

Жената въобще не се бе променила.

Но като че ли беше по-напрегната, изпитваше по-малко удоволствие. Може би защото той бе толкова невероятно, почти свръхестествено спокоен. И по-висок, по-труден за нагласяване — гениталиите му бяха по-тежки, краката — по-големи. Израстваше, нейното време изтичаше, шансът ѝ да го нарани най-после почваше завинаги да се топи, а тя беше твърде луда и глупава да забележи, че вече е успяла да го стори.

Взе един голям нож — „Вече не си играем на прецизност и любезничене“, помисли си налудничаво Ив — и направи дълъг, недълбок срез напреко на незаздравелите рани. Болката трябва да е била нетърпима, но момчето имаше вид, сякаш наблюдава някое скучно представление на сенките по тавана. Потече кръв, тя я попи, после се наведе безпомощно над него, без да знае какво да прави по-нататък. Тъмните ѝ безумни очи светнаха, като че ли се е сетила за нещо много приятно, и Ив отчаяно се помъчи да се върне в настоящето. „Сега е 1993 година, «полицейската акция» във Виетнам премина във война, която изгубихме, пратихме хора на Луната, една космическа совалка избухна и в нея загинаха седем души, включително една учителка от Ню Хампшир. Годината е 1993, Бил Клинтън е президент. Аз съм бременна, а Сам си замина... 1993 е.“ Но видението си беше все така стабилно и ясно. Жената се приближи до плота, взе бутилка спирт за разтриване, напои няколко книжни кърпички с него, после се върна и ги натисна право върху кървящата рана. Тялото му потрепери, но очите му гледаха празно към тавана, сякаш го е сторила на някой друг.

— Киселина — извика тя безсилно, — трябва ми киселина.

После в погледа ѝ се появи оня горещ, ненормален пламък, тя пусна окървавената топка хартия, сграбчи сбръчкания член в слабините на момчето и напевно каза: „Гледкай, гледкай, гледай... нещо хубавичко идва май!“. Допря с трепереца ръка ножа до основата

му и Ив разбра, че непоносимо ѝ се иска да го направи. Че е на косъм да го извърши, но знае, че няма да ѝ се размине. И наистина не го е сторила, защото той е любил Абигейл Рийз, преди да я разпори.

— Гледкай, гледкай, гледкай... нещо хубавичко идва май — пропя тя, после изпищя: — Гледай, копеле, гледай какво ще ти направя.

Момчето се хвана на капана ѝ, вдигна глава и видя къде е сложен ножът. Цветът на кожата му от жълт стана зелен, а на лицето му се изписа уплаха. Само уплаха... не ужас, молба или страдание като преди, а уплаха, после примирение. Главата му се отпусна отново на масата, то затвори очи и зачака изпълнението на заканата.

Преобразяването на хубавкото, уязвимо, ужасено момченце от люлката в чудовището на прага бе завършило.

Ив рязко се обърна, за да повърне в мивката на онази кухня, и видя глинена тенджерата с формата на глава върху плота. Госпожа Кнап имаше подобна, но нейната изглеждаше почти ненормално весела, а тази ѝ се стори тъжна, сякаш вижда момчето и плаче заради него. После тенджерата изчезна, мивката, над която се надвеси, вместо от неръждаема стомана стана от никел, с модерна батерия с една дръжка и тя се върна в настоящето.

* * *

— Защо — не спираше да повтаря той, — защо, защо, защо... — като дете.

— Не знам, никога не виждам обяснението — отвърна Ив.

Намираха се в дневната. Той седеше на стола на Дейв, а тя — на покрития с калъф диван. Едно време и те слагаха калъфи на мебелите у дома, когато отиваха в Мейн за лятото, а после понякога се връщаха неочаквано вкъщи и намираха полутъмни стаи, изпълнени с ниски, прозрачни форми, и на тях двете с Мег им беше страшно и весело да играят на криеница под калъфите.

Ала-бала-ница...

Може никога вече да не види свобода, да не доживее да излезе от тази къща, тъй като бе изпълнила желанието му и бе премахнала единствената причина да я остави жива.

Но той като че ли не се канеше да я убие, държеше оръжието си отпуснато, подпряно на бедрото. Никога досега не бе виждала пистолет толкова отблизо, но ѝ се струваше, че лостчето отгоре трябва да е предпазителят, а то беше смъкнато. Сигурно това е положението, в което не стреля.

Никога не би успяла да му го отнеме, колкото и хлабаво да го държи, но може да стигне до входната врата, преди мъжът да го сграбчи, да го зареди, насочи и да натисне спусъка.

— Трябва да е имала някакъв повод — настояваше той.

— Тя те е мразела.

Намираше се много по-близо до вратата от него. Трябва да заобиколи дивана и да измине трите метра до вратата. Не се осмеляваше да погледне назад, но ѝ се струваше, че в стената има малка издатина, която ще я скрие. Може да се добере навън, да изтича през поляната и да изчезне сред дърветата, преди да я застреля. Няма смисъл да се опитва да стигне до форда, не би бил толкова непредпазлив, че да остави ключовете на таблото, а животът ѝ досега не я беше научил как да краде коли. Едва не се ухили.

— Но защо? — попита мъжът.

Навярно ще успее да стреля веднъж, но и с куршум в рамото Ив ще стигне до дърветата... само че той ще се прицели в гърба ѝ, най-широката част от тялото ѝ. Това не значи, че ще я улучи — този човек е убиец, но не е задължително да е добър стрелец.

— Каква може да е причината толкова силно да е искала да ме нарани? — попита с почуда той.

— Тя не те е наранила — рязко отвърна Ив. Тонът ѝ никак не беше подходящ спрямо един убиец с пистолет, но не се удържа. — Измъчвала те е, искала е да те кастрира и е щяла да го направи, ако е смятала, че ще ѝ се размине.

— Но защо?

Пак този въпрос — лудият, който счита, че другите подчиняват действията си на разума.

— Не знам — измърмори Ив.

— Какво съм ѝ направил?

— Нищо. Бил си съвсем малък, не може да си ѝ сторил абсолютно нищо. — Това би трябвало да сложи край на питанките,

реши тя и се размърда, за да се приближи до края на дивана. Но той измисли нещо ново.

— А защо ми е викала копеле? Майка ми никога не ругаше. Ако го е казала, значи го е употребила в буквален смисъл.

Ив го гледаше като омагьосана — забравила за пистолета, разстоянието до вратата и плана си за бягство.

— Защо? — настоя той. — Били са женени, когато се е родил Майк, а той е със седем години по-голям от мен. Майка ми и баща ми...

— Майка ти? Тази мръсница не ти е била майка!

* * *

Латовски пъкна телчето в ключалката и потърси жлеба в механизма ѝ.

— Какъв е смисълът? — прошепна напрегнато Лучи. — Него го няма тук.

— Може тя да е вътре.

„Разпорена и окачена да съхне на тавана — помисли си той. — Застреляна в лицето в мазето.“

— Дейв, ние дори не разполагаме със заповед.

— Искаш ли да я оставим, ако я намерим?

— Не ми говори така. — Лучи шепнеше, въпреки че наоколо нямаше жива душа. Къщата беше тъмна, гаражът — празен. Никой не отговори на звънеца, нито на думкането им по предната, а после — по задната врата.

Латовски напипа процепа, който търсеше, и завъртя телчето. Езичето хлътна назад, те влязоха в тъмната кухня (този път лампата в коридорчето не светеше) и започнаха претърсването на суперподредената къща на Адам Фулър на „Ръсти Понд“.

Мазето беше сухо, пометено и празно, на първия етаж нямаше нищо, и те се качиха на втория и надникнаха в празните, идеално чисти спални. Смъкнаха сгъваемата стълба към тавана и Лучи се качи, тъй като тя изглеждаше твърде неустойчива за тежестта на Латовски. Той намери ключа, през отвора нахлу лъч светлина и падна на пода в

коридора, после главата на Лучи се появи над него и Дейв трябваше да си напомни да диша.

— Нищо — обяви колегата му. — Нито един кашон, стара шевна машина или шивашки манекен. Някога да си чувал за празен таван?

Претърсиха стаята на Фулър. Покривката на леглото беше изпъната, тоалетката — празна, като се изключи снимката в рамка на един едър, около четиридесетгодишен мъж с две деца. Дрехите му бяха окачени на разстояние една от друга, за да не се мачкат, чистите ризи на закачалките висяха в найлоновите пликосе от химическото чистене. Обувките му бяха поставени върху рафтове и подравнени с войнишка точност, като тези на Латовски. Ще изхвърли рафтовете си за обувки веднага щом се прибере вкъщи, реши той.

В чекмеджето на шкафчето до леглото имаше бележник с адреси и служебният номер на Майк в Сојървил, този на Бънър, на болницата и на Елзуърт Харис. Латовски надраска последния в тефтерчето си.

Излязоха от спалнята и се върнаха на долния етаж, без да знаят къде и какво да търсят. Стихналата, идеално чиста къща им се подиграваше и Латовски усети, че Ив никога не е стъпвала тук.

Фулър я е убил още щом я е заловил, Бъргър и сие ще намерят трупа ѝ в някоя горичка в Северен Кънектикът.

При тази мисъл се разтрепери, спря на място и се наложи да се облегне на стената за опора.

— Готови ли сме, Дейв? — попита с надежда Лучи.

— Още не. — Застави се да се дръпне от стената и отново се зае с претърсването. Стигнаха до дневната и Латовски най-после съгледа касетофона и рафта с касетите и спря така внезапно, че Лучи се блъсна в него.

— Какво има пък сега? — попита той.

Дейв отиде при тях и прокара пръст по кутийките им. Когато стигна до надпис с бели букви на черен фон „Йо Йо Ма/Бах“, извади кърпичката си, уви я около ръката си и измъкна касетата от редицата.

— Господи, Дейв, какво има?

Латовски я извади с кърпичката, сложи я в касетофона с предно зареждане и Лучи каза:

— Изпитваш неудържимо желание да слушаш Бах, докато ние двамата си съсипваме кариерите ли?

Латовски не отговори. Лентата просъска по главите, после гласът на Бънър се разнесе от високоговорителите:

— ... по-голямата част от историята. Намирали сте се пред къщата на Гарвановото езеро...

— Това не е Бах — възкликна Лучи. — Кой е този?

— Терънс Бънър.

— Защо му е било на Фулър да записва...

После изведнъж му просветна и хубавото му жълтеникаво лице замръзна, той вдигна очи към Латовски през гъстите си мигли и каза:

— Не той го е записал, нали, взел я е... той е...

— Именно, Майк.

— Той е убил Бънър.

И жените в гората, и семейство Райли. Но на Лучи щеше да му дойде прекалено много наведнъж. Латовски усещаше, че твърдението му може да прозвучи абсурдно, и Лучи да го попита най-накрая:

— Дали пък не е убил и петела Робин?

* * *

— Сигурен съм, че телефонистката на болницата ви е обяснила — доктор Фулър го няма — каза Елзуърт Харис.

— Така е — отвърна Латовски, — но не е и у дома си, та си помислихме, че вие може да знаете къде е отишъл докторът.

Намираха се в антрето на Харисови под полилея от месинг и кристал с форма на паяк тарантул. Лекарят и съпругата му бяха облечени в дрехи за голф, тя се навърташе наблизко, премяташе ръкавиците за голф из ръцете си и се опитваше да си придава учтиво-непроницаем вид. *Трябва да взема уроци от Франсес Тилден*, помисли си Латовски.

— Не мога да си представя какво толкова е извършил Адам, че е привлякъл вниманието на щатската полиция. — Харис се усмихна подигравателно. — Събрал е прекалено много пътни глоби, предполагам.

„Осем убийства и едно отвличане“, мислено му отвърна Латовски и каза:

— Не е заради пътни глоби.

— Разбирам. Добре тогава, преди да обсъдим доктор Фулър и неговото местонахождение, мисля, че трябва да разбера за какво става въпрос.

„Ах, няма...“ Латовски усети, че губи самообладание и си представи как сграбчва този дръвник за лимоненозелената риза за голф, с малката значка на играч на поло и го блъсва до стената. Стисна юмруци, прочисти си гърлото няколко пъти и каза относително спокойно:

— Карайте все така, докторе, и ще ви арестувам за създаване пречки на правосъдието, възпрепятстване на длъжностно лице при изпълнението на задълженията му, а може и да прибавя съучастие в углавно престъпление, клас А.

Харис пребледня.

— Ъ-ъ... май е по-добре да повикам адвокатата си.

— Май е по-добре да ми кажете къде е Фулър, а пък ще си поиграем на адвокати по-късно.

Харис погледна едрия полицай: юмруците му бяха свити и сухожилията изпъкваха на врата му като корабни въжета. После премести очи върху слабо то приятелче с меките, дълги мигли и тъмни очи като убиец на мафията от филмите.

— В Сойървил — дрезгаво произнесе той. — Баща му е болен и си взе отпуска.

— Кога?

— В петък.

И е отвялякъл Ив в събота, двадесет и четири часа по-късно. Немислимо е още да е жива и Латовски усети как надеждата и енергията го напуснаха. Не можеше да си го позволи — иначе ще свърши безпомощно свит на пода в позата на ембрион. Застави се да си спомни Ръд Тайлър, учителят му в академията. „Уповавай се на надеждите си — често казваше той. — Винаги можеш да се откажеш, хората най-много ги бива това да правят. Осемдесет на сто от мръсниците се разхождат на свобода, защото някой се е отказал. Уповавай се на надеждите си.“

Опита. Не е немислимо да е жива. Тя разполага с оръжие, което никой друг не притежава, и Фулър може да поиска да се възползва от него също като самия Латовски. Ако е умна, може да е жива и да не

умре, даже да измисли някакъв начин да го измами, преди той да я довърши.

— Налага се да използвам телефона ви — каза Латовски.

— Разбира се.

Харис го въведе в облицованата с байцван бор дневна с бял мокет и мебели. Полицата над камината беше общита с неръждаема стомана и отразяваше размазания образ на стаята. Госпожа Харис имаше мило лице, сигурно беше симпатична жена, но вкусът ѝ беше ужасен.

— Ето. — Домакинът кимна към малкия бял телефон, който изглеждаше крехък до невъзможност.

Последна дума на минитехниката, помисли си Латовски. Когато се насочи към него, Харис тихо подвикна след него:

— Лейтенант.

Дейв спря.

Харис продължи:

— Длъжен съм да ви кажа следното. Не знам какво смятате, че е извършил Адам, но той е чудесен, състрадателен лекар. Най-добрият сред персонала.

Той наистина смяташе така и Латовски си позволи да го погледа една секунда. Адам Фулър е „състрадателен“ лекар, което означава, че е опитвал с всички сили да спаси пациентите си, а после е облекчавал мъките им преди смъртта, когато не е успявал да се пребори с болестта. А между другото е убивал хора. Толкова изумително странно е всичко това, че даже не се опита да се замисли по въпроса.

Вдигна телефона. Мъничката плоска чашка, която стърчеше неестествено от слушалката, потъна в дланта му. Погледна към Харис:

— Ще ме извините ли?

— Разбира се. — Домакинът се измъкна от стаята и затвори вратата.

Латовски попадна на телефонист в „Справки“ с подчертан индийски акцент, който имаше явен проблем със „Сойървил“. Най-после преодоляха езиковата бариера и един безизразен компютърен глас му даде номера на къщата, която посети миналата неделя, за да пита за Гарвановото езеро.

Гарвановото езеро.

Адам Фулър бе ходил там в четвъртък, може би от любопитство, да си припомни онова лято от детството си... или да търси Ив. Няма значение защо — отишъл е и е заварил празна, усамотена къща на брега на езеро с цвят на гарваново крило.

Гарвановото езеро.

Но Харис спомена Сойървил, ето защо телефонът звъни в дома на улица „Казармена“. Ще пробва там, понеже няма намерение да бърза като пале пред майка си този път, вече никакви преки начини, всичко ще бъде както си му е редът. Даже остави телефона да иззвъни предписаните пет пъти. Къщата е малка, няма смисъл да се издъни само защото Доналд Фулър е в тоалетната, пиан е или е окуцал от пролетната влага и не може да стигне до апарата за три иззвънявания. Остави петото да заглъхне, после отпусна копчето и започна да набира общия код на езерото Ехо, намиращо се на десет минути път от Гарвановото, за да се свърже с Джед Бранигън и хората му.

Бранигън не е гений, но е внимателен и достатъчно сдържан полицай, няма да повика специален отряд или да се държи като командир на танкова част по време на нахлуването в Нормандия само като чуе думата „отвлечане“. Бранигън умее да изпипва работите и няма да причини смъртта на Ив, ако тя все още е жива.

После Латовски натисна копчето, преди телефонът да е зазвънял. Нямаше никакви доказателства, че Фулър въобще я е отвлякъл, още по-малко, че я е отвел на Гарвановото езеро. Бранигън е твърде предпазлив и няма да влезе в нечий дом без заповед за обиск или някакво по-добро обяснение от това, което Латовски може да му даде... или пък разрешение!

Дейв извади тефтерчето си, прерови го за номера на госпожа Родни и пак набра.

— Разбира се, лейтенант — каза тя, когато ѝ обясни какво иска.
— Ако намирате, че е необходимо.

— Намирам, госпожо. Може да се наложи да влязат насилствено, но ще покрием всички щети.

— Какво пък, съвсем справедливо предложение — отвърна тя.

Затвориха и той се обади на езерото Ехо.

* * *

Оттук нататък Бранигън беше на ход: ако къщата на Гарвановото езеро е празна, Латовски ще тръгне за Сойървил, а вилата е на един час път в обратната посока.

Върнаха се в участъка да чакат, като оставиха Харис да гледа след тях през отворената врата със странно сконфузен вид.

Пиха кафе и се опитаха да не зяпат телефона, после кафето свърши и Латовски започна да троши ръба на стиропорената чашка.

Минаваше четири часът — десет часа откак с Пит издърпаха гумената лодка от водата на езерото Бокала и пренесоха децата на брега, за да не се намокрят още повече.

Бранигън и хората му вече са пристигнали, сигурно е взел поне пет патрулни коли и може би още една-две от Ехо, стига градчето да е достатъчно голямо и да си има собствена полиция. Ще паркират малко по-надолу по пътя и ще препречат алейката, за да не може Фулър да се измъкне.

Латовски отчупи едно голямо парченце от чашата, разтри го на скърцащи топчици и ги пусна на масата.

Една кола без опознавателни знаци ще завие по пътеката, карана от сам мъж, облечен в спортно сако, широки панталони, светлосиня риза с копчета, направена от плат с голямо съдържание на полиестер, и вратовръзка от изкуствена материя, която ченгето е получило от детето си за Коледа: сигурно има някаква предопределеност в това, че всички деца на полицаи купуват ужасни връзки. На тази, която му подари Джо миналата Коледа, препускаха нещо като сини и лилави личинки на фона на цвят, на който, ако не се лъже, му казват патешко.

„Самотното ченге паркира и се качва по стълбите на верандата. Къщата е тиха, изглежда уединена и закътана, хубава виличка на езерото, превърнала се в леговище на Върколака, с прозорци като слепи стъклени очи, врата, която си сигурен, че ще проскърца, сякаш е капакът на ковчег, престоял сто години в земята. Той звъни на вратата, прокашля се, гледа очаквателно пред себе си и се мъчи да прилича на продавач на енциклопедии.“

На Латовски не му стигна въображението да продължи по-нататък.

Пусна смачканата чаша в кошчето, после събра парченцата в длан и ги хвърли. Подпря глава на ръцете си и Лучи го попита:

— Искаш ли едно шоколадче „Милки Уей“?

Той кимна, Лучи стана да отиде до автомата и телефонът на бюрото на Латовски иззвъня. Дейв го грабна и Бранигън каза:

— Резултатът е нула.

— Тя е мъртва!

— Просто не е там. Никой няма, но са били вътре. Намерихме картонени чаши със засъхнало на дъното кафе и мокри кърпи в банята. Денят е влажен, така че хавлиите не са могли да изсъхнат бързо. Бих казал, че сме ги изпуснали за час, може би два. Не повече.

— Тях?

— Да — две чаши, два смачкани целофана, дето увиват кифли или понички в тях, две празни пакетчета нескафе... определено „тях“.

— Тяло? — зададено попита Латовски.

— Не. Прегледах мазето — подът е от утъпкана пръст, не е пипан с години. Тревата отзад е още мокра от дъжда, така че биха останали стъпки или следи от влачене. Никой не е минавал по нея до езерото, откак е започнал дъждът.

Бранигън наистина беше способен, старателен и по-умен, отколкото Латовски смяташе.

— Започнахме да претърсваме гората — продължи той. — В близост до къщата — нищо, но наоколо има доста дървета и все пак може да я намерим, макар че не ми се вярва. Но все пак, това е само интуиция... Мисля, че я е взел със себе си, където е отишъл.

В Сойървил.

Затвори я. Латовски пушна колата на Фулър за издирване, после отиде през общото помещение до кабинета на Миърс. Вратата беше затворена, но под нея светеше. Извади касетата на Бънър от джоба си и влезе, без да почука.

* * *

Къщата беше мрачна, като останалите на улицата и Ив изпита усещането за дълбоко проникнала разруха, докато се качваше по стълбите на тясната верандичка. Представи си изгнил праг и проядени от дървояди греди и подпори. Стъпалата бяха нацепени и огънати. Тя се спъна и той инстинктивно я хвана за ръката. За пръв път я докосваше, откак ѝ бе направил снощи инжекцията.

Дръпна се веднага, като че ли се е допрял до горещ метал, но не преди да ѝ предаде нещо. Не образ — Ив не видя какво още му е сторила онази мръсница — или някаква друга информация за него. Но получи усещането за спираловиден мрак, сякаш надничаш в гърлото на ревящ звяр, в изгарящата му от ярост паст.

Тази ярост не е насочена към нея, иначе би била мъртва. Той не изпитваше към Ив нищо, все едно тя е чук или трион, предмет, който използва. „Виждаш ли, Мег, аз съм полезна“, помисли си тя.

Мъжът отвори вратата с ключ, закачен на дебела връзка — ключове за тук и дома, където живее, за стаите в службата му.

Придържа вратата с оръжието, за да може тя да мине. Все още беше светло, но хората навярно се хранеха след неделната служба или гледаха телевизия, тъй като улицата беше пуста.

Влязоха вътре, той затвори и я обгърна мирисът на стар мокет, дълбоко наслоен прах, който не може да се почисти дори с прахосмукачка, и мухлясала тапицерия. На другия край на коридора имаше затворена врата. Сигурна бе, че зад нея се намира кухнята.

— Отвори! — Той я побутна с пистолета. Гласът му прозвуча по-рязко отпреди и тя се опита да надникне в лицето му, но беше твърде тъмно.

— Хайде, отвори.

Тя бутна вратата и влезе вътре. През мръсния прозорец влизаше мътна светлина и придаваше на всичко пращен, сив ореол.

Той светна и тя се озова във втората кухня.

Във видението ѝ стаята беше безукорно чиста, с блеснали прозорци, лъснати шкафчета и домакински уреди и ослепително бели колосани пердета. Сега не беше нито мръсна, нито чиста, просто овехтяла. Шкафчетата бяха потъмнели, вратата на хладилника беше станала мръсножълта и бе обсипана със счупени магнитчета във формата на плодове, които придържаха купони за намаление от цената и бележки от химическо чистене. Не знаеше откъде разбра какво представляват, тъй като никога в живота си не бе използвала подобни купони, нито пък бе носила или вземала дрехи от химическо.

Пердетата бяха пожълтели и провиснали, а в млечнобялата вода в мивката имаше мръсни чинии. Миришеше на запуснато, с онзи кисел дъх на гниене, което разяжда подпорите. На мръсницата би ѝ било мъчно да види лъскавата си стая за мъчения в този вид и на Ив ѝ се

прииска наистина да можеше да стане така, понеже мразеше тази жена. За пръв път в живота си изпитваше омраза към някого.

— Това ли е стаята? — попита той.

— Да.

— И тук ли се е случило същото?

— Да.

— Същата жена, същото дете. Не грешиш.

Не си даде труд да му отговаря и той седна до масата, остави пистолета, който изтропа, но не свали ръка от него.

— Ето каква била голямата тайна — тихо каза мъжът. — Мрачната, скрита тайна в моя живот. — Вдигна очи към нея. — Доста хора режат децата си, знаеш ли. Станало е нещо като национален спорт. Кълцат ги, пръсват главите им, подпалват ги... И цялата награда за труда му била шапка дъжд.

— Какво?

— Нищо. — Той погледна настрана. — Чувствам се като дете, което има рожден ден. Спомни си как си скачала от леглото и си тичала да се видиш в голямото огледало на вратата на банята, за да провериш дали си се променила... и откриваш, че не си.

— Помня. — Изглежда, че големите огледала на вратите на банята не признават класово деление и банкови сметки, тъй като във всяка втора баня у тях също имаше такива.

— Мислех, че ще се променя, а това не ставаше.

Само че беше променен. Изглеждаше състарен и уморен, за пръв път. Лицето му вече не беше приятно и мило като на онези мъже в телевизионните реклами, от които почва да ти се повръща, след като ги погледаш само половин секунда. В очите му имаше нещо, напомнящо й за светлинката на рибарската лодка, заседнала на скалите до Уинтър Харбър една нощ. Бяха запалили всичките си лампи, за да ги види бреговата охрана, и те се местеха, полюшваха и примигваха в тъмнината в такт с поклащанията на лодката върху вълните.

— Изглежда, съм смятал, че ще се излекувам, като Кен Невинс.

— Той излекуван ли е?

— Жив е. Видях го в кафенето на Роз на главната оня ден, усмихваше се често и поздравяваше хората. Изяде огромна закуска, поговори си за спорт с продавача и когато си тръгна, всички казаха, че поведението му никога досега не е било такова.

Значи „онова нещо“ бе спасило брака на Мег и може би е излекувало Кен Невинс. Ала също бе довело до смъртта на Бънър, ще причини и нейната, а после ще загине с нея. „Само че не е така“, помисли си тя. То не е някакъв паразит или болестна инфекция, която се е прехвърлила върху нея, когато майка ѝ почина. Беше част от нея като тембъра на гласа, наследствения зелен Дод-Тилденов оттенък на очите ѝ и винаги е било, все едно разбирала ли го е или не. *Власт* го наричаше Мег. „Ти беше жена с могъщество — беше ѝ казала, когато Ив си мислеше, че вече не го притежава. — А сега си просто една безпомощна идиотка като всички нас.“ Само че то не си беше отишло и тя не беше безпомощна. Мъжът я бе отвлякъл, за да я използва, Ив му каза това, което искаше да научи, но последваха нови въпроси: Коя е истинската му майка? Къде е? Коя е мръсницата в роклята на цветчета? Баща му истински баща ли му е? Дълги истории за разплитане, които ще дадат на Дейв време да я намери.

— Старият може да се позабави. Защо не седнеш? — любезно предложи той.

Ив издърпа един стол и се настани срещу него на масата, където жената с роклята на цветчета го беше изпонакълцала и едва не му бе отрязала „оная работа“.

— Трябва да те предупредя, че навярно ще е на градус.

— Ще се оправя — сухо отвърна тя.

Той се засмя и Ив си повярва, че е забелязала веселие и в очите му.

После по задната стълба се затъртриха стъпки и мъжът взе пистолета. Вратата се отвори и един човек на около седемдесетгодишна възраст застана на прага с издута книжна кесия в ръка.

— Адам! — възкликна той. — Адам, момчето ми.

Казва се Адам. Адам и Ева — основни герои, като основните цветове. Искеше ѝ се да се изсмее, но се страхуваше да не се заплаче.

— Ах, каква радост за... — Старецът се прекъсна, когато я видя. — Коя, по дяволите... коя е тази, синко?

Адам се изправи, насочи пистолета към него, но баща му като че ли не забеляза. Оригна се здраво на бира и весело предложи:

— Не, не ми казвай, момчето ми. Нека да отгатна.

* * *

— Добре де, пристигаме там — надвика шума на роторите Лучи.
— И после?

Латовски сви рамене и той извика:

— Страхотно! — Почваше да му се гади от летенето. — Поне ни осигури подкрепление, Дейв.

— Не. Миърс каза, че Соумс е идиот и само като чуе думите „отвлечане, богата наследница, федерални“, ще пощръклее. Ще я убият заради него, ако все още е жива.

„Безнадеждна работа“, понечи да каже Лучи, но после размисли.

Въздушно течение блъсна хеликоптера и го запокити към Латовски. Беше все едно да се удариш в дънера на някое от онези хилядолетни дървета, дето в Орегон се опитват да ги спасят заедно със симпатичното малко бухалче, което ще изчезне с тях.

И тяхната съдба е безнадеждна, помисли си той.

— Силен вятър — извика Лучи, като се опитваше да не мисли за неприятното парене в стомаха си.

— Вятър от крила — отвърна му Латовски.

— Какво?

— Майка ми би казала, че това е махането с крила на пиленцата, които се прибират у дома да спят.

— Готино. Така ли смяташ, че ще стане в Сойървил?

— Възможно е.

После Латовски го хвана за ръката и извика в ухото му:

— Майк, Адам Фулър е Върколака.

— Какво? — Лучи забрави, че му се гади.

— Чу ме. Видял е сметката на жените... знаем, че е убил Бънър. Не мога с нищо да го докажа, но съм убеден, че е застрелял и семейство Райли. Стават осем. Девет, ако е убил и нея.

Девет.

После Латовски викна:

— Няма нужда особено да се трепем да го залавяме.

Като се опита да прикрие изумлението си, Лучи попита:

— Това ли имаш предвид, което си мисля?

Латовски кимна и го пусна. Той се отпусна на седалката, внезапно обезсърчен и сам с гаденето си, шума на моторите и километрите изорани, кални полета, пробягващи под тях. Тук, изглежда, бе по-топло, отколкото в Гленвейл, понеже някои от тях бяха покрити с рехава зеленина.

Дейв възнамерява да убие Адам Фулър.

Няма да има арест, обвинение, показания или процес. Само „Имате правото да не отговаряте... бам, бам“.

Лучи не беше сигурен дали е способен да го извърши, или да си държи устата затворена, ако Дейв го направи. Ако не може, поне трябва да го предупреди. Тогава той ще го остави в хеликоптера с ясното съзнание, че не можеш да свидетелстваш за нещо, на което не си бил очевидец.

Трябваше да вземе решение, и то сега, тъй като шумът на моторите се измени и се снишиха към надребнените, квадратни кални ниви, сливащи се с потъмняващия хоризонт.

Девет души.

При Бънър нещата са ясни — Фулър е взел касетата от кабинета му и я е скрил в кутийката от Бах. Край на разговорите. Но откъде знае Дейв за жените?

От нея.

Дил каза, че е ходил в Кънектикът в понеделник, а колите пред онази къща в нощта, когато Рийз я разпориха, имаха номера от Кънектикът. И сега си представяше белите върху син фон надписи „Кънектикът, Щатът на Конституцията“.

Онази нощ тя долепи ръка до гърдите на Дейв и му разказа за сметката му за отопление, бившата му, детето, какъв хляб печала майка му, дявол да го вземе... и Латовски се хвана също като него, понеже трябва да имаш кратуна, а не глава, да не се хванеш. По майка Лучи беше индианец от племето абнаки. Тя му бе разказвала хиляди истории за мъже и жени — магьосници от миналото — които притежавали дарбата...

Ето защо Дейв е отишъл в Кънектикът да се срещне с ясновидката и е взел касетофона на Бънър или преносимия му телефон... или пък слиповете му, откъде да знаеш. И тя е сложила слабата си, детска, бледа ръка с ниско изрязани нокти и му е разказала за Бънър, а като специална отстъпка (две за цената на едно) и за

жените в гората. И Латовски се е хванал, както на негово място би станало и с Лучи.

И такаааа... Адам Фулър е убил шестима души (ако не броим семейство Райли), седем с ясновидката, която най-вероятно вече е мъртва.

За едно убийство биха го опандизили, за две ще го пъхнат в затвора доживотно и никога вече няма да си поръча „Големия Мак“. При седем жертви ще решат, че не е с всичкия си, и ще го изпратят в шантавелата — „Дювилскил“. А там ще го натъпчат с успокоителни, ще му направят електрошокове, ще му устроят сеанси с психиатър, а после пак ще го натъпчат с лекарства и ще му направят електрошокове. А междувременно той ще си хапва кълцано месо с пластмасова лъжица, ще гледа телевизия и ще му го начукват пазачите и/или другите питомци. След няколко години — седем, може би осем — ще го обявят за „безопасен, на лекарства“ и ще го пуснат да си ходи. Вече се беше случвало, и то неведнъж. Това означава по една година на труп — крайно недостатъчно за Бънър и другите. Никак не стига за бедното маце, което Лучи намери в гората с вдигащи пара в нощния въздух вътрешности, и той взе решението си.

Не беше стрелял с патлака при изпълнение на задълженията си толкова отдавна, че даже не беше сигурен дали е зареден. Рядко ходеше на стрелбището, понеже беше страхотен стрелец, още откак баща му сложи първото оръжие в ръката му на десетгодишна възраст, един от онези родени стрелци, които улучват каквото си поискат.

Извади тридесет и осмицата си (не си падаше по деветмилиметровите като другите) и провери пълнителя. Беше пълен.

* * *

Старецът беше висок и мършав, с отпуснати торбички под очите и кожа, невиждала сякаш слънце от десетина години. Той им се ухили пиянски, залитна към хладилника и започна да го зарежда с бирени бутилки от кесията.

Отмести една покафеняла салата и мухлясал на вид хляб, а после се обърна към тях с бутилка в ръка:

— Абе къде ми е възпитанието? Някой иска ли бира?

Адам отвърна „не“ и Ив също поклати глава.

Старецът я занесе до отварачка, завинтена за един от плотовете, блестящи като огледало във видението, и я отвори. После се извърна и вдигна бирата:

— За днешния ден... и вашата новина — обяви той и отпи една голяма глътка.

Гаврътна още една, после сложи показалец на носа си и ликуващо заяви:

— Разбирам.

— Нима? — Ив едва се сдържаше да не се разсмее.

— Естествено — възкликна той. — Моят син, най-умното дете, посещавало гимназията на Сойървил, най-после е спретнал въпроса, а, малка госпожичке? И ти си отвърнала с „да“, господ да те поживи. И сте дошли, за да ми съобщите новината, та старият човек да може да хвърли един зъркел на бъдещата булка.

Ив избухна в неистов смях, очите ѝ се насълзиха и се наложи да събере цялата си воля, за да се овладее, преди да се е разплакала. Изтича до мивката, издърпа книжна кърпичка от закачалката, залепена за стената, и изтри очите си. Успокои се, обърна се с лице към тях и забеляза, че тенджерата с тъжната физиономия на плота от видението вече не е там.

Старецът се усмихна неуверено и Адам каза:

— Не сме дошли за това. Седни, татко, трябва да говоря с теб.

— Татко? Маmicата му, момче — извинете ме за израза, госпожице. Не си ми викал татко, откак умря майка ти. — Той се ухили на Ив. — Тя казваше, че тате и татенце било селяндурско и държеше момчетата да ми викат татко. А когато тя кажеше нещо, човек изпълняваше, такава си беше.

— Естествено — отмаляло каза Ив.

— Седни. — Адам му направи знак с пистолета и старият човек го забеляза като че ли за първи път. Погледна го недовиждащо.

— Значи ти си го взел. Сигурен бях, че е един от вас, когато открих липсата на кутията, и реших, че даже Майк не е толкова глупав да държи оръжие у дома при две деца.

Обърна се към Ив:

— Големият ми не е умен като този, но пък навакхва откъм доброта. — После пак, към Адам: — Трябваше да ме попиташ, сине,

щях да ти го дам. Божичко, че аз даже не съм посягал...

— Седни. — Адам зареди пистолета.

Баща му погледна към оръжието, а после към сина си. Адамовата му ябълка подскочи няколко пъти на пилешкия му врат, потънал в яката на ризата, и той се отпусна на стола, стиснал бирената бутилка.

— Адам? Адам, момчето ми — какво става тук?

— Коя е била тя? — Адам приближи пистолета на около тридесет сантиметра от лицето на стареца.

— Коя е тя?

Баща му се загледа в светлината, отразяваща се по цевта.

— Жената, която държеше да ти викам татко.

— Що за идиотски въпрос? Майка ти.

— Не, не е така — намеси се Ив.

Старият се опита да си придаде объркан вид.

— Какво е това? Коя е тази жена? С какви глупости ти е напълнила главата? И свали този загубен пистолет. Аз съм ти баща.

— Вярно ли е? — попита Адам.

— Да — отвърна Ив. Нямаше нужда да си ясновидец, за да забележиш физическата прилика.

— Че как иначе, а Барбара Хили Фулър ти беше майка.

— Не, не е била — намеси се пак Ив.

Старият ѝ хвърли поглед, изпълнен с убийствена омраза, после се извърна към сина си.

— На кого ще повярваш, момчето ми? На тази женска тук или на собствения си баща?

Пръстът на Адам обгърна по-плътно спусъка и старецът погледна първо към оръжието, после към сина си. Затвори бавно очи, сякаш клепачите му са натезали, и постоя така за момент. Когато ги отвори, беше изтрезнял и Ив усети как центърът на тежестта в стаята се измести от сина към бащата и разбра, че възрастният човек по-скоро ще умре, отколкото да издаде тайната си. За него животът все едно няма особена стойност и изведнъж тя видя ежедневието му — поредица от празни дни, с телевизионни състезания сутрин и посещения на местния бар следобед, където гледа съзливите сериали. Представи си безкрайните часове блудкави, пресечени от паузи разговори с мъже като него, докато се стъмни, след което той си купува бира или уиски — зависи колко му е останало от пенсията, внимателно

изминава пътя до дома, бутва нещо в микровълновата, пие и пак гледа телевизия, докато не падне под масата.

Ужасната тайна беше всичко, което му е останало.

— Коя беше тя? — пак попита синът и старецът отвърна тихо:

— Майка ти.

Адам погледна към Ив.

Време беше да стигнат до истината и да разплетат последната история — „Хайде на поничките“, помисли си тя. Беше ѝ жал, понеже старецът намираше някакво достойнство в упоритото отстояване на лъжата, а тя щеше да му го отнеме. Би могла да откаже, но Адам ще я убие, а после навярно и баща си, и себе си и кухнята — лъснатото свърталище на онази чудовищна чистофайница ще потъне в кръв.

Не знаеше колко време ще измине и дали Дейв има някаква представа вече за местонахождението ѝ, но нямаше как да отлага повече.

Погледна към празното място на плота, където бе стояла тенджерата, и се почуди къде ли е сега. После, като се движеше колкото може по-бавно, тя отиде до масата. Старецът беше приковал очи в пистолета, насочен към носа му, и въобще не ѝ обърна внимание.

Тя седна до него, плъзна пръсти по очуканата маса и го хвана за ръката. Той погледна надолу, сякаш очакваше да види някой космат паяк на ръкава си, и Ив си помисли: „Хайде, не вярвам да е чак толкова неприятно“.

Възрастният човек си дръпна ръката, от бутилката се разплиска бира и тъжното му, увиснало лице, покрито с лепкава алкохолна пот, бе изместено от образа на млада жена...

Която гледаше Ив с любов. После камерата в мозъка ѝ се дръпна назад и тя видя стареца пред очите си на по-млади години. Тъмнокафявата му коса беше гъста и къдрава, кожата — зачервена от работа на открито, тялото му още не се беше превило и изглеждаше прекалено едро за детския чин, зад който се бе напъхал.

Жената имаше кафява коса, леко скосени светлокафяви очи и широки славянски скули. Беше дребна, хубавка, изящна — пълна противоположност на яката мръсница в роклята на цветчета.

Намираха се в старомодна класна стая с черна дъска и голяма, олющена учителска катедра. В стаята миришеше на тебеширен прах и

суха топлина от никелираните радиатори под дългите прозорци, през които се виждаше кафява трева. Навън запрехвърча сняг и той каза:

— Вали сняг, Ед.

Умалително от Една.

Ив най-после улови име и този път нямаше усещане за пропадане или запушени уши... пък и в кухнята на Гарвановото езеро също бе станало така. Филтрите бяха изчезнали и сега бяха насаме с „онова“ и събитията, заради които се беше върнала тридесет и нещо години назад.

— Вали сняг, Ед. — В устата му тази съвсем обикновена фраза прозвуча като любовно стихотворение и Една се изсмя.

— Пък и вече е твърде студено за камиона. Ще трябва да си вземем стая.

За да се любят, имаше предвид тя.

Беше облечена в широк оранжев пуловер, който придаваше на очите ѝ светлокафяв оттенък и подчертаваше златистия блясък на косата ѝ — съвсем същата на цвят и вид като тази на сина ѝ.

* * *

Историята беше стара като смета, всяка вечер дават такива по телевизията в най-гледаното време, но когато свърши и Ив свали ръце от очите си — беше ги покрила несъзнателно — в тях имаше сълзи.

* * *

— Казвала се е Една — подхвана Ив.

Старецът извика като убоден, после скочи от масата и се блъсна в хладилника, сякаш искаше да се слее с него.

— Преподавала е в гимназията — продължи тихо Ив, — тази, в която си учил и ти. Тя те е нарекла с името Адам.

— Коя е тази жена? — извика старецът. — Каква е?

Тя го погледна и той отвърна на погледа ѝ с болезнен ужас.

— Съжалявам — каза Ив. — Наистина, понеже знам колко много сте я обичали. Трябвало е да я послушате... всички е трябвало да го

направите.

Тя пак се обърна към Адам. Очите му бяха приковани в нея, светлинката в тях беше станала по-силна и равномерна, а лицето му сякаш се преобразяваше през очите ѝ, но може би само си внушаваше.

Тя продължи.

— Той получил поръчка да изгради пристройка на гимназията и така се запознали. Тя била умна като теб. Обичала да вниква в устройството и механизма на нещата, ето защо наблюдавала строежа в свободното си време... и накрая двамата се влюбили един в друг. Неудържимо, всеотдайно, лудо се влюбили. Съмнявам се, че някога ще обичам толкова много. — Тя хвърли към стареца поглед, изпълнен с възхищение, после пак погледна към Адам, чието лице с всяка минута губеше спокойната си, вяла красота.

Ив продължи:

— Любели се в камиона му, една нощ на пода на библиотеката, в стаята ѝ в училището, а когато не можели да намерят нещо на закрито и станало прекалено студено за камиона, отишли в малко туристическо хотелче извън града. Не разбрах името му, но на табелата имаше нарисувано борче, нали, господине?

Той издаде гърлен, мъчителен стон в отговор и Ив каза:

— Бил женен от осем години, когато срещнал Една. Стигнал бил до състояние, в което му се струвало, че в живота има само работа, нещастие и скришно пиене — то притъпявало чувствата му, приел този факт и бил верен съпруг... докато не се появила Една. После решил да постъпи почтено и когато тя му съобщила, че е бременна, отишъл при другата и поискал развод. Глупаво, но точно това направил. Тя, естествено, отказала. И не просто му отказала, а бесняла, викала и се опитала да го убие. Нападнала го с един от ножовете, с които после, предполагам, те е рязала. Никога не сте виждали такава омраза и ярост, не сте си представяли, че могат да съществуват, нали, господине?

Той не отговори и Ив продължи:

— Замахнала към лицето му, но той финтирал и тя го улучила в ръката. Все още носите белега, права ли съм, господине?

Без отговор.

— Предполагам, че е обичала ножовете. И така, часът, прекаран в тази стая, когато ѝ казал за Една, приличал на година в ада. Нещо като безкраен покер с дявола... а той нямал нито един коз. — Тя се

усмихна на възрастния човек, като се опитваше да изтръгне някаква реакция от него. Той не я погледна и Ив се върна към разказа си. — Разбрал, че оттук нататък нищо добро не го чака. Нещо по-лошо, жената, за която бил женен и от която имал дете, била опасна и трябвало да отведе Една някъде по-далече. Постъпил хитро, за пръв път в живота си излязъл от вцепенението си и проявил съобразителност. Престорил се на уплашен, че ще остане и ще се сдобри с Барбара, и тя се подвела. Била подла, а не умна, права ли съм, господине?

Никакъв отговор.

— Предполагам, двете неща лесно се смесват — замисли се Ив, — подлиците често се оказват глупави хора. Тя била такава. Проста като галош, казвал за нея той. Така че сключил с нея фалшивото примирие и двамата с Една тайничко се подготвили. Изчакали до момента, в който не можело повече да се отлага, понеже започвало да й личи и в училището щели да тръгнат клюки.

Избягал в събота, докато съпругата му била на църква. Тя ходела там всяка събота, често приготвяла храна за чайовете след службата и църковните обеда. Прилича на доброта, но не било от това. Правела го, за да натрие носа на другите жени, понеже ги мразела. Ненавист, самомнение, собственическо чувство били единственото, което била способна да изпитва, нали, господине?

Старецът се престори, че разглежда бутилката в ръката си.

Ив продължи:

— По това време той изкарвал добри пари. Можел даже да забогатее, ако нещата се бяха развили по друг начин. Разполагал с достатъчно средства да се грижи и за двете семейства и оставил на съпругата си солиден чек и бележка, в която й съобщил, че ще й изпраща пари всеки месец, после отишъл при своята Една. Наели къща на около петдесет километра от този град. Хубав дом, заобиколен от хълмове, но малко отдалечен и той се плашел, че онази може да ги открие и да се появи с някой нож в негово отсъствие. Предупредил Една, но било излишно, защото Барбара Фулър била страхлива — петгодишните деца повече й допадали. Никога не би се изправила срещу една голяма жена, даже и да я мразела колкото Една, а как само я ненавиждала тя! Омразата я изгаряла, не й давала покой нощем. Барбара си държала устата затворена, понеже не понасяла да я

съжаляват и да се шушука, че мъжът ѝ я е оставил заради друга, оная безбожна мръсница, учителката по биология.

Хората сигурно са се чудили, но тя си траела. Мъжът ѝ — също, и никой не знаел със сигурност къде отива той след работа. Пък и Барбара Фулър била деспотична жена — такива не се осмеляват да ги разпитват.

И така, никой не издавал тайната и в продължение на пет месеца той бил щастлив. Единственият хубав период в живота му, струва ми се.

Тя погледна към стареца и каза внимателно:

— На някои не им е отредено и толкова, да знаете.

Никаква реакция от негова страна.

— После Една родила бебето — теб. Раждането било трудно дори като за първо дете и когато свършило, тя все повтаряла, че нещо не е наред. Но това се случило преди тридесетина години, лекарите били мъже, а те разбират толкова от раждане, колкото аз знам как се разписват по снега момчетата. — Ив се усмихна. Никой от тях не отвърна на усмивката ѝ, ала тя и не очакваше да го направят. — Все едно, Една усещала, че нещо не е наред, но те ѝ казали, че е хипохондричка и истеричка като повечето родилки, и ѝ дали успокоителни. — Челото ѝ се набръчка, докато се опитваше да долови името, а после то ѝ дойде наум. — Милтаун.

— Мепробамат — подсказа Адам, сякаш наименованието на лекарството имаше някакво значение.

— После я върнали у дома. — Тя погледна към стареца. — И вие не сте ѝ повярвали, нали?

Никакъв отговор.

— Така е — продължи Ив. — Давал ѝ хапчетата, грижел се за нея и бебето и бил луд от щастие с малкото си семейство, уверен, че ония следродилни истории ще отзвучат, както твърдели лекарите, и тя ще се оправи. Най-тъжното е, че и самата Една повярвала. Учила била в колеж, имала магистърска титла по биология, била наясно как функционира собственото ѝ тяло и въпреки това им повярвала, макар да знаела, че не са прави. Вземала транквилантите и била спокойна, малко унесена, някак не съвсем на себе си. После, два дни по-късно, изпитала усещането, което никой мъж не е в състояние да разбере, и навярно никоя жена — да опише адекватно чувството, че нещо се кани

да избълбука от теб. Помислила си, че е нормално, взела си дамските превръзки и отишла в банята. Била облечена в бял хавлиен халат, нали така?

В очите на възрастния човек блестяха сълзи.

— После погледнала надолу — каза Ив — и видяла, че тоалетната чиния е пълна догоре с кръв. Ала действието на успокоителните продължавало и тя не се уплашила, даже не се разтревожила. Просто пуснала водата, след това отново, когато тя пак се напълнила и отново...

— Престанете! — извика старецът.

— ... И отново — почти с омраза му подхвърли Ив, — и отново...

— *Сприиии* — изпищя той и на нея също ѝ се искаше да престане, но вече я нямаше от двадесет и шест часа и всички ченгета на североизток навярно я издирваха. Някой ще я открие — Дейв ще я намери, ако им остави достатъчно време, ето защо тя се стегна и се впусна в историята за двете кухни. Разтегли я, описа с подробности какво е сторила Барбара с детето на Една.

Беше станало осем часът, когато свърши, и навън се стъмваше. Старият приличаше на чучело, на което са извадили пълнежа, и Ив си помисли, че всичко е свършено. Със стареца и неговата лъжа е приключено, а тя не разполага вече нито с други разкази, нито с време.

После бавно, съвсем бавно, като гумена кукла, надувана с помпа, старецът се стегна, вдигна глава и изпъна тяло, погледна към Ив и яростно каза:

— Мръсна лъжкиня. Гадна, мръсна лъжкиня.

Все още защитаваше отвратителната лъжа, която бе съсипала неговия и живота на сина му. Мъжки разбирания за чест навярно: „Щом трябва да се лъже, да се лъже по мъжки“.

— Скапана лъжкиня. — Старецът се изплю и погледна към сина си. — Тя ти дрънка втели-некипели, идиот такъв, а ти я слушаш. Господи, какви си ги забъркал, бунак нещастен?

Нападката завари Адам неподготвен. Той отстъпи и пистолетът се заколеба във въздуха.

— Глупав кретен — изкрещя баща му. — Спипал си я, където там е била, пъхнал си ѝ колт „Питон“ под носа и си казал: „Разкажи ми историята за тези белези“.

— Ти си знаел... — извика Адам.

— Нищо не съм знаел. Но ти питаше за тях всеки идиотски месец в продължение на двадесет и пет години, така че нямаше начин да не разбере, нали?

— Как?

— Откъде, по дяволите, да знам как е станало? Може децата да са си измислили някакво забавление, понеже ти беше един кльоцав хапльо, а хлапетата обичат да гледат кръв — завързали са те и малко са те понакълцали. И какво от това?

— Искаш ли да видиш колко малко са ме „понакълцали“? — тихо предложи Адам.

— Не! Е, накълцали са те малко повече и ти го превърна в световен проблем. И си намерил тази мръсница. — Той я погледна яростно. — Пъхнал си й пистолет под носа, наредил си й да ти разкаже историята и тя хубавичко се е постарала, за да не й пръснеш черепа. Надрънкала ти е една приказка за страст и лъжи, мъчения и смърт, в която майка ти не ти е майка, а миналото ти е съчетание от „Дните в живота ни“ и „Нощта на възкръсналите мъртъвци“, а ти си се хванал на въдицата, мухльо такъв.

Адам погледна към Ив.

— Май си струва да се замислиш, а — тихо подхвърли той.

— Не е така и ти го знаеш — отвърна Ив.

— Не, не го знаеш — извика старият. — Помисли, дръвнико! Просто помисли малко. Смяташ ли, че хората в този град биха премълчали подобна история? Смяташ ли, че не биха казали на чедата си, че Адам Фулър е копеле? И мислиш ли, че децата нямаше да те тормозят много повече, отколкото тя твърди, че майка ти те е мъчила? Считаш ли, че Айда Ван Дам не би надушила подобна клюка и не би я раздрънкала из цялото мироздание?

— Той има право — каза Адам. Пистолетът спря да се люшка и се насочи към Ив. Но не я обърка, понеже тя разполагаше със скрит коз.

— Точно така! — изпищя старецът. — Именно към нея трябва да насочиш този пистолет, а не срещу стария си баща. Попитай я, момчето ми. Питай я, как е могло да се случи подобно нещо в град като нашия, където всички знаят кога ходиш в тоалетната. Питай я!

— Питам те — каза Адам.

— Не знам — отвърна тя. — Не видях нищо повече след смъртта на Една освен една по-късна случка. — (Години след това, когато онази мръсница си е получила заслуженото, но нямаше смисъл да се спира на нея сега.) — Може да са казали, че са те осиновили. Подобно нещо не би предизвикало особено вълнение дори в онези времена. Но не съм сигурна.

Думите ѝ прозвучаха неубедително и възрастният човек се изкиска:

— Виждаш ли... не може да отговори.

Адам пристъпи към нея, старецът потрепери от възбуда и Ив изигра коза си. Огледа се из кухнята, а после спря очи на Адам.

— Къде е тенджерата? — попита тя. — До мивката е имало тенджера с тъжна физиономия. Изглеждало е сякаш ѝ е мъчно за теб... все едно вижда какво ти причинява тя. Къде е?

В кухнята не се чуваше друг звук освен равномерното тракане на часовника с махало, после старият изхленчи:

— Видяла го е в дома ти! Забелязала го е...

Адам се хвърли, сграбчи предницата на карираната памучна риза на баща си и го блъсна в хладилника. Бирената бутилка изхвърча от ръката на възрастния човек и изтрополи по пода, пръскайки пяна, а той прибели очи. Синът му го завлече до масата и го тръшна на стола. Главата му политна напред, Адам го хвана за яката и го издърпа, после пъкна пистолета в отпуснатата плът под брадичката му и го заби.

— Тя не е зървала къщата ми, дърто лайно. Никога не е припарвала в нея. Видяла я е, когато е видяла и останалото. — Той заби още по-силно оръжието и лицето на стареца и той прежълтя.

— Коя е била майка ми? — извика Адам в ухото му. — Какво е станало с нея?

Възрастният човек стисна сухите си напукани устни и Ив си помисли, че по-скоро ще се остави да го убият, отколкото да се откаже от лъжата си. Тя се стегна в очакване на изстрела, после старецът се отпусна и простена:

— Аз я убих.

Адам отслаби натиска си и отстъпи назад, а баща му прошепна:

— Тоест докторите я убиха. Мръсницата Барбара я уби, понеже, ако не се налагаше да се страхувам, че ще ѝ навреди, можехме да си

останем тук, при свестните лекари и сваятната болница. Ти я уби. Нецо превито му викат.

— Плацента превиа — каза Адам.

— Аха. Живеехме насред Америка на коларските пътища и на линейката й трябваше половин час да пристигне. Нямао значение, казаха докторите, все едно щяла да умре, освен ако не била в болницата, а тя точно това ги умоляваше — да я оставят там, понеже си знаеше, че нецо не е наред. И така й изтече кръвта.

— А другата?

— Барбара? — Стариат се подсмихна. — Барбара Хили Фулър се беше приготвила и дебнеше на погребението на бедната Една като стар паяк. Дойдоха част от учителите и директорката — вече не й помня името — също и някои от децата, но тя беше отсъствала пет месеца, а малките забравят бързо. И Барбара. Доведе ме в тази стаичка, със сума ти кутии хартиени кърпички и пакетчета амонячна сол за свестяване, и ми направи предложение. Всичко беше измислила, сигурно е започнала да си прави сметките още щом е разбрала, че съперницата й е мъртва. Бях те оставил в Стантън при друга родилка, с която Една се бе сприятелила. Тя лесно се сблизаваше, хората я харесваха. И така, Барб беше измислила да те заведем при майка й в Ютика, тя да остане там с теб и Майк няколко месеца, а после да се прибере с новото ни бебе. Може би хората щяха да заподозрат нецо, може да пошушукат, но всеки, който познаваше Барб, малко се страхуваше от нея и тя беше сигурна, че няма да кажат и дума. Не че щяха да имат повод, понеже беше едра жена и напълно бе възможно да е била бременна от няколко месеца, когато отидохме при майка й. Така и постъпихме, синко, това беше нейното предложение и аз го приех. Сключих сделка с изчадие в рокля на цветчета, което се престори на божа кравичка — тя щяла да те гледа като собствено дете, а аз да си платя за удоволствието. Продадох си душата на една дяволска Бети Крокър заради теб, момчето ми. Каза ми, че не виждала да имам друг избор, а онези нейни черни очи сваятката, като че ли в главата й горят хиляда свещи, и ми идеше да я убия. Но тя беше права, така че се договорих с нея и удържах на думата си. Мислех, че и тя е спазила своята. О, Адам — извика той, — досещах се, че те бие по-често, отколкото се налага, понеже някак си притихна и стана един такъв странен. Но реших, че ще ти мине. Смятах, че такава участ ти е отредил животът, в замяна на

малко повече пердах поне беше чист, нахранен и добре облечен като Майк, а господ знае какво щеше да се случи с теб, ако сам трябваше да се грижа за детето си. Затова оставих нещата така. Никога, никога — той вдигна дясната си ръка, — никога не съм знаел, че те е кълцала или каквото там твърди тя — той посочи към Ив. — Не съм си и представял подобни работи, докато не започна да разпитваш откъде имаш белезите. Тогава разбрах какво ти е сторила Барбара — на теб, детето на Една — но тя вече също беше мъртва и не виждах смисъл да ти разправа. А е трябвало веднага да се досетя — продължи съкрушено той. — Щял съм, ако бях обърнал внимание, понеже имаше признаци. Преди ти ни обожаваше с Майк, не се откъсваше от мен, когато се върнех вечер, следваше брат си по петите като кученце господаря си. Това престана и аз трябваше да се запитам защо? И да се почудя какво я накара след известно време да те премести в отделна стая, вместо просто да приема, че го прави, за да има Майк свое кътче, понеже беше станал голям. Сега разбирам, че е било, за да не забележи брат ти какво прави тя с теб, тъй като той щеше да ѝ попречи. Никога не би позволил някой да ти навреди. — Старецът погледна към Ив. — Наследствеността е странно нещо, момиче. Онази ненормална кучка роди най-милото момче на света, то порасна и стана най-симпатичният мъж, който би могъл да си представи човек. Ха сега разясни ми го, както би казал Бен Леви от химическото. Разясни ми го.

— А майка ми?

— Какво майка ти?

— Името ѝ, тате — почти нежно попита Адам.

— Една, нали тя ти каза. Откъде може да знае...

— Цялото ѝ име.

— Една Джейнеки. Татко ѝ умрял, когато била малка, а майка ѝ — няколко години преди да ме срещне. Имаше брат, но никога не сме се виждали. И до днес не знам дали му е известно, че сестра му е починала. Никога не го е вълнувало толкова, че да дойде да разпита.

— Къде е тя?

— Мъртва, момче — рязко му отвърна старецът. — За какво иначе се тюхкаме и тръшкаме от половин час насам — майка ти е мъртва.

— Къде?

— А-а, разбирам. На Боровия хребет. Малко по-нагоре по хълма от твоята... от Барбара.

---

[1] Понеделникът преди 30 май, когато се отдава почит на загиналите във войните американски войници. — Б.пр. ↑

[2] Хермес — пратеникът на боговете имал жезъл във формата на пръчка с крилца, около която били увити две змии. — Б.пр. ↑

13.

— Добре дошли в Сойървил, господа — надвика шума на моторите капитан Бърт Соумс. Те угаснаха, мъжете се запознаха и ръкуваха. — Хубаво хвърчило — каза Соумс и огледа хеликоптера с алчни очи.

— Лем се е обадил... — подхвана Латовски.

— Да, да. Каза да ти дам кола и всичко каквото ти потрябва, и аз съм готов да го направя.

Два автомобила бяха спрели на пистата — един лъскавичък нов „Олдсмобил 88“ и „Каприз“ с огъната броня.

— Ние малко бързаме — каза Латовски и заотстъпва към колите. Соумс не помръдна.

— Чудех се за какво ли е цялата дандания — обади се той. — Да не би пък да има нещо общо с Върколака.

Върколака. Прякорът на Райли беше стигнал и до Сойървил, сигурно медиите са го разпространили из цялата страна вече. „На Джим това би му се понравилось“, помисли си Латовски.

— Де да беше вярно — лековато отвърна той. — Всъщност случаят е малко смотан. Някаква богаташка била отвлечена, но ние не смятаме така. Май че има гадже по тия места.

— Избягала наследница — в гласа на Соумс се долавяше разочарование.

— Така изглежда. Ние каприза ли вземаме?

— А ти как мислиш? — Думите му прозвучаха малко злобно.

— Ключовете вътре ли са?

— Виж, лейтенант, аз трябва да знам къде отивате, този район е мой. — Брадичката му щръкна напред.

Латовски се усмихна и се направи, че не го е разбрал.

— Не се тревожете, капитане, знаем пътя. Но все пак ви благодаря, хиляди благодарности.

Той се завъртя и се отправи към колата с развяващо се на вятъра, духащ по пистата, сако.

Соумс понечи да тръгне подире му, но Лучи го хвана за ръката.

— На ваше място бих се въздържал, капитане. Денят му беше отвратителен, кълна се в господ, бих поразмислил.

Соумс си издърпа ръката, но след като погледна огромния гръб на забързания към колата Латовски, не го последва.

— Още веднъж ви благодаря — каза Лучи. — Ще съставим пълен доклад, стига да има нещо за докладване.

— Гледайте да го направите.

Лучи отиде при Латовски и се качи на мястото до шофьора.

— Обзалагам се, че ще ни последва — обади се Дейв.

— Обзалагам се, че няма, тъй като по един леко завоалиран начин му обърнах внимание на ръста и настроението ти.

И наистина олдсмобилът си остана на място — Бърт Соумс стърчеше изправен до него, а силуетът на подчинения му се очертаваше зад кормилото.

Колата беше чиста отвътре, от огледалцето висеше картонен освежител за въздух с формата на борче, а двигателят запали гладко с гърленото равномерно пърпорене на мотор, захранван с бензин „Супер“. Въпреки огънатите брони, това беше свидната рожба на някой детектив от по-нисък разряд и Лучи се надяваше да не му я съсипят.

Стигнаха до края на оградата против циклони, където започваше пътят към града, и Латовски каза:

— Колата на Фулър е светлосин ЛТД, модел от деветдесет и трета година, с нюйоркски номер — Н278МД. Няма гараж или алейка, така че ще бъде паркирана на улицата.

* * *

Никакъв светлосин форд, нито нов, нито стар, не беше оставен на „Казармена“ или на някоя от съседните улици. Лампата на верандата на Фулърови беше запалена, но прозорците отпред бяха тъмни.

— А сега какво? — попита Лучи.

— Не знам. — Лицето на Латовски изглеждаше призрачно на светлината от улицата, проникваща през предното стъкло, а мускулите

на челюстта му ту се стягаха, ту се отпускаха. Той излезе навън и Лучи го видя да разкопчава кобура на пистолета си. Последва примера му и двамата изкачиха стъпалата с ръце върху дръжките на оръжието си под саката.

— Значките? — прошепна Лучи.

— Тц.

Латовски натисна звънеца, не последва нищо, той пак го натисна и един глас зад тях подвикна:

— Лейтенант?

На залязващата светлина Лучи видя една стара жена с приличаща на парцал коса и очи, преливащи в цветовете на дъгата, сякаш са пеперудени криле.

— Да, госпожо — прошепна Латовски, — аз съм.

— Все още ли търсите Дон? — отвърна с шепот тя, докато се качваше по стъпалата.

— Да, госпожо, и, изглежда, пак съм го изпуснал.

— Ами, вътре е. Видях го, като влезе, а не съм забелязала да излиза. Обзалагам се, че е в кухнята, лежи натаралянкан на масата. Хайде, ще ви заведе отзад. — Тя се обърна и Латовски я хвана за ръката.

— Госпожо...

— Госпожа Ван Дам — представи се тя. — Може да ми викате Айда.

— Айда, виждали ли сте сина му?

— Че как разбрахте? Не е седмицата му за посещение, а пък беше тук — и не ме стискайте така, господинчо, че костите ми са крехки като на печено пиле.

Той я пусна.

— Видяхте ли го?

— Ами да. Видях, като дойде, видях, като си замина. Доведе някаква жена със себе си.

Латовски си пое рязко въздух и затвори очи. „Прекалено много се вълнува — помисли си Лучи — и това няма да донесе нито на него, нито пък на мен или на жената нищо хубаво.“

— Тя добре ли беше? — попита дрезгаво лейтенантът.

— Не знам дали беше добре. Но вървеше на собствените си два крака.

— Госпожо Ван Дам... Айда... госпожо — умолително каза Дейв. — Имате ли представа къде отидоха?

— Не, освен че се върнаха към града, а не към магистралата. Помислих си, че най-последно може да си е докарал приятелка и да я развежда, може би до Брястовете. Снаха му работи там.

Латовски се изсмя задавено и каза:

— Не ми се вярва.

— Значи са в някой бар или нещо такова. Църквите са затворени по това време — сухо предположи тя. — Киното го закриха преди пет години. Не знам какво друго могат да правят.

— Може би господин Фулър знае — каза Латовски.

— Тогава да го попитаме — възбудено предложи тя.

— Госпожо Ван Дам...

— Не ми казвайте, че не мога да дойда с вас.

— Не може.

Тя го изгледа с онези невероятни очи и каза:

— Не бъдете дръвник, лейтенант. — Произнесе го „дравник“. — Нещо се мъти, иначе нямаше да се промъквате на нашата улица късно в неделя, да си шепнете на верандата на Дон и без малко да ми счупите нещастната ръка, като ви казах, че Адам е идвал. Тук има нещо, и то е гадно, а старият Дон няма да ви отговори даже колко е часът, още по-малко къде е отишло момчето му. На мен обаче може да каже.

Лучи погледна първо единия, после другия, Латовски кимна и старицата предложи:

— Добре, последвайте ме.

Заобиколиха с нея къщата по неравна циментирана пътечка. С отдалечаването от лампата на верандата стана тъмно, двамата мъже стъпваха внимателно, но нейните преливащи очи виждаха сякаш без светлина и тя не се препъна.

Стигнаха отзад в малко дворче, наполовина циментирано, с неголяма морава, която вече имаше нужда от подстригване. Три дървени стъпала водеха към верандичка.

Тя се качи и те я последваха, но нямаше място за всички и Лучи слезе на предпоследното стъпало. През стъклото на задната врата и прозорците по протежение на къщата светеше.

Старицата надникна през него, а после високо прошепна:

— Какво ви казах, припаднал е на масата. Сега ми обяснете какво ви интересува, лейтенант. И без заобикалки, да не губим време.

— Къде е отишъл Адам Фулър — отвърна Латовски.

— Искате ли да знаете какво е правил тук преди всичко, като не му е време да идва, и коя е жената?

— Знаем коя е тя и не ми пука защо е идвал. Искам само да разбера къде се намира в момента. И то бързо, Айда. Колкото може по-скоро.

Тя отвори вратата, която не беше заключена, и влезе в кухнята. Латовски я наблюдаваше през стъклото, Лучи се намърда в тясното пространство и загледа с него как старата се опитва да вдигне възрастния мъж, чието тяло лежеше проснато върху масата. Главата му се люшкеше, а между клепачите слабо проблясваше бялото на очите му. Приличаше на мъртъв и двамата се спогледаха, а Латовски сложи ръка върху топката на вратата, но клепките на мъжа примигнаха. Старицата изчезна, зашуртя вода и спря, тя се върна с топка намокрени книжни кърпи и я постави внимателно върху врата му. Той потрепери и се опита да вдигне глава, но не успя. Айда Ван Дам продължи да притиска влажните салфетки към врата му и Фулър пак пробва и този път сполучи. Погледна я с мътен поглед, понечи да ѝ се усмихне или поне така им се стори от мястото им до вратата. После лицето му сякаш се разпадна и той се разплака. Високи, дрезгави хлипания се донесоха слабо до тях, а лицето на стареца заприлича на лист хартия, намачкан от невидима ръка.

Плачът заглъхна и Латовски отново посегна към дръжката, понеже работата се проточи. Лучи сложи ръка на китката му.

— Не, Дейв — прошепна той, — само ще оплескаш всичко. Остави на нея.

Беше прав. Латовски отпусна ръката си и зачака. Устата му беше пресъхнала, събра малко слюнка да преглътне, тъй като се притесняваше, че ще се закашля, а старецът ще го чуе и ще разбере, че отвън има някой.

Най-после той спря да плаче и двамата със старицата си поговориха. Тя донесе още мокри кърпички, той ги взе от нея, избърса си лицето и тя му извади бира от хладилника. Отвори я, даде му я, той отпи и каза още нещо. Очите му изглеждаха налети с кръв като тези на бедния Пит Бънър през нощта след убийството на баща му.

Имаха чувството, че са стояли на верандата на хладния, влажен вечерен въздух с часове, но бяха минали само няколко минути, не повече от пет, реши Латовски. Не искаше да си погледне часовника, страхуваше се, че старецът ще забележи раздвижването през прозореца.

Най-после Дон Фулър пак се отпусна напред. Айда Ван Дам почака секунда и дойде до вратата. Лучи се смъкна по стълбите и Латовски го последва, за да ѝ направят място. Тя стъпи на верандата и им махна с ръка да се отдръпнат още, после слезе при тях и прошепна:

— Боровия хребет. Това е протестантското гробище на север от града — единственото всъщност. Не понасяме папистите, а не знам какво правят с мъртвците си тримата-четирима евреи тук. Ще го намерите на Северния хребет, по-нагоре по хълма от гроба на Барбара Фулър. Господ знае защо.

— Благодаря ви.

Латовски се извъртя, но тънките ѝ възлести пръсти го хванаха за ръкава.

— Дон казва, че Адам имал оръжие, така че не му изскачайте като командоси. Познавам го от раждането му. Отначало беше мило момченце, а после стана от тия, дето поливат котките с бензин и ги подпалват, за да ги гледат как бягат... Не може да не сте попадали на подобни хлапета.

Той кимна.

— Въпросът е, че и сега не е много по-свестен — нищо че е лекар. Ако го притиснете, ще направи точно това, от което, смятам, се страхувате, с тая жена и окото му няма да мигне.

* * *

Надписът беше изтрит, но все още се четеше: „Една Джейнеки, 2 ноември, 1932 — 16 май, 1956“. И епитафия, съставена навярно от стареца: „Прекалено добра за този свят“.

Гробът беше запуснат, заглушен от плевели, около основата на паметната плоча растяха високи треви. Камъкът беше лошо поставен и се беше наместил така, че върхът му се беше килнал и изглеждаше, сякаш стои там от векове.

— Сложил ѝ е някакъв евтин боклук — каза Адам. Той стоеше от едната, а Ив — от другата му страна. Оръжието висеше в ръката му до тялото, но вече всеки момент сигурно щеше да го вдигне.

— И цялата награда за труда му... — промърмори той.

— Какво е това?

— Фраза, която чух веднъж, не помня къде.

Докато той говореше, Ив се огледа. Почти се беше стъмнило, ала светеше луна, лицето и ръцете му приличаха на тъмносиви петна, а оръжието едва се виждаше. Плоски, черни сенки падаха из гробището, една от тях, в подножието на хълма, изглеждаше дебела като кадифе. Ако успее да се добере дотам и залегне в нея, може да се скрие. Дрехите ѝ са тъмни, той няма да я вижда и тя ще изпъзни до следващата сянка, после до по-следващата, а след това ще изтича през портите на пътя, по който пристигнаха. Беше ѝ се сторил доста оживен, ще спре някоя кола.

— Звучи така: „И цялата награда за усилията му била шапка дъжд“.

След това поясни:

— Често се чувствам така. Цялата награда за усилията ми...

Ив отстъпи към непроницаемата, както ѝ се струваше, сянка на няколко метра от нея.

— Получил си доста срещу усилията си. — Повиши малко глас, за да прикрие отварящото се помежду им пространство. — Получи всичко, което каза, че искаш.

— Което исках или поне така си мислех. — Той се загледа в надгробния камък на майка си. — Но от това нищо не се промени. А Бънър твърдеше, че ще се промени. Каза, че истината е някъде вътре в мен, като тайна вратичка, само че не мога да я намеря. Доста изтъркано даже за един психиатър.

Тя отстъпи още малко, тъмното петно беше наблизко, но не чак толкова, че да стигне до него с един скок.

— Попитах го какво ще намеря зад тази врата — продължи Адам, — като очаквах да ми тръсне някоя глупост за естественото удовлетворение от себеоткриването или че наградата е в познанието. Но Бънър честно си призна, че не може да ми отговори.

— Бънър...

— Познаваш го, била си в кабинета му. Той ми разказа за теб.

— На празненството?

— Празненство? А, имаш предвид танците. — Той вдигна глава, видя колко далече е отишла и насочи пистолета.

Сега или никога. Тя се стегна да прескочи последните няколко метра и изведнъж лампите на гробището се запалиха, реагирайки на някакъв сигнал, че се е стъмнило. Гъстата черна сянка се превърна в меко разстилащо се сиво-зелено пространство, където не можеше да се скрие и една катеричка.

— Съжалявам — каза той. Палецът му се придвижи по дръжката към лостчето най-отгоре. — Наистина съжалявам, защото се опита да ми помогнеш и не е твоя вината, че не успя. Може би не е достатъчно да знаеш, навярно трябва да си подготвен за фактите, които ще научиш. Мислех, че това означава да положиш усилия да ги откриеш и господ ми е свидетел — аз се потрудох, нали?

Зареди пистолета.

— Все едно, щеше да се наложи да те убия, Ив, защото ти си единствената, която знае със сигурност, а още имам шанс да ми се размине. Не бих си заложил фермата, но има шанс. Внимавах, не мисля, че разполагат с доказателства, които могат да представят в съда, а ти ще бъдеш последната жертва, ако това те утешава. Никога не съм убивал за удоволствие, правех го, за да се преобразя. Но не мога и ще трябва да се примиря, ако ми дадат възможност. Въпреки всичко пак ще бъда добър лекар.

Заобиколи надгробния камък на майка си и направи няколко крачки към Ив. На светлината на лампите в гробището изглеждаше състарен, изтощен, красив и страдащ. Не знаеше колко много се е променил от вчера, нямаше да ѝ повярва, ако му каже.

Пръстът му обгърна спусъка, тя се молеше да се спъне в ниския стълб на градинската лампа и да се просне на земята, но той ловко го заобиколи. Ив надви паниката си и накара мозъка си да се помъчи да намери думи, с които да се бори. Бънър щеше да знае какво да каже, но тя никога не беше учила психология. Считаше се за неподходящ предмет (като социологията) за хора, които предпочитат многовариантните тестове. Ето защо не разполагаше с необходимите знания, но пък притежаваше достатъчно здрав разум. Ив беше крайният продукт на поколенията, изредили се в едно семейство,

проявило съобразителността да превърне контрабандата на захар през 1680 в огромно състояние, и тя се опита да я използва.

Във видението от първата кухня той беше мило, хубавичко, уплашено момченце, обичаше баткото, който си беше отишъл, и го беше оставил, и навярно искаше да обича и жената, въпреки че тя го ужасяваше, но във втората кухня, тук в Сойървил, той се беше превърнал в това, което все още смяташе, че е, и не изпитваше нищо, даже когато смяташе, че тя се кани да го кастрира, понеже... понеже... Ив напрегна мисълта си толкова силно, че ѝ се зави свят.

„Понеже ако изпита нещо, то ще е ярост, омраза и желанието да убива. А не може да си го позволи, защото тя му е майка, а да убиеш майка си е немислимо, най-голямото престъпление. По-лошо, отколкото да умъртвиш децата си. Медея убила децата си и боговете ѝ изпратили златна колесница да я отведат. Орест убил майка си и фурните го преследвали вовеки веков.“

Но Барбара Фулър не му е била майка.

Тя го каза на глас:

— Тя не ти е била майка.

— Знам. Няма значение.

— Има — извика Ив. — Можеш да я мразиш.

— Но аз не я мразя. Не изпитвам нищо към нея. Ти не ме слушаш. Не се получи.

Ив отметна глава, както би сторила леля ѝ, и каза с най-хладния си и надменен тилденовски тон:

— Това е просто глупаво. Естествено, че я мразиш, аз самата я мразя, а тя не ми е сторила нищо, сторила го е на теб. Само че тя не ти е била майка.

Той се олюля и пистолетът се отклони от центъра.

— Тя не ти е била майка — повтори Ив със същия тон, от който понякога ѝ идеше да зашлеви леля си. — Тя не ти е била майка и ти, разбира се, я мразиш. Естествено ти иде да я убиеш, но това е нормално, понеже вече е мъртва и не ти е майка.

— Разбирам какво се опитваш да направиш — каза Адам и премести оръжието, където си беше. — Няма да се получи.

Би дала всичко за едно огледалце, което да му даде, за да се види как изглежда.

— Само едно е жалко — подметна той. Пистолетът сочеше право в целта, пръстът му беше на спусъка.

— Какво? — Ив беше убедена, че гласът ѝ ще потрепери, но това не стана.

— Така и не си е получила заслуженото.

— Напротив.

— Не. Починала е в резултат на катастрофа, полицаите казаха, че въобще не е разбрала какво е станало.

— Излъгали са. Помниш ли, споменах, че съм видяла нещо, случило се години след смъртта на истинската ти майка.

Той се загледа в нея.

— Помниш ли? — попита надменно Ив.

— Да.

— Видях Барбара Фулър жива, в съзнание, напълно възприемаща всичко в продължение на цял час, докато се опитват да я извадят от онази кола. Имало толкова набучени стъкълца по нея, че изглеждала като кристалче, а смачканата врата била избутала натрошените краища на костите ѝ от другата ѝ страна. Тя пищяла ли, пищяла. Било като в кланица и един от полицаите посегнал към пистолета си. На другите им се искало да го направи, защото не се издържало — ако животно се мъчеше така, биха го застреляли. Но полицаят не могъл да го стори, другите — също, понеже тя не била животно и не им стигал кураж. Виждали на светлината на прожекторите край мястото на катастрофата и тези от колите, че няма да я бъде, защото мозъкът ѝ бил оголен и пулсирал през една цепнатина в черепа ѝ, и въпреки това не могли да го направят. Била в съзнание и когато пристигнала линейката, но медицинското лице не могло да я достигне и да ѝ бие инжекция. Била в съзнание и когато най-после я измъкнали и после, когато я сложили на носилка — и тогава умряла. Да, Адам, тя си е получила заслуженото. — За пръв път използваше малкото му име. — Не е продължило достатъчно дълго, но все пак е било ужасно, докато е траяло, ако това може да ти послужи за утешение. И трябва, защото тя не ти е била майка.

* * *

Градът свърши внезапно след една кратка отсечка с бензиностанции, заведения за бързо хранене и магазини за коли и ги заобиколиха кални полета. Помислиха, че са пропуснали отклонението, затова Латовски се приготви да направи рязко обратен завой, после забеляза нашарена от сачми табела: „Боровия хребет“, със стрелка и кръст. Натисна спирачките и навлезе с вой на гуми в завоя. От светлините отзад се носеше слабо сияние, пред тях се разстилаше само мрак и самотно светеше някакво огънче — навярно ферма на сред полето. Изкачиха възвишението и видяха още светлини ниско до земята. Прожектори осветяваха колоните и отворената желязна порта с табела над нея, която напомни на Латовски за желязните букви върху един железен надпис: „АУШВИЦ, РАБОТАТА НИ ПРАВИ СВОБОДНИ“. На тази пишеше: „СЪВЪРШЕНИЯТ ПОКОЙ НА БОРОВИЯ ХРЕБЕТ“. Не намали, докато минаваше през входа, и пропусна острия завой със сто километра в час. Колата се изкачи по някакво възвишение, изравяйки коловози в моравата, и се насочи към голям светлосив паметник с името „Бигс“ върху него.

Пребори се с кормилото, гумите изровиха още трева, колата изви и се тръшна на пътя, а Лучи се удари във вратата. Асфалтът одраска калника, Латовски натисна газта, те профучаха през завоя и пропуснаха отбивката, на която пишеше „Северен хребет“. Настъпи спирачката, колата се закова на място и моторът угасна. „Мамка му!“ Блъсна с юмрук по кормилото и пак запали двигателя. Форсира го, после дръпна колата назад. Гумите изсвистяха и Лучи извика:

— Съвсем като командоси сме, Дейв. Старата дама ни предупреди точно това да не правим — ще я убият заради теб.

Прав беше. Латовски остави колата да загуби инерция и си даде секунда за съсредоточаване. После взе завоя внимателно и бавно измина около половин километър по Северния хребет, докато фаровете не осветиха задницата на светлосин ЛТД, номер Н278МД. Дейв изключи светлините и двигателя. Спряха постепенно и тихо по инерция зад празния автомобил на Адам Фулър. Латовски угаси лампичките на тавана, за да не се запали, когато отворят вратите, те извадиха пистолетите си и се измъкнаха от колата.

* * *

Адам каза:

— Господи, бива си те, наистина. Почти ме върза, но не съвсем. Въобще не се радвам, че се е мъчила, Ив, просто не ме вълнува.

— Не е така! — отчаяно възрази тя. Но той не ѝ вярваше, беше разказала последната си история и оръжията ѝ бяха привършили. Той го усети и Ив видя съжаление в очите му. Но чувството навярно беше толкова ново и чуждо за него, че той даже не съзнаваше, че го изпитва.

Адам каза:

— Ще се чувстваш ужасно, ако просто стоиш, докато дърпам спусъка. Много по-лесно ще ти е, ако бягаш.

— По-лесно за теб — извика тя с цялото несъгласие, което събра.

— Не. Все едно, не ми пука. Не се правя на ударен, Ив. Наистина не ми пука. Но с теб не е така, ти искаш да живееш. И може би аз няма да те уцеля, ще стрелям неточно и ще стигнеш до пътя или пък пистолетът ще откаже. Стар е, възможно е да ти излезе късметът.

Видя как пръстът му обгърна по-плътно спусъка. Едва ли щеше да измине две-три крачки, преди той да го натисне, даже по-малко, но беше длъжна да опита, ето защо се извъртя и хукна да се спасява.

Тревата беше росна. Обувките ѝ се пързалиха по нея и отначало не успя да набере скорост, после подметките ѝ зацепиха и тя се понесе, очаквайки да усети куршумът да се забие в гърба ѝ като стреличка и да изскочи като фризби, отнасяйки гърдната ѝ кост и всичко около нея със себе си.

Нищо не се случи.

Един надгробен камък изникна на няколко метра от нея. Ще я прикрие, ако се добере до него, но беше твърде далеч, никога няма да успее да стигне... не би следвало даже да е стигнала дотук. Би трябвало вече да я е застрелял!

Дотича до камъка и се хвърли зад него, после прибра краката си. Паметникът беше направен от каменна плоча и когато куршумът го улучи, тя сигурно ще се натроши пред лицето ѝ. Отпусна се на тревата и зачака. Беше потънала в пот и усещаше късите до коляното чорапки (предпочитани от жените в Бриджтън, които единодушно избягваха чорапогащите и късите поли) като гореща гума по краката си, а косата ѝ бе залепнала за челото. Нищо не се случи.

Подаде лекичко глава иззад плочата, надникна и го видя в подножието на хълма до гроба на майка му — точно където го беше

оставила, когато хукна да бяга. Пистолетът висеше в ръката му, но той не го вдигна, като я видя.

— Не мога — произнесе спокойно Адам. — Просто не мога. Не е ли удивително?

Тя се подаде още малко. Пистолетът провисна и се насочи към земята.

— Невероятно — подвикна общително той. — Не мога. Нещо е станало, предполагам, а аз даже не съм разбрал. — Гласът му затихна, накрая изглеждаше, сякаш говори на себе си. — Просто не мога да го направя.

Бавно, готова отново да се скрие, Ив се надигна и те се изправиха лице в лице. Той я погледна безпомощно, оръжието висеше безполезно на края на ръката му.

„Ще му купим фалшив паспорт — мина й една луда мисъл. — Ще го закараме в Швейцария или Доминиканската република, където посрещат охотно човек с двадесет милиона и не му задават въпроси.“ С нейните пари можеше да го изпрати в Париж, Монте Карло... да подкупи ченгетата, митничарите, имиграционните власти...

Две фигури изкачиха възвишението и се спряха край гроба на Една Джейнеки. Позна по ръста, че единият е Дейв, а тъмните буци в края на ръцете им са пистолети.

— Неееее... — изпищя тя и се хвърли към Адам. — Неееее! — Дочу приглушен гърмеж, видя как едно пламъче присветна слабо от дулото на единия от пистолетите и Адам подскочи като кукла, на която са дръпнали конците. Оръжието изхвърча от ръката му, превъртя се и се удари в земята.

— Пистолетът го няма — извика тя, — пистолетът го няма.

Вторият изстрел го събори напред. Ръцете му полетяха към гърлото като бели пеперуди на светлината на градинските лампи, той падна на колене, а после по лице.

Ив се затича. Полата й се развяваше зад нея и залепваше отпред по коленете й. Подхлъзна се по мократа трева, почти направи шпагат, после се задържа, изправи се и отново се втурна. Когато стигна до него, го намери преобърнат по гръб. Целият се тресеше. От врата му шуртеше кръв, събираше се на локва под главата му и започваше бавно да се просмуква във влажната трева. Ив падна на колене и се опита да я спре с голи ръце, но тя продължаваше да се лее през пръстите й.

Устните му се размърдаха. Младата жена се наведе и бузата ѝ почти докосна неговата.

— Какво! — прошепна тя. — Какво, Адам?

Той издаде нисък, бавен, пръхтящ звук, който тя позна инстинктивно, въпреки че никога досега не го бе чувала — последното издихание на нейната майка навярно е приличало на него, когато е починала в стаята със сиви стени и весели басмени перденца, които слагат, за да се почувстват по-уютно богатите в частното крило на болницата в Обън.

Светлокафявите му очи я погледнаха, видяха я за секунда, после се затвориха. Пак се отвориха наполовина, сякаш мускулите му вече не можеха да ги контролират и да ги държат затворени, и погледнаха край нея в празното пространство.

Латовски шумно се смъкна по възвишението с гроба на Една Джейнеки към Ив. Грабна я за раменете, дръпна я на крака и прокара длани по ръцете, после по шията ѝ и обгърна лицето ѝ. Огледа я от глава до пети, за да се убеди, че не е ранена, извика името ѝ, после я притегли към себе си и я прегърна. Беше твърде силен, за да му се съпротивлява и Ив го остави да притиска главата ѝ до гърдите си, като се извърна така, че да вижда черната, издължена сянка от надгробния камък на майката на Адам.

Тъмният слаб мъж, който пристигна в къщата на Гарвановото езеро в нощта на убийството на Абигейл Рийз, се спусна по склона и приближи тялото, хванал здраво пистолета си с две ръце като във филмите. Той побутна трупа с върха на обувката си, наведе се и притисна с пръсти врата на Адам.

— Добра стрелба, Дейв — извика той. — Готов е за моргата.

Латовски не му обърна внимание и продължи да прегръща Ив, произнасяйки тихо името ѝ, после я пусна, като я държеше на една ръка разстояние, и отново прокара очи по тялото ѝ, сякаш не можеше да повярва, че е цяла и невредима. Най-после имаше достатъчно място. Тя отметна назад ръка така, че я заболя рамото, и го зашлеви с все сила през лицето.

* * *

— Лари Симс ли търсите? — попита сервитьорката.

Беше спретната и млада, с къса тъмноруса коса и вид на умен и способен човек. Носеше огладени панталони и карирана блуза, която щеше да остане неомачкана независимо от жегата, понеже му изглеждаше от хората, които не се потят много, реши Латовски.

Сигурно това е Мери Оуенс, чиято бърлива уста бе убила Райли и едва не погуби Ив. Прииска му се да ѝ го каже и да я види как ще рухне пред очите му. Само че би било подло и безсмислено и той премълча.

— Поръча ми да се оглеждам за вас — колебливо каза тя, — ако вие сте лейтенантът?

— Аз съм — отвърна Дейв.

Лицето ѝ се проясни.

— Той е отзад.

Насили се да ѝ благодари и отиде в задната част на бара с тапицираните сепарета и лакирани маси от бор. Симс седеше в крайното и го чакаше. Помаха му и се понадигна, докато се ръкуваха, после поизмести масата, за да има място и за двамата.

— Искаш ли бира? — попита Симс.

— Разбира се.

Той даде знак и Мери Оуенс донесе една запотена халба и я постави на подложка от картон с надпис „Бърт“. Усмихна се слънчево и ги остави насаме.

— Не бях особено изненадан от обаждането ви, лейтенант — подхвана Симс, след като Латовски отпи. — Но не знам какво правим тук. Тоест... донякъде знам, но не съм сигурен, че има смисъл.

— Длъжен бях да опитам — обясни Латовски. — Тя не иска да разговаря с мен.

— Не. Мрази ви.

— Аз все още не знам къде сбърках. — Дейв се срамуваше от треперенето на гласа си.

— Никъде не си сбъркал — ти ѝ спаси живота. Тя все още не го вярва, но аз мисля така. Виж, той не я е застрелял, когато е смятала, че ще го направи, и тя си е измислила цяла приказка за жабата, превърнала се в принц, и какъв човек щял да стане. Може би има нещо вярно в нея. Навярно той нямаше да я застреля и щеше да свърши в някоя болница, където щяхте да го пъхнете, а като станеше на шейсет,

щеше да излезе и да е изкупил осемте убийства. Може би. Но все едно какво щеше да се случи, той не е свети Франциск.

— Тя така ли смята?

— Ив е нещастна и не знае какво да мисли. Бременна е в осмия месец, а със Сам подадоха молба миналия юни. Разводът ще бъде окончателно обявен горе-долу по времето, когато ще се роди бебето, и тя е просто много нещастна. Тъжно е, понеже Сам я обича, бедното копеле, но не може да го приеме... и аз не го виня.

— Той е глупак — тихо каза Дейв.

— Ти би ли могъл? — попита меко Симс.

Латовски не отговори и икономът се отпусна на облегалката и каза:

— Страхувах се, че нещата стоят така. И съжалявам... но всъщност не съжалявам, понеже може би именно ти можеше да избуташ. *Може би*. Работата е, лейтенант, че тя ни е като родно дете: Франи и аз я обичаме, а тя е нещастна и се страхува.

— От какво?

— Да не се заключи в апартамента до големия пасаж на Тилден Хаус, а други хора да отглеждат детето ѝ, защото тя се бои да се приближи до него заради това, което ще види. Като майка си...

Симс замълча за малко, после бавно каза:

— Ти можеш да ѝ помогнеш, ако тя ти позволи.

— Как? — Латовски се облегна на масата и разклати цялото сепаре.

Симс се усмихна.

— Няма нужда да събаряме заведението.

Латовски се насили да се облегне назад.

— Как? — попита отново той.

— Намери ѝ занимание, за да види, че това нещо наистина може да помага, нищо че не помогна на Адам Фулър.

— Тя помогна на всичките онези жени, които той щеше да отведе в гората в периода между юни и октомври.

— Знам — и Ив също ще го разбере някога. Тя е упорита, но не е глупава. Измисли ѝ нещо, лейтенант, и Франи и аз ще направим всичко възможно тя да го изпълни.

— Като например какво?

— Не бъди тъп — почти ядосано го укори Симс. — Ти си ченге. Сигурно една жена, която може да отиде навсякъде без заповед за обиск, може да свърши куп работи.

Латовски си помисли, а после възбудено предложи:

— Едно осемнадесетгодишно момиче е изчезнало в Тикъндерога в понеделник. — Днес беше сряда. Ив би могла да отиде, да огледа стаята ѝ, да поприказва с родителите. Да докосне дрехите ѝ — помисли си Латовски и остави идеята да го увлече. — Да вземе плюшеното ѝ мече. И ако намерят момичето живо благодарение на нея...

— Стига въобще да го намерят — подметна Симс.

— Да. — По лицето му се стичаше пот, той я отри и отпи от бирата си. — Купища изчезнали деца има, всякакви други... работи. Мислиш ли...

— Да, мисля — отвърна Симс.

Беше дал на Латовски първата надежда от месеци насам и той изпитваше смирена благодарност.

— Виж, дали пък — тоест, ако говориш с Ив днес... после и аз мога да поприказвам с нея, след като съм тук.

— Толкова ли си подлудял да я видиш? — попита меко Симс.

Толкова съм подлудял, отвърна му мислено Дейв, но само сви рамене.

— Ядец — каза Симс. — Тя е в Сойървил.

— За какво? — възкликна Дейв.

— Отиде на погребението му през май, върна се през юни и поръча паметници за него и майка му. Пак замина днес да види как ги поставят. Глупава, безсмислена, саморазрушителна постъпка може би. Ние с Франсес се опитахме да я разубедим, но както казах, тя е упорита.

* * *

— Много са хубави — отбеляза Дон Фулър. Каза го само от учтивост. Изглеждаха огромни и претрупани в малкото гробище с простите, скромни надгробни камъни край тях и Ив съжаляваше, че не послуша каменоделеца. Но тя искаше най-доброто.

— Съжалявам — тихо каза Ив. — Ще накарам да ги сменят.

Двамата работници въздъхнаха и се спогледаха и старецът възкликна:

— Няма да правиш такова нещо, миличка. Тези паметници са страхотни. Майната ви, казват те, майната му на целия свят. Страшно ми харесват.

Тя го погледна. Беше трезвен и лъчезарен, говореше сериозно и може би имаше право. Тук лежи Адам Фулър, Върколака, чудовище, изчадие, убиецът на осем души... и добър лекар. И майната ви на всички. Двамата със стария човек изведнъж се усмихнаха един на друг като конспиратори.

— Значи остават или ги махаме? — попита един от зидарите.

— Остават — обяви Ив с най-тилденовия си тон.

Мъжът придърпа козирката на каскета си, би подръпнал перчема си, ако имаше такъв, помисли си тя, и двамата работници слязоха по хълма при бъркалото, малката количка се затъркаля подире им и те започнаха да я пълнят.

Беше септември, слънцето се сипеше върху главата ѝ и тя се чувстваше огромна с тоя грамаден корем, щръкнал пред нея. Потеше се като че ли повече от работниците, извади кърпичка от чантата си и попи лицето си. Слънцето блестеше в полята, из въздуха се носеше миризмата на поникнал лук и окосена люцерна. По-хубаво е, отколкото когато работят заводите, помисли си тя, и ти мирише на изгоряло масло, а в устата ти скърцат песъчинки.

— Трябва да се скриеш на сянка — каза старецът. — В твоето положение имам предвид. — Погледна към корема ѝ, изчерви се и отклони очи. — Колата с климатик ли е? — попита той.

Тя кимна.

— Ами хайде влизай в нея. Не си струва да си причиняваш излишни неудобства. Няма да се върнеш, предполагам.

— Така мисля — отвърна тя.

Той ѝ протегна ръка. Тя се усмихна, изтри длан в кърпичката си и се ръкува с него, после не пусна ръката му.

— Господин Фулър, какъв човек можеше да бъде?

Той си дръпна ръката, погледна към големите блокове от най-хубавия мрамор, който може да се купи с пари, и поклати глава.

— И миналия път ме попита. И преди това. Не знам отговора, миличка. Никой не го знае. Следователно това е глупав въпрос, нали? Без да се обиждаш — бързо добави той.

— Няма.

— Е, тогава, довиждане. И благодаря за хубавите паметници за него и майка му. Наистина ти благодаря.

Той ѝ кимна и слезе по склона към пикапа си.

Спря веднъж и се обърна.

— Трябва да отидеш на сянка, мила. Слънцето е жестоко.

— Ще го направя — извика му Ив.

Изчака го да потегли, после слезе в малката долчинка в подножието на хълма. Мина край плочата с плачещата върба, зад която се беше скрила през онази нощ, и продължи нататък. Старецът беше казал, че Една Джейнеки е погребана на хълма точно над Барбара Фулър, следователно надгробният камък трябва да е тук някъде. Намери група Фулърови, започваща от 1830 година. Един от тях, също Доналд, имаше малка бронзова табелка за служба във Великата армия на републиката, закачена на метални пръчки пред гроба му, заедно с няколко отдавна увехнали цветя, които навярно са наслагали по гробовете от Гражданската война в Деня на паметта. После на края, до един празен парцел, очакващ бащата на Адам, откри Барбара Хили Фулър: родена на 9 юни, 1929, починала на 20 май, 1965. „Обична майка и съпруга“, пишеше на гроба и Ив прошепна на камъка:

— Как ли не, мръсница такава.

Пипна горната му част, после го побутна малко за проба. Земята беше суха и трошлива от жегата и камъкът леко помръдна. Ив остави чантата си на земята, избърса ръце в полата си и се хвана на работа. Потъна в пот и се изтощи, всичките ѝ мускули играеха от напрежението и тя разбираше, че това не е работа за бременна жена, но я завладя буйно чувство на тържество, когато най-после разклати камъка и го преобърна, а след него остана дълбока бразда в спечената пръст.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.